

Julie James

HÔI ĐIỀU

VÀ NHỮNG

vh

NXB Văn Học

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thành phố Chicago có đến ba ngàn phòng khách sạn, vậy mà Cameron Lynde lại có thể đặt ngay sát cạnh phòng có đôi nhân tình đang ân ái không biết mệt mỏi.

“Thế! Đúng rồi! Nửa đi.”

Cameron kéo chiếc gói trùm lên đầu và suy nghĩ trong suốt một tiếng rưỡi qua, cô cho rằng việc này nhất định sẽ kết thúc vào một thời điểm nào đó. Đã hơn ba giờ sáng, dù cho cô không phản đối việc ân ái trong khách sạn nhưng như thế này thì quá ồn ào. Hơn nữa, sau mười bốn lần nghe thấy tiếng rên rỉ “ôi... ôi... ôi...” vừa rồi thì cô thấy nó thật lố bịch. Quan trọng hơn, cho dù được giảm giá với tư cách là một nhân viên của liên bang thì việc qua đêm ở Peninsula cũng không hợp với túi tiền của một trợ lý luật sư Mỹ và cô đang bắt đầu cảm thấy bị quấy rầy vì một chút yên tĩnh cũng không có.

Bam! Bam! Bam! Phía sau bức tường, chiếc giường có kích cỡ dành cho vua chúa rung mạnh với một lực đủ để tấm ván giường Cameron kêu lạch cạch.

Cameron nguyên rủa cái nền nhà bằng gỗ cứng đã buộc cô phải đối mặt với tình huống này. Ngay đầu tuần, khi chủ thầu thông báo rằng cô không nên sử dụng nền nhà trong hai mươi tư giờ, cô quyết định sẽ tự thưởng cho bản thân. Tuần trước, cô vừa hoàn tất phiên tòa xử vụ gian lận tiền kéo dài ba tháng đầy mệt mỏi. Phiên tòa buộc tội mười một bị đơn đã tham gia nhiều hoạt động phạm tội có tổ chức, trong đó có bảy vụ án mạng

và ba vụ mưu sát. Phiên tòa quả thực đã vắt kiệt trí lực của những ai tham gia, đặc biệt là cô và một người trợ lí khác của luật sư – người đã khởi tố vụ này. Thế nên, khi biết sẽ phải ra khỏi nhà trong lúc chờ sàn nhà khô, cô đã chốt ngay cơ hội này và biến nó thành một chuyến đi nghỉ cuối tuần.

Những người khác có thể đã đi đâu đó hoặc thú vị hơn là một cái khách sạn cách nhà ba dặm, nhưng những gì Cameron muốn chỉ là dịch vụ xoa bóp đấm cắt cổ nhưng cực kì thoải mái và một buổi tối thư thái với nhạc Rock ‘n’ Roll[1]. Và sau đó là bữa tiệc đứng, cũng với giá cắt cổ, nơi cô có thể nhồi nhét thức ăn cho đến lúc nhớ ra lí do tại sao mình lại có thói quen tránh xa các buổi tiệc như thế. Địa điểm lí tưởng nhất cho những thứ đó là Peninsula. Nhưng có thể đó chỉ là điều cô nghĩ mà thôi.

“Thật là một anh chàng bự và hư! Đứng ở đây, ôi, nữa đi, đừng đừng lại.”

Cái gối trên đầu cô không thể nào át nổi giọng nói của người phụ nữ kia. Cameron nhắm mắt lại và thầm khẩn cầu: Này anh chàng bự và hư, cho dù anh đang làm cái quái quỷ gì đi nữa thì cũng đừng rời khỏi vị trí đó cho đến khi anh xong việc. Cameron đã không khẩn thiết như thế để có được cảm giác thỏa mãn kể từ lần đầu và cũng là lần cuối cô ngủ với Jim – một họa sĩ, người muốn “làm theo cách của mình” nhưng lại có vẻ như chẳng biết làm gì với những bộ phận cơ bản trên cơ thể phụ nữ.

Tiếng rên rỉ từ khoảng một rưỡi sáng đã làm Cameron tỉnh giấc. Trong lúc còn mơ màng, điều đầu tiên cô nghĩ là một ai đó ở phòng kế bên bị ốm. Nhưng theo sau những tiếng ấy lại là tiếng hỗn hển, tiếng va vào tường, tiếng hét và một âm thanh tựa hồ như tiếng vỗ mông, đấy cũng là lúc cô đoán được chuyện gì đang diễn ra ở phòng 1308.

Tiếng giường phòng bên va vào tường ngày càng tăng và tiếng cọt kẹt cũng không ngừng vang lên. Mặc dù rất bực mình vì bị làm phiền nhưng Cameron vẫn phải thừa nhận rằng, anh chàng này thực sự rất cừ nên mới có

thể trụ được lâu như thế. Có thể là do tác dụng của thuốc Viagra, cô đoán vậy. Cô đã từng nghe ở đâu đấy rằng, chỉ cần uống một viên thuốc nhỏ cũng đã khiến một người đàn ông trở nên sung sức và hoạt động được trong khoảng hơn bốn giờ đồng hồ.

Cameron kéo mạnh cái gối khỏi đầu và xuyên qua bóng tối, cô nhìn đồng hồ trên chiếc bàn cạnh giường, là ba giờ mười bảy phút. Nếu phải chịu đựng cảnh này thêm hai tiếng mười lăm phút nữa, chắc cô sẽ phải giết một ai đó mất thôi. Đầu tiên sẽ là nhân viên khách sạn, người đã xếp cho cô vào phòng này. Chẳng phải các khách sạn vẫn thường bỏ qua tầng mười ba hay sao? Ngay bây giờ, cô ước mình là một người mạnh mẽ, như vậy có thể yêu cầu được bố trí một phòng khác.

Thực tế hơn, ngay lúc này đây, Cameron ước gì mình chưa bao giờ có ý tưởng về chuyến đi cuối tuần này, thay vào đó, cô nên qua đêm ở nhà Collin hoặc Amy. Ít ra như thế cô sẽ được ngủ một giấc ngon lành thay vì nằm nghe bản giao hưởng chói tai của những tiếng kêu rên. Đúng thế đấy, cô gái kia chắc là đang kêu ré lên vì đau đớn – đó chính là bản nhạc sinh động đang hòa tấu trong phòng bên cạnh. Còn nữa, Collin sẽ làm món trứng tráng với cà chua và phô mát, dù không thể sánh được với những món cao lương mỹ vị giống như tiệc đứng ở Peninsula, nhưng nó cũng gợi cô nhớ đến lí do tại sao lại có thói quen để Collin phụ trách việc nấu nướng khi cả ba sống với nhau vào năm cuối đại học.

Cameron nhồm dậy và nhìn chiếc điện thoại trên bàn. Cô không muốn mình thuộc tuýp các vị khách luôn phàn nàn về những thiếu sót con con trong dịch vụ của một khách sạn năm sao. Nhưng tiếng ồn ở phòng bên cạnh đã kéo dài quá lâu rồi và cô nghĩ mình cũng có quyền chớp mắt một lát trong căn phòng gần bốn trăm đôla một đêm chứ. Lí do duy nhất mà khách sạn vẫn chưa nhận được lời phàn nàn nào, cô đoán, có thể là do phòng 1308 nằm trong góc nên phía bên kia chẳng còn phòng nào nữa.

Cameron định nhắc điện thoại để gọi nhân viên phục vụ thì đột nhiên cô nghe thấy anh chàng phòng bên thốt lên những âm thanh có thể coi là sự cứu cánh cho cô.

Smack! Smack!

“Anh tới ngay đâyyyyyyyyyy!”

Một tiếng thét. Và rồi... sự tĩnh lặng thiêng liêng. Cuối cùng thì cũng kết thúc rồi.

Cameron nằm lại xuống giường. “Tạ ơn các vị thánh của khách sạn Peninsula đã cứu giúp con. Con sẽ không bao giờ kêu dịch vụ mát xa của ngài là cắt cổ nữa, ngay cả khi ai cũng biết rằng việc thoa dầu lên lưng không thể có giá một trăm chín mươi lăm đô.”

Cameron cuộn mình trong vỏ chăn và kéo nó lên tận cằm. Đầu lún sâu trong gối, cô nằm như thế mấy phút thì bắt đầu thiu thiu ngủ. Rồi cô nghe một tiếng động khác từ cánh cửa phòng bên – đó là tiếng đóng cửa.

Cameron hồi hộp. Và rồi... Chẳng có gì xảy ra cả.

Tất cả vẫn bất động và tĩnh lặng đầy hạnh phúc. Điều cuối cùng hiện hữu trong đầu Cameron trước khi cô chìm vào giấc ngủ là ý nghĩa của tiếng sập cửa. Cô thầm ngờ rằng ai đó vừa nhận được một cú điện thoại từ căn phòng nào đó của khách sạn.

BAM!

Cameron bật dậy, tiếng động từ phòng bên làm cô tỉnh giấc. Cô nghe thấy tiếng thét bị chặn lại đột ngột, tiếng giường va vào tường càng ngày càng mạnh và to hơn bao giờ hết, như thể những người trên giường lần này mới hoạt động thực sự vậy.

Cameron nhìn đồng hồ, lúc này là bốn giờ tám phút. Cô đã được giải thoát những ba mươi phút cơ đấy!

Không lãng phí thêm một khoảnh khắc nào nữa, thực sự cô đã phí phạm quá nhiều thời gian quý báu của mình cho những kẻ phiền phức này – mắt cô chớp chớp khi phải điều tiết để thích ứng với ánh đèn sáng đột ngột, rồi cô chộp lấy điện thoại trên bàn và bấm số.

Sau hồi chuông thứ nhất, người đàn ông ở đầu dây bên kia trả lời một cách nhã nhặn: “Buổi tối tốt lành, cô Lynde. Cảm ơn cô đã gọi tới dịch vụ chăm sóc khách hàng. Chúng tôi có thể giúp gì cho cô không ạ?”

Cameron hăng giọng, giọng cô khàn khàn khi cất lời: “Anh nghe này, tôi không muốn là một kẻ ngớ ngẩn khi nói chuyện này, nhưng các anh phải làm gì đó với mấy người ở phòng 1308 thôi. Họ cứ đập sầm sầm vào tường, toàn là những tiếng rên rỉ, la hét, đủ các thể loại và việc này đã diễn ra khoảng hai giờ đồng hồ rồi. Cả buổi tối nay tôi hầu như không thể ngủ được, có vẻ họ đang chuẩn bị hiệp hai mươi hay sao ấy. Điều này có thể rất tuyệt vời với họ nhưng với tôi thì không, tôi sắp không thể chịu được nữa rồi, anh hiểu tôi nói gì chứ?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia không có chút gì lúng túng, như thể dịch vụ chăm sóc khách hàng ở khách sạn Peninsula luôn luôn phải xử lý các tình huống phiền phức từ các cuộc điện thoại kiểu thế này.

“Đương nhiên là tôi hiểu, thưa cô Lynde. Tôi thành thật xin lỗi vì sự bất tiện này. Tôi sẽ cử bảo vệ tới xử lý ngay bây giờ.”

“Cảm ơn!” Cameron lẩm bẩm, chưa bằng lòng với việc được trấn an một cách dễ dàng như vậy. Cô định sẽ nói chuyện với người quản lý vào buổi sáng, nhưng ngay lúc này, cô chỉ muốn một căn phòng yên tĩnh và có thể chợp mắt một lát.

Cô gác máy và chờ đợi. Vài phút trôi qua, cô liếc nhìn bức tường phía sau. Trong phòng 1308, mọi thứ trở nên tĩnh lặng một cách lạ lùng. Cô tự hỏi liệu mấy người đó có nghe thấy cô gọi điện phàn nàn với dịch vụ chăm sóc khách hàng hay không? Ngay từ đầu cô đã phát hiện mấy bức tường ấy mỏng rồi nhưng chúng có mỏng đến thế không?

Cameron nghe thấy tiếng cửa phòng 1308 mở. Những kẻ phiến phức đang bỏ trốn.

Cameron ra khỏi giường và chạy đến cửa phòng, kiên quyết nhìn bằng được những kẻ nghiện mây mưa ấy. Cô áp mặt vào cửa và nhìn xuyên qua lỗ nhỏ ngay khi cánh cửa phòng kia đóng lại. Trong chốc lát, cô không thấy ai cả. Và rồi... một người đàn ông đã lọt vào tầm nhìn của cô.

Anh ta di chuyển nhanh, trông hơi méo mó bởi Cameron nhìn qua lỗ cửa. Anh ta quay lưng về phía Cameron khi đi qua phòng cô, vì thế cô không có được góc nhìn tốt nhất. Cô không biết một kẻ nghiện ân ái điển hình trông như thế nào, nhưng người này dáng cao và mặc quần bò, áo sơ mi cộc tay màu đen khoác ngoài và áo phông có mũ màu xám. Anh ta đội mũ áo lên, điều này có vẻ khác thường. Khi người đàn ông đi qua cánh cửa và mở cửa dẫn tới cầu thang, có điều gì đó khiến cô thấy quen thuộc một cách kì quặc. Nhưng rồi anh ta biến mất sau cầu thang trước khi cô có thể xác định được đó là điều gì.

Cameron rời khỏi cửa, có chuyện gì đó rất lạ lùng đang diễn ra trong phòng 1308... Có thể người đàn ông chạy trốn khỏi hiện trường bởi anh ta đã nghe thấy cô gọi dịch vụ chăm sóc khách hàng và bỏ mặc người kia giải quyết hậu quả một mình. Phải chăng người đàn ông đó đã lập gia đình? Nhưng dù thế nào thì người phụ nữ ở phòng 1308 cũng phải có những lời giải thích chính đáng khi bảo vệ khách sạn tới. Cameron nghĩ, cô đã tỉnh ngủ, có thể sẽ ngồi đấy luôn, bên cạnh lỗ cửa và xem nốt cảnh cuối. Chẳng phải cô đang nghe lén là gì, nhưng mà... ừ thì cô đang nghe lén.

Cameron không phải chờ lâu. Đột nhiên có hai người đàn ông mặc đồng phục, có lẽ là bảo vệ khách sạn, họ dừng lại trước phòng 1308 và gõ cửa. Cô nhìn qua lỗ khi bảo vệ nhìn chăm chăm vào cửa một cách chờ đợi, rồi họ nhún vai khi không nghe thấy ai trả lời.

“Chúng ta có nên thử lại không?” Một nhân viên bảo vệ có dáng người hơi thấp hơn hỏi.

Anh chàng thứ hai gật đầu và gõ cửa: “Bảo vệ khách sạn đây!” Anh ta gọi to.

Không có tiếng ai đáp lại.

“Anh có chắc đúng là phòng này không?” Anh chàng thứ hai hỏi.

Anh chàng thứ nhất kiểm tra lại số phòng rồi gật đầu: “Đúng! Vị khách gọi điện phàn nàn nói rằng tiếng ồn phát ra từ phòng 1308.”

Anh ta liếc mắt về phía phòng của Cameron. Cô lùi lại một bước, như thể họ sẽ nhìn thấy cô qua cánh cửa vậy. Cô chợt nhận ra rằng lúc ấy, cô chỉ mặc mỗi chiếc áo phông của trường đại học Michigan và chiếc quần lót mà thôi.

Yên lặng một lúc.

“Hừm, lúc này, tôi không nghe thấy gì cả.” Người đàn ông thứ nhất nói. Anh ta đập cửa lần thứ ba, lần này to hơn lần trước. “Bảo vệ đây! Mở cửa ra.”

Vẫn không có động tĩnh gì. Cameron dịch lại gần cửa và nhìn qua lỗ lần nữa. Cô thấy mấy tay bảo vệ nhìn nhau, có vẻ rất bức mình.

“Có thể họ ở trong nhà tắm.” Anh chàng thấp hơn nói.

“Cũng có thể họ lại đang làm chuyện ấy.” Người kia đồng tình.

Hai người họ áp sát tai vào cửa. Ở phía bên cửa phòng mình, Cameron cũng lắng nghe xem có tiếng vòi hoa sen chảy trong phòng bên không nhưng không thấy gì.

Nhân viên bảo vệ có dáng người cao hơn thờ dài. “Anh biết nguyên tắc rồi đấy, chúng ta phải vào xem sao thôi!” Rồi anh ta rút từ trong túi quần ra một cái thẻ, quẹt nó vào khóa cửa và mở cửa ra. Có lẽ, đó là thẻ gốc.

“Xin chào! Bảo vệ khách sạn đây! Có ai ở trong này không?” Anh ta nói vọng vào trong phòng.

Người bảo vệ quay đầu nhìn đồng nghiệp và lắc đầu. Chẳng có gì cả. Anh ta đi sâu vào trong rồi vẫy tay ra hiệu cho người thứ hai đi theo. Hai người đàn ông bỗng khuất khỏi tầm nhìn của Cameron và cánh cửa đóng sầm sau lưng họ.

Yên lặng được một lúc và qua bức tường chung, Cameron nghe tiếng một trong hai người bảo vệ thốt lên.

“Ôi trời!”

Bụng Cameron bỗng thắt lại. Lúc ấy cô biết rằng dù chuyện gì xảy ra ở phòng 1308 đi nữa thì chuyện ấy cũng không tốt. Bản khoản một hồi không biết nên làm gì, cô lại áp tai vào tường và lắng nghe.

“Thử hô hấp nhân tạo trong khi tôi gọi 911!” Một trong hai người hét lớn.

Cameron chạy nhanh ra khỏi giường, cô biết hô hấp nhân tạo và phi ngay đến cửa. Cô mở cửa ngay khi người bảo vệ thấp hơn chạy ra khỏi phòng 1308.

Nhìn thấy cô, anh ta giơ tay lên, ra hiệu cho cô đứng lại chỗ đang đứng: “Thưa cô, cô làm ơn quay về phòng của mình.”

“Nhưng tôi nghe thấy... Tôi nghĩ tôi có thể giúp được, tôi...”

“Chúng ta đã kiểm soát được tình hình, thưa cô. Bây giờ, xin cô hãy lùi lại và trở về phòng.”

Theo yêu cầu của nhân viên bảo vệ, Cameron đứng nguyên ở bậc cửa. Cô nhìn quanh và thấy những người ở mấy phòng bên cạnh cũng đã nghe thấy sự hỗn loạn và đang ló đầu ra nhìn với vẻ mặt lo lắng và tò mò.

Sau mấy phút tưởng chừng như vô tận ấy, người bảo vệ thấp hơn quay trở lại dẫn theo hai nhân viên y tế và đẩy một chiếc giường cấp cứu.

Khi ba người đi ngang qua Cameron, cô nghe thấy viên bảo vệ giải thích tình hình. “Chúng tôi thấy cô ta đang nằm trên giường... Cô ta không có phản ứng gì, vì thế, chúng ta bắt đầu hô hấp nhân tạo nhưng có vẻ không có tác dụng...”

Lúc ấy, các nhân viên khác đã có mặt ở hiện trường, một người phụ nữ trong bộ đồ màu xám tự nhận là quản lý khách sạn và yêu cầu mọi người ở nguyên trong phòng của mình. Cameron nghe bà ta nói với những nhân viên khác phải giữ cho hành lang và thang máy được thông suốt. Những vị khách ở tầng mười ba xôn xao bàn tán và Cameron thoáng nghe được vài mẩu chuyện khi mấy người khách hỏi nhau xem có biết chuyện gì đang xảy ra không.

Không khí im lặng bao trùm đám đông khi các nhân viên y tế lại xuất hiện ở cửa phòng 1308. Họ nhanh chóng di chuyển, kéo chiếc giường ra ngoài hành lang.

Lần này, có một người nằm trên chiếc giường đó.

Khi họ đi vụt qua Cameron, cô nhìn lướt qua người đó – chỉ một thoáng chốc thôi, nhưng đủ để nhận thấy đó là một người phụ nữ, cô ta có mái tóc dài màu đỏ xõa ra, tương phản hoàn toàn với màu trắng của tấm ga trải giường và của chiếc áo choàng tắm khách sạn cô ta đang mặc. Và Cameron cũng kịp thấy rằng người phụ nữ đó không hề cử động.

Trong khi một nhân viên y tế đẩy chiếc giường thì người còn lại đi bên cạnh, bơm oxi qua chiếc mặt nạ được gắn trên mặt người phụ nữ. Hai nhân viên bảo vệ chạy nhanh đằng trước để đảm bảo lối đi thông thoáng. Cameron và nhiều khách khác trong khách sạn đều nghe thấy hai nhân viên bảo vệ nói với nhau về việc cảnh sát đang trên đường đến.

Vừa nghe nhắc đến cảnh sát, mọi người xung quanh liền có một chút hỗn loạn. Các vị khách trong khách sạn lập tức yêu cầu được biết đang xảy ra chuyện gì.

Người quản lý khách sạn nói át tiếng bàn tán xôn xao: “Tôi hoàn toàn hiểu rằng tất cả các vị đều cảm thấy lo lắng, tôi thành thật xin lỗi vì sự phiền toái này.” Bà ta nói với họ bằng một giọng nhã nhặn và điềm đạm giống với giọng của người đàn ông ở quầy dịch vụ chăm sóc khách hàng mà Cameron nói chuyện điện thoại lúc trước. Cameron tự hỏi liệu tất cả bọn họ có nói với nhau kiểu ấy khi không có mặt khách không, hay họ sẽ bỏ cái thói quen lịch thiệp và cái giọng điệu đó ngay khi bước vào phòng ăn.

“Rất tiếc là vào lúc này đây, điều duy nhất tôi có thể thông báo cho quý vị là tình hình rõ ràng rất nghiêm trọng và có thể mang tính chất tội phạm.” Người quản lý nói tiếp: “Chúng tôi sẽ bàn giao vụ việc này lại cho cảnh sát, chúng tôi yêu cầu tất cả mọi người ở nguyên trong phòng cho đến lúc họ tới và đánh giá tình hình. Có lẽ, cảnh sát sẽ muốn nói chuyện với một số người trong quý vị.”

Ánh mắt của người quản lí dừng lại trước Cameron. Đám đông lại tiếp tục thì thầm và bàn tán to nhỏ, bà ta bước tới. “Cô là cô Lynde?”

Cameron gật đầu. “Vâng.”

Người quản lí ra hiệu về phía cánh cửa. “Cô không phiền nếu tôi có thể đưa cô về lại phòng chứ, cô Lynde?” Đây chính là lối diễn đạt theo kiểu khách sạn Peninsula lịch thiệp thay vì nói: “Cô có thể cảm thấy thoải mái nhưng việc nghe lén ngu xuẩn của cô chẳng đi đến đâu cả.”

“Đương nhiên rồi!” Cameron vẫn hơi bàng hoàng về những sự kiện diễn ra trong mấy phút vừa qua. Là trợ lí luật sư nên cô đã có nhiều cơ hội tiếp xúc với môi trường tội phạm, nhưng lần này thì khác. Đây không phải là vụ việc mà cô sẽ xem xét qua con mắt khách quan của một công tố viên, nó không có các bằng chứng được FBI cung cấp sẵn hay các bức ảnh chụp lại hiện trường. Lần này, cô thực sự đã nghe được hành động phạm tội, cô đã trực tiếp nhìn thấy nạn nhân và tận mắt nhìn thấy người đàn ông với chiếc áo cộc tay và áo phông có mũ. Hẳn rất có thể là người đã hãm hại cô ta nữa.

Ý nghĩ ấy làm cô cảm thấy lạnh xương sống. Hay là, do cô đang đứng ở ngoài hành lang có điều hòa và chẳng mặc gì ngoài chiếc áo phông và chiếc quần lót nên mới thế? Cừ thật!

Với lòng tự trọng mà một người có thể gom lại khi đang trong bộ dạng mặc áo con và quần dài, Cameron kéo áo phông xuống thêm nửa inch và đi theo quản lí khách sạn vào phòng.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Có điều gì đó không ổn. Cameron đã bị giữ trong phòng gần hai giờ đồng hồ trong khi cảnh sát Chicago đang tiến hành việc điều tra. Cô biết việc xem xét hiện trường và việc thẩm vấn nhân chứng như thế nào để thấy rằng nó không theo nguyên tắc thông thường.

Thứ nhất, không ai nói cho cô điều gì cả. Cảnh sát đã đến ngay sau khi quản lí khách sạn hộ tống cô về phòng. Một thám tử trung tuổi, tên là Slonsky, đầu hơi hói, quần áo thì xộc xệch tự giới thiệu với cô rồi ngồi vào chiếc ghế bành ở góc phòng và bắt đầu lấy lời khai về những gì cô đã nghe được tối hôm đó. Ít nhất, cô cũng đã có khoảng vài giây riêng tư để mặc vội chiếc quần tập yoga và chiếc áo con, nhưng cô vẫn thấy việc bị cảnh sát thẩm vấn khi ngồi trên chiếc giường khách sạn được thu dọn một cách cầu thả thật là kỳ quặc.

Điều đầu tiên thám tử Slonsky để ý là cốc rượu đã vơi một nửa ở trên bàn. Cô gọi rượu từ dịch vụ phòng và đã để nó ở đó mấy tiếng trước. Tất nhiên điều đó gợi ra nghi vấn ban đầu về việc cô uống rượu trong buổi tối hôm ấy. Sau khi có vẻ như đã thuyết phục Slonsky rằng, cô không phải là một kẻ nghiện rượu và lời khai của cô ít ra cũng có độ tin cậy, họ bỏ qua vấn đề say xỉn. Cô bình luận về việc Slonsky đã tự giới thiệu là “thám tử” thay vì “cảnh sát”. Cô hỏi liệu có phải điều ấy có nghĩa là ông ta thuộc bộ phận phụ trách các vụ án mạng hay không. Nếu thế thì cô muốn biết điều gì đã xảy ra với cô gái ở phòng 1308.

Slonsky nhìn cô chăm chăm và đáp lại: “Ở đây, tôi mới là người đưa ra câu hỏi, thưa cô Lynde.”

Cameron vừa xong việc khai báo thì một thám tử mặc thường phục khác thò đầu vào phòng. “Slonsky, anh nên sang đây!” Nói xong, ông ta gật đầu, hướng về phía phòng bên cạnh.

Slonsky đứng dậy và lại nhìn Cameron chăm chăm. Cô tự hỏi, không biết ông ta có luyện tập ánh nhìn này trong gương nhà tắm thường xuyên không.

“Tôi sẽ rất cảm kích nếu cô vẫn ở trong phòng này cho đến khi tôi quay lại.” Ông ta bảo cô.

Cameron cười: “Tất nhiên, thưa ngài thám tử.” Cô đang cân nhắc xem có nên nhân lúc này mà moi được mấy câu trả lời hay không, nhưng tình thế của cô bây giờ cũng chưa hẳn có thể đưa ra yêu sách nào. Tuy nhiên, cô đã tiếp xúc nhiều với cảnh sát và thám tử, cũng rất khâm phục những gì họ làm. Còn nụ cười ấy là để Slonsky biết rằng ông ta không làm cho cô thấy tức giận hay gì cả. “Tôi sẵn lòng cộng tác hết sức có thể.”

Slonsky nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc, có thể là đang cố gắng xem xem có chút gì mỉa mai trong giọng điệu của cô hay không. Nhiều người cũng hay nhìn cô kiểu ấy lắm.

“Vậy hãy ở nguyên trong phòng cô!” Ông ta nói khi đi ra ngoài.

Cameron gặp lại thám tử Slonsky nửa tiếng sau đó, khi ông ta ghé qua phòng cô để báo cho cô biết rằng, vì “những tiến triển bất ngờ”, cô không những sẽ phải ở lại phòng lâu hơn so với dự đoán mà ông ta còn bố trí một người canh gác ở cửa phòng nữa. Ông ta còn nói thêm rằng người ta “yêu cầu” cô không được liên lạc bằng điện thoại di động hay máy bàn của khách sạn cho đến khi “họ” hoàn tất việc thẩm vấn cô.

Đây là lần đầu tiên Cameron tự hỏi có phải chính cô đang gặp rắc rối không. “Có phải tôi được coi là một nghi phạm trong cuộc điều tra này không?” Cô hỏi Slonsky.

“Tôi không hề nói thế.”

Cô thấy rằng đó không hẳn là câu trả lời “không”.

Ngay khi Slonsky quay người định bỏ đi thì cô hỏi ngay một câu khác: “Họ” là ai?”

Ông ta quay đầu nhìn cô. “Gì cơ?”

“Ông nói là tôi không thể gọi điện thoại cho đến khi “họ” thăm vấn tôi xong.” Cameron nói. “Vậy “họ” mà ông nhắc đến đây là ai?”

Vẻ mặt của người thám tử cho thấy ông ta không có ý định trả lời câu hỏi ấy. “Chúng tôi đánh giá cao việc cô tiếp tục hợp tác, cô Lynde ạ. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói vào lúc này.”

Mấy phút sau Slonsky rời khỏi phòng, Cameron nhìn qua lỗ cửa và không còn nghi ngờ gì nữa, những gì cô nhìn thấy là phía sau đầu một người đàn ông, chắc là người mà ông ta bố trí canh gác ngoài cửa phòng. Cameron liếc nhìn đồng hồ và thấy đã gần bảy giờ sáng. Cô bật tivi lên vì Slonsky không hề nói gì đến việc cấm xem tivi cả. Cô hi vọng trong bản tin, cô có thể biết được điều gì đó về sự việc đang diễn ra.

Cô vẫn đang loay hoay ấn nút trên cái điều khiển, cố gắng tìm cách thoát khỏi cái màn hình với dòng chữ “Hoan nghênh” quái quỷ của khách sạn thì một lần nữa cửa phòng lại mở.

Slonsky thò đầu vào: “Xin lỗi, tivi cũng không được dùng.” Rồi ông ta đóng cửa lại.

“Mấy bức tường mỏng ngu ngốc.” Cameron khẽ càu nhàu. Và rồi một lần nữa...

“Ít nhất tôi cũng có thể đọc sách chứ, thám tử Slonsky?”

Một thoáng yên lặng. Rồi một giọng nói từ ngoài hành lang vọng qua cửa. “Hắn rồi.”

Quả thực là mấy bức tường rất mỏng. Cameron thậm chí còn nghe thấy cả tiếng ông ta cười tùm tùm trong câu trả lời.

“Việc này đang trở nên lố bịch. Ông biết đấy, tôi cũng có quyền chứ.”

Cameron hướng về phía viên cảnh sát đang gác ở cửa phòng cô, chờ đợi câu trả lời.

Viên cảnh sát trả gật đầu ra điều thông cảm. “Tôi biết, thưa bà, tôi thành thật xin lỗi, nhưng tôi chỉ đang làm theo lệnh thôi.”

Có thể do Cameron bực bội vì bị nhốt trong phòng suốt năm tiếng đồng hồ rồi - nhưng cô thề sẽ bóp cổ cậu bé này nếu nó còn gọi cô là “quý bà” một lần nữa. Cô mới gần ba mươi tuổi, không phải sáu mươi nhé! Mặc dù có thể cô cũng đã đánh mất cái quyền được gọi là “quý cô” khi bắt đầu xem những nhân viên cảnh sát độ tuổi hai mươi là những thằng bé.

Nhận thấy rằng việc bóp cổ một nhân viên cảnh sát có lẽ không phải là cách tốt nhất để ra khỏi đây trong khi có thể có hàng tá cảnh sát đang đứng ngay ngoài cửa phòng. Cameron cũng không dám chắc được, bởi vì ngay cả nhìn ra hành lang cũng không được phép, nói gì đến việc bước chân ra ngoài kia, cô liền thử một cách khác. Tên cảnh sát này rõ ràng là răm rắp làm theo người có quyền hành, may ra cô có thể lợi dụng được điều này.

“Nghe này, lẽ ra tôi nên nói điều này sớm hơn, nhưng tôi là cố vấn cho luật sư Mỹ. Tôi làm việc ở văn phòng Chicago...”

“Nếu sống ở Chicago thì bà qua đêm ở khách sạn làm gì?” Viên cảnh sát ngắt lời cô.

“Tôi đang sửa lại nền nhà bằng gỗ. Vấn đề là...”

“Ồ thế à?” Anh ta có vẻ rất quan tâm tới vấn đề này. “Tôi đang muốn tìm người sửa sang lại phòng tắm đây. Những người chủ cũ dùng đá hoa đen trắng rất ngớ ngẩn còn những đồ đạc thì toàn màu vàng và cả căn phòng trông như của một kẻ ăn chơi vậy. Bà có thể chỉ cho tôi làm sao mà tìm được một chủ thầu nhận làm việc nhỏ này không?”

Cameron hếch đầu lên. “Anh đang cố gắng đánh lạc hướng tôi bằng những câu hỏi hay là vì anh có niềm đam mê khác thường với việc sửa nhà?”

“Có thể là lí do thứ nhất. Tôi thấy bà sắp trở nên khó tính.”

Cameron phải nín cười. Viên cảnh sát có lẽ không ngây thơ như cô nghĩ.

“Vấn đề là thế này, anh không thể giữ tôi ở đây nếu tôi không muốn, đặc biệt là khi tôi đã đưa lời khai cho thám tử Slonsky rồi. Anh biết điều đó và quan trọng là tôi cũng biết điều đó. Rõ ràng đã có chuyện gì bất thường trong cuộc điều tra này. Mặc dù tôi sẵn lòng hợp tác và cũng làm theo ý các anh một cách nhã nhặn với tư cách là một người trong nghề nhưng tôi cần vài câu trả lời nếu các anh muốn tôi tiếp tục chờ ở đây. Nếu anh không phải là người có thể trả lời những câu hỏi của tôi thì cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu anh đi gọi Slonsky hoặc bất kì người nào mà có thể trả lời cho tôi đến đây thì tôi rất cảm kích anh.”

Viên cảnh sát không phải là không thông cảm. “Nghe này, tôi biết bà đã bị kẹt trong phòng này lâu rồi, nhưng những nhân viên ở Cục điều tra liên bang nói rằng họ sẽ nói chuyện với bà ngay khi họ xong việc ở phòng bên.”

“Thế nhân viên FBI nào đang phục trách vụ này?”

“Tôi không được phép tiết lộ điều ấy.”

“Tại sao họ lại tham gia vụ này?” Cameron hỏi dồn. “Đây là một vụ giết người đúng không?”

Viên cảnh sát không bị mắc bẫy lần hai. “Tôi xin lỗi, bà Lynde, nhưng tôi không thể làm khác được. Đặc vụ phụ trách vụ này nói rõ ràng tôi không được phép nói với bà về vấn đề đó.”

“Thế thì tôi cho rằng tôi nên nói chuyện với đặc vụ ấy. Đó là ai vậy?” Là một công tố viên ở khu vực phía bắc Illinois, cô đã làm việc với nhiều đặc vụ FBI ở Chicago.

“Một nhân viên mật vụ đặc biệt nào đó, tôi không nghe được tên ông ta. Song tôi nghĩ ông ta có thể biết bà. Khi ông ta yêu cầu tôi đứng canh phòng, ông ta nói rằng ông ta thấy hơi có lỗi khi bắt tôi phải canh chừng bà lâu thế này.”

Cameron cố gắng không để lộ phản ứng gì, nhưng điều đó làm cô đau nhói. Đúng, cô không thực sự thân thiện với nhiều đặc vụ FBI cô làm việc cùng vì có nhiều người trong số họ vẫn đổ lỗi cho cô về sự việc cách đây ba năm, chỉ ngoại trừ một người, mà thật may mắn anh ta lại ở rất xa. Ở Nevada, Nebraska hay đại loại thế, cô không nghĩ ra ai trong số FBI lại ghét cô đến nỗi nói xấu cô công khai như thế.

Viên cảnh sát trông có vẻ hối lỗi. “Tôi không biết nói điều này có ích gì không, nhưng tôi nghĩ bà không đến nỗi như vậy.”

“Cám ơn. Thế viên mật vụ đặc biệt bí ẩn, người tự cho là biết tôi ấy, có nói gì nữa không?”

“Không. Ông ta chỉ nói rằng tôi nên gọi ông ta nếu bà bắt đầu làm om sòm lên.” Anh ta nhìn cô một lượt. “Lúc này bà bắt đầu làm om sòm lên rồi, phải thế không?”

Cameron bắt chéo tay qua ngực. “Đúng thế đấy!” Và đó không phải là giả vờ. “Anh hãy đi tìm viên mật vụ kia, dù anh ta là ai thì hãy nói với anh ta rằng người phụ nữ om sòm ở phòng 1307 đang điên lên đấy. Nói thêm với anh ta rằng tôi sẽ rất cảm kích nếu anh ta có thể kết thúc chuyển đạo chơi quyền lực của anh ta và hạ cố đến nói chuyện với tôi. Bởi vì tôi muốn biết anh ta muốn tôi ngồi đây và phải chờ trong bao lâu nữa.”

“Chờ lâu như tôi yêu cầu cô, cô Lynde ạ.”

Bỗng một giọng nói vọng vào từ cửa.

Cameron đang đứng quay lưng với cửa nhưng cô có thể nhận ra giọng nói đó dù ở bất kì đâu thì vẫn nhẹ nhàng và mượt như nhung.

Không thể nào!

Cameron quay người lại quan sát người đàn ông đứng bên kia phòng. Anh ta trông vẫn giống hệt lần cuối cùng cô gặp cách đây ba năm: cao, đen và cau có.

Cô chẳng thềm giấu sự thù địch trong giọng nói. “Đặc vụ Pallas... Tôi không biết là anh đã quay lại thành phố Nevada thế nào?”

“Nebraska.”

Từ cái nhìn lạnh lùng của anh ta, Cameron biết rằng ngày hôm nay của cô, một ngày với khởi đầu đen đui sẽ trở nên tồi tệ gấp năm mươi lần.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cameron quan sát một cách cảnh giác trong khi Jack – đặc vụ FBI nhìn viên cảnh sát một lượt.

“Cám ơn, tôi sẽ đảm nhận việc này từ đây!” Anh ta nói.

Viên cảnh sát nhanh chóng rút lui, để lại cô một mình trong phòng khách sạn với Jack. Ánh nhìn của anh ta thật lạnh lùng.

“Cô đã tự vướng vào một vụ án khá là rắc rối rồi đấy!”

Cameron ngồi thẳng dậy. Đã ba năm rồi vậy mà giờ đây anh ta vẫn có thể đẩy cô rơi vào thế phòng ngự ngay được. “Tôi không biết. Nhờ có anh mà tôi chả biết tí gì về sự việc mà tôi dính vào.” Cô dừng lại, cảm thấy ghét việc mình hoàn toàn đứng ngoài cuộc. “Thế chuyện gì đã xảy ra với người phụ nữ ở phòng bên?”

“Cô ta chết rồi!”

Cameron gật đầu. Sự hiện diện của thám tử Sở Cảnh sát Chicago đã phần nào cho thấy điều đó, tuy nhiên cái chết của người phụ nữ đó được xác nhận vẫn làm cô thấy sốc. Bất chợt cô cảm thấy một sự thôi thúc mạnh mẽ đang trào dâng, giục giã cô chạy ngay ra khỏi phòng. Nhưng cô tự kiềm chế bản thân và không để lộ phản ứng nào trước mặt Jack.

“Tôi rất tiếc khi biết điều đó!”

Anh ta chỉ vào chiếc ghế ngay trước mặt. “Sao cô không ngồi xuống nhỉ? Tôi muốn hỏi cô mấy điều.”

“Có phải anh định thẩm vấn tôi không, đặc vụ Pallas?”

“Có phải cô định không hợp tác không, cô Lynde?”

Cô vờ cười. “Sao cơ? Anh định làm căng với tôi à?”

Mắt anh ta nghiêm lại và tối sầm. Cameron nuốt nước bọt, tự nhủ mình phải cẩn thận khi trêu tức người đàn ông luôn kè kè khẩu súng và cũng là người đã buộc tội cô gần như đã phá hoại sự nghiệp của anh ta.

Cameron nhớ lại cái ngày cách đây ba năm khi họ gặp nhau lần đầu để bàn về vụ Martino. Trước đó cô chưa bao giờ làm việc với Jack; lúc ấy, cô là ủy viên công tố vừa được một năm còn anh ta là thám tử mật báo. Cameron đã rất ngạc nhiên, nhưng cũng hào hứng không kém khi sếp giao cho cô điều tra vụ Martino, một trong những vụ đình đám nhất thời điểm đó. Rob Martin (chính là Roberto Martino) được cả Cục điều tra liên bang và văn phòng luật sư Mỹ biết đến là tên cầm đầu của một trong những tổ chức tội phạm lớn nhất Chicago. Vấn đề ở chỗ, phải tìm đủ bằng chứng để chứng minh điều này.

Đây chính là lí do tại sao đặc vụ Jack Pallas lại tham gia vào vụ này. Trước cuộc gặp gỡ, Cameron được biết đến từ sếp của cô rằng Jack đã làm việc dưới lớp vỏ bọc trong hai năm nhằm thâm nhập vào tổ chức của Martino, cho đến khi FBI buộc phải kéo anh ta ra khỏi vỏ bọc ấy khi bị lật tẩy. Sếp cô không nói rõ về việc rút lui đó, chỉ biết Jack đã bị dồn vào tình thế bí, đối mặt với mười tên tay sai của Martino trong một kho hàng, nhưng anh đã thoát được và bị bắn trong lúc chạy. Cô cũng biết một điều nữa là trước khi quân yểm trợ của FBI tới thì Jack đã tự giết được tám tên.

Lần đầu tiên cùng người cộng sự bước vào văn phòng của Cameron, Jack đã tạo được ấn tượng khá tốt với cô. Cameron ngờ rằng hầu hết những

người gặp Jack Pallas đều có một nhận xét chung: đôi mắt nâu với ánh nhìn như của một loài thú khi trông thấy con mồi, mái tóc đen, và bộ râu đen lún phún, dường như anh thuộc loại người mà phụ nữ, thậm chí đàn ông nên tránh xa ở những lối đi tối tăm. Anh ta có một vết sẹo ở phía tay phải, có lẽ là do bị thương khi đụng độ với bọn Martino, mặc chiếc áo sơ mi hải quân và quần bò thay vì áo vest và đeo cà vạt như hầu hết các đặc vụ khác. Nhìn vẻ ngoài của Jack Pallas, cô không hề ngạc nhiên về lí do FBI chọn anh ta làm người hoạt động ngầm.

Khoảng ba năm sau, khi đứng bên kia căn phòng khách sạn, với đôi mắt ánh lên vẻ giận dữ, cho dù lần này Jack mặc bộ vest và cà vạt đồng phục thì vẻ nguy hiểm của anh ta vẫn chẳng giảm đi chút nào cả.

“Tôi muốn nói chuyện với luật sư.” Cameron nói.

“Cô là một luật sư. Và cô cũng không bị coi là nghi phạm, vì thế cô không được phép gặp.”

“Thế tôi được coi là gì?”

“Một người đáng quan tâm.”

Thật là nhảm nhí! “Thế này nhé, tôi mệt mỏi và cũng chẳng có tâm trạng nào mà đùa với anh. Vì thế nếu anh không bắt đầu nói xem chuyện gì đang xảy ra thì tôi sẽ đi.” Cameron nói.

Jack liếc nhìn bộ đồ tập yoga và chiếc áo phong Michigan cô mặc, không hề bận tâm đến lời đe dọa của cô. Thật may là bây giờ, cô không còn lảng xảng trong chiếc quần đùi như trước đó nữa.

“Cô sẽ không đi đâu cả.” Anh ta kéo chiếc ghế và ra hiệu. “Cô ngồi đi!”

“Cám ơn, nhưng tôi ngồi đây. Tôi nghĩ là tôi vẫn kiên định với kế hoạch ra ngoài của mình”. Trước khi anh ta kịp nghĩ rằng cô chỉ nói thể thôi thì Cameron đã chụp lấy ví và tiến về phía cửa. Còn mấy thứ đồ khác, cô sẽ lấy sau. “Thật thú vị khi tái ngộ với anh, đặc vụ Pallas. Tôi rất vui khi thấy ba năm ở Nebraska vẫn không làm anh bớt đi sự đáng ghét.”

Cô xông ra mở cửa và gần như đâm sầm vào người đàn ông đang đứng ngay đó. Anh ta mặc bộ vest màu xám và thắt cà vạt, trông có vẻ trẻ hơn Jack và là người Mỹ gốc Phi.

Anh ta nhoẻn miệng cười với Cameron, nụ cười đắc thắng, trong khi cố giữ thăng bằng cho ba cốc cà phê Starbucks đang cầm trong tay. “Cám ơn cô vì đã mở cửa. Tôi có bỏ lỡ điều gì không nhỉ?”

“Tôi sẽ ra khỏi đây. Tôi cũng vừa gọi đặc vụ Pallas là kẻ đáng ghét.”

“Nghe có vẻ vui đấy! Cà phê chứ?” Anh ta chìa cốc cà phê về phía cô. “Tôi là đặc vụ Wilkins.”

Cameron ném cái nhìn ta đây biết tổng về phía Jack. “Lại là mảnh cốm tốt, cốm xấu[2] à? Đây là trò tốt nhất mà anh có thể nghĩ ra ư?”

Jack Pallas oai vệ bước ra từ căn phòng và dừng lại ở cửa, dáng người cao lớn áp sát cô. “Cô không biết những gì tôi có thể làm đâu.” Anh ta nói với giọng đe dọa.

Khi anh ta với tay ra đỡ cốc cà phê từ Wilkins, Cameron tự nhủ, mình phải cẩn thận khi chọc người đàn ông mang súng này, người đã đổ lỗi cho cô về việc gần như phá hỏng sự nghiệp của anh ta và là người cao hơn cô hơn một cái đầu. Cô rủa thầm cái quyết định đi giày thể thao của mình. Ít nhất cô phải đi giày búp bê mới có thể mặt đối mặt với Jack Pallas được, nhưng dù có như thế thì cô cũng chỉ đứng đến cầm anh ta mà thôi. Đây là chưa kể đến việc cô trông sẽ như một kẻ ngớ ngẩn khi đi giày Manolos và mặc quần tập yoga.

Vẫn cầm mấy cốc cà phê trên tay, Wilkins ra hiệu với bọn họ. “Hai người có biết nhau không?”

“Cô Lynde và tôi gần như có vinh hạnh được cùng nhau xử lí một vụ.” Jack đáp.

“Gần như? Nghĩa là sao?” Wilkins quay sang Cameron rồi gần như chột nhận ra điều gì đó. “Chờ chút... Cameron Lynde? Tôi nghĩ cái tên này nghe quen quen. Ồ, dĩ nhiên rồi, cô đến từ văn phòng luật sư Mỹ.” Anh ta cười lớn, đôi mắt sáng lên. “Cô là người mà Jack đã nói là...”

“Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều nhớ rõ điều mà đặc vụ Pallas nói.” Cameron ngắt lời anh ta. Cách đây ba năm, những lời lẽ cay nghiệt của anh ta đã được phát sóng trên kênh tin tức toàn quốc liên tục trong gần một tuần. Cô chẳng việc gì phải nghe lại những lời đó, nhất là khi lại có anh ta đứng bên cạnh. Một lần như thế đã đáng xấu hổ lắm rồi.

Wilkins gật đầu. “Hẳn là thế rồi, không sao...” Anh ta nhìn cô và Jack. “Thế thì... thế này thật là kì quặc.”

Cameron chỉ vào cốc cà phê, cố gắng lái sang chủ đề khác, “Thế đây là cà phê thường hay không có cafein?”

“Cà phê thường. Nghe nói cô đã có một đêm rất dài.”

Cô cầm một cốc cà phê từ anh ta. Cô đã thức hai mươi ba tiếng rồi nên ngay cả hoóc môn kích thích adrenaline cũng không thể giúp ích được gì. Cô nhấp một ngụm rồi thở phào cảm kích. “Cám ơn anh.”

Wilkins cũng nhấp một ngụm. “Cô thấy đấy, tất cả chỉ có thế, chỉ ba người chúng ta uống cà phê và nói chuyện. Cô nghĩ sao? Cô có muốn ngồi lại và kể cho chúng tôi nghe về chuyện xảy ra tối qua không, cô Lynde?”

Điều này khiến Cameron mỉm cười. Ít ra thì Wilkins cũng tỏ ra là một người dễ chịu và có lí. Thật tệ nếu anh ta chỉ là con bài trong tay người cộng sự của mình.

“Cũng không đến nỗi tệ.” Cô trả lời.

Wilkins cười lớn. “Cà phê hay là mảnh cơm tốt?”

“Cả hai. Đặc vụ Wilkins muốn hỏi tôi điều gì thì tôi sẽ vui lòng hợp tác.” Cameron lướt qua Jack khi cô quay người trở lại phòng. Anh ta và Wilkins theo sau cô. Cô kéo ghế ra, bắt chéo chân và ngồi đối diện với hai đặc vụ FBI.

“Được rồi. Ta bắt đầu nói chuyện nhé!”

Nếu là người nào khác chứ không phải Cameron Lynde thì hẳn là Jack đã thấy thái độ của cô thật buồn cười. Nhưng vì đó là Cameron Lynde nên anh đã không cười. Tình huống này thậm chí chẳng có gì khiến anh thấy đáng cười cả.

Jack quyết định để Wilkins đóng vai trò chủ chốt trong việc thẩm vấn cô ta về sự việc tối hôm trước. Không phải vì Cameron không muốn liên quan đến anh mà do cô trả lời cộng sự của anh tốt hơn là trả lời anh, điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi dựa vào những gì đã xảy ra giữa họ. Việc điều tra là quan trọng và anh sẽ không để vấn đề cá nhân cản trở công việc.

Khi anh và Wilkins vừa đến Peninsula và thanh tra Slonsky nhắc đến tên nhân chứng ở phòng 1307 thì Jack nghĩ ngay rằng toàn bộ chỉ là một sự sắp đặt, một kiểu chơi khăm để chào đón việc trở lại Chicago của anh. Và anh cho khả năng này là đúng khi họ bước vào hiện trường vụ án. Rốt cục thì chẳng có cái xác nào cả - Slonsky nói nhân viên y tế đã đưa nạn nhân về Northwestern để cố gắng cứu sống cô ta.

Rồi anh xem cuốn băng video. Sau đó, mọi việc trở nên rõ ràng với Jack hơn khi anh nhận được cuộc điện thoại từ sếp vào năm giờ sáng yêu cầu anh kiểm tra lại thông tin của văn phòng cảnh sát Chicago về vụ việc mà họ cho rằng có thể đã vướng phải thật ra không phải trò đùa phức tạp nào cả. Và ưu tiên hàng đầu của anh lúc này là xác định xem liệu FBI có quyền hạn trong vụ này không.

Cameron Lynde là mẫu chốt để trả lời câu hỏi ấy. Nếu Jack tin vào câu chuyện của cô thì FBI sẽ chẳng có lựa chọn nào khác ngoài việc tự tiến hành điều tra. Vì lí do này, anh cũng chẳng muốn làm gì hơn ngoài việc chuyển cô sang cho Wilkins. Hơn nữa, là một người dày dặn kinh nghiệm, anh biết rằng đó không phải là một lựa chọn ngốc nghếch.

Ngồi ở góc phòng, Jack lặng lẽ quan sát Cameron. Không có gì đáng ngạc nhiên khi trông cô rất mệt mỏi. Và vì lí do nào đó, nhìn cô có vẻ thấp hơn so với những gì anh nhớ. Có thể là do cách đây ba năm những lần anh gặp cô đều là trong giờ làm việc, còn cô thì luôn đi giày cao gót.

Đúng thế, anh nhớ Cameron Lynde và giày cao gót... Thực tế đã ba năm kể từ khi anh gặp cô lần cuối. Jack không khỏi cảm thấy ngạc nhiên về trí nhớ của mình về cô, chính xác và tỉ mỉ đến từng chi tiết – mái tóc dài màu hạt dẻ, đôi mắt xanh lam trong như pha lê, vóc dáng mà anh đã từng cho là tuyệt vời.

Và rồi, Jack tự thấy anh chẳng nên ngạc nhiên về việc mình có thể ghi nhớ những chi tiết đó làm gì. Rốt cuộc thì anh là đặc vụ FBI và công việc của anh là nhớ các tình tiết.

Anh cho rằng cũng chẳng hại gì khi Cameron Lynde – như một số gã khác đã nhận xét thì trông cô tuyệt đẹp. Với Jack, điều này cũng gây khó chịu ngang với việc cô ta đồng thời cũng là một người phụ nữ khó ưa.

May mắn thay, mái tóc dài màu hạt dẻ bây giờ đang được buộc túm kiểu đuôi gà, còn đôi mắt xanh lam thì hơi xám xịt do thiếu ngủ. Chiếc quần tập yoga và chiếc áo phông Michigan cô mặc thực ra rất đáng yêu, nhưng vì yếu tố khó ưa như đã nói ở trên nên anh quyết định phớt lờ nó.

“Vì thế, khi họ làm tôi tỉnh giấc lần thứ hai thì tôi quyết định gọi cho dịch vụ phòng.” Cameron tường thuật lại.

“Tôi muốn quay trở lại một chút.” Việc Jack ngắt lời từ phía góc phòng làm Cameron giật mình, đó là lần đầu tiên anh ta mở lời từ khi cô bắt đầu trình bày vụ việc.

“Kể cho tôi nghe xem cô đã nghe thấy gì ngay trước khi cô bắt đầu ngủ, trước khi lại có những tiếng ồn từ phòng bên cạnh.” Anh ta nói.

Cameron lưỡng lự. Anh biết cô không muốn trả lời câu hỏi của anh, thậm chí còn không hề muốn nói bất cứ điều gì với anh. Nhưng bây giờ, khi cô đã bắt đầu hợp tác thì sẽ không có nhiều lựa chọn.

“Tôi nghe thấy tiếng đóng cửa, như thể ai đó rời khỏi phòng.” Cô nói.

“Cô có chắc đó là cửa ngoài không?” Jack hỏi.

“Có.”

“Nhưng cô không kiểm tra xe có ai rời khỏi phòng vào lúc đó không à?”

Cameron lắc đầu. “Không! Sau đó, căn phòng trở nên tĩnh lặng, khoảng nửa tiếng gì đấy.”

Lúc này Cameron quay người đối diện với Jack bởi anh ta đã đảm nhiệm phần tra hỏi. “Anh muốn biết gì, mật vụ Pallas?” Cô hỏi với giọng điệu cố tỏ ra lịch sự.

“Tôi vừa nói với cô rồi đấy, tôi muốn biết cô đã nghe thấy gì.”

“Gần giống như những gì tôi nghe được từ phòng bên lần đầu.” Cô trả lời với thái độ thách thức.

“Vậy ư? Cô nói trong lần đầu tiên, cô nghe thấy tiếng những người phòng bên ân ái cơ mà.”

“Đúng thế, tôi nghĩ tiếng vỗ mông và tiếng hét “Anh đến đây!” cho thấy những điều đó.”

Jack bước ra khỏi góc phòng và hướng về phía Cameron. “Thế lúc cô tỉnh giấc lần hai thì cô có nghe tiếng vỗ mông nữa không?”

“Không!”

Từ giọng nói của cô, anh có thể nhận ra rằng cô không hề thích việc mình là người ở thế bị động trong một cuộc thẩm vấn như thế này. “Thế còn tiếng hét “Anh đến đây” thì sao? Cô có nghe thấy những âm thanh ấy nữa không?”

“Tôi nghe thấy tiếng kêu ré lên.”

“Thế không có âm thanh gì biểu lộ sự khoái cảm à?”

Cô nhìn anh một cách giận dữ. “Anh đã làm rõ ý của mình rồi đấy, đặc vụ Pallas ạ.”

Anh dịch lại gần hơn và cúi xuống, nhìn cô chăm chăm. “Ý của tôi là, thưa cô Lynde, tôi biết cô mệt, nhưng đó không phải là lí do để trở nên cầu thả.”

Đôi mắt Cameron ánh lên sự giận dữ, nhưng sau đó, cô dừng lại một lúc và gật đầu, “Cũng có lí.”

Cô ngược nhìn lên bức tường chung với phòng 1308. “Khi tôi tỉnh giấc lần thứ hai thì tôi nghe tiếng giường va vào tường, âm thanh to hơn lúc trước. Nhưng chỉ vài lần thôi. Sau đó, như tôi đã nói, tôi nghe tiếng kêu ré lên.”

“Là giọng phụ nữ hay đàn ông?” Jack hỏi.

“Giọng phụ nữ. Tiếng kêu bị bóp nghẹt, như thể mặt cô ta bị trùm chăn hoặc gối.” Cameron quay lại nhìn về phía anh ta rồi bất chợt nhận ra điều gì. “Cô ta bị làm cho nghẹt thở, phải thế không?” Cô hỏi với giọng nhẹ nhàng.

Jack cân nhắc xem có nên trả lời câu hỏi này không, nhưng anh biết rằng kiểu gì thì cuối cùng anh cũng phải trả lời cô. “Đúng thế.”

Cameron cắn môi. “Tôi chỉ nghĩ là họ đang cố gắng giữ yên lặng khi làm chuyện ấy thôi. Tôi đã không nhận ra...” Cô thở một hơi sâu và mạnh.

“Cô chẳng thể nào mà biết được.” Wilkins trấn an cô.

Jack ném cho anh ta một cái nhìn kiểu như trò cớm xấu, cớm tốt thế là đủ rồi. Cô ta lớn tướng rồi và có thể tự xử lý được. “Cô báo với thám tử Slonsky rằng cô đã gọi cho bộ phận dịch vụ chăm sóc khách hàng và căn phòng lại trở nên yên tĩnh lại à?”

“Rồi sau đó, tôi nghe thấy tiếng cửa mở, vì thế, tôi chạy lại và nhìn qua lỗ cửa.” Cameron đáp.

“Chỉ vì tò mò à?”

Lời mỉa mai ấy dường như làm cô bỗng trở nên hăng hái. “Hãy cảm ơn Chúa vì điều đó, nếu không, các anh sẽ không có được những thông tin từ tôi mà chính tôi cũng không nhận ra là mình biết.” Và cô nở một nụ cười

duyên dáng. “Còn nữa, nếu tôi mà không tò mò như thế thì đặc vụ Pallas ạ, anh và tôi sẽ chẳng bao giờ có cuộc hội ngộ thú vị như thế này.”

Wilkins đang nhấp ngum cà phê cũng bị sặc. Có vẻ như cô đang cười thâm thích thú.

Jack nhận thấy sự mỉa mai của cô đúng là buồn cười. Khi anh còn trong lực lượng đặc biệt trước khi gia nhập FBI, anh đã từng thẩm vấn mật báo nước ngoài, những kẻ tình nghi khủng bố, và thành viên của các nhóm quân du kích tăng cường... Thế nên anh có thể xử lý được một trợ lý luật sư xấc xược. “Tôi mừng khi thấy cà phê đã làm cho cô tỉnh táo hơn.” Anh nói giọng lạnh lùng. “Vậy sao bây giờ cô không kể cho chúng tôi nghe xem, cô đã nhìn thấy gì khi thực hiện nghĩa vụ công dân là nhìn trộm qua khe cửa?”

Wilkins giơ tay bảo. “Ừm, tôi nghĩ là mình sẽ tiếp tục việc phỏng vấn từ chỗ này.”

Cameron và Jack đồng thời nói: “Cứ để chúng tôi!”

“Tôi thấy một người đàn ông rời khỏi phòng, tôi chắc là anh cũng biết điều này.” Cô nói với Jack.

“Hãy miêu tả anh ta xem.”

“Tôi đã miêu tả anh ta cho Slonsky rồi.”

“Vậy miêu tả lại đi.”

Jack thấy ánh mắt cô sáng lên. Cô không thích bị người khác sai bảo phải làm gì. Tệ thật!

“Cao hơn mét tám, có thể là một mét tám ba.” Cô nói. “Vóc người trung bình. Anh ta mặc quần bò, áo cộc tay đen và áo phông xám có mũ,

anh ta kéo mũ trùm lên đầu và quay lưng về phía tôi nên tôi không nhìn thấy mặt.”

“Thế cô có nghĩ rằng chiếc áo phông có mũ rất lạ lùng không?” Jack hỏi.

“Tôi đã nghe thấy tiếng vỗ mông và tiếng va vào tường mạnh đến nỗi rằng tôi gần như va vào nhau lạch cạch. Thẳng thắn mà nói, tôi thấy toàn bộ buổi tối này hơi lạ lùng, đặc vụ Pallas ạ.”

Liếc mắt, Jack có thấy Wilkins đang ngược nhìn trần nhà và cố không bật cười.

“Cô có chắc chắn về chiều cao của người đàn ông đó không?” Jack tiếp.

Cameron dừng lại, suy nghĩ. “Có.”

“Thế cân nặng của anh ta thì sao?”

Cô thở dài. “Tôi thực sự không giỏi lắm trong việc đoán những thứ như thế.”

“Thử cố xem nào! Cứ xem như đây là một điều rất quan trọng.”

Cameron liếc qua Wilkins. “Anh nặng bao nhiêu?”

“Chờ đã tại sao Jack lại không phải trả lời câu hỏi đó?”

“Người đàn ông tôi thấy vóc dáng có vẻ gần giống anh.”

“Ồ, thế thì anh ta thấp bé hơn tôi à?” Jack gợi ý, mong có thể giúp được gì.

Wilkins quay lại. “Một gã nhỏ hơn à? So với chiều cao trung bình quốc gia thì tôi vẫn cao hơn một inch đấy. Mà tôi lại còn nhanh nhẹn nữa.”

“Hãy cố thu hẹp vấn đề này lại!” Jack kết nối các chi tiết. “Tôi nặng một trăm cân, đặc vụ Wilkins khoảng tám mươi sáu. Dựa vào đó, cô nghĩ gã này rơi vào khoảng nào?”

Cô nhìn hai người đàn ông, cân nhắc về điều này, “Khoảng chín mươi cân.”

Jack và Wilkins nhìn nhau.

“Sao?” Cameron hỏi. “Điều này có nói lên điều gì không?”

“Hãy làm rõ điều này nhé! Người đàn ông cô nhìn thấy rời khỏi phòng ngay trước khi bảo vệ đến, cao khoảng mét tám và nặng khoảng chín mươi cân. Có phải là cô nói thế không?”

“Đó đúng là điều tôi đã nói.” Cô đồng tình, “Và tôi thấy anh đã có được những thông tin mà anh muốn từ tôi. Vì thế đổi lại, tôi cũng muốn có một số thông tin từ phía anh.” Cô nhìn Wilkins, Wilkins lại nhìn Jack.

Phân vân một lúc, anh dựa người vào tường. “Thôi được rồi, đây là những gì tôi có thể nói với cô.”

“Và tôi cũng muốn làm rõ tất cả những gì tôi sắp nói với cô cần được giữ kín.” Jack nói. “Thật ra, nếu cô không làm việc trong văn phòng luật sư Mỹ thì tôi sẽ chẳng tiết lộ điều gì với cô cả.”

Cameron hiểu ngay thông điệp ấy. Anh ta không muốn tiết lộ thông tin gì nhưng sếp anh ta đã ra lệnh cho anh phải chia sẻ thông tin theo phép lịch sự trong nghề.

“Tôi hiểu rất rõ, đặc vụ Pallas ạ!” Cameron nói.

“Rõ ràng cô đã liên kết các sự kiện với nhau, vì thế, tôi sẽ lướt qua phần đầu. Cô gọi bảo vệ khách sạn, họ tìm thấy người phụ nữ đã chết ở phòng bên, vì thế họ gọi cho nhân viên y tế và cảnh sát. Cảnh sát Chicago đến hiện trường, thấy có dấu hiệu của một cuộc vật lộn và tiến hành điều tra.”

“Dấu hiệu gì của một cuộc vật lộn?” Cameron hỏi.

“Để tiết kiệm thời gian thì từ lúc này, cô nên coi rằng điều gì mà tôi không nói sẽ do chủ ý của tôi.”

Cameron ngược nhìn trần nhà, căn môi. Rõ ràng cô không biết gì ngoài việc đây là một vụ giết người, mà hiện trường là một phòng trong khách sạn ở Chicago với sự tham gia điều tra của FBI và tại sao lại là Jack Pallas cơ chứ?

“Khi cảnh sát Chicago tiến hành rà soát căn phòng thì họ tìm được một thứ giấu sau tivi đối diện với chiếc giường. Một máy quay phim.”

“Thế các anh có thấy thủ phạm trong cuộn băng không?” Cameron hỏi. Giá mà tất cả các vụ án trình lên công tố viên có thể kết thúc một cách nhanh chóng gọn gàng như thế.

Jack lắc đầu. “Không! Trong băng chỉ có những thứ xảy ra trước vụ giết người mà thôi.”

“Trước vụ giết người ư?” Cameron nghĩ về những âm thanh ân ái nồng nhiệt mà cô nghe được qua bức tường. “Đó hẳn là một cuộn băng ăn tượng.”

“Đúng thế!” Jack đồng tình. “Đặc biệt, người đàn ông trong cuộn băng lại là một Thượng nghị sĩ Mỹ đã có gia đình.”

Mắt Cameron mở to hơn. Cô không ngờ đến điều đó, liền hỏi tiếp một câu hiển nhiên: “Thượng nghị sĩ nào?”

Đặc vụ Wilkins lấy một bức ảnh từ túi áo khoác đưa cho Cameron.

Cô liếc nhìn bức ảnh rồi lại nhìn Jack. “Đây là thượng nghị sĩ Hodges.”

“Thế là cô nhận ra ông ta sao?”

“Tất nhiên, tôi nhận ra ông ta.” Cameron nói. Bill Hodges là đại diện của bang Illinois trong thượng nghị viện hơn hai mươi lăm năm rồi. Gần đây, cô thấy ông ta thường xuyên xuất hiện trên mặt báo, hơn nữa ông ta còn được chỉ định là Chủ tịch Ủy ban của thượng nghị viện về các vấn đề ngân hàng, nhà đất và đô thị.

Cameron nhớ lại người phụ nữ tóc đỏ nằm trên chiếc xe y tế. “Người phụ nữ trong phòng 1208 không phải là vợ của ngài thượng nghị sĩ đúng không?”

“Không, cô ta không phải!” Jack trả lời.

“Thế cô ta là ai?”

“Có thể nói thượng nghị sĩ Hodges đã chi tiền không chỉ để nền nhà bằng gỗ của ông ta được sơn lại.”

Thú vị đấy! “Một ả điếm à?”

“Tôi nghĩ đàn bà ở tầm của cô ta thường thích gọi mình là người tháp tùng.”

“Làm sao anh có thể biết điều này?”

“Chúng tôi có hồ sơ về dịch vụ gái gọi. Vị thượng nghị sĩ này đã gặp cô ta đều đặn gần một năm nay rồi.”

Cameron đứng dậy và đi tới đi lui trước giường, xem xét chuỗi sự kiện như thể đó là nhiệm vụ mà cô mới được giao. “Thế còn chiếc máy quay phim thì sao? Đừng nói với tôi là ngài thượng nghị sĩ ngu ngốc đến nỗi nghĩ rằng, ông ta có thể giữ lại bí mật về cuộn phim sex nhé!” Cô dừng lại, nhanh chóng suy tư. “Không... tất nhiên là không rồi. Là để hăm dọa! Đó là lí do tại sao cảnh sát Chicago lại gọi các anh.”

“Xem cuộn băng thì rõ ràng thượng nghị sĩ Hodges không hề hay biết mình đang bị quay lén.” Wilkins nói.

“Anh là người xem cuộn băng à? Anh thật may mắn đấy!” Cameron nói.

“Không hẳn. Nhưng Jack thì bạn chơi trò cớm xấu, cớm tốt với thượng nghị sĩ Hodges.”

“Thế mà tôi cứ nghĩ trò đó đặc biệt dành cho tôi.” Cameron nhún vai.

Wilkins cười giòn. “Không, anh ấy thích áp dụng trò này với tất cả mọi người. Thường thì nó cũng có hiệu quả với hành động quắc mắt nhìn và sự mập mờ, bí ẩn mà anh ấy tạo ra.”

Cameron liếc trộm Jack lúc này đã quay lại góc phòng. Quắc mắt! Cô thích cách miêu tả đó, như thể hẳn là sâu sắc hơn từ “khó ưa” mà cô dùng suốt ba năm qua.

Cô tự hỏi, liệu Jack Pallas có bao giờ cười không. Rồi cô nhớ ra là thực tình, cô cũng chẳng quan tâm xem anh ta có cười hay không.

“Dựa vào nội dung cuộn băng thì thượng nghị sĩ Hodges sẽ là nghi phạm hàng đầu của cục cảnh sát Chicago.” Jack nói với cô. “Thực ra cảnh

sát có thể đã bắt giữ ông ta rồi, nếu không có cô.”

“VẬY Ơ?”

Jack rời khỏi chỗ và lao ra nhặt bức ảnh khỏi tay Cameron và giơ ra trước mặt cô.

“Thế này cho nó nhanh nhé! Cái gã mà cô nhìn thấy lúc hấn rời khỏi phòng năm phút trước khi bảo vệ khách sạn tìm thấy cô gái đã chết ấy, có khi nào là người đàn ông này không?”

Cameron ngật ngừng, trong giây lát, cô bị giật mình bởi Jack bỗng chuyển sang thế tấn công một cách đột ngột.

Jack đẩy bức ảnh lại gần hơn. “Nào, Cameron, liệu có khả năng hấn là người đàn ông này không?”

Nghe Jack gọi tên, Cameron bỗng thấy lòng mình cuộn lên một cách lạ lùng nhưng chỉ trong thời gian rất ngắn thôi. Cô phớt lờ nó và tập trung vào bức ảnh trước mặt. Thật sự thì cô chẳng cần nhìn. Cô đoán thượng nghị sĩ Hodges nặng ít nhất cũng phải 250 pao[3]. Có thể cô đã không có được góc nhìn tốt nhất từ lỗ nhìn ở cửa, nhưng cũng đủ để biết chắc một điều.

“Không phải ông ta.”

“Cô chắc chứ?”

“Chắc chắn.”

Jack bước ra xa. “Thế thì Thượng nghị sĩ Hodges phải đội ơn cô lắm. Bởi lời khai của cô là thứ duy nhất giúp ông ta không bị bắt vì tội giết người.”

Sự tĩnh lặng bao trùm căn phòng. “Thế ông ta có chứng cứ ngoại phạm nào không?” Cameron hỏi.

Jack vẫn im lặng. Điều đó thể hiện rõ ràng, tôi sẽ không trả lời những câu hỏi gây khó chịu.

“Anh im lặng, như vậy tôi sẽ coi như anh trả lời không với câu hỏi ấy.” Cameron nói. “Thay vì đặt câu hỏi, tôi sẽ thử xem mình có thể bổ sung các thông tin còn thiếu không nhé? Vậy là cô gái điếm, người đã ngủ cùng thượng nghị sĩ Hodges, một thượng nghị sĩ lâu năm đến từ Illinois...”

“Người tình cờ vừa được chỉ định vào vị trí Chủ tịch Ủy ban của thượng nghị viện về ngân hàng.” Wilkins nói chen vào. Khi nhận ra ánh mắt khó chịu mà Jack nhìn về phía mình, anh ta nhún vai. “Sao nào? Tôi không có vấn đề gì với cô ấy như anh. Hơn nữa, tôi cũng đã nghe những gì David nói, chúng ta phải “chia sẻ”, nhớ chứ?”

Thế là anh ta lại quắc mắt nhìn.

“Vậy là cô ả quyết định quay phim thượng nghị sĩ và sử dụng nó để tống tiền.” Cameron nói tiếp. “Ông ta gặp cô ả tối nay, họ làm việc đó nhiều lần, à mà tôi vẫn đang theo giả thuyết là ông ta dùng thuốc Viagra và sau đó ngài Thượng nghị sĩ rời khỏi phòng. Hai mươi phút sau, người đàn ông bí ẩn của chúng ta xuất hiện. Có một cuộc ẩu đả và anh ta giết người phụ nữ. Và vì không có dấu hiệu gì của việc dùng vũ lực để vào phòng, nên chúng ta có thể cho rằng người phụ nữ quen biết thủ phạm và để anh ta vào phòng. Suy luận của tôi thế nào?”

Wilkins gật đầu, anh ấn tượng bởi cách suy luận của cô. “Không tồi.”

Jack nói với Cameron, “Tôi nghĩ là... Cô đã trải qua một đêm dài, vì thế, chúng tôi không muốn làm mất thời gian của cô thêm nữa. FBI đánh giá cao sự hợp tác của cô, cô Lynde ạ. Chúng ta sẽ liên lạc với nhau nếu chúng tôi cần thêm thông tin.”

Cameron quan sát khi anh ta quay đi và tiến về phía cửa, rõ ràng anh ta đã sai lầm khi nghĩ rằng họ chẳng còn gì để thảo luận nữa.

“Thật ra, tôi vẫn còn một câu hỏi, đặc vụ Pallas ạ.” Cameron nói.

Anh ta quay lại nhìn cô. “Là gì vậy?”

“Thế rốt cục tôi có thể rời khỏi căn phòng này không?”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Khi đặc vụ Wilkins gợi ý rằng anh ta và Jack cùng đưa cô về nhà từ khách sạn, Cameron chấp nhận một cách miễn cưỡng. Cameron muốn tạo khoảng cách với Jack đồng thời cũng không muốn anh ta nghĩ rằng thái độ của anh khiến cô khó chịu.

Ngồi ở ghế sau xe của Wilkins, ít nhất cô cũng cho rằng đó là xe của Wilkins vì anh ta cầm lái và cô cũng không thể hình dung được Jack lại sở hữu một chiếc xe Lexus. Cô dựa đầu vào chiếc ghế da dễ chịu và nhìn ra ngoài cửa xe. Cô đã bị kẹt ở khách sạn ấy lâu đến nỗi ánh sáng ban ngày cũng trở nên lờ mờ và làm cô chói mắt khi cô bước ra ngoài. Đã gần trưa, tức là cô đã gần như không chớp mắt trong ba mươi giờ đồng hồ, cô nghĩ rằng lúc này, ngay cả cà phê Starbucks cũng chẳng có tác dụng gì.

Để cưỡng lại sự chuyển động ru ngủ của chiếc xe, cô thôi không nhìn qua cửa sổ xe nữa. Ngả đầu vào ghế, cô quan sát người đàn ông ngồi phía trước qua đôi mắt lim dim.

Jack Pallas.

Có lẽ Cameron đã cười vào sự mỉa mai của tình huống ấy, nếu như cô không mệt đến thế. Và lại, theo lẽ thường thì cô thấy việc ngăn bản thân tự cười chính mình một cách lạ lùng khi ngồi cùng xe với hai đặc vụ FBI là việc khôn ngoan, nhất là khi một trong hai người đó không hề tin tưởng cô.

Cameron cũng chẳng ngạc nhiên khi Jack vẫn còn cảm thấy như vậy. Cô có thể nhớ rất rõ vẻ mặt của anh ta khi cô báo rằng họ sẽ không thể đệ trình những cáo buộc trong vụ Martino.

Chuyện xảy ra cách đây ba năm, vào một buổi chiều muộn ngày thứ Sáu. Trước đó, Cameron được triệu tập tham gia một cuộc họp với sếp – Silas Briggs, luật sư Mỹ của quận phía Nam bang Illinois. Ông nói với cô muốn thảo luận về vụ Martino và cô cho rằng họ sẽ bàn về những cáo buộc mà cô đã chuẩn bị để chống lại những thành viên trong tổ chức Martino. Thế nhưng những điều Silas nói lại khiến cô sửng sốt.

“Tôi vừa quyết định thôi không đệ trình cáo buộc nữa.” Ông ta nói ra điều đó ngay khi cô vừa ngồi xuống như thể mong muốn kết thúc cuộc nói chuyện một cách nhanh chóng.

“Không cáo buộc người của Martino nữa hay là chính Martino?” Cameron hỏi, ban đầu cứ cho rằng ý của Silas là ông ta miễn cho một người nào đó hoặc một số người để nhằm đổi lấy lời khai của bọn họ.

“Tất cả.” Silas trả lời tỉnh bơ.

Cameron ngồi dựa vào ghế. Phải mất một lúc, cô mới hiểu vấn đề. “Ông không muốn đệ trình bất kì cáo buộc nào à?”

“Tôi thấy cô ngạc nhiên về điều này.”

Còn hơn thế ấy chứ! “FBI đã điều tra vụ này hơn hai năm rồi. Với tất cả thông tin mà đặc vụ Pallas thu thập được trong thời gian hoạt động do thám tay trong, chúng ta đã có đủ bằng chứng để bỏ tù Martino trong suốt quãng đời còn lại của hắn. Tại sao chúng ta không truy tố?”

“Cô còn trẻ và đầy nhiệt huyết, Cameron ạ, tôi thích điều này ở cô. Đó là một trong những lí do tôi đã giành lấy cô từ tay Hatcher và Thorn.” Silas nói, ám chỉ công ty luật mà cô từng làm việc trước khi đến văn phòng luật sư chính phủ.

Cameron thừa nhận điều đó, đúng thế, cô mới làm công việc này và thực sự háo hức, nhưng cô đã có bốn năm kinh nghiệm xử lí các vụ kiện

dân sự trước khi trở thành công tố viên. Tuy nhiên, nếu Silas nghĩ cô chưa sẵn sàng thì cô sẽ không để lòng tự trọng xen vào. “Chờ đã, Silas! Nếu chỉ vì ông nghĩ tôi không đủ kinh nghiệm để làm vụ này thì hãy giao cho người khác. Hẳn là tôi sẽ cầu kinh một chút và có thể rầu rĩ trong văn phòng vài ngày, nhưng rồi sẽ vượt qua nó. Chết tiệt, tôi thậm chí sẽ giúp bất kì ai mà ông giao vụ này và tiếp...”

Silas ngắt lời cô: “Sẽ không ai tron văn phòng này đệ trình những cáo buộc nữa. Chấm hết! Tôi đã ở trong ngành này đủ lâu để biết rằng một phiên tòa như thế này sẽ nhanh chóng leo thang thành hai thứ: một vụ âm ỉ của giới truyền thông và một lỗ hổng lớn đối với chính phủ Mỹ. Cô nghĩ là bây giờ, cô có đủ bằng chứng, nhưng hãy chờ mà xem. Sau khi chúng ta công khai tuyên bố chiến tranh với Martino, cô sẽ thấy có những nhân chứng trở mặt, hay tệ hơn, sẽ biến mất hoặc chết một cách bí ẩn. Mà trước khi cô biết tin thì chỉ còn hai tuần nữa là tới phiên tòa xử mà cô chẳng có lấy mẫu chứng cứ nào để chứng minh cho những gì đã hứa hẹn với Hội đồng xét xử trong báo cáo ban đầu.”

Cameron biết đúng ra cô nên bỏ qua điểm này, nhưng cô không kiềm chế được. “Nhưng chỉ lời khai của đặc vụ Pallas thôi cũng đủ làm bằng chứng để...”

“Đặc vụ Pallas đã chứng kiến nhiều thứ, nhưng thật không may vỏ bọc của anh ta bị phát hiện quá sớm.” Silas ngắt lời cô, “Mặc dù tôi đánh giá cao hai năm trời anh ta bỏ ra để điều tra vụ này nhưng nếu chúng ta tiếp tục đệ trình các cáo buộc mà không thành công, chúng ta sẽ là những người phải gánh chịu hậu quả chứ không phải đặc vụ Pallas hay bất cứ ai khác trong FBI. Tôi không sẵn lòng để văn phòng của mình mạo hiểm như thế.”

Giờ thì Cameron thực sự không nói nên lời. Roberto Martino và tay sai của hắn đảm nhận việc buôn lậu gần một phần ba lượng ma túy ở thành phố Chicago. Chúng chuyển tiền qua hơn hai mươi tập đoàn giả mạo và đe

dọa hoặc hối lộ bất kì ai cản đường chúng. Đây là chưa kể đến chuyện chúng còn giết người nữa.

Ban đầu, lí do Cameron gia nhập văn phòng luật sư Mỹ là để theo đuổi bọn tội phạm như Roberto Martino. Trong khoảng thời gian đen tối sau khi bố cô bị giết, quyết định đó chính là điều đã giúp cho cô tập trung và kiên định.

Nói chung Cameron thích làm việc ở công ty luật cũ. Bố cô là cảnh sát và mẹ cô đã từng là báo cáo viên của tòa cho đến khi bà li hôn với bố và kết hôn với một phi công bà gặp trong khi lấy lời khai (trong vụ li hôn của chính ông ta). Dù sao thì gia đình cô cũng xoay sở khá tốt, nhưng hẳn là không giàu có gì. Vì thế, Cameron hiểu rõ giá trị của sự tự lập và sự bảo đảm mà mức lương hai trăm năm mươi nghìn đô cô kiếm được trước khi học hết năm thứ tư đại học nhờ việc hành nghề tư.

Bố cô đã rất tự hào về thành công của con gái. Như Cameron được biết, hết lần này đến lần khác từ những nhân viên cảnh sát đến chia buồn ở lễ tang của bố cô, ông đã không ngừng khoe khoang với đồng nghiệp và những người bạn của mình về thành tích của cô.

Cô vẫn rất gần gũi với bố và bên nội sau vụ li hôn của bố mẹ, đặc biệt là sau khi mẹ chuyển tới Florida với chồng mới – người đã nghỉ làm tại ngành hàng không không lâu sau khi Cameron vào trường Luật. Bởi vậy, cái chết của bố là một cú sốc nặng đối với Cameron.

Vào một buổi chiều muộn, khi đó Cameron đã làm việc ở công ty luật được bốn năm rồi, viên sĩ quan phụ trách ca của bố cô tới văn phòng và báo cho cô tin dữ. Bất kì ai có thành viên trong gia đình làm việc thực thi luật pháp đều sợ phải nghe điều này: Cô phải đến bệnh viện ngay. Khi Cameron điên cuồng xô cánh cửa phòng cấp cứu thì đã quá muộn. Cô đứng lặng người trong phòng riêng khi viên sĩ quan nói với cô rằng bố cô đã bị một

tên buôn ma túy bản đến chết trong khi đang xử lí một vụ mà trước đó, họ cho rằng chỉ là vụ việc quấy rối thông thường.

Những tuần sau cái chết của bố, Cameron cảm thấy không khí thật ảm đạm – đó là từ cô dùng để miêu tả trạng thái của mình khi Collin hỏi thăm xem cô thế nào. Nhưng sau đó, cô gượng dậy và quay lại văn phòng. Cô biết bố đã tự hào như thế nào về việc cô chăm chỉ làm việc và những gì cô đã đạt được. Cô cũng biết rằng ông luôn muốn cô tiếp tục theo đuổi nghề đến mức xa nhất có thể. Nhưng ngay cả khi nghĩ được như thế, cô vẫn cảm thấy dường như thiếu mất một điều gì đó rất lớn lao.

Bốn tuần sau lễ tang, khi đang tham dự một phiên tòa, cô đã hiểu tại sao lại có cảm giác ấy. Lúc đó, cô đã chờ để phản bác một bằng chứng từng có vẻ quan trọng, nhưng sau cái chết của bố, cô lại cảm thấy vô nghĩa. Tuy nhiên, tòa lại triệu tập một vụ khác trước vụ của cô.

Nước Mỹ đối đầu với Markovitz, một vụ đơn giản về một tên tội phạm có vũ khí. Đó là vụ hầu tòa minh bạch, không có gì lắt léo, một bản kiến nghị để chống lại các bằng chứng ngoại phạm của bị cáo. Về thủ tục thì bản kiến nghị này rất giống với bản mà chính Cameron cãi theo lịch ngày hôm đó, vì thế, cô đã rất dễ tâm. Cô muốn đánh giá xem thái độ của thẩm phán thế nào. Sau một lúc tranh cãi, thẩm phán phán quyết ủng hộ chính phủ và Cameron nhìn thấy vẻ mãn nguyện trong đôi mắt của trợ lí luật sư chính phủ Mỹ.

Vì bố cô đã bị giết hại nên cô không hề có được cái cảm giác mãn nguyện đó. Nhưng sáng hôm đó, khi cô nhìn bị cáo bị áp giải ra khỏi tòa với chiếc còng số tám và bộ đồ màu da cam, cô thấy như thể điều gì đó đã được hoàn tất, bất kể là mức độ nhỏ bé như thế nào thì công lý đã được thực hiện. Người đàn ông đã bắn và giết chết bố cô cũng là một tên tội phạm. Nếu người ta không nghĩ đó là một vụ thông thường, nếu khẩu súng không có ở đó, nếu hãn ta không bóp cò...

Cameron nhận ra rằng cô có thể làm gì đó. Chính vào tuần ấy, cô đã dự tuyển vào vị trí trợ lý luật sư chính phủ Mỹ.

Tuy nhiên, có một vấn đề mà một công tố viên như Cameron lại không đoán trước được là yếu tố chính trị dường như dính dáng đến việc thực hiện công lí. Khi ngồi đối diện với Silas hôm ấy, bàn luận về lí do rút khỏi vụ Martino, cô nhận ra văn phòng luật sư Mỹ không phải là ngoại lệ. Cô có thể đoán ra vấn đề thực sự của Silas nói một cách đơn giản thì ông không muốn mạo hiểm tham gia vào một phiên tòa có khả năng thất bại mà phiên tòa này lại được tất cả báo chí, truyền hình và phát thanh toàn quốc đưa tin.

Cameron ngạc nhiên, nản lòng về quyết định của Silas. Càng phần nộ hơn khi nghĩ rằng một kẻ như Roberto Martino sẽ được tiếp tục kinh doanh như thường mà không bị ngăn cản. Nhưng thật không may, trừ khi cô trả lại huy hiệu trợ lý luật sư Mỹ của mình ngay lúc ấy thì cô chẳng còn cách nào khác. Cô làm việc ở văn phòng này mới có một năm, thế nên đối đầu với sếp một cách công khai về vụ việc như thế sẽ không phải nước cờ thông minh, trừ khi cô không muốn là người được thuê để đấu tranh chống lại tội phạm. Vì thế, cô giữ những ý nghĩ đó cho riêng mình.

“Thôi được, không có lời buộc tội nào cả.” Khi thốt ra những từ đó, cô thấy nhói trong lòng.

“Tôi rất vui vì cô đã hiểu.” Silas gật đầu đồng tình. “Và còn một điều cuối cùng nữa, tôi vẫn chưa có dịp nói với ai trong văn phòng về việc này cả. Ai đó cần phải nói với đặc vụ Pallas và những người khác rằng chúng ta sẽ rút khỏi vụ Martino. Tôi nghĩ người đó nên là cô, vì cô có vẻ có mối quan hệ tốt với anh ta.”

Đó chính là cuộc nói chuyện mà Cameron không hề muốn tham gia. “Tôi nghĩ sẽ hợp lí hơn nếu đặc vụ Pallas nghe điều này trực tiếp từ ông, Silas ạ. Đặc biệt là sau tất cả mọi chuyện mà anh ta đã trải qua trong vụ điều tra này.”

“Anh ta chỉ đang làm việc với tư cách là một đặc vụ FBI. Đôi khi mọi việc lại thành ra như thế.”

Cảm nhận được từ giọng điệu của ông rằng vấn đề này không còn gì để thảo luận nữa. Cameron gật đầu. Dù sao cô cũng không chắc là mình có thể nói ra vào lúc này.

Silas nói tiếp: “Và để đảm bảo chúng ta hiểu nhau, tôi sẽ nhắc lại một lần nữa: điều duy nhất mà FBI cần biết là sẽ không có lời buộc tội nào chống lại Martino và chân tay của hắn được đưa ra cả. Văn phòng này có quy định nghiêm ngặt là chúng ta không được bình luận gì về quá trình đưa ra những quyết định nội bộ.”

Khi Cameron vẫn chưa nói gì thì Silas lại tiếp lời: “Tôi cần cô là đồng minh trong trò chơi này, Cameron ạ. Cô hiểu chứ?”

Ồ, tất nhiên cô hiểu rồi. Silas đang bán đứng cô, để cô gánh lấy sự mất thể diện vì quyết định rút khỏi vụ Martino. Nhưng đó là cách trò chơi này diễn ra. Ông ta là sếp cô, chưa kể đến việc ông ta còn là thành viên cực kì quan trọng và có quan hệ rộng trong cộng đồng làm luật. Điều đó có nghĩa cô chỉ có thể nói duy nhất một điều.

“Cứ xem như việc này đã xong.”

Jack lặng lẽ quan sát khi thấy Wilkins đang nhìn qua gương chiếu hậu. Vị khách ngồi sau đã im lặng một lúc rồi.

“Cô ấy ngủ à?” Anh hỏi.

Wilkins gật đầu. “Đúng là một đêm dài.”

“Đúng thế! Hãy uống chút cà phê trước khi quay lại. Cà phê ở văn phòng uống chẳng ra gì.”

“Ý tôi là một đêm dài đối với cô ấy.”

Jack biết chính xác điều Wilkins muốn nói. Nhưng anh cố gắng tránh suy nghĩ về cô ta càng nhiều càng tốt.

“Kể cũng lại, hai người lại gặp nhau trong những tình huống như thế này.”

Wilkins rõ ràng không nhận ra thông điệp “hãy dẹp vấn đề này lại” của anh.

Jack liếc nhìn qua gương để xác nhận một lần nữa rằng Cameron đang ngủ. “Dù chúng tôi gặp nhau trong hoàn cảnh như thế nào đi nữa thì vẫn cứ lạ lùng.” Anh nói, giữ cho giọng mình thật thấp.

Wilkins rời mắt khỏi đường. “Anh có hối tiếc không?”

“Về những gì tôi đã nói à?”

“Ừm!”

“Chỉ về việc họ có một cái máy quay ở đó mà thôi!”

Wilkins lắc đầu. “Hãy nhắc nhở tôi đừng bao giờ đứng về phe xấu của anh!”

“Cám ơn.”

Jack thích làm việc với Wilkins. Ban đầu, anh đã do dự khi sắp quyết định để anh làm việc với một gã vừa tốt nghiệp từ học viện. Anh càng do dự hơn khi thấy bộ đồ đắt tiền Wilkins mặc trong lần đầu tiên gặp mặt. Nhưng đằng sau những nụ cười rạng rỡ và một kho chuyện tiểu lâm thì

Wilkins hiểu biết hơn những gì mà ban đầu Jack dự đoán và anh trân trọng điều đó, cho dù hai người họ có những cách tiếp cận vấn đề hoàn toàn khác nhau. Ngoài ra, Jack chào đón việc có một cộng sự trò chuyện để thay đổi không khí, thay vì người cộng sự ở Nebraska, người chỉ nói trung bình khoảng sáu phẩy ba từ một ngày và có tính cách của một cái nắm cửa. Việc giám sát bí mật cùng gã ấy thực sự là chuyện nực cười. Việc này ở Nebraska cũng chẳng phải điều gì hay ho cả. Ba năm qua anh cũng đã thấy chán điều này, tất nhiên là mục đích của hình thức kỉ luật mà Bộ Tư pháp đưa ra đối với anh.

Jack lại liếc nhìn qua gương để xem Cameron ở ghế sau ngủ rồi hay vẫn thức.

Anh đã không hoàn toàn thành thật khi nói với Wilkins rằng anh không có gì hối tiếc về việc đã xảy ra cách đây ba năm. Tất nhiên anh có hối tiếc, song anh không thể biện bạch về những điều mình làm được. Anh biết điều đó khoảng vài giây sau khi những từ đó buột ra khỏi miệng mình.

Khi phát hiện ra rằng mình sẽ được luân chuyển trở lại Chicago, anh đã thề sẽ để lại mọi thứ phía sau. Thật không may, anh đã không tính đến việc gặp phải Cameron Lynde ngay trong tuần đầu tiên trở lại. Việc ở gần cô đã gợi lại cho anh nhiều kí ức cũ.

Đến tận bây giờ anh vẫn không thể quên được cái cách cô từ chối nhìn thẳng vào anh khi cô nói với anh về vụ Martino.

Chiều muộn một ngày thứ Sáu cách đây ba năm, Cameron gọi điện nói rằng cô sẽ đến văn phòng Jack để nói chuyện với anh và cộng sự của anh (vào thời điểm đó là Joe Dobbs). Khi nghe tiếng gõ cửa và nhìn thấy Cameron ở bậc cửa, anh mỉm cười. Jack nhớ điều đó một cách rõ ràng, có thể là vì những ngày ấy thật hiếm khi anh cười vì chẳng có gì đáng vui trong hai năm anh làm việc cho Martino. Nói thẳng ra thì anh vẫn bị xáo trộn từ việc làm tình báo lâu như thế và gặp khó khăn trong việc quay trở

lại nếp sống bình thường. Anh vẫn không ngủ vào ban đêm và điều đó đã rất phiền phức.

Cho dù Jack thấy việc quay trở lại công việc văn phòng thật khó khăn thì có một chuyện mà anh không thấy phiền, đó là làm việc cùng Cameron Lynde. Thực tế là anh thấy lo lắng khi cho rằng anh đang bắt đầu quan tâm hơi nhiều. Họ chỉ nói về công việc – vụ Martino, tuy nhiên đôi khi, lúc chỉ có hai người với nhau, anh cảm thấy có một thứ tình cảm ngấm ngầm giữa họ. Anh không biết miêu tả nó như thế nào, chỉ biết rằng dù tình cảm ấy có thể nào đi nữa thì cũng đủ làm anh ước rằng anh sẽ không bị khuấy động lên như thế.

“Mời vào!” Jack nói với cô.

Khi Cameron bước vào văn phòng của anh, lần đầu tiên cô không đáp trả lại nụ cười của anh.

“Đặc vụ Dobbs sẽ tham gia cùng chúng ta chứ?” Cô hỏi.

“Anh ta đang trên đường đến. Tại sao cô không ngồi xuống trong khi chờ nhỉ?” Jack chỉ vào mấy chiếc ghế trước bàn làm việc của mình.

Cameron lắc đầu. “Cám ơn, cứ để tự tôi.”

Làm việc cùng nhau trong vòng một tháng, Jack đã hiểu về cô đủ để biết rằng lúc ấy, cô không ổn. Có điều gì đó không ổn, cô ấy đã bỏ qua những lời pha trò dí dỏm nhưng không hẳn là mỉa mai hay tán tỉnh mà anh luôn mong chờ và thích thú như một phần trò chơi thông thường giữa hai người. Đó là chưa kể đến việc cô trông có vẻ khó chấp nhận.

Anh có linh cảm xấu về điều này.

“Cô nói cô muốn trao đổi về vụ Martino. Có vấn đề gì trong vụ này à?” Anh quan sát trong khi cô đang lưỡng lự.

Cameron hướng mắt về phía cửa. “Tôi nghĩ chúng ta nên chờ đến khi đặc vụ Dobbs tới.” Cô cắn môi một cách lo lắng, còn Jack thì không thể quyết định xem việc nào đáng lo lắng hơn – việc cô bỗng dưng trở nên dễ xúc động như bây giờ, anh không thể nào rời mắt khỏi đôi môi cô được.

Anh rời ghế, bước ra và đóng cửa phòng. Anh đứng trước cô. “Có điều gì đó làm cô buồn.”

“Đặc vụ Pallas, tôi nghĩ...”

Anh ngắt lời cô. “Gọi tôi là Jack, được chứ? Tôi nghĩ có lẽ cũng đến lúc chúng ta gọi tên nhau rồi!” Khi cái nhìn của cô lại hướng về phía cửa, anh có một hành động khiến cả hai đều ngạc nhiên, anh với tay ra và chạm nhẹ vào cằm cô.

Anh xoay mặt cô đối diện với mình. “Hãy nói chuyện với tôi, Cameron. Nói cho tôi biết có chuyện gì không ổn đi!”

Khi đôi mắt màu nước biển đẹp tuyệt đẹp của cô chạm vào đôi mắt anh, anh cảm nhận có cái gì đó na ná như dòng điện mà tay chân của Martino đã dùng trong hai ngày giam giữ anh. Chỉ có điều, như thế này thì dễ chịu hơn.

“Jack...” Cô thì thầm. “Tôi thực sự xin...”

Tiếng gõ cửa làm cuộc trò chuyện của họ gián đoạn.

Jack và Cameron rời xa nhau khi cánh cửa văn phòng mở ra. Joe bước vào, ngạc nhiên khi thấy cả hai người họ đều đang đứng đó.

“Ồ, xin lỗi nhé, tôi đến muộn.” Anh ngồi vào một trong những chiếc ghế trước bàn làm việc của Jack. Họ đã là cộng sự trong bốn năm và luôn cảm thấy thoải mái trong văn phòng của nhau. Anh bắt chéo chân và nhìn Cameron. “Jack nói là cô muốn nói chuyện với chúng tôi về vụ Martino.”

“Đúng thế!” Cameron trả lời. Giọng cô nghe có vẻ không tự nhiên và đầy lo lắng, cô tập trung chú ý một cách bất thường vào Joe. “Tôi muốn các anh biết là chúng tôi vừa có một quyết định. Chúng tôi sẽ không đưa ra các lời cáo buộc chống lại Roberto Martino hay bất kì ai trong tổ chức của hẳn về vấn đề đó nữa.”

Sự im lặng bao trùm căn phòng.

Jack phá vỡ sự im lặng ấy. “Không phải cô đang nói nghiêm túc ấy chứ?”

Cameron vẫn không nhìn anh. “Tôi biết rõ đây không phải điều mà hai anh mong đợi.”

“Ý cô là gì? Bên cô sẽ không có bất cứ lời cáo buộc nào à?” Joe hỏi. Anh ta là người liên lạc giữa Jack và văn phòng luật sư trong suốt hai năm Jack làm tay trong và biết tất cả những việc bẩn thỉu của Martino mà họ đã khai thác được.

“Văn phòng chúng tôi đã nhận thấy không có đủ bằng chứng để đưa vụ này ra tòa.” Cameron nói.

Jack phải cực kì cố gắng để kiềm chế sự phẫn nộ của mình. “Nhảm nhí! Ai đã đưa ra quyết định này? Có phải là Briggs không?”

Joe đứng dậy khỏi ghế và đi đi lại lại. “Cái thằng cha đó, tất cả những gì hẳn quan tâm chỉ là danh tiếng của mình mà thôi!” Anh nói một cách phẫn nộ.

“Tôi muốn nói chuyện với ông ta.” Jack yêu cầu.

Cuối cùng Cameron cũng quay sang nhìn Jack. “Không cần phải làm thế. Đây... là vụ của tôi. Là do tôi yêu cầu.”

“Đẹp đi! Tôi không tin đó là cô.”

Joe liếc nhìn, giọng anh có ý nhắc nhở: “Jack.”

Cameron vẫn giữ bình tĩnh. “Tôi biết việc này thật khó chịu...”

Jack bước về phía cô. “Khó chịu ư? Từ “khó chịu” này không thể miêu tả hết được tâm trạng của tôi lúc này. Cô đã đọc các tài liệu, ít ra tôi đã cho là như thế cách đây một phút, còn bây giờ tôi không chắc là cô hay ai đó ở văn phòng luật sư chính phủ đã làm gì nữa. Cô biết Martino là ai và những việc mà hắn ta đã làm. Các người đang nghĩ cái quái gì vậy?”

“Tôi xin lỗi!” Cô nói một cách vụng về. “Tôi biết các anh đã phải bỏ công sức như thế nào cho vụ điều tra này. Nhưng đáng tiếc, tôi không thể nói gì thêm.”

“Chắc chắn là có. Cô có thể nói cho tôi xem kẻ quái quỷ nào trong văn phòng luật sư đã bị Martino hối lộ để làm cho điều kì diệu này xảy ra. Nếu Briggs không đưa ra quyết định này, thế thì...” Jack dừng lại để nhìn Cameron một cách chăm chú. “Anh nghĩ thế nào, Joe, chúng ta có nên xem xét tài khoản của cô Lynde một chút không nhỉ? Để xem gần đây, cô ấy có khoản ketch sù nào bất thường không?”

Cameron bước tới và nhìn sâu vào mắt anh. “Anh đi quá xa rồi đấy, đặc vụ Pallas ạ.”

Joe bước lại giữa họ. “Được rồi, tôi nghĩ tất cả chúng ta nên lùi lại một bước và bình tĩnh lại.”

Jack phớt lờ Joe. “Tôi muốn một lời giải thích.” Anh nói lại lần nữa với Cameron.

Cô đứng như trời trồng, hứng chịu cái nhìn tức giận của anh. “Được thôi. Anh lột bỏ vỏ bọc của mình quá sớm. Tôi hi vọng lời giải thích đó

khiến anh thỏa mãn, bởi vì đó là lời giải thích duy nhất tôi có thể đưa ra cho anh.”

Một làn sóng xúc động tột độ lướt qua Jack. Một cảm giác tội lỗi. Lời nói của cô vừa rồi đã chạm vào nỗi day dứt của anh. Mặc dù anh không còn lựa chọn nào khác, song hàng ngày, anh vẫn luôn đổ lỗi cho chính mình vì rằng vỏ bọc của anh đã bị lật tẩy quá sớm.

Giọng Jack lạnh như băng: “Ra khỏi văn phòng của tôi!”

“Tôi cũng đang định đi đây.” Cameron đáp, “Còn một điều cuối cùng nữa, nếu anh có bất kì mối quan tâm nào về lòng trung thành của tôi hay liên quan đến sự tận tâm của tôi đối với công việc, tự có có thể hỏi tôi, đặc vụ Pallas ạ. Nhưng nếu anh chọc vào tài khoản ngân hàng của tôi thì anh nên có lệnh của tòa án hoặc tìm cho mình một luật sư bào chữa đi!” Cô gật đầu chào Joe. “Đặc vụ Dobbs, tôi xin phép!” Rồi cô quay đi, không nói lời nào nữa.

Joe nhìn cô bước ra. “Tôi biết anh tức giận, Jack à và tôi cũng đang điên lên đây, nhưng chúng ta phải cẩn thận. Cameron Lynde là người mới trong văn phòng luật, nhưng cô ấy vẫn là một trợ lý luật sư. Sẽ không hay nếu buộc tội cô ấy tham nhũng.”

Không hề để ý đến những gì Joe nói, Jack chẳng nói gì cả. Anh chỉ có thể nghĩ duy nhất một thứ mà thôi.

Hai năm cuộc đời anh đã trôi xuống sông xuống bể rồi.

Joe đột nhiên bảo: “Thôi được rồi, tôi sẽ nói chuyện với Davis.” Anh nhắc đến sếp của họ, người chịu trách nhiệm về vụ này. “Tôi sẽ thử tìm hiểu xem chuyện gì đang thực sự diễn ra ở đây.” Anh bước tới và đặt tay lên vai Jack. “Trong lúc đó, tôi cần anh phải thật bình tĩnh. Hãy về nhà, đi uống thật say, hay làm bất cứ việc gì, nhưng hãy ra khỏi văn phòng này trước khi anh nói ra bất cứ điều gì khiến sau này phải hối hận.”

Jack gật đầu.

Hai năm...

Lúc ở trong thang máy để ra ngoài, anh lạng người nhìn cánh cửa thép sáng bóng, tự hỏi Cameron Lynde có biết chút gì về những chuyện anh đã phải trải qua để có được tất cả những bằng chứng mà cô ta cho là vô nghĩa hay không. Đúng thế, vỏ bọc của anh đã bị lật tẩy, nhưng chỉ vì trong một nước cờ mà hai phần rõ ràng ngu ngốc còn một phần là sự đấu tranh vì công lý. Cục cảnh sát phòng chống ma túy[4](DEA) cử một đặc vụ tay trong của họ đến để tiếp xúc với Martino. Jack đã nhận ra gã này là ai trong năm giây, còn Martino thì mất mười giây.

Hắn ra lệnh cho Jack phải giết gã này. Jack đã làm những việc không hay kiểu này nhiều lần nhằm duy trì vỏ bọc của anh trong thời gian làm việc cho Martino, nhưng cho đến lúc ấy thì anh luôn xoay sở để tránh việc phải giết ai đó, nhưng lần này. Martino muốn xác của tên đặc vụ được mang về cho hắn. Hắn định gửi một thông điệp đến DEA và không có mảnh khõe nào có thể giúp Jack thoát khỏi việc phải đưa ra một xác chết thật. Vậy là anh sa lầy. Anh đang trên đường đi gặp đặc vụ của DEA, cảnh sát bắt anh ta để cả hai có thể thoát khỏi đây thì bị tay chân của Martino bắt giữ.

Chúng giết đặc vụ của DEA ngay tức khắc. Martino vẫn theo kế hoạch của hắn: sai tay chân vứt xác nạn nhân trước cửa văn phòng DEA ở Chicago ngay tối hôm đó.

Với Jack, hắn ta không độ lượng như thế. Nói thế là đủ hiểu.

Tuy nhiên, vào ngày thứ hai giam giữ Jack, người của Martino đã phạm một sai lầm tai hại.

Thực ra, chỉ một người đã phạm sai lầm là Vincent, một trong những người tra hỏi của Martino, muốn tra hỏi anh trên một hẻm núi nên quyết

định cởi dây trói trên tay Jack. Sau đó, hắn ta ngay lập tức vô hiệu hóa một tay anh bằng cách đâm vào cánh tay anh bằng một con dao dài chín inch[5] rồi trói vào ghế. Nhưng trong giây lát, hắn đã để tay kia của anh được tự do.

Vì sự ngu xuẩn đó, chắc chắn Martino sẽ tự mình giết chết Vincent nếu Jack không bóp cổ gã ấy với cánh tay được thả tự do, đẩy ngược con dao ra khỏi cánh tay kia rồi nện gã kia và thọc con dao vào người hắn.

Thật may mắn cho Jack, Vincent đã mang theo một khẩu súng cùng với một con dao. May mắn hơn, anh đã được huấn luyện một cách bài bản nên có thể sử dụng súng bằng cả hai tay.

Tuy nhiên, đối với tay chân của Martino, mọi việc lại không suôn sẻ như thế. Đúng là một trong số chúng đã ăn may khi bắn trúng Jack giữa cuộc đấu súng sau đó nhưng tất nhiên hắn ta đã không thể sống đủ lâu để ba hoa chuyện này.

Nhưng không giống như thuộc hạ của mình, Martino lại có vẻ là người may mắn nhất thế giới. Không những hắn ta không có trong sổ thi thể mà quân viện trợ của FBI thu lượm được khi họ đến nhà kho mà rõ ràng quý bà May Mẫn còn mỉm cười với hắn lần hai khi giao vụ của hắn vào tay trợ lý luật sư Mỹ thiếu kinh nghiệm, Cameron Lynde.

Hai năm của anh đã uổng phí, Jack không muốn tin điều đó. Nhưng cô ta đã nói rằng quyết định không khởi tố là của cô ta. Và nếu điều đó là đúng thì... quý tha ma bắt cô ta đi!

Thang máy chạm vào tầng trệt và cửa mở. Jack bước ra ngoài, ngay lập tức bị một đám phóng viên vây kín. Thật không may, song đây không phải là chuyện bất bình thường, anh đã vô tình trở thành tâm điểm chú ý của các phương tiện thông tin đại chúng sau cuộc đấu súng ở nhà kho – việc tám tên gangster bị hạ gục có vẻ thu hút sự quan tâm của công chúng.

Kể từ đó, cánh phóng viên lại gọi đến anh mỗi khi cái tên Martino xuất hiện trên mặt báo.

“Đặc vụ Pallas! Đặc vụ Pallas!” Cánh phóng viên hét to lên, lẫn át tiếng nhau, cố gắng tiếp cận anh.

Jack lờ bọn họ đi và tiến về phía cửa ra vào. Một phóng viên nữ từ báo địa phương NBC, người gần đây rất quan tâm đến anh, có vẻ đã đi quá giới hạn của công việc, sai bước bên cạnh anh mà theo sau cô ta còn có một tên quay phim.

“Đặc vụ Pallas, chúng tôi vừa nghe tin vụ Martino. Với vai trò là đặc vụ chịu trách nhiệm chính trong vụ điều tra này, anh nghĩ sao về việc Roberto Martino sẽ tiếp tục đi lại trên đường phố Chicago như một người tự do?” Cô ta dí chiếc mic lại gần mặt Jack.

Có thể vì thiếu ngủ trầm trọng, cũng có thể (theo như bác sĩ tâm lý mà anh yêu cầu gặp mỗi tuần nói) do anh gặp phải một số vấn đề về sự thịnh nộ liên quan đến công việc làm tay trong và việc bị bắt giữ của anh, hoặc do anh đã bị tra tấn trong hai ngày, mà trước khi có thể nhận ra mình đang làm gì Jack đã bắn ra câu trả lời cho câu hỏi của phóng viên.

“Trợ lý luật sư Mỹ thật ngu xuẩn, đây là những gì tôi nghĩ. Lẽ ra họ nên giao vụ này cho một ai đó can đảm hơn.”

Tất cả các đài truyền hình ở Chicago đã bắt đầu bản tin sáu giờ tối của họ bằng lời đả kích này.

Rồi sau đó, họ phát lại bản tin vào lúc mười giờ. Tất nhiên cho đến lúc ấy thì tin tức đã lan rộng đến các thông tin viên quốc gia rằng, một đặc vụ FBI ở Chicago đã phê phán gay gắt một trợ lý luật sư Mỹ trước ống kính máy quay và lời bình phẩm của anh được truyền đi khắp nơi: CNN, MSNBC, show truyền hình Today, Nightline, Larry King Live và tất cả các

kênh tương tự. Đó là chưa kể đến việc đoạn clip ấy đã trở thành video được tải xuống nhiều nhất trên You Tube trong suốt một tuần.

Chẳng cần phải nói, sếp của Jack rất không hài lòng.

“Anh mất trí rồi sao?” Davis hỏi khi ông kéo mạnh Jack vào phòng mình ngay sáng hôm sau. “Anh mới là tên ngu xuẩn khi bình luận như thế trên kênh truyền hình quốc gia!”

Mọi thứ bắt đầu xuống dốc kể từ đó. Một nhóm bênh vực quyền phụ nữ nào đó bắt đầu làm xôn xao trên các phương tiện đại chúng khi cho rằng lời bình luận của Jack về việc giao vụ ấy cho một ai đó “duỡng cảm” hơn là nói theo nghĩa đen – một câu nói thể hiện sự phân biệt giới tính, ám chỉ rằng chỉ có nam công tố viên mới có thể phụ trách một vụ khó như thế. Và Bộ Tư pháp đã vào cuộc.

Dù đã rất giận dữ khi biết chuyện, Davis vẫn phải dành ra hai ngày để khiến cho Bộ Tư pháp nguôi giận. Ông nhấn mạnh rằng Jack là đặc vụ tâm huyết và tài năng nhất ở Chicago và gợi ý rằng, để kỷ luật, Jack sẽ phải đưa ra lời xin lỗi chính thức đến cô Lynde và văn phòng luật sư Mỹ, đồng thời sẽ bị quản chế trong sáu tháng. Các luật sư ở Bộ Tư pháp nói rằng họ sẽ cân nhắc kỹ về lời đề nghị của Davis.

Sáng thứ Hai, Jack bước vào văn phòng sớm để bắt đầu tập nói lời xin lỗi. Anh biết cách cư xử của mình là không chấp nhận được, không chỉ những lời bình luận với phóng viên mà cả những gì anh đã nói với Cameron trước đó. Phải thừa nhận rằng anh đã xử lí tình huống ấy rất tệ, cực kì tệ. Khi nghe tin, anh đã rất sốc và thất vọng, nhưng việc anh đã thực sự tin tưởng cô càng làm tăng thêm nỗi tức giận. Nhưng lúc này, anh hi vọng họ có thể tìm ra cách nào đó để vượt qua tình huống ấy và tiếp tục tiến lên.

Anh đã để cửa văn phòng mình mở trong khi làm việc và sau vài phút nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, anh thấy nói lời xin lỗi thật sự không dễ dàng chút nào. Đột nhiên anh ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng nói chuyện vọng sang từ văn phòng Davis. Anh đã nghĩ mình là người duy nhất đến sớm như vậy.

Nghe giọng Davis có vẻ tức giận. Từ bên kia hành lang, Jack không nghe được gì nhiều, chỉ thấy sếp mình nói mấy từ “nhảm nhí” và “phản ứng thái quá”. Không nghe thấy tiếng ai khác nữa nên anh tự hỏi, liệu có phải Davis đang nói chuyện điện thoại hay không? Nhưng dù Davis có đang nói chuyện với ai đó đi chăng nữa thì anh biết rõ ông ấy đang nói về ai. Anh đứng dậy, ra khỏi ghế và tiến về phía cửa.

Cửa văn phòng Davis bật mở và Cameron Lynde bước ra.

Nhác thấy Jack, cô đứng khựng lại. Hiện lên trên mặt cô một vẻ mặt mà Jack biết rất rõ. Nhiều năm qua, anh đã thấy nét mặt ấy nhiều lần mỗi khi ai đó thấy anh tiến đến.

Vẻ mặt của kẻ bị bắt quả tang. Cameron che giấu vẻ mặt đó một cách nhanh chóng. Bắt gặp cái nhìn của anh từ bên kia hành lang, cô quay đi và rẽ trái mà không nói một lời nào.

Khi Davis bước ra khỏi văn phòng, ông cũng nhìn thấy Jack. Ông gật đầu một cách ủ rũ.

Chiều hôm đó, Bộ Tư pháp ban lệnh: Đặc vụ Jack Pallas bị luân chuyển khỏi Chicago ngay lập tức.

Jack biết chính xác mình phải biết ơn người nào vì điều đó.

“Dù anh đang nghĩ gì thì tốt hơn hết nên coi nó là quá khứ.”

Jack liếc nhìn sang và thấy Wilkins đang nhìn mình: “Tôi không nghĩ về cái gì cả.”

“Thật không? Vì xe đã dừng lại cách đây ba phút và chúng ta vẫn ngồi trước ngôi nhà này.”

Jack nhìn quanh, xác định lại phương hướng. Khi thật, họ đang ở ngay trước ngôi nhà. Thật thú vị khi thấy năng lực quan sát đặc biệt của một trinh thám như anh lại bị kém đi. Anh đổ lỗi cho nhân chứng ở ghế sau về điều này. Cô ta đã làm anh mất tập trung. Đã đến lúc để kết thúc điều đó thôi.

Anh quay người rồi gọi lớn. “Cô có thể đi được rồi, cô Lynde ạ.”

Không có phản hồi nào cả.

Anh quay người lại.

“Cô ấy ngủ như chết.” Wilkins bảo anh.

“Thế thì làm gì đi chứ!”

Wilkins nhìn vào kính chiếu hậu. “Yoo-hoo, Cameron...”

“Yoo-hoo à? Thế thì mang tính chất FBI quá!”

“Này, tôi là tên cớm tốt đấy nhé! Tôi có thể làm cho nó có tác dụng.” Wilkins quay trở lại với nhiệm vụ của mình. “Cameron, chúng ta đến nơi rồi!” Anh liếc nhìn Jack, nói thầm. “Anh có nghĩ cô ấy sẽ không hài lòng nếu tôi gọi cô ấy là Cameron không?”

“Ngay bây giờ thì tôi nghĩ anh có thể gọi cô ta là gì đi nữa cũng không sao cả.” Anh thậm chí còn có một số gợi ý hay ho khác về vấn đề đó.

“Thôi được rồi, phải dùng phương án B thôi!” Wilkins quyết định. “Phải có ai đó ra phía sau và đánh thức cô ấy.”

“Nghe có vẻ được đấy! Hi vọng nó có tác dụng đối với anh.”

“Ý tôi nói là anh đấy!” Khi Wilkins nhìn thấy vẻ mặt Jack, anh bèn làm điệu bộ nhún vai một cách ngây thơ. “Xin lỗi nhé, tôi còn phải ngồi ở đây là điều khiển xe.”

Vừa khẽ càu nhàu, Jack vừa mở cửa xe và bước ra, nhìn thấy ngôi nhà của Cameron Lynde, hay ít ra là nơi mà anh cho là nhà cô.

Anh lại chui đầu vào trong xe. “Anh có chắc đúng là nơi này không?”

“Cô ấy bảo là 3309, phố North Henderson. Đây là 3309 North Henderson.” Wilkins đáp.

“Ừ, nhưng đây là...” Jack quay người lại và cố nghĩ làm sao để miêu tả chính xác cảnh tượng trước mặt anh.

“Một ngôi nhà tuyệt đẹp!” Wilkins đỡ lời.

Cách miêu tả ấy bao quát khá đúng ngôi nhà. Khi Jack đứng trên phố thì ngôi nhà ba tầng sừng sững tráng lệ hiện trước mặt anh. Mái uốn vòng cung thành cổng được tạo dáng bởi những cột trụ nằm dọc lối vào. Hoa thường xuân tô điểm cho ngôi nhà và một khu vườn bao quanh bên phải và trải dài cho tới tận gara. Anh đoán chỗ này cũng phải chiếm ít nhất là một lô rưỡi đất thành phố.

Câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong đầu anh là làm sao một công tố viên ăn lương chính phủ lại có thể tậu được một ngôi nhà như thế.

Wilkins hình như cũng có suy nghĩ đó. Anh tựa vào ghế và nhìn qua cửa sổ. “Anh nghĩ sao? Chồng giàu chăng?”

Jack cân nhắc điều này. Đúng là phải có ai đó cực giàu đờ lưng, bởi vì mình cô ta chắc chắn không thể nào mua được ngôi nhà như thế. Hoặc là như thế, hoặc là anh đã không đi quá xa khi cho rằng cô được Martino trả tiền cách đây ba năm.

Wilkins đọc được ý nghĩ của anh. “Đừng cố đi vào lối suy nghĩ đó nữa! Đó chính xác là thứ đã gây rắc rối cho anh lần trước đấy!”

Jack chỉ vào Cameron vẫn ngủ như chết ở ghế sau. “Chỗ duy nhất tôi sẽ đi là quay trở lại văn phòng ngay khi chúng ta xử lí xong tình huống này đây!” Anh nắm lấy tay cầm và mở cửa. “Đi nào, cô Lynde.” Anh nói với giọng ra lệnh.

Vẫn không có phản ứng gì.

“Cô ta vẫn sống đấy chứ?” Wilkins hỏi, quay ra sau để nhìn.

Jack thò đầu vào ghế sau. Anh ghé sát mặt Cameron và lắng nghe nhịp thở của cô. “Cô ta vẫn sống.” Anh lay vai cô. “Thôi nào! Dậy đi thôi!”

Vẫn không có phản ứng gì.

“Có lẽ anh nên hôn cô ấy.” Thấy Jack liếc nhìn mình, Wilkins cười tinh quái. “Này, cách đó có tác dụng lắm đấy, anh bạn ạ.”

Jack quay lại với Cameron và cân nhắc các lựa chọn. Anh có thể cù cô ta vài lần. Cũng hấp dẫn đấy! Dội nước đá lạnh? Chắc hẳn thú vị lắm đây. Nhưng theo như những gì anh biết về Cameron, cô ta sẽ vả lại anh bằng cái sạc pin và anh sẽ lại trở về Nebraska trước lúc mặt trời lặn. Thế nên, anh chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Jack vươn người qua Cameron và hất cái ví của cô lên ghế trước. “Xem xem có thể tìm thấy chìa khóa của cô ta không?” Anh bảo với Wilkins.

“Anh đùa đấy à? Nếu cô ấy tỉnh dậy và thấy tôi lục lọi trong đó thì sẽ như thế nào chứ? Anh đừng có chạm vào cái ví! Ví là thứ bất khả xâm phạm đấy!”

“Hoặc là tìm chìa khóa hoặc anh ra đây bế cô ta đi!”

Wilkins nhìn cái ví một lát rồi thò tay vào. “Cũng đáng đấy! Tôi phải xem anh thử nó mới được. Cá mòi đờ rằng cô ta sẽ tỉnh giấc và nhận ra anh trước khi anh kịp bước tới bậc cửa.”

Jack cũng đưa ra tỉ lệ khoảng bảy mươi – ba mươi cho việc này. Jack bảo Wilkins đưa hành lí ra rồi anh xách va li của cô đến cửa trước. Khi quay lại xe, anh cầm ví và đặt nó lên đùi Cameron. Anh lấy chìa khóa từ Wilkins và nhét nó vào trong túi quần mình. Không chờ gì nữa, anh xốc cô lên tay và từ từ đưa cô ra khỏi xe.

Cameron ngả vào người anh và vẫn ngủ say, đầu cô dựa vào vai anh. Anh đưa cô vào nhà. Trong tất cả các tình huống mà Jack có thể hình dung ra khi gặp Cameron Lynde thì đây chắc chắn không phải là một trong số đó. Anh tự hỏi không biết hàng xóm của cô sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy cảnh anh bế cô ta đến bậc cửa giữa ban ngày ban mặt như thế này. Nếu ai trong số họ có kính viễn vọng thì hẳn sẽ phải nhìn xuyên qua cái điền trang nho nhỏ vùng đô thị của cô.

Jack bất giác liếc nhìn xuống. Lúc này, cô trông thật thanh thản, phút chốc anh bỗng thấy cảm thông cho cả đêm dài mà cô đã phải trải qua. Dù sao thì cô ta cũng đã xoay sở rất tốt.

Anh dùng một tay mở chiếc cổng sắt tinh xảo và đưa cô đến bậc thang trước cửa chính. Vì kích thước của căn nhà, việc cho rằng cô ta sống với một ai đó là khá hợp lí. Anh tự hỏi không biết có ai đó sẽ chạy ra, lo lắng và đỡ lấy cô ta từ tay anh hay không. Nhưng việc ấy không xảy ra.

Jack thò tay vào túi quần, lấy chìa khóa và mở cửa trước. Vẫn không có bóng dáng nào của một bạn trai, chồng, hay người tình nào phát cuồng vì lo lắng cả. Anh nhìn xuống Cameron đang úp người vào ngực mình. Chẳng phải anh quan tâm điều gì, nhưng dù gã ấy là ai đi nữa thì hẳn cũng thật tệ khi không để ý rằng đã không thể liên lạc được với cô trong vòng mười giờ qua.

“Cameron, dậy đi nào!” Giọng anh êm ái một cách lạ lùng. Anh hắng giọng. “Về đến nhà rồi!”

Lần này Cameron cựa quậy và Jack đặt cô xuống trong tư thế khom người về trước một cách nhanh chóng để tạo ra khoảng trống giữa họ. Cô đứng đó một lúc, loạng choạng và không chắc chắn, rồi nhìn lên như thể lần đầu tiên trông thấy anh vậy.

“Anh...”

“Tôi...”

Cô chớp mắt, rồi hươ tay trong không khí, nói líu ríu một cách mệt mỏi: ‘Đi đi! Biến đi!’

Bây giờ mà được biến đi thì còn gì vui bằng chứ, nhưng trước tiên, anh cần phải đảm bảo chắc chắn là cô an toàn. Dù gì thì cô cũng là nhân chứng chính của anh. Anh ném cho cô cái ví nhưng cô uể oải bắt lấy và đặt va li vào trong cửa.

“Chìa khóa của cô vẫn ở cửa, đừng có quên đấy! Cô ở đây một mình à?” Anh hỏi câu cuối cùng này chỉ do trách nhiệm nghề nghiệp mà thôi. “Cô đã có một đêm bất thường, có thể cô không muốn ở một mình.”

Anh quan sát khi cô rút chìa khóa ra khỏi ổ rồi lại cắm vào, sau đó đẩy cửa và nhìn chăm chăm một cách bối rối khi thấy cửa đã mở rồi.

“Ồ... Bây giờ thì tôi nghĩ là cô thực sự không nên ở đây một mình.”
Jack nói.

Mặc dù đã thoát rồi nhưng Cameron vẫn thấy không hề hấn gì khi ném một cái nhìn khó chịu. “Tôi sẽ gọi Collin.” Rồi cô bước vào nhà và đóng rầm cửa trước mặt anh.

Thế đấy! Vậy là có một gã Collin nào đó.

Jack kiểm tra nhanh chóng để đảm bảo ngôi nhà được an toàn. Sau đó, anh đi về phía chiếc xe và nhảy vào trong.

Wilkins giúp Jack mở cửa xe và hỏi: “Thế nào?”

“Chúng ta đi được rồi!”

“Anh có chắc chúng ta nên rời đi và để cô ấy lại một mình không?”

“Cô ấy sẽ gọi cho Collin.”

“Ồ, thật nhẹ nhõm. Thế Collin là ai?”

Jack nhún vai. “Chúa mới biết được. Bây giờ cô ta chẳng liên quan gì tới tôi mà là vấn đề của anh ta.”

“Ồ, nghe có vẻ hơi gay gắt đấy!”

“Thật ra, tôi đã định gay gắt hơn nữa cơ, nhưng có lẽ tôi nên dừng trò chơi của mình ở đây!” Jack đáp. “Một đêm thật dài. Đừng quên cà phê trên đường quay lại văn phòng đấy nhé!”

Wilkins cười thích thú trong khi khởi động xe. “Anh biết không, tôi nghĩ sẽ học được nhiều từ anh đấy, Jack ạ.”

Jack không hoàn toàn biết điều ấy là do đâu. Nhưng dĩ nhiên là Wilkins rất chân thành. “Cám ơn.”

“Anh rất thẳng thắn, tôi tôn trọng điều đó. Và tôi cá là anh cũng coi trọng điều đó ở người khác.”

À... Bây giờ thì anh có thể hiểu điều này sẽ đi đến đâu. “Nếu có điều gì anh muốn nói thì cứ nói ra, Wilkins ạ.”

Wilkins dừng xe ở ngã tư. “Vấn đề của anh với cô ấy là việc của anh. Tôi chỉ muốn nghe anh nói rằng những vấn đề ấy sẽ không ảnh hưởng đến cách chúng ta xử lý vụ này.”

“Sẽ không đâu.”

“Tốt! Nếu cá nhân tôi thắc mắc, anh có định gặt gồng và làm lì giống như mỗi lần nhắc đến tên cô ấy không?”

Jack quan sát cộng sự của mình trong yên lặng.

Wilkins mỉm cười. “Thế là tôi nói trúng rồi, phải không?”

“Lỗi chung của tân binh. Thắc mắc quá nhiều.”

“Tôi sẽ cố khắc phục.”

“Thế thì hãy đảm bảo là anh sẽ làm được.” Jack quay người lại và nhìn qua cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh quen thuộc mà anh đã không được thấy kể từ khi rời Chicago cách đây ba năm. Một lát sau, anh phá vỡ sự im lặng, “Và một điều nữa anh không nên nói cho nhân chứng biết về việc quắc mắt nhìn. Nó sẽ không còn tác dụng nữa.”

“Hóa ra, anh cố tình làm vậy à?”

“Ồ, tôi đã luyện tập kỹ năng này nhiều năm.”

Mắt Wilkins rời khỏi làn đường, chuyển sang nhìn chăm chăm vào Jack, tỏ rõ sự ngạc nhiên. “Đấy có phải là một lời nói đùa không?”

“Không. Hãy tập trung vào việc lái xe đi, tân binh ạ. Bởi vì tôi sẽ nổi khùng nếu anh đâm chiếc xe này vào đâu đó trước khi tôi được uống cà phê đấy.”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 5

“Mình vẫn không thể tin nổi là cậu đã không gọi ai trong số chúng mình từ khách sạn cả.”

Từ giọng của Collin, Cameron có thể nhận thấy rằng cậu bạn này đang lưỡng lự giữa việc quan tâm đến cô sau những sự kiện đêm hôm trước và tức giận vì đó là lần đầu tiên cậu ta nghe về những chuyện này.

Để bào chữa cho mình, sau khi Jack và Wilkins thả cô xuống trước nhà, kế hoạch đầu tiên của cô là gọi cho cả Collin và Amy. Ba người họ là bạn từ khi học đại học và thường thì cô kể cho họ mọi chuyện. Nhưng rồi cô nhớ ra là hôm nay đang là thứ Bảy, điều đó có nghĩa là Collin đang làm việc còn Amy thì đang ngập đầu với những việc liên quan đến đám cưới, vì chỉ còn hai tuần nữa là đến ngày trọng đại của cô ấy rồi. Vì thế thay vì gọi cho họ, Cameron gửi tin nhắn hỏi họ xem họ có muốn gặp nhau và ăn tối ở Frasca hôm đó không? Sau đó, cô bò vào giường và ngủ như bất tỉnh trong sáu tiếng liền.

Ở nhà hàng, ngay khi nữ tiếp viên xếp chỗ cho ba người, Cameron bắt đầu kể cho Collin và Amy nghe về những việc đã xảy ra vào tối hôm trước (tất nhiên là cô bỏ qua chi tiết về sự liên quan đến Thượng nghị sĩ Hodges vì FBI đang giữ kín thông tin này). Từ bên kia bàn, cô quan sát thấy Collin ngày càng bị kích động khi câu chuyện tiến triển. Và cách đây vài phút thôi, anh lại luồn tay qua ngực – một cử chỉ thường thấy ở anh khi phải trải qua việc gì làm anh khó chịu.

Ngồi bên trái Cameron là Amy, vẫn sành điệu như mọi khi trong bộ váy bó sát người và mái tóc vàng óng dài ngang vai được cắt thành lọn góc cạnh. Amy đáp lại với vẻ điềm tĩnh mà Collin không có được: “Có vẻ như cậu đã có một đêm khá căng thẳng, Cameron ạ. Lẽ ra cậu không nên trải qua tất cả những chuyện ấy một mình.”

Cameron nói với Collin, “Lẽ ra tớ đã gọi nếu như FBI không hạn chế cuộc gọi của tớ.” Cô quay sang phía Amy, “Đúng, quả là một đêm cực kỳ căng thẳng. Cám ơn cậu, Amy ạ, vì đã lo lắng cho tớ.” Cô với lấy cốc rượu, nhưng Collin lại vươn tay ra và nắm lấy tay cô.

“Dừng lại... Cậu biết tớ cũng lo lắng mà.”

Cameron liếc nhìn anh nhưng không rút tay ra. “Vậy thì hãy dừng việc phàn nàn vì tớ đã không gọi cho cậu đi!”

Collin nở nụ cười tỏ vẻ mình vô tội, đây là một trong những nụ cười đặc trưng của anh. Cô đã nhìn thấy nụ cười ấy nhiều lần trong hơn mười hai năm qua, nhưng giống như mọi khi nó vẫn có tác dụng đối với cô.

“Tớ xin lỗi!” Collin nói. “Tớ đã rất lo sợ khi nghe chuyện của cậu và đã thể hiện cảm xúc của mình một cách không phù hợp qua sự tức giận. Đó là một đặc điểm của đàn ông.” Anh siết chặt tay cô. “Tớ không thích việc cậu ở cách tên giết người một căn phòng, Cam ạ. Những âm thanh kì quặc, nhìn thấy một người đàn ông bí ẩn đội mũ qua lỗ cửa... toàn bộ chuyện này còn hơn cả phim kinh dị đối với tớ.”

“Và tớ vẫn chưa kể cho các cậu điểm mấu chốt đâu.” Cameron nói. “Jack Pallas là một trong những đặc vụ giải quyết vụ này cho FBI.”

Phải mất một lúc, Amy mới định hình được cái tên đó. “Chờ đã... Đặc vụ nóng bỏng ấy hả?”

“Đặc vụ ngu xuẩn.” Cameron sửa lại. “Đặc vụ nóng bỏng” là nickname trước đó cô đặt cho Jack, song nó đã bị bỏ đi từ hồi ấy, từ lúc anh ta buộc tội cô ăn hối lộ của Roberto Martino.

“Đó là điểm mấu chốt đấy! Thế đặc vụ ngu xuẩn dạo này thế nào?” Collin hỏi với vẻ mặt vô cảm. Là bạn thân của Cameron, anh đương nhiên cũng phải thể hiện sự thù địch đối với Jack Pallas.

“Quan trọng hơn là làm sao cậu lại gặp anh ta lần này nhỉ?” Amy hỏi.

“Cứ gặp nhau là y như rằng tớ và anh ta lại dành cho nhau những lời châm chọc, kích bác và lảng mạ. Thật thú vị khi gặp lại nhau như thế.”

“Nhưng anh ta trông vẫn nóng bỏng chứ?” Amy và Collin trao đổi ánh mắt với nhau. “Ồ, một trong chúng ta phải hỏi chứ nhỉ?”

“Điều đó có vẻ không liên quan, các cậu không nghĩ thế sao?” Cameron cố tỏ vẻ khinh khỉnh và điềm tĩnh khi nhấp ngụm rượu. Song do nuốt quá nhanh nên cô gần như bị sặc và ho khi cố hít không khí vào.

Amy cười. “Tớ sẽ coi đó là câu trả lời đồng ý.”

Cameron lấy khăn ăn quệt nhẹ đôi mắt ứa nước và quay sang Collin cầu xin sự giúp đỡ.

“Đừng nhìn tớ. Tớ đứng ngoài việc này.”

“Tớ muốn nhắc lại cho cả hai người rằng tên ngu ngốc đó đã làm bê mặt tớ trên kênh truyền hình quốc gia.”

“Không, tên ngu ngốc ấy đã tự làm xấu mặt mình trên kênh truyền hình quốc gia chứ!” Amy nói.

Cameron khịt khịt mũi, phần nào được xoa dịu bởi điều này. “Và tớ cũng muốn chỉ ra rằng vì anh ta mà hầu như đặc vụ FBI nào ở khu vực

Chicago cũng mang mối thù hằn với tớ trong suốt ba năm qua. Mà điều này đã tạo ra vô số chuyện khôi hài vì hầu như ngày nào tớ cũng phải làm việc với FBI.”

“Cậu không phải gặp lại hần ta chứ?” Collin hỏi.

“Nếu có Chúa thật thì không.” Cameron nghĩ về điều này một cách nghiêm túc hơn. “Tớ không biết, có thể sẽ có một số vấn đề nữa họ cần hỏi. Nhưng nói cho các cậu biết, nếu tớ mà gặp lại Jack Pallas thì lợi thế sẽ là của tớ. Tối qua, tớ đã không được chuẩn bị gì hết, nhưng lần tới, tớ sẽ chuẩn bị. Và ít ra tớ sẽ ăn mặc phù hợp cho dịp đó.”

“Thế có gì không ổn trong cách ăn mặc của cậu à?” Amy hỏi.

“Tớ đã mặc quần tập yoga và giày thể thao.” Cameron đùa cợt. “Lẽ ra tớ cũng có thể khóa thân.”

“Thế thì hần là cuộc thẩm vấn đã thú vị hơn nhiều.”

Collin tựa vào ghế nói, với vẻ kiêu ngạo đầy nam tính. “Cậu và đôi giày cao gót... Cậu thật may mắn khi không phải chỉ mặc mỗi quần lót thôi đấy. Giữa việc ấy và việc bị thẩm vấn thì cậu thích cái nào hơn?”

Cameron suy nghĩ về điều này. “Thế tớ có đi giày cao gót trong trường hợp mặc mỗi quần lót không?”

“Đó được coi là câu hỏi tu từ. Cậu có vấn đề.” Collin nói.

Cameron cười. “Thế thì tớ muốn cao thêm theo chiều thẳng đứng... Tớ là một luật sư cao một mét sáu. Cứ để tớ làm thế đi mà!”

Amy cáo từ một cách hối lỗi ngay khi ăn xong bữa tối, vì cô ấy phải dậy sớm vào sáng hôm sau để gặp người phụ trách về hoa của cô. Cameron

và Collin ở lại nhà hàng uống hết một lượt rượu nữa rồi mới đi bộ qua năm tòa nhà để về nhà.

Đó là một buổi tối tháng Mười khô lạnh. Cameron cài cúc áo khoác lại, thắt dây lưng ở eo. “Tớ không chắc là Amy có thể tiến tới đám cưới mà không trải qua giai đoạn suy nhược thần kinh. Tớ vẫn bảo cậu ấy là để tớ giúp nhiều hơn.”

“Cậu biết Amy thế nào rồi đấy! Cậu ấy đã lên kế hoạch cho việc này từ lúc năm tuổi.” Collin nói. “Nói đến chuyện lên kế hoạch, buổi tiệc của các cô nàng độc thân thế nào rồi?”

“Mấy cô em họ của cậu ấy cho rằng chúng tớ cần một người múa thoát y.” Cameron đáp, ý nói đến hai người phù dâu khác. “Nhưng Amy đã gần như bắt tớ phải thề bằng máu là không có người múa thoát y nào cả, không có mạng che mặt loè loẹt và hoàn toàn không có các phụ kiện linh tinh. Vì thế, tớ sẽ tổ chức tiệc rượu và ăn ngọt ở nhà tớ, sau đó, chúng tớ sẽ đến quán bar. Tớ hi vọng cậu ấy thích nó. Nếu cậu ấy sa thải tớ khỏi chức danh phù dâu chính thì cậu sẽ phải thay tớ, cậu biết mà.”

Collin vòng tay khoác vai cô. “Còn lâu, cưng ạ.”

Cameron cười và dựa vào người anh, cảm nhận sự dễ chịu từ bờ ngực vững chãi của anh. Đáp lại, Collin ghì cô chặt hơn, chuyển sang giọng nghiêm túc. “Cậu biết là chúng tớ chỉ đùa lúc ở nhà hàng thôi.”

“Tớ biết.”

“Bởi vì cả hai chúng tớ đều rất lo lắng cho cậu.”

“Điều ấy tớ cũng biết.”

Họ dừng lại ở trước cửa nhà Cameron. Collin đứng đối diện với Cameron và cô có thể thấy sự lo lắng trong đôi mắt màu nâu lục của anh.

“Nghiêm túc đấy, Cam ạ, cậu là người chứng kiến, người nghe, cậu muốn gọi nó thế nào cũng được, của một vụ giết người. Và cậu đã thấy tên giết người bỏ đi. Tớ ghét phải đi sâu như thế này... nhưng có khả năng hẳn biết cậu đã nhìn thấy không?”

Cameron đã tự hỏi chính mình câu hỏi này nhiều lần trong vòng mười hai tiếng qua. “Tớ đã ở sau cửa cả quãng thời gian đó. Và nếu hẳn ta có nghe thấy tớ hay có nghi ngờ đã theo dõi đi chẳng nữa thì cũng không có chuyện hẳn biết được nhân dạng của tớ đâu. FBI và cục cảnh sát Chicago đã giữ kín tên của tớ.”

“Đó không hẳn là một đêm an lành với cậu.”

“Nói nhẹ nhàng thì là như thế.”

Collin hỏi khi đang tiến về phía nhà cô. “À, thế cậu có muốn có ai đấy ở cùng tối nay không?”

Cameron nghiêm túc suy nghĩ về điều này. Sau những biến cố kì quái tối hôm trước thì ý nghĩ ngủ một mình trong căn nhà to như thế không có vẻ gì là hấp dẫn. Nhưng cô biết, nếu Collin ở lại thì sẽ có vấn đề. “Cám ơn cậu vì đã đề nghị. Nhưng Richard sẽ nghĩ cậu đã dành quá nhiều thời gian cho tớ. Tớ sẽ ổn thôi.”

Có một chút cảm xúc thoáng qua trong mắt Collin. “Thực ra, Richard và tớ đã quyết định dừng lại rồi.”

Cameron cảm thấy sốc. Cô biết họ vẫn có chuyện, cá nhân cô đổ lỗi cho Richard. Anh ta luôn ngạo mạn và không biết trân trọng Collin, người mà một nửa nam cư dân ở Chicago cực kì ngưỡng mộ nhưng bọn họ đã bên nhau ba năm rồi và cô vẫn cho rằng họ sẽ có kết cục tốt đẹp.”

“Chuyện xảy ra khi nào?” Cô hỏi.

“Tôi qua, Richard bảo cậu ấy đã thay đổi quyết định về việc dự đám cưới Amy. Cậu ấy viện cớ cũ rằng sẽ thấy không thoải mái, nhưng nguyên nhân thực sự chỉ là cậu ấy không muốn hi sinh cả kì nghỉ cuối tuần ở Michigan.” Collin nhấn mạnh phần cuối, bắt chước giọng sợ hãi. “Tớ đã nói là đám cưới diễn ra ở một khách sạn đẹp, nhưng cậu biết cậu ấy rồi đấy, nếu không phải là khách sạn Bốn Mùa thì cậu ấy nghĩ sẽ thiếu thốn đủ thứ. Chúng tớ đã tranh cãi về việc đó, rồi chúng tớ nói về nhiều thứ và bây giờ thì... thế đấy!”

“Cậu có nghĩ rằng việc này sẽ qua đi trong mấy ngày tới không?” Cameron nhẹ nhàng hỏi.

Collin lắc đầu. “Nếu cậu ấy không thể làm việc này vì tớ thì không. Cậu ấy biết đám cưới này có ý nghĩa như thế nào đối với tớ và tớ nghĩ vấn đề là ở đó. Tất cả là một phần của việc ganh đua ngu xuẩn với cậu và Amy. Thế nên, tối nay, cậu ấy sẽ dọn đồ ra khỏi căn hộ. Cũng có thể là ngay lúc này đây.”

“Tớ rất tiếc, cưng à!” Cameron ôm lấy Collin. “Thế thì tớ nghĩ tớ nên hỏi cậu câu này: Cậu có muốn ở cùng với tớ đêm nay không?”

“Có!” Collin mở cổng cho cô. “Nhưng cậu phải hứa sẽ làm cho tớ thật say đấy nhé!”

Cameron bước lên bậc thang. “Miễn là cậu hứa vẫn sẽ làm bữa sáng vào ngày mai.”

“Cưng à, tớ luôn làm bữa sáng mà. Cậu thậm chí còn không thể hâm nóng bánh Eggo.”

“Chỉ một lần như thế thôi mà!” Đấy là lúc họ học năm cuối đại học và Collin chưa bao giờ để cô quên nổi chuyện đó. “Cái hộp ngu xuẩn, hướng dẫn làm một đến hai khoanh và tớ đã làm hai khoanh. Thế nhưng cái lò nướng lại bắt lửa nên đến giờ vẫn là một bí ẩn lớn với tớ.”

Ngồi trong chiếc ô tô bên đường, sĩ quan Phelps và Kamin nhìn theo hai người đến khi họ tiến đến bậc cửa trước ngôi nhà.

“Đây sẽ là hình ảnh cuối cùng mà ai đó có thể thấy họ vào tối nay.” Sĩ quan Kamin nói với vẻ mãn nguyện. Anh gập tờ Nhật báo lại khi Phelps nổ máy. “Trong một phút, tớ không chắc là anh chàng của chúng ta sẽ nhận được tín hiệu cứ tiến lên đâu. Có vẻ như anh chàng đã tự do ở nhà rồi.”

Phelps cố gắng nhìn rõ hơn đôi nam nữ trước khi họ vào nhà. “Cậu chắc chắn Slonsky bảo là phải trông chừng cô gái chứ?”

“Ừ.”

“Vì gã ấy trông rất quen. Tuy vậy, tớ vẫn không thể xác định được hẳn là ai.”

Kamin nhún vai. “Tớ không giúp được cậu việc ấy rồi. Slonsky bảo chúng ta lái xe đến nhà cô gái, đảm bảo mọi thứ an toàn. Đó là tất cả những gì tớ biết.”

“Có lẽ, chúng ta nên ngồi đây thêm lát nữa, chỉ để chắc chắn là chúng ta hiểu rõ.”

Không hẳn là nóng lòng tìm kiếm thêm những nhiệm vụ nguy hiểm hơn nhưng Kamin thích cái lí do này. “Có tác dụng với tớ đó.”

Hai mươi phút tiếp theo, họ ngồi trong im lặng, chỉ có âm thanh duy nhất phát ra từ tiếng lật báo của Kamin. Anh đang đọc mục thể thao thì chợt dừng lại.

“Ồ, nhìn kìa!” Anh hạ báo xuống để Phelps có thể nhìn thấy. “Đó là gã mà chúng ta đã thấy, phải không nhỉ?”

Phelps nhồm người dậy, rồi lại tựa vào ghế, vể hài lòng.

“Tớ đã bảo cậu là gã này nhìn quen mà.”

Ở bên kia thành phố, Jack đang đứng ở văn phòng của mình, lại một lần nữa hứng chịu những tiếng mắng chửi ngắt quãng của Davis. Ít ra thì lần này, anh biết chắc là sự om sòm kia chẳng có gì liên quan đến anh cả. Dù sao thì cũng không liên quan một cách trực tiếp.

Anh và Wilkins là hai đặc vụ duy nhất còn ở lại văn phòng vào lúc gần mười một giờ đêm ngày thứ Bảy. Ngồi ở một trong số mấy cái ghế trước bàn làm việc của anh, Wilkins chỉ tay về phía văn phòng sếp của họ. “Ông ấy lúc nào cũng như thế này à?”

“Rồi cậu sẽ quen với việc ấy.” Jack nói. Thật ra, anh không phiền lòng về những cơn giận thất thường của Davis. Ngày còn ở trong quân đội, anh đã phục vụ dưới trướng của nhiều người chỉ huy còn tệ hơn thế nữa. Giống như những cấp trên cũ của anh, Davis là một người khá chân thật và hết lòng với những đặc vụ trong văn phòng của mình. Ông đã đấu tranh vất vả để đưa Jack trở lại văn phòng Chicago ngay khi vị trí ấy vừa trống người ngồi.

Vài phút sau, sự om sòm lắng xuống và cửa phòng Davis bật mở. Ông ấy thò đầu ra và nhìn xung quanh. “Pallas, Wilkins, đến lượt các anh.”

Họ ngồi trong văn phòng của Davis, nơi mà Jack luôn thấy lạ lùng vì nó chẳng lớn hơn là mấy so với văn phòng mà những đặc vụ còn lại ở Chicago được phân. Anh hình dung là Cục ít nhất cũng sẽ cho ông được ngắm nhìn phong cảnh nào đó hay ho hơn là khu vực để xe của tòa nhà, cho tất cả những thứ mà ông phải giải quyết trong vai trò là trưởng thanh tra năm quyền. Nhưng với tính cách của Davis, có lẽ ông đã yêu cầu đích xác phòng ấy để nắm được việc đi và đến của tất cả mọi người. Chắc chắn là không nhiều thứ có thể qua được mắt ông.

“Tôi vừa nói chuyện điện thoại với một trong những luật sư của thượng nghị sĩ Hodges.” Davis mở lời. “Ông ta yêu cầu họ phải được biết tất cả các thông tin mới liên quan tới cuộc điều tra của chúng ta.”

“Thế ông đã trả lời ông ta thế nào?” Wilkins hỏi.

“Rằng tôi là một lão già. Tôi có xu hướng quên mọi việc. Và nếu có ai đó từ phía thượng nghị sĩ Hodges lại gọi tôi tối nay thì có lẽ tôi cũng tình cờ quên luôn lời hứa sẽ giữ kín cuộc điều tra này. Còn có nhiều câu chửi rủa sau đó nữa, nhưng cho đến giờ...” Davis chỉ vào chiếc điện thoại yên lặng trên bàn làm việc của ông. “Giờ thì hãy xem xem chúng ta sẽ xử lí mở hỗn độn này như thế nào.” Ông nhìn sang Jack. “Việc điều tra của Sở Cảnh sát Chicago đến đâu rồi?”

“Đầu mối liên lạc của chúng ta là thám tử Ted Slonsky, người có hai mươi năm trong nghề, mười năm gần đây nhất chuyên phụ trách các vụ giết người. Theo ông ta thì dấu vết duy nhất họ tìm thấy trong phòng khách sạn là của nạn nhân và thượng nghị sĩ Hodges. Họ tìm thấy dấu vết của tinh dịch trên giường, trên mặt bàn và trên cả bàn trang điểm trong nhà tắm. Tất cả đều của cùng một người đàn ông.”

“Ít nhất thì chúng ta cũng biết thượng nghị sĩ Hodges quan hệ tình dục an toàn khi phản bội vợ.” Davis nói. “Còn gì nữa không?”

“Có vết thâm tím trên cả hai cổ tay của nạn nhân, có lẽ do tên giết người gây ra khi hấn ấn chặt cô ta xuống để làm cô ta nghẹt thở.”

“Có vết máu nào ở hiện trường không? Có tóc hay sợi vải quần áo nào không?”

“Không có dấu vết nào cả. Chúng tôi đang chờ tin từ phòng xét nghiệm về những thứ khác.” Jack trả lời. “Mà chúng ta cũng chẳng may mắn gì hơn đội an ninh khách sạn cả. Họ không có máy quay ở dọc hành lang hay cầu thang, mặc dù ở tiền sảnh, gara và những khu vực công cộng

khác của khách sạn thì có. Không có hình ảnh của gã ấy trong đoạn phim nào. Điều ấy có nghĩa là cho đến giờ thì lời khai của cô Lynde là bằng chứng duy nhất cho thấy có một người đàn ông bí ẩn thứ hai tồn tại.”

Jack thấy Davis nhú mày khi nghe nhắc đến cái tên Cameron, nhưng sắp anh kiểm chế không bình luận gì, ít ra là vào lúc này.

“Thôi được rồi, tình hình là thế này.” Davis nói. “Đúng ra, Sở chỉ có quyền xử lý yếu tố đáng nghi liên quan việc tổng tiền của cuộc điều tra này. Tuy nhiên, chúng ta có một thượng nghị sĩ Mỹ bị thu hình với một ả gái gọi mà cô này ngay sau đó đã bị bóp cổ đến chết trong chính căn phòng khách sạn ấy. Vì vậy, không có lí gì mà chúng ta lại đứng ngoài cuộc. Các anh có nghĩ thám tử Slonsky sẽ là một trở ngại không?”

“Có vẻ không. Dường như ông ta thấy nhẹ nhõm khi có sự trợ giúp của chúng ta vì dự dịnh đáng của ngài thượng nghị sĩ.” Jack nói.

Davis gật đầu. “Thế thì tốt. Các giả thuyết thế nào?”

Jack ngừng lại để Wilkins tiếp lời.

Wilkins ngồi thẳng lưng trên ghế. “Chúng tôi đang có hai giả thuyết, cả hai đều dựa vào giả định là nạn nhân, Mandy Robards, có dính dáng đến kế hoạch tổng tiền ngài thượng nghị sĩ.”

“Chúng ta có cơ sở cho giả thuyết ấy không?” Davis hỏi.

“Cuộn băng được tìm thấy trong ví của cô ta. Trong băng, cô ta là người tắt máy quay khi thượng nghị sĩ rời đi. Có lẽ cô ta muốn tặng quà Giáng sinh sớm cho ông ấy, vì vậy tôi cho rằng giả thuyết cô ta có động cơ bất chính là hoàn toàn có cơ sở.”

Davis nhìn sang Jack với một nụ cười kinh ngạc. “Bất chính? Đó là thứ mà chúng ta có được khi thuê một anh chàng trường Yale đấy!”

“Ông còn chưa được biết phần bất khả xâm phạm, làm lì và cả việc quắc mắt nữa đấy!” Jack nói.

“Quắc mắt gì cơ?”

“Đó là tôi, hần thế rồi.”

Wilkins chỉ tay. “Giờ thì đó là một câu tếu!” Anh quay sang Davis. “Ông nghe thấy điều ấy chứ?”

Davis không trả lời và xoay ghế để gõ gì đó vào máy tính. “Hãy em Google nói gì... À, đây rồi! ‘Bí ẩn: thể hiện óc hài hước kém’.”

Davis xoay ghế trở lại rồi gật đầu với Wilkins. “Anh biết đấy, tôi nghĩ từ điển Merriam-Webster nói đúng, Jack, anh đúng là có tính cách kiểu quắc mắt đấy!” Rồi ông quay sang Wilkins. “À đúng, đó là một câu tếu. Thường phải mất khoảng một năm để xác định chính xác sự đột phá nhỏ của đặc vụ Pallas trong lĩnh vực hài hước, nhưng rồi anh sẽ làm được điều đó thôi.”

Đến lúc ấy, Jack mới cố nhớ xem vì cái lí do quý quái nào mà anh lại háo hức quay lại Chicago đến thế. Ít nhất thì ở Nebraska, người ta còn được thân một chút. “Có lẽ chúng ta nên quay trở lại với các giả thuyết.” Anh càu nhàu.

“Đúng rồi. Cho nên, giả thuyết thứ nhất của chúng tôi là cô gái lên kế hoạch tống tiền, có thể cô ta làm một mình hoặc làm cùng ai đó khác và ai đó có quan hệ với ngài thượng nghị sĩ đã phát hiện ra tất cả sự việc nên đã giết cô ta để chuyện này không bị tiết lộ.” Wilkins nói.

“Nhưng họ để lại cuộn băng.” Davis cắt ngang.

“Có thể họ không biết cuộn băng thực sự ở trong phòng. Hoặc cũng có thể họ hết hoảng sau khi giết cô gái, hoặc có điều gì đó làm họ sợ, chẳng

hạn như, nghe thấy cô Lynde ở phòng bên cạnh gọi bảo vệ.”

Davis xoay bút, cân nhắc về điều này. “Thế còn giả thuyết thứ hai thì sao?”

“Giả thuyết thứ hai của chúng tôi là toàn bộ câu chuyện đã được sắp đặt và ai đó đã giết cô gái để gán tội giết người cho Thượng nghị sĩ. Điều mà chúng không tính đến là cô Lynde đã nhìn thấy tên giết người thực sự rời khỏi phòng khách sạn.”

“Nếu bám vào hai giả thuyết đó thì danh sách nghi phạm bao gồm những ai?” Davis hỏi.

“Có vẻ là bất kì ai dù thích hay ghét thượng nghị sĩ Hodges.” Wilkins nói.

“Thật vui khi chúng ta sẽ phải giới hạn nó lại.” Davis tựa người vào ghế. “Việc Hodges gần đây được phong là Chủ tịch ủy ban ngân hàng có nói lên điều gì không?”

“Đó là một góc độ mà chúng tôi đang xem xét.” Jack nói. “Điều làm tôi bận tâm là hiện trường vụ án rất sạch sẽ không có vật làm bằng chứng. Điều này cho thấy đó là một tên chuyên nghiệp, một kẻ biết việc hãn sẽ làm hay ít nhất là có sự chuẩn bị trước về điều đó. Nhưng bản thân vụ giết người thì có vẻ không chuyên nghiệp. Bóp nghẹt đến chết mang tính cá nhân hơn so với một viên đạn vào đầu. Tôi thấy có điều gì đó mâu thuẫn, không hợp lí cho lắm. Tôi nghĩ đầu tiên, chúng ta hãy nói chuyện với người của Hodges và tìm hiểu xem những ai đã biết việc ông ta ngoại tình.”

“Tôi không chắc là thượng nghị sĩ Hodges sẽ thích ý tưởng đó và luật sư của ông ta cũng vậy.” Davis nói.

“Có lẽ khi chúng ta làm rõ rằng việc tiếp tục hợp tác của thượng nghị sĩ là cách duy nhất tránh cho ông ta khỏi việc bị bắt giữ vì tội đã giết một

gái gọi, ông ta sẽ thích ý tưởng đó thôi.” Jack nói.

“Thôi được rồi, hãy cho tôi biết nếu các anh cần tôi can thiệp với luật sư của Hodges. Điều cuối cùng là mọi việc với nhân chứng của chúng ta thế nào rồi? Có vẻ như thượng nghị sĩ đã gặp may khi có cô Lynde ở phòng kế bên.”

“Trước hết là, rất ít người biết rằng có một nhân chứng.” Wilkins nói. “Đến nay, chúng tôi vẫn đang giữ im lặng về việc đó. Thông thường thì thám tử Slonsky đã cử một đội đi qua nhà cô ấy tối nay, mặc dù những cảnh sát ấy vẫn chưa được biết chi tiết gì về vụ việc cả. Họ vừa gọi cách đây mấy phút và báo rằng cô Lynde trở về nhà với một người đàn ông và mọi thứ trông có vẻ ổn.”

“Chúng ta có lí do nào để tin rằng cô Lynde đang gặp nguy hiểm không?” Davis hỏi.

“Không, miễn là nhân dạng của cô ấy vẫn được giữ bí mật.” Wilkins đáp.

Davis nhìn Jack với vẻ lưỡng lự. “Anh có ý kiến khác không, Jack?”

“Tôi không thích cái ý tưởng rằng sự an toàn của nhân chứng then chốt của chúng ta lại phụ thuộc vào niềm tin rằng, mọi người sẽ giữ bí mật về nhân dạng của cô ấy. Có vẻ đó là một sự mạo hiểm không cần thiết.”

Davis gật đầu. “Tôi đồng tình. Và với vị trí của cô Lynde thì tôi muốn chúng ta phải cẩn trọng hơn là mạo hiểm. Về khía cạnh chính trị, đây sẽ là một thảm họa nếu có điều gì xảy ra với một trợ lí luật sư Mỹ với tư cách là một phần trong cuộc điều tra của FBI.”

“Chúng tôi sẽ thu xếp việc giám sát bảo vệ.” Jack nói. “Chúng ta có thể hợp tác với cảnh sát Chicago về việc này.”

“Tốt. Tôi cũng muốn cả hai anh báo cáo cho tôi hai lần mỗi ngày. Tôi có lịch gọi điện vào sáng thứ hai để cập nhật tình hình cho cấp trên về vụ điều tra, tôi mong cả hai anh đều có mặt vào lúc đó. Wilkins, nếu anh không phiền thì tôi muốn nói chuyện riêng với đặc vụ Pallas ngay bây giờ.”

Jack không ngạc nhiên về việc này. Anh có dự cảm buồn cười rằng sẽ sớm có một cuộc nói chuyện kể từ khi cái tên Cameron xuất hiện.

Davis chờ đến lúc Jack đóng cửa phòng lại. “Tôi có nên lo lắng không hả Jack?”

“Không.”

Davis nhìn Jack với đôi mắt xám sắc sảo. “Tôi thấy cô Lynde đã hợp tác trong cuộc điều tra này.”

“Đúng thế!”

“Tôi hi vọng chúng ta cũng đáp lại điều ấy.”

“Đương nhiên rồi!”

Một thoáng yên lặng, Jack biết Davis đang phải chịu đựng sự căng cơ của quai hàm và sự căng thẳng tạo nên những đọt sáng chạy khắp cơ thể ông.

“Tôi không muốn là một người khó tính hay áp đặt.” Davis nói một cách nhã nhặn. “Nếu việc anh hợp tác với cô ấy là một vấn đề thì...”

“Sẽ không có vấn đề gì cả.” Jack nhìn thẳng vào mắt sếp. Cameron Lynde có thể đã từng là một vấn đề với anh, nhưng đó là một sai lầm mà anh sẽ không bao giờ lặp lại. “Đây là một vụ khác và tôi sẽ xử lí nó như bất kì vụ nào khác.”

“Cô Lynde nên được biết về việc giám sát bảo vệ. Tôi muốn cô ấy thấy thoải mái với việc này. Dù sao, đó cũng là một kiểu xâm phạm.”

“Không vấn đề gì. Đó sẽ là điều đầu tiên tôi nói với cô ấy vào ngày mai.”

Sau khi xem xét Jack một lát, Davis có vẻ hài lòng. “Tốt! Xong rồi!” Ông chỉ tay về phía phòng của Wilkins.

“Giờ thì cho tôi biết cậu làm việc đến đâu rồi?”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Khi Collin mở mấy túi đồ tạp phẩm ra thì anh nghe tiếng Cameron mở vòi nước trong phòng tắm ở tầng trên. Từ kinh nghiệm của mình, Collin biết điều đó có nghĩa là anh có khoảng hai mươi phút trước khi cô ấy xuất hiện. Thừa thời gian để làm nhanh món gì đó cho bữa sáng.

Anh vẫn thấy buồn cười khi sáng sớm nay, lúc kiểm tra tủ lạnh nhà cô, anh nhận thấy khả năng nấu nướng của cô vẫn chẳng tiến bộ mấy so với hồi học đại học. Thật ra, điều làm anh buồn cười nhất là việc cô thật dễ đoán biết. Với hai mươi năm kinh nghiệm, anh có thể đoán được trong tủ lạnh nhà Cameron có những gì: một hộp trứng đánh chưa mở nhưng đã quá hạn sử dụng từ bốn tuần trước, mì ống và pho mát, một túi bánh vòng nướng và ba hộp pho mát kem nhiều hương vị và hai tá các món ăn ít mỡ, được sắp xếp có trật tự: Ý, Châu Á, Mexico.

Đó là lý do tại sao Collin phải đến ngay siêu thị sáng hôm ấy nếu còn có ý định giữ lời hứa làm bữa sáng. May mắn thay, cửa hàng tạp hóa chỉ cách đó hai tòa nhà thôi. Tiện lợi hơn nữa, ngay bên kia đường là cửa hàng cà phê Fixx, nơi có cà phê Latte sáu ngum đặc biệt tên là “Smith và Wesson”, đủ sức để đánh bật cái dư vị khó chịu ra khỏi những kẻ uống rượu đêm khuya sâu não nhất. Thật ra, Collin cũng biết mình chỉ trụ được khoảng năm ngum trước khi tổng hết phần còn lại ra ngoài trong sự ghê tởm. Nhưng anh có thể nói gì được, anh rất thích gọi thứ đồ uống được đặt theo tên của một khẩu súng này. Có lẽ đó là một sở thích của đàn ông.

Collin tìm cái chảo đường kính mười hai inch trong tủ bếp. Thật ra không khó để tìm ra nó, nó vẫn ở đúng cái nơi mà anh đã để vào hôm gần

đây nhất anh ngủ lại. Anh tráng cháo với dầu, bỏ thêm bí và nấm vào để chiên áo cháo trong khi bật vỉ nướng. Anh quyết định làm món trứng đúc thay vì trứng ốp la mà Cameron yêu cầu khi họ chào tạm biệt nhau ở bậc cuối cầu thang tối qua. Anh nhận ra rằng, với món trứng đúc cô có thể hâm lại phần còn thừa và có thể ăn được hai bữa trong ngày mà chẳng cần nấu nướng gì thêm.

Collin thấy lúc này mình cần che chở cho Cameron hơn so với bình thường. Vì cô ấy, anh sẽ cố gắng không thể hiện điều đó, nhưng anh vẫn cảm thấy bất an về việc cô gần chạm trán với tên giết người cách đó hai hôm. Tất nhiên cô đóng rất đạt vai công tố viên với tinh thần thép – một phần của bức tường mà cô dựng lên sau cái chết của bố, nhưng anh ngờ rằng cô còn sợ hãi hơn cả những gì cô thể hiện. Và tất nhiên, việc FBI phân công Jack Pallas phụ trách điều tra chẳng làm gì cho mọi việc tốt hơn. Dựa vào những gì đã xảy ra giữa họ thì việc anh ta dính dáng trong vụ này chắc chắn đã làm cho sự bất an của Cameron về việc thể hiện “điểm yếu” lên đến đỉnh điểm.

Sự xuất hiện trở ngại một cách đột ngột của Jack Pallas ở Chicago quả thực là một bước tiến triển thú vị. Collin vẫn còn nhớ Cameron đã điên tiết như thế nào, mà cũng đúng thôi, về lời bình luận “ngu xuẩn” đáng hổ thẹn. Nhưng anh cũng nhớ rằng, mặc dù rất tức giận – và anh chỉ là một trong số rất ít người biết thông tin lí thú này – nhưng cô đã cố gắng như thế nào để thuyết phục Bộ Tư pháp không điều Pallas ra khỏi Chicago.

Anh vẫn luôn cảm thấy tò mò về sự mâu thuẫn này. Khi Collin đang rưới bơ lên món trứng đúc thì chuông cửa reo. Đây chẳng phải là nhà anh và Cameron cũng không đề cập đến việc cô đang đợi ai đó đến nên anh lờ nó đi. Nhưng ngay khi anh vừa đặt cái chảo xuống, thì chuông cửa lại reo, hai lần.

Collin đóng lò lại. “Được rồi, được rồi!” Anh càu nhàu. Anh đi tắt qua phòng ăn và phòng khách rồi tiến về phía cửa trước. Chỉ đến khi với tay mở

chốt cửa thì anh mới nhận ra mình vẫn đang đeo găng tay nhấc nôi. Anh tháo một bên ra và mở cửa. Anh thấy hai gã trên bậc cửa, họ nhìn anh chăm chăm với vẻ ngạc nhiên.

Ánh mắt Collin liếc qua người đàn ông trong bộ comple và dừng lại ở gã cao hơn, người mặc quần bò và áo cộc tay.

Ồ ồ... Chẳng phải đặc vụ Jack Pallas bằng xương bằng thịt đây sao?

Collin đứng thẳng người lên. Đã ba năm trôi qua nhưng chẳng cần phải giới thiệu gì hết, anh biết chính xác tất cả các thông tin về gã này trên các bản tin thông qua các phương tiện truyền thông xung quanh vụ Martino và sự việc tồi tệ sau đó với Cameron. Đây là chưa kể đến việc Jack Pallas không phải là một người có thể dễ dàng quên được. Hoàn toàn không phải là gu của anh – nghĩa là hẳn không bị đồng tính – nhưng điều đó không có nghĩa là anh không thể công nhận rằng anh đang nhìn một người rất hấp dẫn. Với thân hình rắn chắc, vạm vỡ và khuôn mặt với bộ râu cạo không quá nhẵn nhụi rất nam tính, Jack Pallas khiến cho những người đàn ông khác mong ước là họ không đang đứng ở ngưỡng cửa và đeo găng tay nhấc nôi kẻ sọc màu đỏ.

Nhưng ngay khi đó, Collin bắt đầu để ý thấy Pallas cũng đang dò xét anh tương tự như thế. Có thể việc xem xét kỹ lưỡng đơn giản chỉ là phản ứng theo bản năng của một nhân viên FBI, nhưng thường thì một người có thể cảm nhận được khi nào anh ta bị dò xét.

Cảm thấy mình ở thế chủ động và có thể kiểm soát tình hình, Collin mỉm cười. “Các quý ông, tôi có thể giúp gì được?”

Đôi mắt Jack dừng lại ở đôi găng tay nhấc nôi. Những gì anh nghĩ về chúng thật khó nói.

Anh kéo cái huy hiệu ra khỏi áo. “Tôi là đặc vụ Jack Pallas của FBI, đây là đặc vụ Wilkins.

Chúng tôi muốn nói chuyện với Cameron Lynde.”

“Cô ấy đang tắm. Cũng được một lúc rồi, tôi nghĩ là sẽ không lâu nữa đâu.” Collin chỉ tay vào nhà. “Tôi có vài món trong lò đấy. Các anh có muốn vào không?”

Để cửa mở, Collin quay người và trở lại bếp để kiểm tra món trứng đúc. Khi anh lấy cái chảo ra khỏi lò và để nó trên miếng lót thì anh liếc thấy hai người kia bước vào phòng khách và đóng cửa lại. Collin có thể thấy Jack xem xét ngôi nhà rất nhanh. Hai phòng phía trước có rất ít đồ đạc. Collin biết rằng, do eo hẹp về ngân sách, Cameron đã trang bị cho ngôi nhà theo từng phần một. Phòng khách và phòng ăn không được cô ưu tiên, vì có lần cô đã nói, cô không tổ chức nhiều tiệc chiêu đãi mang tính trang trọng.

Ở đó thường xuyên, Collin đã quen với việc thiếu thốn của kiểu bày biện này. Cái ghế bành bằng da đơn giản và chiếc đèn đọc sách đối diện lò sưởi là những vật dụng duy nhất trong phòng khách, còn cái bàn và mấy cái ghế khiếm tốn dành cho bốn người trông thật nhỏ bé trong phòng ăn rộng thênh thang. Anh đánh bạo đoán rằng Jack ngay lúc ấy đang suy xét xem làm sao mà một người có thể sở hữu một ngôi nhà lớn như thế và để cho một nửa trống trơn.

Collin tháo găng tay ra: “Các anh đang làm tôi lo lắng vì cứ quần quanh ở kia đấy. Sao các anh không vào đi? Tôi sẽ đi xem Cam thế nào rồi và báo cho cô ấy là các anh ở đây.”

Anh cảm thấy đôi mắt Jack đang dõi theo khi anh đi lên cầu thang dài rộng dẫn lên tầng trên. Khi lên đến tầng hai, anh vào phòng đầu tiên bên phải. Một căn phòng lớn. Vòi nước vẫn chảy, thế nên, anh gõ cửa rồi mở hé cửa.

“Cậu có khách đấy, cưng ạ.” Collin nói, cố gắng không để giọng mình thể hiện điều gì. “FBI muốn nói chuyện với cậu.” Anh đóng cửa rồi đi

xuống, thấy hai đặc vụ đang chờ ở bếp. “Sẽ không lâu nữa đâu. Tôi có thể lấy gì đó cho các anh uống chứ?”

“Thế này được rồi, cảm ơn, ngài...” Jack cốc đầu mình. “Xin lỗi, tôi chưa được biết tên anh.”

“Collin.”

Anh thấy Jack nhận ra cái tên này. Trên khuôn mặt Wilkins cũng biểu lộ vẻ nhận ra.

“À ra thế, anh là Collin McCann.” Wilkins nói.

Collin cười xòa. À.. lại fan hâm mộ đây. Anh không bao giờ chán với việc gặp họ. “Không nhầm vào đâu được.”

Wilkins di di bàn chân về hướng khởi. “Khi anh mở cửa tôi thấy anh rất quen, nhưng cũng phải mất một lúc mới ngờ ngờ nhận ra. Anh có gì đó hơi khác với bức ảnh họ để trên báo.”

“Đó là chòm râu. Thật là một sự lựa chọn không phù hợp cho cái tuổi quá ba mươi của tôi. Tôi đã cố thuyết phục họ thay cái ảnh ấy đi, nhưng nó có vẻ hợp với độ già độ tuổi từ mười tám đến ba tư.”

Mắt Jack dán vào giữa hai người họ. “Hình như tôi đang bỏ lỡ điều gì ở đây.”

“Anh ấy là Collin McCann.” Wilkins nhấn mạnh. “Anh biết đấy, nhà bình luận thể thao.”

Jack lắc đầu, không biết tí gì. Collin cố gắng xem xem mình nên cảm thấy bị xúc phạm đến mức nào vì điều này.

Wilkins giải thích. “Anh ấy phụ trách một chuyên mục hàng tuần cho Nhật báo. Anh ấy viết cho các đội tuyển, anh biết đấy, kiểu như “Gửi ông

bầu”, “Gửi huấn luyện viên nào đó”, và anh ấy cũng đưa ra các gợi ý về đội hình, cầu thủ nào nên bắt đầu, làm sao để khiến cho đội tuyển mạnh hơn, đại loại như vậy.” Anh quay sang Collin. “Đây là một bức thư mà anh viết cho Piniella tuần trước.”

Collin cười thầm. Với bức thư đó, anh đã làm cho nhiều fan của Cubs tức điên lên. “Chẳng cần phải nói, khi người ta ngừng rót hàng nghìn đô la để mua những vé mùa giải cho một đội mà chưa thắng giải thế giới từ năm 1908 thì có lẽ những người chủ và quản lý cuối cùng cũng sẽ buộc phải hợp lại thành một câu lạc bộ bóng xúng đáng với fan của nó thôi.”

Wilkins liếc nhìn lên, cảm thấy bẽ mặt vì cộng sự của mình. “Nói nghiêm túc thì Jack ạ, tôi nghĩ anh là gã duy nhất trong thành phố này không đọc bài của anh ấy. Collin McCann giống như Carrie Bradshaw[6] của Chicago vậy.”

“Ý anh là Terry Bradshaw[7].” Jack chữa lại.

“Không, Carrie cơ!” Wilkins nhắc lại. “Anh biết đấy, Sarah Jessica Parker. Phim Sex anh the city.”

Một thoáng im lặng bao trùm căn phòng khi Collin và Jack nhìn Wilkins, lo sợ một cách nghiêm túc.

Wilkins chuyển sang giọng lo lắng. “Bạn gái cũ của tôi bắt phải xem phim này khi chúng tôi đang hẹn hò.”

“Hắn rồi, anh cứ tiếp tục bám lấy câu chuyện ấy đi!” Jack quay sang Collin. “Xin lỗi anh vì tôi đã không nhận ra cái tên ấy. Cũng lâu rồi tôi không theo dõi tin tức.”

“Ồ, tờ Nhật báo không được giao đến Nebraska à?” Collin châm biếm mà không kịp suy nghĩ gì.

Ồ ồ...

Anh thấy mắt Jack lóe lên và có thể đọc được những suy nghĩ của người đối diện một cách rõ ràng như thể có bong bóng hoạt hình vẽ trên đầu anh ta: Thế là anh ta biết mình đã ở đâu trong ba năm vừa qua. Thế là cô ta kể về mình cho gã thích đùa này. Anh ta là ai, anh ta đã biết những gì? Ngoài những thứ về thể thao ra, rõ ràng cái gì anh ta cũng biết.

“Thật ra, tôi muốn nói là tôi đã sống dưới vỏ bọc trong thời gian gần đây nhất khi sống ở thành phố này và không có nhiều thời gian đọc báo.” Anh đi vào xem nhà bếp, căn phòng được Cameron chăm chút hơn và gần đây mới được trang hoàng lại. Ánh mắt anh dừng lại ở sàn gỗ ngay dưới chân. “Sàn nhà trông rất tuyệt. Anh sở hữu một nơi rất đẹp đấy!”

“Chắc chắn tôi sẽ chuyển lời khen này đến Cameron.” Collin nói.

“Ồ, tôi tưởng anh cũng sống ở đây.”

“Không, chỉ ghé thăm thôi.”

“Và rõ ràng đã để những người khách không được mong đợi vào nhà tôi.” Một giọng nữ vang lên làm gián đoạn cuộc trò chuyện của họ.

Ba người đàn ông cùng quay người lại và thấy Cameron đang đứng ở cửa. Cô mặc quần bò, áo phông màu xám bó sát và buộc mái tóc dài thành một cái đuôi gà. Cô trông đáng yêu một cách tươi mới theo kiểu thư giãn cuối tuần.

Collin đứng xa cửa, nơi anh có thể quan sát Jack. Mặc dù rất khó nhận thấy nhưng anh khá chắc khi nói rằng anh thấy Jack đã nhìn bao quát cả người Cameron trước khi lại trưng ra vẻ mặt thận trọng.

Thú vị thật!

Cameron bắt chéo tay trước ngực. “Đặc vụ Pallas... quả là một bất ngờ. Tôi không nhớ là chúng ta có hẹn vào sáng nay.” Cô nhìn xung quanh và giọng nói trở nên dễ nghe hơn. “Xin chào, đặc vụ Wilkins. Rất vui được gặp lại anh. Xin lỗi nếu đã bắt anh phải chờ.”

“Không có gì, chúng tôi chỉ đang trò chuyện với cậu bạn Collin đây.” Wilkins nói.

Cameron hướng sự chú ý sang Collin. “Tớ nói chuyện với cậu một lát được chứ?”

“Tất nhiên rồi, bạn thân mến.” Collin theo Cameron vào phòng khách. Khi họ đã chắc chắn ở ngoài tầm nghe của hai người kia, cô thúc một cú vào ngực anh.

“Anh ta đang làm gì trong nhà tớ?” Cô thì thầm.

“Có phù hiệu và một vài cái liếc nhìn lạnh lùng đáng sợ. Tớ thấy tốt nhất là hợp tác.”

Cô lại huých anh. “Tớ không muốn anh ta ở trong nhà tớ.”

“Tớ xin lỗi. Tớ không biết cậu lại bối rối vì Jack Pallas thế này.”

Cameron cười khẩy. “Tớ không bối rối. Chỉ là tớ thích đối diện anh ta trong tình huống do tớ quyết định. Ví dụ như trong văn phòng của tớ, vào lúc tớ sẵn sàng hơn cho một cuộc họp.”

Collin nhìn xuống đôi chân trần của Cameron. Anh nhớ lại lời thề của cô về việc sẽ ăn mặc phù hợp hơn trong lần tới cô gặp Jack Pallas. “Cậu cứ bị mất dần quần áo mỗi lần gặp anh ta. Cứ tốc độ này thì cậu sẽ trần truồng trước mặt anh ta vào một lúc nào đó không hay.”

Thế rồi điều lạ lùng nhất xảy ra. Cameron đỏ mặt.

“Tớ hoàn toàn có thể giữ quần áo của mình khi đứng trước anh ta, cảm ơn cậu!” Cameron nói, đôi má vẫn còn vẻ hồng hồng.

Collin không khỏi ngạc nhiên và thích thú. Anh không nhớ nổi lần cuối cùng thấy Cameron đỏ mặt vì một chàng trai là khi nào.

Tình tiết bắt đầu trở nên phức tạp và ly kỳ rồi đây!

“Gặp mặt mới thấy anh ta thậm chí còn bảnh trai hơn.” Collin nói, chộp lấy cơ hội này để thăm dò thêm. “Chẳng trách cậu đặt nick name cho anh ta là Đặc vụ nóng bỏng.”

Cameron ném cho cậu bạn một cái nhìn khó chịu. “Anh ta đang ở phòng kế bên. Bây giờ chúng ta không nói chuyện này được.”

Collin nhìn cô. “Cậu có vẻ khá căng thẳng. Đợt này, cậu có làm chuyện ấy không đấy?”

“Trời ơi, Collin... thời gian và địa điểm...”

Collin cười toe toét. “Thôi được. Chúng ta sẽ nói tiếp chuyện này sau. Dù gì thì tớ cũng phải đi đây, để cậu và mấy anh chàng kia trao đổi bất cứ chuyện gì mà các cậu muốn.”

Cameron cau mày. “Nhưng mà cậu đã làm bữa sáng, ít nhất thì cậu cũng nên ở lại ăn chứ! Mùi vị rất tuyệt đấy!”

Collin lại gần và hôn lên trán cô một cách trìu mến. “Thế thì sẽ có thêm phần cho cậu. Cậu cần bữa ăn tự nấu nhiều hơn so với tớ đấy!”

Cô day nhẹ cằm anh. “Cậu lại lục lọi tủ lạnh nhà tớ chứ gì?”

“Thật là thảm hại, cưng ạ. Cực kì thảm hại.”

Khi Cameron quay lại bếp với Collin, điều đầu tiên cô để ý thấy là Jack trông có vẻ không thoải mái. Có thể anh ta không thích thú gì với việc phải dành buổi sáng Chủ nhật cho cô.

“Tôi xin lỗi nếu chúng tôi đã làm hai người bị gián đoạn.” Anh ta nói.

“Không sao mà, tôi cũng chuẩn bị đi đây.” Collin nói. “Có mấy việc phải làm tiếp.”

Khuôn mặt Wilkins sáng lên. “Chuyên mục tuần tới à? Anh cho tôi biết một chút được không? Tôi là một fan cuồng đấy!” Wilkins giải thích với Cameron.

Vì Wilkins là một người tử tế nên Cameron cố không thể hiện sự phản đối. Đàn ông bâu lấy Collin suốt và thẳng thắn mà nói, “Cậu ấy là một cây bút tài năng”, cô hoàn toàn đồng tình về chuyện này.

Collin cười hô hố. “Cậu cứ làm như là cậu biết vậy. Lần cuối cùng cậu đọc bài của tớ là khi nào?”

Cô gạt bỏ ý kiến này bằng cách khoát tay. “Tớ đọc bài của cậu suốt.”

“Ồ? Thế bài tuần trước là về cái gì?” Anh hỏi.

“Về thể thao.”

Collin quay sang Wilkins và Jack. “Đây là lí do tại sao tôi chỉ bám lấy đàn ông thôi.”

Cameron lặng lẽ quan sát khi Jack và Wilkins đang cố hiểu lời giải thích của Collin. Wilkins chớp mắt. “Khỉ thật, tôi không nhận ra là anh...” Anh nói nhỏ dần một cách không thoải mái.

“Một fan của Sox[8] à? Nhiều người tưởng tôi như thế lắm!” Collin nói ý trêu chọc. Anh hôn vội vào má Cameron. “Cám ơn cậu vì sự hiểu

khách, Cam. Nếu cậu có thể chịu được một trận say vì đau buồn nữa thì tớ sẽ gọi cho cậu sau và nói cho cậu tình hình của tớ với Richard thế nào. Hi vọng khi chuyển đồ ra khỏi căn hộ thì ít ra anh ta cũng mang theo cả mấy cái đĩa CD của anh ta. Ý tớ là, chúng tớ có thể đồng tính... Enya[9] thì...”

Gật đầu từ biệt, anh nói với từng người một. “Wilkins, rất hân hạnh được gặp anh, lúc nào gặp fan hâm mộ, tôi cũng rất vui. Tôi hi vọng những đặc vụ khác không chế giễu anh quá nhiều khi đồng nghiệp bàn luận lời nhận xét của anh về Carrie Bradshaw. Và anh, đặc vụ Pallas, như hai người đàn ông với nhau, nếu anh xúc phạm cô gái của tôi một lần nữa trên đài truyền hình quốc gia thì tôi sẽ...” Nói đến đó anh dừng lại.

Mọi người trong phòng chờ đợi. Jack nhướn lông mày. “Sẽ sao cơ?”

Collin quay sang Cameron với một vẻ hối lỗi. “Chẳng sao cả. Cái bài diễn văn này cứ thế tuôn ra và tớ định kết thúc bằng lời hăm dọa của một bậc nam nhi nhưng khi đến đó thì... haizz... chẳng có câu nào lỗi lạc bật ra cả. Đúng là một trò cười.” Anh tỏ ra chán ghét chính mình rồi phẩy tay. “Thế nhé! Gặp lại các anh sau!”

Collin bước ra mà không nhìn lại lần nào.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Sau khi Collin đóng cửa, Cameron nhún vai với hai đặc vụ FBI.

“Thình thoảng cậu ấy lại có ý muốn bảo vệ tôi.” Câu nói của cô không phải là một lời xin lỗi, đúng hơn là một lời giải thích. Mặc dù trên thực tế, cô sẽ cần nhiều thời gian hơn để giải thích thấu đáo cho họ biết Collin là một người tuyệt vời như thế nào.

“Hai người là bạn bao lâu rồi?” Wilkins hỏi.

“Từ hồi đại học. Chúng tôi sống cùng nhau năm cuối, cùng với bạn của chúng tôi là Amy.” Cameron nhìn món trứng đúc và cảm thấy mình như chết đói đến nơi rồi. Cô liếc nhìn Jack, người đang đứng dựa vào thành bếp và có vẻ như anh ta chẳng có ý định rời đi sớm, rồi khẽ thở dài. Rõ ràng cô sẽ phải ăn món trứng hấp dẫn kia cùng với một đặc vụ FBI cái kình.

“Tôi cho rằng sự xuất hiện của các anh liên quan đến vụ điều tra Hodges?” Cô đi đến tủ đựng bát đĩa bên trái bồn rửa bát và lấy ra ba chiếc đĩa. Cô đưa một cái cho Wilkins và chỉ vào món trứng đúc. “Tự phục vụ nhé! Ngay cả khi món này chỉ ngon bằng một nửa món trứng ốp la của Collin thôi thì anh cũng không muốn bỏ lỡ đâu.”

Cô đưa một cái đĩa cho Jack, bắt gặp cái nhìn ngạc nhiên của anh ta. Chắc hẳn cô có những thiếu sót, nhưng thô lỗ với khách ngay trong nhà mình thì không phải là một trong số đó. Khi vị khách được nhắc đến này tuyên bố trên đài truyền hình rằng cô không có chút can đảm nào, cô cho

rằng đó là sự bôi nhọ một cách mơ hồ và sự làm mất mặt nửa mình bạch ấy vẫn có thể chấp nhận được.

“Tôi không ăn, cảm ơn!” Anh ta từ chối một cách vụng về. “Tôi... ăn trước đó rồi!”

Cameron với lấy nĩa và khăn ăn cho cô và Wilkins, cảm thấy Jack đang nhìn mình. Cô phớt lờ điều đó và dừng lại một lát ở ngăn kéo đựng đồ bếp, phân vân không biết người ta thường dùng gì để cắt trứng đúc. Dao cắt pizza hay dao cắt bánh?

“Dùng dao bay thì sao?”

Cameron nhìn Jack đang quan sát mình với vẻ buồn cười.

“Đó là vật bằng kim loại, đáng dẹt có tay cầm ở phía tay trái cô đấy!” Anh ta nói.

“Tôi biết dao bay là cái nào.” Cameron quả quyết. Và cô cũng biết dùng nó nữa – để quẹt pho mát vào bánh mì. Đó là một trong những thứ cô có thể làm mà không lo bị cháy. Năm mươi phần trăm số lần, cũng có thể là bốn mươi.

Cô tự cắt cho mình một miếng trứng đúc ngon lành và chọn một vị trí dựa vào thành bếp, đối diện với Jack. Có vẻ kì quặc nếu đứng gần anh ta trong không gian bó hẹp của căn bếp. Quá thân mật!

“Các anh có thông tin gì về cuộc điều tra chưa?” Cameron hỏi khi đang cắn dở miếng trứng.

“Vẫn chưa.” Jack đáp. “Chúng tôi đang chờ bản báo cáo từ phòng thí nghiệm và chúng tôi sẽ phỏng vấn nhân viên của thượng nghị sĩ Hodge trong mấy ngày tới. Mục đích của chuyến viếng thăm này là bàn về một số vấn đề an ninh liên quan đến cô.”

Cameron dừng ăn và đặt đĩa xuống, có vẻ không thích khi nghe điều này. “Vấn đề an ninh nào cơ?”

“Chúng tôi muốn đặt cô dưới tình trạng giám sát bảo vệ.”

Cô cảm thấy bụng mình thắt lại. “Các anh nghĩ điều đó là cần thiết à?”

“Hãy xem đó là một biện pháp đề phòng.”

“Tại sao? Các anh có lí do nào để tin rằng tôi đang gặp nguy hiểm không?”

“Tôi sẽ đặt bất kì ai làm nhân chứng của một vụ giết người quan trọng dưới tình trạng giám sát.” Jack nói mập mờ.

“Đó không phải là câu trả lời.” Cameron quay sang cộng sự của anh ta. “Thôi nào, Wilkins, anh là cớm tốt. Nói thật cho tôi biết đi!”

Wilkins mỉm cười. “Đáng ngạc nhiên là tôi không nghĩ lần này Jack đang cố gắng làm gã cớm xấu đầu. Anh ta là người đề nghị bảo vệ cô.”

“Ồ, nếu thế thì tôi chết chắc rồi!”

Thật là sốc nhưng Cameron dám thề rằng cô đã thấy khóe môi Jack giật giật.

“Cô không chết chắc đâu!” Anh ta nói. “Nếu điều này có thể làm cô thấy khá hơn thì có lí do chính trị ở đây đấy. Davis sẽ không để điều gì xảy ra với một công tố viên liên bang, người đang hỗ trợ điều tra cho FBI.”

“Anh vẫn đang nói vòng vo đấy. Tại sao lại có khả năng tôi gặp nguy hiểm chứ? Tên giết người không nhìn thấy tôi.”

“Chúng tôi có đưa ra một vài giả thuyết về việc đã xảy ra trong phòng 1308.” Jack nói. “Trực giác của tôi mách bảo rằng ai đó muốn đồ tội giết

người cho thượng nghị sĩ Hodges. Nếu thế thì khi ai đó nhận thấy FBI vẫn chưa bắt giữ Hodges, hẳn ta sẽ bắt đầu tự hỏi tại sao? Mặc dù việc cô dính dáng đến vụ này vẫn đang được giữ bí mật nhưng sẽ thật ngu ngốc khi bỏ qua nguy cơ thông tin bị rò rỉ. Tôi muốn chuẩn bị cho khả năng đó.”

“Nhưng tôi hầu như không thấy mặt gã ấy.” Cameron nói. “Hẳn ta có thể bước đến trước mặt tôi trên phố mà tôi không nhận ra hẳn.”

“Đó chính xác là lí do tại sao cô cần phải được bảo vệ.”

Cameron lặng người. Cô vẫn luôn biết tình hình nghiêm trọng – rốt cuộc thì một phụ nữ đã bị làm ngạt đến chết nhưng kể từ tối thứ Sáu, cô đã hi vọng có thể là hơi ngậy thơ rằng, sự dính dáng của cô đến bí ẩn xung quanh cái chết của Mandy Robard và việc tổng tiền thượng nghị sĩ Hodges căn bản là xong rồi.

Cameron đưa tay lên day day hai bên thái dương, cảm thấy cơn đau đầu đang ập đến. “Tôi có thể ở bất kì một khách sạn nào khác, nhưng không hiểu sao lại cứ phải là Peninsula.”

“Chúng tôi sẽ bảo vệ cô, Cameron.”

Cô nhìn chăm chăm vào người vừa nói sau khi nghe những lời trấn an ngoài mong đợi đó. Jack hình như định nói gì thêm, nhưng những lời của anh lại chuyển sang giọng dừng dừng: “Dù sao thì cô cũng là nhân chứng then chốt của chúng tôi.”

“Vậy sẽ chỉ có hai anh canh chừng tôi hay còn có cả những đặc vụ liên bang khác nữa?” Cameron hỏi.

“Thật ra, vì Sở có trách nhiệm chủ yếu trong việc điều tra nên cảnh sát Chicago sẽ đảm nhiệm việc bảo vệ.” Wilkins đáp.

Vậy là Jack sẽ không bảo vệ cô. “Ồ, thế thì tốt!” Ý nghĩ sẽ phải tiếp xúc thường xuyên với anh ta làm Cameron thấy khó chịu. Không phải là vì cô không xử lý được anh ta mà vì cô không cần anh ta cứ chăm chăm vào cô suốt cả ngày. Đôi mắt đen luôn cảnh giác ấy đủ để khiến cho bất cứ ai cũng thấy hoảng sợ.

“Thế việc canh chừng bảo vệ này sẽ như thế nào?” Là một công tố viên cô đã làm những vụ mà cô phải đặt nhân chứng dưới tình trạng bảo vệ. Jack đã từng nói, chỉ là để phòng thôi nhưng cô chưa bao giờ ở trong tình huống này cả.

“Sẽ có một chiếc xe đỗ trước cửa nhà cô mỗi khi cô ở đây và cảnh sát sẽ theo cô đến chỗ làm và từ chỗ làm về. Khi cô đến văn phòng thì ở đó cô sẽ được bộ phận an ninh của tòa nhà bảo vệ.” Jack nói.

Cameron gật đầu. Văn phòng luật sư Mỹ tọa lạc ở tòa nhà liên bang Dirksen cùng với tòa án khu vực Bắc Illinois và tòa phúc thẩm. Những ai muốn vào tòa nhà ấy đều phải đi qua máy dò kim loại và ai muốn vào đến tầng của cô thì cần có đầy đủ giấy tờ. “Thế còn khi tôi đi đến những nơi khác ngoài chỗ làm hoặc về nhà thì sao?”

“Chẳng hạn như?”

“Tôi không biết, đại loại là tất cả những chỗ mà mọi người thường đi. Tới cửa hàng tạp hóa, phòng tập thể dục, hay gặp gỡ bạn bè lúc ăn trưa”. Cameron cố tình không đề cập đến việc cô có cuộc hẹn vào tối thứ Tư, vì nghĩ rằng việc này chẳng liên quan đến ai trừ cô. À, Collin và Amy biết, nhưng bọn họ thì không tính, họ biết mọi thứ.

“Tôi đoán cô sẽ phải làm quen với việc có một chiếc xe cảnh sát đậu bên ngoài cửa hàng tạp hóa, phòng tập thể dục hay bất kì chỗ nào khi cô đi ăn trưa cùng bạn.” Jack giảng giải. “Và điều này thì khỏi phải nói: đó là cô cần phải cẩn trọng. Việc giám sát của cảnh sát chỉ là biện pháp phòng

thôi, họ không thể có mặt ở mọi nơi được. Cô chỉ nên ở những khu vực quen thuộc thôi và lúc nào cũng phải đề phòng cảnh giác.”

“Tôi hiểu rồi. Không đi bộ qua những dãy nhà tối tăm khi đang nói chuyện điện thoại, không chạy vào buổi tối và nghe ipod, không kiểm tra những tiếng động đáng ngờ ở tầng hầm.”

“Dù sao thì tôi cũng thực sự hi vọng là cô sẽ không làm điều gì trong số đó.”

“Tất nhiên là không rồi!”

Jack nhìn cô chăm chăm.

Cô di chuyển bám vào thành bếp. “Được rồi mà, thỉnh thoảng tôi mới nghe một vài bài hát của nhóm Black Eyed Peas[10]khi chạy bộ vào ban đêm thôi. Chúng làm tôi tỉnh táo sau một ngày làm việc dài.”

Jack có vẻ không cảm thông gì với cái cố đó cả. “Ồ, cô và nhóm Hạt đậu nên làm quen với việc chạy trong nhà cùng cái máy tập đi!”

Nhận thức được sự có mặt của Wilkins cũng như việc anh ta đang nhìn cô và Jack với cuộc đối thoại nực cười này, Cameron quyết định giữ lại lời đối đáp của mình.

Có đến ba ngàn phòng khách sạn ở Chicago, vậy mà Cameron lại chọn đúng cái phòng dẫn cô đến với anh ta.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Thế anh không có chút tò mò nào về việc FBI đang làm cái quái gì à?”

Dù ánh đèn rất mờ mờ - họ đã cố tình chọn một bàn trong góc tối của quán bar – Grant Lombard vẫn có thể nhận thấy rằng Alex Driscoll, tham mưu trưởng của thượng nghị sĩ Hodges là một người đàn ông dễ hoảng sợ. Từ giọng nói của Driscoll và cái ánh mắt anh ta cứ đảo dác quanh quán bar, Grant biết rằng anh đang ngồi với một gã đang cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể.

“Tất nhiên là tôi nóng lòng muốn biết.” Grant nói. “Nhưng việc thúc ép FBI sẽ không đưa lại câu trả lời nào cả. Và việc đó còn có thể khiến Hodges phải vào tù nữa.”

Driscoll rướn người về trước, hạ thấp giọng và nói thì thầm: “Tôi không thích việc đó chút nào. Họ đang che giấu điều gì đó. Tôi muốn biết tại sao ông ấy vẫn chưa bị bắt.”

“Thế mấy tay luật sư nói sao? Với số tiền mà các anh đã trả cho họ thì phải có ai đó nói cho các anh điều gì chứ!”

“Mấy gã ấy bảo chúng tôi không nên manh động.”

“Vậy thì có lẽ đó là điều các anh nên làm.” Grant nhấp một ngụm bia. Thông thường, đây không phải là đồ uống mà anh chọn, nhưng thứ gì đó mạnh hơn có thể sẽ làm giảm đi sự sáng suốt và khả năng phán đoán của Driscoll.

“Với tư cách là một vệ sĩ riêng của Thượng nghị sĩ, tôi nghĩ rằng có thể anh đang muốn khuấy lên một vài sự quan tâm về việc này.” Driscoll nói toạc ra. Anh ta chộp lấy một trong những chiếc khăn ăn mà cô bồi bàn đã mang ra cùng với thức uống của họ và dùng nó chấm chấm nhẹ lên trán.

Cử chỉ đó không qua được mắt Grant. Thành thật mà nói, anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy rằng Driscoll đã sống sót mà không bị ngắt xiu hay suy sụp khi FBI thăm vấn tất cả bọn họ.

“Điều tôi muốn nói là chúng ta cần phải cẩn trọng trong cách xử lý việc này. Có phải Hodges bảo anh đến nói chuyện với tôi không?” Grant hỏi, mặc dù anh đã thừa biết câu trả lời. Chẳng có gì Hodges làm mà anh không biết cả.

“Tất nhiên là không rồi. Ông ấy rất biết ơn vì FBI đã không bắt giữ mình, ông ấy không muốn việc đó trở thành trò cười trước khi làm rõ mọi chuyện với Jack Pallas.” Driscoll uống một ngụm rượu whisky lớn và có vẻ như nó giúp anh ta bình tĩnh hơn. Có thể là như thế, hoặc anh ta đang thay đổi chiến thuật và là một diễn viên tài ba hơn Grant tưởng.

“Nghe này, Grant, chúng ta đã làm việc với nhau được một thời gian rồi. Và anh cũng đã làm đủ lâu để biết rằng một vụ xì căng đan như thế này không thể bùng bít mãi được. Cuối cùng thì vẫn sẽ có ai đó để lộ điều gì đó với cánh nhà báo. Là cố vấn cấp cao của thượng nghị sĩ, tôi cần phải bịt những lỗ rò này lại. Thậm chí có thể thái hời chúng trước khi chúng bị rạn nứt.”

Grant giả vờ ngộp ngừng, đúng như anh hi vọng, Driscoll vừa tăng thêm một mức nữa.

“Vì Chúa, Grant, chẳng phải anh là hoa tiêu hay gì cả. Nhưng anh đã che đậy chuyện tình ái của Hodges và con gái điếm ấy hơn một năm nay rồi.”

Grant nhìn chăm chăm vào mắt Driscoll. “Thế anh muốn tôi làm gì nào?”

“Tìm hiểu xem FBI biết gì.”

“Nếu hai mươi lăm luật sư của anh không thể làm được việc đó thì điều gì khiến anh nghĩ là tôi có thể?”

“Anh có những cách khác.” Driscoll nói. “Từ trước đến nay, anh vẫn luôn là cứu cánh của chúng tôi mà.”

“Cách của tôi cần động lực đấy!”

“Hãy sử dụng bất cứ động lực nào mà anh muốn, miễn là tôi có được câu trả lời. Tôi muốn biết FBI đang giấu điều gì và tôi muốn biết thật nhanh.” Driscoll đứng dậy và rút ví ra, ném tiền lên bàn. “Hãy nhớ là anh phải trực tiếp báo lại với tôi. Hodges không biết gì và sẽ không bao giờ biết gì về việc này cả.”

“Ngài thượng nghị sĩ thật may mắn khi có anh dọn dẹp hết những bê bối của ông ấy.” Grant nói.

Driscoll cầm cốc lên và nhìn vào thứ nước màu hổ phách. “Giá mà ông ấy biết được một nửa điều đó.” Anh ta uống một hơi hết cốc bia rồi đặt cốc xuống và bước đi.

Grant uống một ngụm bia nữa, ngẫm nghĩ về việc có một tên Driscoll ngu ngốc, hoang tưởng như vậy thật là thuận tiện biết mấy.

Với vỏ bọc là tham mưu trưởng, bây giờ, anh được tự do và rảnh rang để sử dụng cách của mình nhằm tìm ra những gì FBI biết, quan trọng hơn anh có thể tìm hiểu trong chừng mực về việc điều tra của họ. Họ đang che giấu điều gì đó, một gã ngốc như Driscoll cũng biết điều này. Và dựa vào những gì Grant biết về hiện trường vụ án – tất nhiên là hầu như tất cả mọi

thứ thì lời giải thích duy nhất cho việc FBI vẫn chưa bắt giữ thượng nghị sĩ Hodges về vụ ám sát Mandy là họ đã tìm ra điều gì đó mà Grant đã bỏ qua. Mặc dù bề ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng khả năng ấy làm anh ta khá lo lắng. Xét cho cùng thì anh đã khá vội vàng sau khi giết con mụ ấy.

Mandy Robards.

Nếu không dính dáng gì thì Grant đã có thể cười thầm vào sự mỉa mai của tình huống đó. Ngay cả khi đã chết, cô ta vẫn có thể làm cho người khác phải khốn khổ. Phải là một ả điếm có tài thì mới làm được điều đó.

Xem ra, cô ta thực sự có tài, nếu ít nhất một nửa những câu chuyện mà Hodges kể về cô ta là đúng.

Anh đã làm việc cho Hodges gần ba năm nay rồi. Bởi vì Hodges vừa là một thượng nghị sĩ Mỹ, vừa là một người cực kì giàu có (thống kê gần đây nhất của kênh CNN, ước tính tài sản của ông ta vào khoảng gần tám mươi triệu đô), ông ta đã thuê một vệ sĩ riêng trong nhiều năm. Khi vệ sĩ trước đó của ông ta chuyển sang làm việc cho Mật vụ cách đây ba năm, một người bạn đã giới thiệu Grant vào thế chỗ.

Nói chung, Grant thích làm việc cho Hodges, đó là một công việc thú vị. Nói ngắn gọn thì anh xử lí cả những mối đe dọa thực sự và những mối nguy hiểm tiềm tàng, cả trực tiếp lẫn gián tiếp chống lại ngài thượng nghị sĩ và sự nghiệp chính trị của ông ta. Điều này có nghĩa anh đóng vai trò là vệ sĩ riêng của Hodges, đi cùng ông ta khắp mọi nơi và là người giữ liên lạc giữa Hodges và các bộ phận an ninh bên ngoài, đồng thời điều tra, tìm hiểu những đối tượng mà họ làm việc cùng – tất cả mọi người từ nhân viên của bang và liên bang, những người xử lí các vụ đe dọa ám sát mà thỉnh thoảng Thượng nghị sĩ vẫn nhận được cho đến đội ngũ an ninh ở trụ sở Quốc hội và tòa nhà văn phòng của Thượng nghị sĩ.

Suốt ba năm qua, Grant đã trở thành một trong những người thân cận được tin cẩn nhất của thượng nghị sĩ. Thế nên, anh biết những điều mà ngay cả Driscoll cũng không biết. Chẳng hạn như câu chuyện với những viên thuốc quái quỷ Viagra bắt đầu như thế nào.

Theo lời Hodges thì ông ta bắt đầu đi theo con đường liên quan đến những viên thuốc nhỏ màu xanh sủi bọt là để “cải thiện tình hình với vợ”, và Grant đã tin đó là sự thật. Ngài thượng nghị sĩ về bản chất là một người đàn ông tốt bụng, tốt hơn hầu hết những chính trị gia Grant đã gặp (và trong nghề của mình thì anh đã gặp vô số), nhưng giống như hầu hết các chính trị gia, ông ta dễ bị tác động bởi những lời nịnh hót và có ý thức sai lầm về việc không thể bị đánh bại. Vậy nên, khi những viên thuốc nhỏ màu xanh kia phát huy tác dụng và Hodges được tăng thêm sinh lực và sự hăng hái, ông ta bắt đầu tận hưởng niềm khoái lạc với phụ nữ và tính đa dạng muôn vẻ được mua bằng tiền.

Trong vòng mấy tháng, một thói quen mới đã được hình thành. Khi công việc đòi hỏi ngài Thượng nghị sĩ phải ở lại thành phố vào tối muộn, ông ta sẽ qua đêm ở khách sạn thay vì lái xe năm mươi phút để trở về nhà. Những đêm như thế, Grant sẽ bố trí một trong các cô gái ở lại khách sạn cùng Hodges. Hodges hoặc là thông minh hơn hầu hết những người đàn ông gian dối, hoặc là hoang tưởng hơn, cũng có thể là cả hai khi ông ta không bao giờ để những cô gái ấy vào phòng mình. Ông ta cũng không bao giờ mua căn hộ trong thành phố dành cho việc ngoại tình vì sợ phóng viên sẽ trông chừng nơi ở cũng như theo dõi việc đến và đi của các vị khách viếng thăm.

Mandy Robards không phải là cô gái đầu tiên mà dịch vụ gái gọi gửi đến, nhưng chỉ sau một đêm, cô ta trở thành người mà Hodges sủng ái nhất. Không để ngài thượng nghị sĩ biết, Grant tự nhận về mình phần việc chờ đợi trong xe ô tô ở bên ngoài khách sạn để đảm bảo những người phụ nữ ấy “ra khỏi tòa nhà một cách an toàn” (tức là ra khỏi khách sạn vào lúc đêm

khuya tỉnh mịch mà không bị ai theo dõi). Ban đầu, lí do của việc trông chừng các cô gái có vẻ mang tính chất quên mình vì người khác, bởi vì, suy cho cùng thì nhiệm vụ của anh là bảo vệ Thượng nghị sĩ nhưng anh nhanh chóng thấy được giá trị của việc biết thật nhiều thông tin về bí mật bản thân của Hodges.

Từ trong xe, anh ta quan sát thấy số đàn bà mà thượng nghị sĩ quay vòng khi họ ra vào khách sạn. Mandy không phải là người đẹp nhất trong số đó. Ngoại trừ mái tóc hung đỏ ra thì cô ta trông không có gì nổi bật, nhưng Grant ngờ rằng đó là một phần sự hấp dẫn của Mandy. Có thể việc cô ta không phải là tuyệt đẹp lại khiến cho ngài Thượng nghị sĩ dễ dàng tin rằng cô ta ở đó bốn giờ đồng hồ là bởi vì cô ta thích ông thật chứ không phải vì hai nghìn đô ông trả khi ra đến cửa.

Ngoài ra, Grant còn nhận thấy Mandy là một người cơ hội.

Sau ba lần viếng thăm ngài Thượng nghị sĩ, có lẽ Mandy cảm thấy đến lúc này mình đã trở thành một trong những khách quen của ông và cô ta bắt đầu tiến hành mọi việc. Song phải mất cả tháng, Grant mới nhận ra điều đó.

Cô ta ra khỏi khách sạn, lần đó là khách sạn Bốn Mùa – đúng bốn tiếng sau khi đến và làm anh ngạc nhiên khi phớt lờ những chiếc taxi đi qua chào mời. Thông thường, các cô gái này luôn ra khỏi khách sạn thật nhanh, có lẽ là để đi tắm. Thay vào đó, cô ta nấn ná một lúc, sau đó quay người và sải bước về phía xe của anh trong đôi bốt da cao gót màu đen. Cô gõ cửa số và cúi thấp đầu khi anh kéo cửa kính xuống.

“Có muốn vào quán uống với tôi một cốc không?” Cô ta hỏi với giọng điệu của một người mỗi ngày hút một gói thuốc.

Thông thường, một lời gợi ý như thế từ một người phụ nữ hẳn là có nhiều ý nghĩa và Grant cũng phán đoán được đây không chỉ là một lời mời thông thường. Không thể phủ nhận rằng, anh đúng là một gã bánh trai và

chăm chỉ tập thể hình mỗi ngày để duy trì thân hình săn chắc mà anh có được trong những ngày làm ở tập đoàn hàng hải, nhưng cứ nghĩ đến chuyện cô ta vừa quan hệ với người đàn ông khác – sếp của anh, thì việc cô ta bị anh hấp dẫn ngay lúc ấy thật đáng ghê tởm.

Cho dù cô ta có ý gì đó đi chăng nữa, Grant vẫn đồng ý. Nói thật là trí tò mò của anh đã bị kích thích. Một giờ sau, anh càng thấy tò mò hơn khi rời khỏi quán bar khách sạn mà chẳng thu nhận được gì từ Mandy ngoài ấn tượng rất rõ ràng rằng, cô ta đã mượn rượu để trò chuyện với anh. Cô ta có vẻ hăm hở muốn biết về anh và lai lịch của anh, tuy nhiên, tất cả những gì cô ta tiết lộ về mình chỉ là một chi tiết nhỏ, đúng ra không có gì đáng ngạc nhiên.

“Tôi không muốn làm gái gọi mãi như thế này, anh biết đấy!” Cô ta thở dài.

Không ư, thật á? Nhìn xem, gái điếm cũng có kế hoạch 401(k)[11] tốt như vậy!

Nghĩ thế nhưng Grant không nói ra. Sau buổi viếng thăm ngài thượng nghị sĩ tiếp đó, Mandy lại đề nghị anh đi uống cùng và cả lần sau đó nữa. Việc đó đã trở thành thói quen của họ, chẳng bao lâu sau cuộc trò chuyện của họ trở nên thân mật hơn. Tuy nhiên, do sự cần trọng từ hai phía nên phải mất khoảng năm tháng trò chuyện qua lại, họ mới đi đến được vấn đề chính.

Tổng tiền.

Họ có thể hợp tác với nhau là bởi cả hai đều là con bạc. Trò chơi của Grant là bài poker, những lần thua với số tiền đặt cược quá cao đã gây áp lực lớn đối với uy tín của anh. Còn với Mandy là tình dục, cô ta đã đợi chờ dịch vụ gái gọi đưa đến cho mình vận may hoàn hảo. Thế nên khi vị

Thượng nghị sĩ đã có gia đình đến từ Illinois xuất hiện trước cửa phòng khách sạn, cô ta biết mình đã tìm thấy người đó.

Kế hoạch mà họ vạch ra gồm ba bước: họ sẽ quay phim những hành động của Hodges được coi là vượt ra ngoài mối quan hệ truyền thống giữa một thượng nghị sĩ và một cử tri. Sau đó, Mandy sẽ đưa bản copy của cuộn băng cho Hodges và nêu yêu sách của mình. Khi Hodges chùn bước trước việc tống tiền và quay sang người vệ sĩ riêng, người ông ta tin cẩn nhất để xin lời khuyên, Grant sẽ giả vờ đưa ra tất cả các giải pháp để Hodges xem xét. Sau đó, anh sẽ sử dụng tầm ảnh hưởng của mình để ngăn thượng nghị sĩ tìm tới các nhà chức trách và cuối cùng miễn cưỡng thông báo rằng ông ta không còn cách nào khác là phải đưa tiền.

Họ rất cẩn trọng trong việc lên kế hoạch và chỉ gặp mặt trực tiếp, không có trao đổi qua điện thoại hay thư điện tử. Không có gì ghi chép lại mối liên hệ giữa họ. Họ quyết định là sẽ chỉ hợp tác một lần duy nhất, rồi sau đó, mỗi người đi một ngả. Mandy sẽ rời bỏ dịch vụ gái gọi và đi khỏi thành phố, còn Grant sẽ tiếp tục công việc của mình như bình thường, trong khi ngài Thượng nghị sĩ thì vẫn không biết anh có dính líu tới vụ ấy.

Họ thống nhất sẽ đòi năm trăm nghìn đô. Rồi sau đó, họ lại thấy như thế vẫn chưa đủ và quyết định tăng lên một triệu.

Không phải là một khoản quá lớn đối với Hodges, gia đình ông ta đã lập nên chuỗi các cửa hàng tạp hóa lớn nhất nước và sở hữu một đội bóng thuộc liên đoàn bóng đá quốc gia, thế nên, khoản tiền ấy ông có thể xoay sở một cách nhanh chóng và đơn giản. Nhưng nó lại đủ cho Grant vực dậy sau khi thua bạc và thừa để Mandy có thể lên đường ra đi. Họ thống nhất sẽ chia tiền theo tỉ lệ năm mươi – năm mươi. Cũng có thể đó là điều mà Grant đã nghĩ.

Thời điểm hành động là khi ngài thượng nghị sĩ được mời đến một buổi gây quỹ từ thiện cho bệnh viện Nhi mà mỗi cái đĩa có giá hàng nghìn

đô. Hôm đó, ông ấy phải ở lại thành phố đến tối muộn. Hodges yêu cầu anh “sắp xếp những việc cần thiết” và Grant tiến hành chính xác theo yêu cầu. Họ sẽ ở lại khách sạn Peninsula, nơi Hodges vẫn thường lui tới và Grant biết rõ đường đi lối lại của khách sạn. Anh ta đã được nhân viên bảo vệ khách sạn dẫn đi thăm một vòng hồi đầu năm khi con trai của thượng nghị sĩ, con dâu và hai đứa cháu ở đó. Do vậy, anh biết mọi thứ cần biết, bao gồm việc quan trọng nhất là khách sạn bố trí máy quay ở đâu.

Mandy yêu cầu phòng 1308, phòng mà cô ta đã ở trước đây. Về vị trí thì phòng này rất phù hợp với nhu cầu của họ. Nó ở trong góc và nếu đi từ cầu thang thì băng qua hành lang là đến, do đó, Grant có thể chui ra chui vào phòng mà ít có khả năng bị người khác trông thấy. Một người khác trong tình thế của Grant có thể thấy tội lỗi khi lên kế hoạch tống tiền ông chủ mình một triệu đô, đặc biệt là khi ông ấy đã đối xử tốt và rất tôn trọng anh ta. Nhưng Grant không phải là người như thế.

Thượng nghị sĩ Hodges ở thế yếu. Tất nhiên Grant có những thói xấu, ai cũng thế cả, nhưng ngài thượng nghị sĩ đã tự đặt mình vào tình thế có thể bị lợi dụng và điều đó biến ông ta thành một tên ngốc. Thêm vào đó, ông ta có nhiều tiền hơn là tội lỗi và Grant chẳng thấy gì sai trái khi phân bổ lại một phần tài sản ketch xù đó theo hướng có lợi cho mình. Vì biết về chuyện ngoại tình của thượng nghị sĩ nên việc anh kiếm số tiền đó chỉ là để giữ mồm giữ miệng mà thôi.

Tối hôm ấy, mọi thứ bắt đầu khá suôn sẻ. Sau khi Hodges tới khách sạn sau buổi gây quỹ và gọi điện chúc vợ ngủ ngon thật chu đáo thì Grant lái xe vào một ngõ tối cách đó mấy tòa nhà và nhanh chóng cởi bỏ bộ comple và cà vạt vẫn hay mặc khi làm việc với thượng nghị sĩ. Anh mặc một chiếc áo cộc tay màu đen không có họa tiết gì, một áo phông có mũ và quần bò, trang phục này sẽ làm cho anh khó bị nhận ra phòng khi có ai đó trông thấy anh lớn vờn quanh phòng 1308. Ít phút sau, anh đỗ xe và vào khách sạn qua cửa sau, xác định cầu thang dẫn đến phòng Mandy, rồi vội

vàng leo mười hai tầng thang bộ. Thời gian được canh một cách chính xác, Mandy cũng vừa đến và đang chờ trong phòng. Cô ta mang theo một máy quay nhỏ mua ở một cửa hàng bán thiết bị theo dõi trên phố Wells từ trước đó theo chỉ dẫn của anh.

Grant mở máy quay, hướng dẫn Mandy sử dụng trong ba mươi giây rồi giấu nó sau tivi. Một chỗ lí tưởng cho việc quay trộm ngay chiếc giường rất rộng.

“Thế gắng tay để làm gì?” Mandy hỏi, cầm lấy bàn tay được bọc bởi găng tay da màu đen trong khi anh đang làm việc.

Đáng ra Grant nên cân nhắc câu trả lời cho câu hỏi này thì hơn, bởi đó là dấu hiệu đầu tiên của rắc rối. Anh nghĩ lại.

“Chỉ là để đề phòng thôi!” Anh trả lời một cách hờ hững khi đang mở cửa tủ thêm một phần tư inch nữa để đảm bảo máy quay không bị lộ.

“Đề phòng thế nào cơ?” Mandy hỏi.

Khi quay người ra, anh thấy cô ta đang khoanh tay trước ngực.

Mắt Mandy nheo lại đầy nghi hoặc. “Ý anh là nếu Hodges không mắc bẫy và ông ta giao tôi cho bọn cớm thì sẽ không có bằng chứng nào cho thấy anh có dính dáng chứ gì? Có phải đó là kiểu đề phòng mà anh đang nói đến không?”

Cô ta có thể không phải là gái gọi đẹp nhất cũng không phải là ngu ngốc nhất mà Grant từng gặp. Thật không may anh đã không có nhiều thời gian để giải quyết tình huống ấy một cách khéo léo.

“Chúng ta đang tổng tiền một thượng nghị sĩ Mỹ, Mandy ạ. Đúng, tôi cần trọng. Cô cũng nên như thế. Nhưng việc cô dính dáng vào vụ này chẳng phải là một bí mật đối với Hodges. Cô là người làm ông ta gặp phải

rắc rối, nhớ chứ? Đây là chưa kể đến cô chính là người thỏa thuận với ông ta để có được tiền.”

“Nực cười làm sao khi anh nói như thế, nghe như thể tôi là người làm tất cả mọi việc vậy.” Cô ta nói. “Đây là chưa kể đến...” Cô ta nhại lại lời anh, “...người gánh chịu mọi mối nguy hiểm.”

Mụ đàn bà chết tiệt! Lẽ ra, anh nên biết cô ta sẽ lẳng nhặng vào phút cuối.

Grant nắm lấy vai Mandy, trấn an: “Đây là kế hoạch của cô, Mandy ạ. Và còn là một kế hoạch hoàn hảo. Chỉ cần giữ bình tĩnh và tiến hành nó.”

Phải một lúc sau, Mandy mới gật đầu. “Anh nói đúng!” Cô ta nói. “Tôi xin lỗi, Grant. Tôi nghĩ mình đang quá lo lắng về mọi việc.”

“Đừng lo lắng quá! Tất cả những gì cô phải làm là bật máy quay lên khi nghe tiếng Hodges gõ cửa, đảm bảo cô đặt cửa tủ chính xác vị trí của chúng bây giờ, rồi tắt máy quay khi ông ta rời đi. Phần còn lại không khác gì mọi khi. Tôi sẽ quan sát từ ô tô ở dưới đường. Cô sẽ bật và tắt đèn gần cửa sổ ba lần để tôi biết cô đã xong việc. Lúc đó, tôi sẽ lên, kiểm tra cuộn băng để chắc chắn mọi thứ đều ổn, sau đó, cô sẽ rời đi như những tối khác.”

“Cám ơn, sếp. Còn gì nữa không?” Cô hỏi một cách mĩa mai.

“Còn. Hãy làm cho mọi thứ trông có vẻ ổn!”

Và đúng là cô ta đã làm thế.

Theo kế hoạch, Grant quay lại khách sạn ngay khi thấy tín hiệu từ cửa sổ và vội vàng lên phòng. Sau khi Mandy mở cửa, anh lấy máy quay từ sau tivi và kiểm tra cuộn băng. Anh xem từ đầu rồi tua nhanh. Thình thoảng, anh dừng lại để xem kỹ và cẩn thận vặn nhỏ âm thanh xuống. Thượng nghị

sĩ Hodges sẽ phải thấy hối tiếc vì đã gặp gỡ Mandy Robards, nhưng ít nhất là tối hôm đó, ông ta cũng đã thể hiện sự hài lòng và niềm thích thú với cô gái này bằng phản ứng âm thanh hơi quá.

“Có gì khiến anh thích thú không?” Mandy nói lè nhè khi nằm trên giường trong chiếc áo choàng tắm.

“Chỉ là để đảm bảo cuộn phim không bị lỗi thôi!” Grant đáp. Cái hay của việc ghi băng tổng tiền là nằm ở các chi tiết.

Chỉ những cú vỗ mông kiểu cún ấy thôi có lẽ cũng đáng giá năm trăm ngàn đô rồi. Grant tiếp tục tua cuộn băng, ngài Thượng nghị sĩ thở hổn hển, Mandy nhún lên nhún xuống, còn cái giường thì rung lên với tốc độ vui nhộn cho đến khi ông ta kết thúc. Anh ta cho băng chạy chậm lại, tỏ vẻ hài lòng bởi Mandy đã rất thông minh khi khéo léo dẫn mình và Hodges ra trước máy quay lúc ông ta trả tiền trước khi rời đi. Cảnh cuối cùng là Mandy tắt máy quay.

Xem xong, Grant lấy cuộn băng ra và đưa cho Mandy. Như họ đã thống nhất, cô ta sẽ sao ra một bản trước khi đưa cho Hodges. “Làm tốt lắm!” Anh nói.

Mandy cười khi cô tựa mình trên giường. “Cám ơn!” Cô kéo cái túi trên bàn và bỏ cuộn băng vào. Xong việc, cô tựa người vào bàn và nhìn anh.

“Xin lỗi vì lúc trước tôi hơi rắc rối!” Cô chăm chú nhìn vào tay anh, gật gù. “Đôi găng tay, chúng khiến tôi hơi khó chịu. Nhưng anh đã đúng, đây là một việc nghiêm túc và chúng ta cần cẩn trọng. Tôi hiểu tại sao anh lại có những biện pháp đề phòng và tôi biết anh cũng sẽ hiểu tại sao tôi cũng cần có biện pháp của mình.”

Một tia sáng lóe lên trong mắt Mandy khiến Grant thấy không thể tin tưởng. “Chính xác là hiểu điều gì?”

Thay vì trả lời câu hỏi này, Mandy thọc tay vào túi chiếc áo choàng tằm. Theo bản năng, Grant định rút khẩu súng trên tấm nệm ở vai mà anh vẫn luôn mang theo. Nhưng cô ta đã nhanh hơn khi rút tay khỏi túi áo và Grant nhìn thấy ánh sáng màu bạc lóe lên... một máy thu âm nhỏ.

Anh thở hắt ra một cách khó chịu. “Chúa ơi, Mandy! Cái quái gì vậy?”

“Tôi đã nói với anh rồi, là biện pháp đề phòng của tôi.” Cô bật máy ghi âm, giữ cho tiếng nhỏ nhưng đủ để Grant có thể nghe rõ.

“Tôi xin lỗi, Grant. Tôi nghĩ mình đang quá lo lắng về mọi việc.”

“Đừng lo lắng quá! Tất cả những gì cô phải làm là bật máy quay lên khi nghe tiếng Hodges gõ cửa, đảm bảo cô đặt cửa tủ chính xác vị trí của chúng bây giờ, rồi tắt máy quay khi ông ta rời đi. Phần còn lại không khác gì mọi khi. Tôi sẽ quan sát từ ô tô ở dưới đường. Cô sẽ bật và tắt đèn gần cửa sổ ba lần để tôi biết cô đã xong việc. Lúc đó, tôi sẽ lên, kiểm tra cuốn băng để chắc chắn mọi thứ đều ổn, sau đó, cô sẽ rời đi như những tối khác.”

“Cám ơn, sếp. Còn gì nữa không?”

“Còn. Hãy làm cho mọi thứ trông có vẻ ổn!”

Mandy tắt máy với một nụ cười tự mãn. “Cái cửa hàng trên phố Wells mà anh bảo tôi đến quả là một nơi hữu dụng.” Cô ta giơ cao máy thu âm. “Thật đáng ngạc nhiên là bây giờ họ lại có thể sản xuất ra những thứ nhỏ đến vậy. Suốt thời gian trước, khi anh ở đây, anh đã không hề để ý thấy tôi để nó trong túi.”

“Lần tới, tôi phải nhớ khám xét người cô mới được.” Grant nói một cách châm biếm. “Cô muốn gì với đoạn băng đó hả Mandy?”

“Tôi muốn thỏa thuận lại các điều khoản đã thỏa thuận của chúng ta.”

“Cô nghĩ cô nên hưởng hơn một nửa à?”

“Tôi nghĩ mình nên hưởng tất.”

“Làm thế quái nào tôi có thể chấp nhận như thế chứ?”

“Bởi vì nếu anh không đồng ý, tôi sẽ đưa cho Hodges cuộn băng này và nói với ông ta rằng toàn bộ chuyện này là ý của anh.” Cô ta nói.

“Cô làm cứ như ông ta sẽ tin điều ấy đấy.”

“Đàn ông tin vào nhiều điều mà họ không nên tin khi họ suy nghĩ với cái ấy của họ đấy!” Mandy vẫy vẫy cuộn băng ghi âm. “Hơn nữa, ông ta cũng chẳng cần phải tin tôi. Tôi có tất cả ở đây. Tôi rất thích cái cách cuộn băng nhỏ này, nó có thể làm cho mọi việc có vẻ là ý của anh – kiểu như anh đang thuyết phục tôi tham gia vào kế hoạch này. Tất nhiên, đó là những gì tôi sẽ nói với Hodges và cả cảnh sát nữa.”

Grant biết rằng lẽ ra mình nên lo lắng, thậm chí là hoảng loạn. Nhưng thay vào đó, anh lại cảm nhận được một luồng khí giận dữ bắt đầu bùng cháy trong cơ thể mình. Bỗng nhiên anh thấy bình tĩnh một cách lạ lùng.

“Tôi sẽ không từ bỏ một nửa của mình.” Anh đáp.

Mandy cười khinh bỉ. “Một nửa! Cứ như là anh xứng đáng được một phần mười số tiền này vậy. Tôi bày ra việc này, tôi làm tất cả mọi việc. Điều duy nhất tôi cần ở anh là đảm bảo Hodges sẽ không tìm đến cảnh sát. Và anh vẫn sẽ làm thế, trừ khi anh muốn ngồi tù hai mươi năm vì tội tống tiền một viên chức liên bang. Bởi vì nếu tôi làm việc đó, tin tôi đi, anh vẫn sẽ phải ngồi tù thôi.” Cô ta nở một nụ cười. “Xin lỗi, Grant. Nhưng như chúng ta đã nói, đây là vụ chỉ làm một lần thôi. Tôi phải tận dụng nó triệt để.”

Ngay lúc đó, cô ta thấy vô cùng tự hào về chính mình, thật tự mãn và tự tin.

Và khi Grant đứng đó, chĩa súng vào cô ta, anh chỉ nghĩ một điều. Anh sẽ không để một ả điếm tỏ ra thông minh hơn mình.

Mandy bỏ chiếc máy ghi âm vào túi áo và nhìn tay anh một cách lãnh đạm. “Anh có thể cất súng đi, Grant ạ. Chúng ta đều biết anh sẽ không bắn tôi.” Cô ta quay lưng lại với anh và bắt đầu tiến về phía phòng tắm.

Grant luồn tay dưới áo cộc và đưa khẩu súng trở lại tấm đệm vai của mình. “Cô nói đúng. Tôi sẽ không bắn cô đâu!” Không một lời cảnh báo, anh tấn công Mandy mà cô ta không hề hay biết – nắm lấy cổ cô và ném cô lên giường. Mandy va vào giường với một lực đủ khiến cho chiếc giường đập vào tường tạo nên tiếng động mạnh. Trước khi Mandy có thể la lên thì Grant đã ở trên người Mandy và chiếc giường lại va vào tường một lần nữa khi anh ghì chặt cô ta. Anh lấy tay bịt miệng người nằm dưới.

“Cô không biết cô đang đùa với ai đâu. Cô nên hiểu ai là người kiểm soát ở đây, con quỷ cái.” Grant rít lên. Mandy mở mắt trừng trừng, cơn thịnh nộ bất ngờ của anh ta khiến cô cảm thấy sợ hãi, hoảng loạn và bắt đầu kháng cự lại. Grant chộp lấy một trong những cái gối gần đó và phủ lên mặt cô ta. Cánh tay khua khoảng loạn xạ, Mandy cố với tới cào mặt Grant, còn chân thì đá lia lịa, cố gắng hất anh ta ra. Chắc là không phải theo kiểu cô ta vẫn bị điều khiển trên giường, Grant nghĩ trong khi dùng khuỷu tay và ngực đè chiếc gối xuống, đồng thời chộp lấy cổ tay Mandy và kẹp chặt dưới đầu gối mình.

Mandy chống cự mạnh mẽ.

Grant cứ để như thế một lúc lâu, nhận thấy sự hoảng loạn của Mandy và sức mạnh mà anh có được đối với ả thú vị một cách kì lạ. Anh định kéo gối ra, mong chờ trông thấy sự khuất phục trong mắt Mandy thì sức tình

rằng cô ta là một cô ả mưu mô và sẽ không bao giờ thực sự khuất phục. Lúc đó, anh cũng nhận ra rằng lẽ ra ngay từ đầu, mình không nên tin tưởng cô ta và không khỏi căm ghét bản thân vì đã ngây thơ như thế. Anh biết rằng dù cô ả tóc đỏ này có nói gì đi nữa, có hứa gì đi chăng nữa vào lúc ấy thì anh cũng không bao giờ có thể tin được những lời thốt ra từ miệng cô ta. Sau tất cả những gì đã chuẩn bị, anh sẽ chẳng kiếm được đồng nào chỉ bởi cô ta, tệ hơn là bây giờ lại nằm được anh. Chắc chắn anh có thể lấy lại cuộn băng từ cô ta, nhưng sẽ không bao giờ tin cô ta sẽ giữ mồm giữ miệng. Cô ta sẽ dùng việc anh đã lên kế hoạch tổng tiền ngài thượng nghị sĩ để đe dọa. Thậm chí, ngay cả khi anh có thể thuyết phục cô ta bỏ đi thì anh cũng vẫn phải tự hỏi lúc nào thì cô ta sẽ quay lại và đòi hỏi điều gì đó.

Anh biết chắc điều này: anh không muốn sống quãng thời gian còn lại của cuộc đời trong sự nơm nớp lo sợ. Anh không muốn cô ta có được sức mạnh đó đối với anh ta. Lẽ ra họ đã là cộng sự của nhau, nhưng bây giờ thì có vẻ như là người nào biết người đó. Thật sự anh không còn lựa chọn nào khác. Thế nên, anh giữ nguyên cái gối như vậy.

Chuyện đó mất nhiều thời gian hơn là anh nghĩ. Sự chống cự của Mandy đuối dần, yếu ớt nhưng cô ta vẫn kiên trì. Phải khoảng hai phút không thấy cửa quậ thì Grant mới dám nhắc chiếc gối lên bằng bàn tay đeo găng của mình.

Mắt Mandy mở to và vô hồn. Nhìn chăm chăm vào xác chết trước mặt, ý nghĩ đầu tiên của Grant là anh thấy ngạc nhiên vì mình không cảm thấy gì khác nữa. Không một chút hối hận, không gì cả. Mặc dù anh đã ở binh chủng lính thủy đánh bộ nhưng chưa bao giờ thực sự giết chết ai cả và vẫn luôn cho rằng đó là một việc nghiêm trọng. Hừm... Rõ ràng là không phải như thế.

Grant ngồi dậy và vén mớ tóc phủ xuống mắt này giờ. Anh rời khỏi người Mandy, tự nhủ tốt hơn hết là nhanh chóng ra khỏi căn phòng này. Đầu óc suy nghĩ thật nhanh, chất adrenalin phát huy tác dụng và phải mất

vài giây để có thể suy nghĩ sáng suốt. Anh cần một kế hoạch và lát sau một ý tưởng lóe lên khiến anh thấy rất khả quan.

Ngài thượng nghị sĩ...

Dấu vân tay của Hodges ở khắp phòng. Dịch vụ gái gọi cũng sẽ có bản ghi chép cho thấy ông ta là người đã ở cùng Mandy tối hôm ấy. Và nếu anh để lại cuốn băng quay cảnh Thượng nghị sĩ và Mandy ân ái thì việc ấy cũng đủ để cho các nhà chức trách thấy một động cơ tiềm năng. Họ sẽ đoán rằng đó là vụ án do bị kích động về mặt cảm xúc: Cô ta đã cố gắng tống tiền ngài thượng nghị sĩ và khi phát hiện ra, ông ta hoảng loạn và giết cô ta.

Thế là đủ, Grant tự nhủ. Phải, đủ! Anh cũng chẳng có nhiều lựa chọn. Chẳng có nhiều phương án mà một người có thể nghĩ ra khi bất thành linh thấy mình trong một phòng khách sạn với một ả điếm đã chết. Kế hoạch A: thú tội. Thêm kế hoạch B: đẩy sang cho người khác.

Grant thọc tay vào túi áo Mandy và tìm thấy máy ghi âm. Anh nhét nó vào túi sau quần bò, đảm bảo nó được giấu dưới áo phông. Anh để lại cuộn băng vào máy quay sau tivi rồi đi nhanh ra cửa. Anh kéo chiếc mũ áo phông lên.

Rốt cuộc thì chẳng thể biết được là có ai đang theo dõi hay không và giờ thì anh cần phải hoàn tất những gì đã khởi xướng.

Grant đặt chai bia đã hết sang một bên và rút ví ra để bỏ mấy tờ tiền Driscoll đã đặt xuống trước đó vào. Khi rời khỏi quán bar và bước ra ngoài, anh dựng đứng cổ áo khoác để tránh cơn gió mùa thu khô hanh đang ủa tới. Một chiếc tàu rú lên ở đâu đó khá gần đây.

Grant nghĩ lại yêu cầu của Driscoll: Tìm hiểu xem FBI biết những gì.

Đó cũng chính là điều mà anh định làm. Sẽ không dễ dàng để có được thông tin, anh biết thế, nhưng đầu óc anh đã bắt đầu hoạt động rồi. Jack

Pallas có khả năng là một trở ngại – nếu những câu chuyện về anh ta là đúng dù chỉ một phần – nhưng Pallas đã gây thù chuốc oán với một số người mà chẳng ai dại gì làm thế và Grant có linh cảm rằng, mình có thể tận dụng điều đó để có lợi cho mình.

Rõ ràng FBI đã nắm được điều gì đó, dù vẫn chưa đủ để dẫn họ đến chỗ anh nhưng anh không thích có bất cứ điều gì mập mờ cả. Và ngay khi tìm ra điều đó là gì, anh nhất định sẽ giải quyết nó. Gần mười lăm năm nay anh đã che giấu bí mật và những việc dối trá của người khác. Anh cũng sẽ xử lí việc này với sự chính xác, khách quan như thế. Sẽ không để mình bị biến thành một kẻ ngốc nữa. Không có sai lầm nào nữa, từ nay trở đi, anh sẽ tự chủ. Và anh sẽ làm bất cứ điều gì để được như thế.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chiều thứ tư, khi Cameron đến tòa để dự phiên sơ thẩm, cô gần như có thể thuyết phục bản thân rằng cuộc sống của cô đang trở lại bình thường.

May mắn thay, việc giám sát bảo vệ của cảnh sát hóa ra lại không phiền phức như Cameron tưởng. Cô gần như không nhìn thấy mấy viên cảnh sát đảm nhận ca ngày – họ bắt đầu nhiệm vụ của mình vào lúc sáu giờ sáng khi cô đang ngủ, gật đầu chào khi cô lái xe ra khỏi hẻm đến chỗ làm việc, đi theo cô tới văn phòng, rồi hầu như chẳng làm gì cho đến khi họ chuyển ca vào sáu giờ tối. Tuần ấy, cô phải xuất hiện ở tòa nhiều lần nhưng vì phòng xử án của cả Bắc quận Illinois và tòa án phúc thẩm đều ở cùng một tòa nhà với văn phòng luật sư Mỹ nên không cần cảnh sát phải hộ tống cô. Cameron cho rằng, đó không phải là một công việc tồi đối với họ khi được giao nhiệm vụ bảo vệ một người làm việc ở một trong những tòa nhà an toàn và được bảo vệ chặt chẽ nhất thành phố. Có thể ngày mai cô sẽ hơi điên rồ một chút khi chạy đến quán cà phê Starbucks chỉ để họ có thể thấy một chút động tĩnh.

Mấy anh chàng ca đêm thì lại khác. Họ dành thời gian giới thiệu bản thân ngay đêm đầu tiên họ làm nhiệm vụ bảo vệ Cameron và cô thấy mình nhanh chóng niềm nở với Kamin và Phelps bất chấp sự kỳ cục của tình huống ấy. Họ đã tạo nên một thói quen trong ba đêm vừa qua: họ theo cô từ chỗ làm về nhà, kiểm tra bên trong nhà cô để đảm bảo tất cả an toàn, chờ bên ngoài nhà cô trong xe ô tô khi cô thay quần áo thể dục, rồi đi bộ cùng cô đến phòng tập cách đó ba tòa nhà. Chắc hẳn việc ngược nhìn từ máy tập và thấy hai cảnh sát đang canh chừng từ quán nước hơi kỳ lạ nhưng rồi cô

nhớ ra rằng mình có thể sẽ bị sát hại, chính điều đó đã giúp cô vượt qua được hoàn cảnh ấy.

Đã vô số lần Cameron tái hiện lại trong đầu mình khoảnh khắc cô thấy tên giết người qua lỗ cửa khi anh ta rời khỏi phòng 1308. Càng nghĩ, cô càng bị thuyết phục là hẳn không thể nào biết được cô đã theo dõi. Hẳn còn không nhìn về phía cửa lấy một lần và chẳng có hành động nào cho thấy hẳn nghi ngờ cô có ở đó cả.

Đây là điều mà cô không hề muốn bị chứng minh rằng mình sai. Nói chung, nếu có bất kì sự dính dáng nào giữa cô và tên giết người kia thì cô tin chắc rằng sự cảnh giác dù có thừa cũng sẽ rất tốt. Và cho đến lúc họ bắt được hẳn, cô sẽ cực kì vui sướng khi được FBI và CPD trông chừng.

Như mong đợi, phiên tòa sơ thẩm Cameron tới dự chiều hôm ấy diễn ra rất suôn sẻ. Đó là lần đầu tiên cô trở lại tòa kể từ chiến thắng trong vụ án tuần trước. Cảm giác khi được trở lại tòa thật thú vị, mặc dù không hẳn là vì vụ này. Bị cáo là một cảnh sát thuộc văn phòng quận trưởng cảnh sát quận Cock. Anh ta bị buộc tội “hành nghề tự do”, nhờ có sự dàn xếp, giúp đỡ và hỗ trợ an ninh của FBI nên anh ta đã giao dịch được năm vụ ma túy.

Cameron hoàn toàn không thích thú gì khi phải khởi tố một viên cảnh sát. Tuy nhiên, cô khăng khăng nhận vụ này, nếu có gì làm cô khó chịu hơn một kẻ phạm tội thông thường thì đó là một kẻ mặc đồng phục. Bị cáo là một sự ô nhục đối với nghề của bố cô, bởi thế, cô không có chút thương cảm nào với anh ta cả. Vụ này tất nhiên sẽ không khiến cô nổi tiếng với văn phòng cảnh sát quận Cock nhưng cô sẽ phải chấp nhận điều đó. Nếu cô thực hiện các vụ án chỉ để nổi tiếng thì cô chẳng hơn gì Silas.

“Luật sư có phản đối gì không?”

Cameron đứng dậy để trả lời thẩm phán: “Có, thưa quan tòa, chỉ một vài câu hỏi thôi!” Cô tiến về phía bục nhân chứng, nơi đặc vụ Trask đang

đội. Anh ta là nhân chứng cuối cùng của cô chiều hôm ấy và cô có thể cảm nhận được rằng thăm phán rất nóng lòng để kết thúc mọi thứ của ngày hôm đó.

“Đặc vụ Trask, suốt thời gian chất vấn, luật sư của bị cáo đã liên tục hỏi anh về việc dàn xếp giữa anh với bị cáo trong thời gian anh còn làm việc dưới vỏ bọc. Trong những lần nói chuyện với bị cáo, các anh có thảo luận cụ thể về việc anh ta sẽ có biện pháp an ninh cho anh trong các vụ mua bán thuốc phiện không?”

Nhân viên FBI ấy gật đầu: “Sự dàn xếp của chúng tôi rất rõ ràng. Tôi trả cho bị cáo năm nghìn đô. Đổi lại, anh ta đồng ý canh chừng và sẵn sàng can thiệp trong trường hợp những nhân viên cảnh sát khác định cản trở việc vận chuyển ma túy.”

“Có khả năng nào bị cáo không nhận thức được rằng anh có ý định vận chuyển ma túy không?” Cameron hỏi.

Đặc vụ Trask lắc đầu. “Không. Trước mỗi lần giao dịch, tôi đều chứng thực là bị cáo mang súng rồi tôi mới thảo luận với anh ta lượng cocain hay heroin cụ thể. Đối tác của tôi sẽ đến điểm hẹn, giả vờ là người mua, còn bị cáo giúp tôi mang túi len thô đựng ma túy tới xe ô tô. Một lần, anh ta còn đùa với tôi và đối tác của tôi rằng chúng tôi thật ngớ ngẩn khi giao dịch ở khu vực đỗ xe của cửa hàng bán đồ ăn nhanh vào lúc giữa đêm, anh ta nói đó là nơi mà mấy người cảnh sát cộng sự thường tuần tra xem có vấn đề gì không. Anh ta bảo rằng nếu chúng tôi muốn buôn bán ma túy thì địa điểm tốt hơn là ở ga tàu.”

Luật sư bào chữa đứng bật dậy khỏi ghế. “Phản đối, không đáng tin cậy!”

Cameron quay sang thăm phán. “Đây chỉ là phiên sơ thẩm, thưa quan tòa.”

“Phản đối bị bác bỏ!”

Cameron kết thúc phần chất vấn của mình và trở về chỗ ngồi ở bàn công tố viên. Bởi văn phòng cô đang ngập đầu vì công việc và thiếu người, hơn nữa đây cũng là phiên tòa sơ thẩm của một vụ mà cô cho là dễ nên cô ngồi một mình.

Thẩm phán liếc sang nhìn luật sư bào chữa. “Có ý kiến gì nữa không?”

“Không, thưa tòa.”

Đặc vụ Trask bước xuống khỏi bục nhân chứng. Đến khi anh ta đi ngang qua bàn của Cameron, điều lạ lùng nhất đã xảy ra. Anh ta gật đầu một cách lịch sự với cô.

Cameron chớp mắt hai lần, không chắc là mình nhìn đúng. Có thể anh ta bị tật máy giật mà cô đã không để ý. Bởi vì trong suốt ba năm qua, những nhân viên FBI ở Chicago mà cô làm việc cùng không hề dành chút thời gian nào cho cô ngay khi họ rời khỏi bục nhân chứng chứ nói gì đến việc gật đầu lịch sự. Rõ ràng là vì bây giờ, Jack đã quay trở lại và họ quyết định “tha thứ” cho việc mà họ nghĩ do cô gây ra.

“Luật sư?” Thẩm phán gọi Cameron.

Cô đứng lại. “Tôi không còn nhân chứng nào nữa, thưa tòa.”

Thẩm phán đưa ra phán quyết. “Dựa vào lời khai hôm nay cùng với bản khai chi tiết của FBI mà chính quyền nộp kèm đơn kiện, tôi nhận thấy có lí do để đưa vụ này ra phiên xét xử. Phiên tòa sẽ diễn ra vào mười giờ sáng ngày mười lăm tháng Chín.”

Họ sắp xếp lại một số tài liệu rồi tất cả cùng đứng dậy khi thẩm phán rời khỏi phòng. Luật sư bào chữa nói thầm điều gì đó với bị cáo trước khi tiến về phía bàn Cameron.

“Chúng tôi muốn thảo luận lại về lời bào chữa.” Luật sư nói.

Cameron không thấy ngạc nhiên nên cũng không quan tâm. “Xin lỗi, Dan. Điều đó sẽ không xảy ra.”

“Có nhiều cảnh sát quận Cock khác cũng làm điều tương tự như vậy. Khách hàng của tôi có thể kể ra một số cái tên.”

“Tôi đã có những cái tên đó từ Alvarez rồi!” Cô đáp. Alvarez là một gã khác mà FBI đã bắt giữ, một thường dân, người đã hỗ trợ phần “an ninh” cho hàng loạt vụ mua bán ma túy.

“Nhưng Alvarez đã không tham gia buổi gặp vào ngày mồng bốn tháng Sáu.” Dan phản đối.

Cameron khóa túi lại. “Nếu tôi quan tâm tới cuộc gặp hôm đó đến mức ấy thì tôi đã tìm đến anh cùng với thỏa thuận thay vì luật sư của Alvarez.”

Dan hạ giọng. “Thôi nào, Cameron, cho tôi biết điều gì đó mà tôi có thể nói với khách hàng của tôi đi. Điều gì cũng được.”

“Thôi được. Nói với anh ta là tôi không thỏa hiệp với những tay cớm hèn hạ.”

Dan gọi cô là “kẻ đáng ghét” và quay đi cùng với khách hàng của mình.

Cameron nhún vai và nhìn anh ta rời khỏi.

Ah... Trở lại tòa thật tuyệt!

Khi trở lại văn phòng vào buổi chiều, Cameron dành vài giờ trả lời điện thoại và tự dối mình rằng bằng cách nào đó, cô sẽ có đủ thời gian để nghiên cứu vụ kháng cáo mà cô phải hoàn thành vào tuần sau. Sáu giờ rưỡi, cô đầu hàng và thu dọn mọi thứ. Không bao giờ đủ thời gian trong một ngày cả, nhất là hôm nay.

Sau khi làm rõ với cảnh sát Phelps và Kamin, tối hôm ấy, kế hoạch của cô là hẹn hò với Max – nhà đầu tư ngân hàng cô gặp ở thang cuốn của Bloomingdale. Họ có vẻ thích thú câu chuyện của cô. Cách đây mấy tuần, cô đi mua giày trong giờ nghỉ trưa và trên đường quay về văn phòng, khi đang xuống thang cuốn thì điện thoại rung báo tin nhắn. Đó là thông tin từ tòa án về một phán quyết mà cô đang đợi, thế nên, cô bước xuống khi thang tiếp đất để đọc quyết định. Khi đọc xong, Cameron quên mất là mình đang ở đâu và bước ngay vào lối của một người đàn ông đang bước ra khỏi thang cuốn. Họ va vào nhau, ví và túi đồ của cô văng ra xa.

“Ôi trời, tôi xin lỗi!” Cameron nói khi sẩy chân, rồi cô đứng thẳng dậy. “Tôi không cố ý.”

Cô nhắc thấy một người đàn ông quyến rũ đứng trước mặt mình. Không chỉ cao mà còn tóc vàng, da ngăm, trông tuyệt đẹp. Được rồi, bây giờ thì cô để ý rồi đây.

Cô mỉm cười dịu dàng. “Ồ, xin chào.”

“Tôi nghĩ cô đánh rơi một vài thứ đấy!”

Anh ta nói rồi cúi người xuống nhặt ví và túi đồ giúp Cameron. Cô thực sự có thể cảm nhận được làn gió nhẹ lướt qua lông mi của cô làm chúng rung rung. Thật là một người hào hoa phong nhã. Anh ta trông thật bánh trong bộ comple xanh hải quân – một bộ đồ đắt tiền, đó là điều có thể nhận thấy một cách dễ dàng qua những đường cắt.

Hộp đựng giày bị bật mở và một trong những đôi giày cao gót tới mười phân có quai bạc hiệu Miu Miu của cô lộ ra.

“Giày đẹp thật!” Anh chàng nước da ngăm ngăm màu đồng nói vẻ hài lòng, rồi trao cho cô túi đồ và cái ví. Anh ta nhướn mày: “Dành cho một dịp đặc biệt chẳng?”

“Lễ cưới của bạn thân tôi.” Cameron đáp. “Tôi là phù dâu. Cô ấy nói chúng tôi có thể đi bất kì đôi giày bạc nào chúng tôi muốn, nhưng giờ thì tôi không chắc lắm. Tôi hi vọng cô ấy đồng tình.”

Anh chàng cười tươi. “Ồ, tôi không biết cô dâu thế nào, nhưng tôi nghĩ người đi cùng cô sẽ hoàn toàn ủng hộ.”

“Người đi cùng, phải rồi... Phần đó tôi vẫn đang tìm.” Cameron nói.

Anh chàng da màu đồng giơ tay ra. “Trong trường hợp đó thì tên tôi là Max.”

Năm phút sau, anh ta rời khỏi đó sau khi đã xin số điện thoại của cô.

“Thế tên anh ta sẽ là gì nếu cậu đã có một người đi cùng đến đám cưới?” Collin trêu chọc khi cô gọi anh tối hôm đó.

Cô lập tức gác máy và gọi cho Amy.

“Giày mười phân á? Có chắc cậu có thể đi hết lối đi trong đôi giày ấy chứ?”

“Các cậu đang bỏ lỡ điểm chính của câu chuyện rồi đấy!” Cameron đáp.

“Cậu sẽ dẫn anh chàng ấy đến lễ cưới à?”

“Cậu biết đấy, trong suốt sáu phút chúng tớ nói chuyện, bằng cách nào đó mà tớ lại quên mất không hỏi.”

“Ừ nhỉ, tất nhiên rồi!” Ở đầu dây bên kia Amy ngập ngừng một chút. “Nhưng giả sử trong trường hợp cậu đưa anh ta đến đám cưới thì cậu nghĩ anh ta trông giống kiểu thịt bò hay cá hồi? Bởi vì tớ gần như phải chốt số người cho người tổ chức vào trước thứ Sáu rồi.”

Cứ như thể Cameron vẫn chưa đủ áp lực khi phải tìm một người đi cùng, bây giờ sự độc thân của cô còn có khả năng biến việc chuẩn bị kỹ lưỡng đến từng chi tiết nhỏ nhất của Đám Cưới Hoàn Hảo Nhất Từng Có thành một mớ cực kì hỗn độn nữa.

“Tớ sẽ trả lời cái đó sau được chứ, Amy?” Cô hỏi.

Nhưng gần ba tuần sau, cô vẫn không có câu trả lời nào cho Amy cả. Và không chỉ về vấn đề thịt bò hay cá hồi. Dù họ đã hẹn hò được mấy lần rồi nhưng cô thậm chí vẫn chưa quyết định được là liệu cô có muốn đề nghị Max đi cùng tới lễ cưới hay không. Nếu là ở Chicago thì cô chẳng cần phải lăn tăn làm gì. Nhưng cô vẫn băn khoăn về việc liệu cô có muốn dành thời gian cả tuần để ở chung một phòng khách sạn với anh ta ở Michigan hay không. Chắc hẳn anh ta sẽ trông quá ớn khi khoác tay cô ở lễ cưới – một nhân tố không thể coi nhẹ - nhưng xét về tính cách, anh ta hóa ra lại không được như những gì cô mong đợi từ sau lần gặp đầu tiên.

Ban đầu, cô nghĩ Max xin số điện thoại của cô nhanh như vậy vì anh ta tự tin. Nhưng bây giờ, cô nhận ra rằng Max thúc đẩy mọi việc nhanh như thế là vì anh ta phải làm thế. Đó là một người tham công tiếc việc – anh ta ăn, ngủ và hít thở với công việc. Cameron hiểu thế nào là tận tâm với công việc – cô cũng tự xếp mình vào nhóm này, nhưng trong ba tuần gặp gỡ nhau, Max đã phải thay đổi lịch hai cuộc hẹn của họ. Anh ta đã xin lỗi, nhưng dù sao, đó cũng là một dấu hiệu đáng báo động.

Vì thế tối nay, cô sẽ quyết định. Cô là một phụ nữ độc thân ở độ tuổi ba mươi, bởi vậy, cô không có thời gian để chơi đùa với những thứ như thế. Max sẽ ở lại hoặc ra đi mãi mãi.

Kết thúc một ngày, Cameron tắt máy tính và thu xếp cặp tài liệu. Cô lấy áo khoác và vừa ra đến cửa thì điện thoại reo. Thấy Silas gọi, ngay tức khắc cô nghĩ tới việc không nghe máy. Nhưng văn phòng Silas ở trong góc ngay dưới sảnh, rõ ràng ông ta biết cô vẫn chưa về.

Cameron bắt máy. “Chào Silas, một phút nữa thôi là ông đã không gọi được tôi. Tôi đang định về.”

“Tốt! Ghé qua chỗ tôi trên đường về nhé!” Cô gác máy.

Cameron nhìn ống nghe, cô và Silas luôn có những cuộc trò chuyện dễ chịu.

Cameron cho rằng một phần là lỗi của cô. Cô sẽ không bao giờ cho qua việc Silas đã bán đứng cô trong vụ Martino. Và từ những gì cô thấy với những trợ lý luật sư Mỹ khác thì đó không phải lần đầu cũng chẳng phải lần cuối ông ta làm một việc tồi tệ như thế. Ba năm qua, cô đã quan sát thấy nhiều lần Silas để những công tố viên giúp việc mình hứng chịu sức nóng của sự bất bình nhắm tới văn phòng họ, nhưng lại cướp đi ánh hào quang từ họ mỗi khi có thành tựu hay thắng lợi lớn lao.

Nhiều luật sư Mỹ chấp nhận điều này như một phần thuộc về hoạt động chính trị của văn phòng và ở một mức độ nào đó, Cameron có thể hiểu lí do tại sao. Nhiều đồng nghiệp của cô cũng giống cô, đã từng là thành viên ở những công ty luật lớn trước khi chuyển đến văn phòng luật sư Mỹ và biết cơ chế vận hành của nó. Các luật sư ở tầng trên đón nhận tất thảy những danh tiếng và sự vinh quang, trong khi những binh nhì ở tầng trệt làm hết mọi việc, chờ đến ngày họ có thể vươn lên tầng trên và rõ ràng

là khi đó, họ sẽ làm điều tương tự đối với những người làm việc cho họ. Đó chính xác là vòng đời của luật sư.

Hơn nữa, dù sao thì họ cũng chẳng làm được gì nhiều đối với Silas. Móc nối với những người đầy quyền lực là việc mà Silas làm tốt nhất (bởi vì ông ta tất nhiên không xử lí vụ nào nữa); đó là cách ông ta leo lên được đến vị trí hôm nay. Và cũng bởi vì luật sư chính phủ Mỹ được chính tổng thống chỉ định nên trừ trường hợp bất thường, Cameron và những người khác ở quận Bắc Illinois vẫn phải mắc kẹt với Silas ít nhất là đến khi người tiếp theo được lựa chọn.

Điều đó không có nghĩa là Cameron hoàn toàn chấp nhận mọi sự đổi xử vô lí của ông ta. Còn lâu nhé! Đã có nhiều thay đổi trong mối quan hệ giữa họ trong ba năm qua. Cô không còn là một công tố viên cấp dưới nữa, trên thực tế cô là người có lượng xử lí vụ án cao nhất trong văn phòng và đảm nhận gần bảy trăm phần trăm các vụ ở bất kì thời điểm nào, một số vụ đã bị buộc tội, một số đang trong giai đoạn điều tra. Cô cũng là người có thành tích xử lí các vụ án tốt nhất trong số gần một trăm ba mươi công tố viên thuộc bộ phận chuyên về lĩnh vực hình sự của Bắc Illinois, điều này là nền tảng vững chắc khiến cô là người không thể thay thế được và mang lại cho cô sức ảnh hưởng lớn hơn. Vì thế, giữa cô và Silas có một sự thỏa thuận ngầm: miễn là những thắng lợi ở tòa của cô tiếp tục làm rạng danh và mang lại những lời ca tụng cho văn phòng thì về cơ bản, ông ta phải tránh đường cô. Như thế, ít nhất họ cũng đã thiết lập được một mối quan hệ về công việc có thể chấp nhận được.

Nhưng chắc chắn rằng đó là một mối quan hệ đòi hỏi sự khéo léo. Silas yêu cầu sự trung thành hay ít nhất là sự biểu hiện bên ngoài – từ các luật sư giúp việc và Cameron liên tục cảm thấy như thể mình phải cảnh giác khi ở bên cạnh ông ta. Mặc dù cô đã hứng chịu sự mất mặt trong vụ Martino và Silas biết cô không thích điều đó song ông ta vẫn luôn canh chừng cô sát sao.

Đó là lí do tại sao Cameron không bao giờ để cho ông ta khám phá ra việc cô đã nhảy vào để giúp Jack như thế nào cách đây ba năm.

Silas đã tác động với Bộ tư pháp, yêu cầu Jack phải bị sa thải bởi cách cư xử không phù hợp vì những lời bình luận của anh ta. Cameron ngờ rằng việc này chẳng có gì liên quan đến việc Silas cảm thấy bị xúc phạm thay cho cô mà là để hướng sự chú ý của mọi người vào thứ khác thay vì vấn đề thực sự: đó là quyết định không đưa ra bằng chứng chống lại Roberto Martino của ông ta.

Điều mà Silas không biết là Cameron có mối quen biết ở Bộ tư pháp – một người bạn cũ ở trường luật, và cô đã đứng sau mọi việc, cố gắng thuyết phục anh ta luân chuyển Jack thay vì sa thải hoàn toàn. Để tăng thêm sức mạnh cho việc này, cô đã đến văn phòng của Davis rất sớm vào một buổi sáng mấy ngày sau khi Jack đưa ra những lời bình luận ấy. Đó là một việc mạo hiểm, cô biết, nhưng cô cũng biết Davis đã đấu tranh cho Jack và bản năng mách bảo rằng cô có thể tin tưởng ông ta. Cô giải thích mọi việc, kể cả chuyện Silas đã tác động để Jack bị sa thải và đưa cho ông ta tên của người bạn cô ở Bộ tư pháp. Hai người cùng ngấm ngấm tác động sẽ tốt hơn là một, cô nói với Davis như vậy, rồi yêu cầu ông ta không bao giờ nói với ai về mục đích của cuộc viếng thăm đó.

“Tại sao cô lại làm thế?” Davis đã hỏi như vậy khi ông tiễn cô ra cửa. “Sau những gì Jack nói về cô, tôi đã nghĩ cô sẽ lấy làm vui khi anh ta bị sa thải.”

Cameron cũng hỏi chính mình câu này. Câu trả lời đơn giản chỉ nằm ở những nguyên tắc của cô. Dù tức giận với Jack thế nào vì những lời bình luận của anh ta nhưng nếu đã liên quan đến công việc thì cô luôn dẹp vấn đề cá nhân sang một bên, ngay cả trong trường hợp này cũng vậy.

Cameron đã đọc các tài liệu. Silas không đọc chúng và cả những nhân vật cấp cao ở Bộ tư pháp cũng vậy, nhưng cô nghĩ chắc rằng bất kì ai biết

những việc mà Jack đã trải qua khi chịu sự tra tấn bởi tay sai của Martino, cũng sẽ dành cho sự tận tụy với công việc của anh một niềm kính phục tuyệt đối. Có thể Jack còn nhiều điểm phải cải thiện về tính cách, nhưng anh ta là một điệp vụ FBI cừ khôi.

“Thế ông có muốn nhìn Jack bị sa thải không?” Cô đáp lại câu hỏi của Davis.

“Tất nhiên là không rồi. Anh ta có thể được coi là đặc vụ xuất sắc nhất ở Sở này.”

“Tôi đồng tình.” Nói rồi Cameron mở cửa và bước ra khỏi văn phòng của Davis.

Cameron trông thấy Jack đứng ở bên kia lối đi, anh cứ nhìn cô chăm chăm.

Cameron có một chút hốt hoảng – không ai được biết cô đang ở đó. Nhưng cô cố giữ cho nét mặt mình bình thản và không có cảm xúc gì, sau đó đi ra mà không nói một lời nào.

Cô biết Jack nghĩ gì và những suy đoán của anh ta ngày hôm ấy. Anh ta hẳn đã nghĩ rằng cô là người làm cho anh ta bị luân chuyển và có thể anh ta giả định rằng cô đến gặp Davis sáng hôm ấy để phàn nàn về anh ta. Thật không may là cô chẳng làm gì được để thay đổi suy nghĩ đó cả. Cô đã vượt mặt Silas để bênh vực cho Jack và với ông ta thì đó sẽ là một vi phạm lớn về sự trung thành. Cô tin chắc rằng Silas sẽ sa thải cô ngay tức khắc nếu ông ta phát hiện ra. Thế nên Cameron đành cắn răng để Jack tiếp tục tin vào những điều tồi tệ nhất về mình.

Suy cho cùng thì anh ta cũng đã khinh miệt cô vì vụ Martino. Thêm một que củi vào đám lửa thì cũng chẳng khác gì mấy.

Khi Cameron tới phòng Silas, cô gõ cửa. Ông ta ra hiệu mời cô vào.

“Cameron, ngồi đi!”

Cameron bước vào phòng – một căn phòng rộng theo chuẩn của chính phủ và được trang hoàng lộng lẫy, cô ngồi xuống một cái ghế trước bàn làm việc của Silas. “Xin lỗi ông vì tôi sẽ nói chuyện ngắn gọn thôi. Tôi còn có việc phải đi trong khoảng một tiếng nữa và tôi cũng cần ghé qua nhà trước đây.”

“Sẽ không lâu đâu!” Silas nói. “Tôi chỉ muốn biết chắc là mọi việc với cô vẫn ổn. Cô biết đấy, với tất cả mọi chuyện mà cô đã trải qua cuối tuần vừa rồi!” Mặc dù lời lẽ của ông ta rất lịch sự nhưng đôi mắt ánh lên vẻ khó chịu, thậm chí còn có cả sự tức giận.

Cameron trả lời một cách thận trọng, không chắc về việc ông ta đã biết đến đâu. “Tôi vẫn ổn. Cảm ơn ông vì đã quan tâm.”

“Cô có thể bỏ qua những lễ nghi thông thường, Cameron ạ. Tôi biết tất cả về vụ điều tra của Robards. Chiều nay, giám đốc của FBI từ quận Columbia đã gọi cho tôi để bày tỏ là ông ta đánh giá cao sự hợp tác của văn phòng chúng ta trong vấn đề này. Tất nhiên tôi không hề biết ông ta đang nói về chuyện gì. Tôi đoán ông ta chỉ cho rằng tôi cũng tham gia khi một trong những luật sư của mình là nhân chứng của một vụ án liên quan đến một thượng nghị sĩ Mỹ và được đặt dưới tình trạng giám sát bảo vệ. Tôi đoán, tôi cũng sẽ cho là như vậy.”

Vì mọi việc đã bị lộ nên Cameron cố gắng làm cho mọi việc êm xuôi. Cô có thể hình dung ra việc Silas cảm thấy như thế nào khi bị người đứng đầu FBI phát hiện ra là không hề biết gì. “Tôi rất tiếc nếu ông gặp phải tình thế khó xử với Godfrey.” Cô nói. “Các nhân viên FBI phụ trách việc điều tra nói rằng tôi không được phép nói ra những chi tiết của vụ việc cho bất kì ai.”

“Tôi hiểu đó là một vấn đề bí mật, nhưng tôi cần phải biết khi một trong những luật sư của mình đối mặt với nguy hiểm.”

“Nếu tôi nhận được bất kì mối đe dọa thật sự nào, tôi sẽ cho ông biết. Nhưng cho đến giờ thì chỉ là một biện pháp đề phòng thôi!” Cameron không biết ông ta có thấy nguôi giận hay không. Cô nghĩ tốt nhất là chuyển hướng chú ý của ông ta ra khỏi chủ đề này. “Tôi không biết liệu ngài Giám đốc FBI đã đề cập đến điều này hay chưa, nhưng Jack Pallas điều tra vụ này.”

Mắt Silas mở to vì ngạc nhiên: “Pallas trở lại rồi à? Từ khi nào vậy?”

Cameron nhún vai. “Tôi nghĩ chỉ mới gần đây thôi.”

Điểm cốt yếu là sự trở lại của anh ta tạm thời đang làm rối tung văn phòng của cô thêm một lần nữa.

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

Jack xoa xoa tay trên mặt mình và nhìn sang Wilkins. “Tôi đang nghĩ sẽ không bao giờ muốn gặp một luật sư nào trong quãng đời còn lại của mình nữa.”

Như dự đoán, đoạn băng từ máy quay ở khách sạn không cho thấy manh mối nào cả. Bây giờ, họ chuyển hướng sang thẩm vấn Thượng nghị sĩ Hodges và nhân viên của ông ta. Tất nhiên là đội ngũ luật sư của ông ta đã làm cho mọi việc trở nên khó khăn. Nhưng ít nhất, họ cũng biết được một vài điều: nhiều người trong số nhân viên của Hodges thừa nhận là họ biết những chuyện đan díu của ông ta với gái gọi và một số thậm chí còn thừa nhận là biết rất rõ về Mandy Robards.

Hai người đầu tiên mà họ phỏng vấn là Alex Driscoll, tham mưu trưởng của ngài thượng nghị sĩ và Grant Lombard, vệ sĩ riêng của ông ta. Khi được hỏi, cả Driscoll và Lombard đều nói rằng đã ngủ ở nhà trong khoảng thời gian diễn ra vụ án. Với cả hai người này thì có vẻ như không có bằng chứng nào mâu thuẫn hay xác nhận lời khai này cả. Họ đều thừa nhận bản thân biết mối quan hệ của Hodges với Mandy Robards; sự thật là cả hai cùng nói rằng họ biết Hodges định gặp cô gái kia vào đêm cô ta bị giết. Lombard đã sắp xếp với dịch vụ gái gọi (việc mà Hodges thú nhận là “thỉnh thoảng” có yêu cầu Lombard làm), còn Driscoll đã tham dự bữa tối từ thiện với ngài Thượng nghị sĩ và cũng biết về kế hoạch gặp gỡ Robards của Hodges vào đêm ấy.

Cả Lombard và Driscoll đều không sẵn sàng hợp tác về vấn đề của Hodges, vì với vai trò là vệ sĩ và tham mưu trưởng của thượng nghị sĩ, họ không được phép làm như vậy. Mặc dù không ai trong số họ có bằng chứng ngoại phạm thì việc cả hai khai rằng đã ở nhà vào thời điểm xảy ra vụ án và ngủ một mình (Driscoll đã ly hôn còn Lombard chưa kết hôn) một lần nữa cũng chẳng có gì bất thường cả. Tuy nhiên, cả hai người họ đều khớp với miêu tả tổng quát về ngoại hình của người đàn ông đã rời khỏi phòng 1308 mà Cameron trông thấy.

Jack biết điều đó không nói lên gì nhiều nhưng cũng đủ để điều tra kỹ hơn về hai người này.

“Hãy kiểm tra nhật kí cuộc gọi của Driscoll, Lombard và kiểm tra chéo với những số điện thoại đã liên lạc với Mandy Robards mà chúng ta có.” Jack nói với Wilkins. “Chúng ta sẽ lấy bản kê thẻ tín dụng của họ trong hai năm qua để xem có gì khác thường hay không. Đồng thời, chúng ta cần bắt đầu với danh sách những người mà Hodges tin rằng có thể có thù hận với ông ta.”

Wilkins gật đầu đồng tình. Ngay lúc ấy, điện thoại kêu. Jack thấy đó là cuộc gọi từ bộ phận an ninh tiền sảnh.

“Pallas nghe.” Anh trả lời.

“Cảnh sát Kamin và Phelps từ Sở cảnh sát Chicago đang ở đây và muốn gặp anh. Họ có gì đó cho anh từ thám tử Slonsky.” Nhân viên anh nhìn buổi tối nói.

“Cám ơn, cho họ vào đi!”

Jack gác máy và nhìn Wilkins. “Kamin và Phelps đang tới.” Anh cau mày. “Đây chẳng phải là mấ y gã mà Slonsky giao nhiệm vụ bảo vệ Cameron sao?”

Wilkins liếc nhìn đồng hồ. “Họ làm ca tối, tôi nghĩ vậy.”

“Thế thì họ đang làm gì ở đây nhỉ?”

“Anh sẽ phải hỏi họ thôi!” Wilkins có thể cảm nhận được một chút khó chịu thoáng qua. “Hãy cố gắng cư xử dễ chịu, Jack! Hãy nhớ rằng chúng ta đang làm việc với những gã này.”

Khi Kamin và Phelps tới văn phòng, Wilkins đứng dậy và đón chào họ với một nụ cười thân mật. “Xin chào các ngài cảnh sát. Tối nay, cơn gió nào đưa các anh đến đây vậy?”

Viên cảnh sát đứng tuổi tự giới thiệu mình và người đồng nghiệp trẻ hơn. “Tôi là Bob Kamin, còn đây là cộng sự của tôi, Danny Phelps.” Anh ta giơ ra một chiếc phong bì lớn. “Thám tử Slonsky bảo chúng tôi mang cái này đến cho các anh. Ông ấy bảo đây là báo cáo từ phòng thí nghiệm mà các anh đang chờ.”

Jack rời khỏi ghế và lấy chiếc phong bì từ Kamin. “Cám ơn!” Wilkins liếc nhìn Jack và ra hiệu là mọi chuyện đều ổn. “Vậy... Chúng tôi đã nghĩ rằng các anh được giao bảo vệ cô Lynde. Chắc là chúng tôi đã nhầm?”

“Không đâu, các anh đoán đúng rồi!” Kamin nói. “Chúng tôi làm ca tối. Đó là một cô gái dễ thương. Chúng tôi trò chuyện rất nhiều trên đường tới phòng tập.”

“Ồ, đặc vụ Wilkins và tôi chỉ thấy tò mò không hiểu tại sao hai anh lại ở đây thay vì đi cùng cô ấy.”

Kamin xua tay. “Không sao. Chúng tôi đổi ca với một người khác, các anh hiểu chứ?”

“Đổi ca... Đúng rồi. Nhắc lại giúp tôi xem nó là như thế nào!” Jack hỏi.

“Đó là vì tối nay cô ấy có cuộc hẹn hò quan trọng.” Kamin giải thích.

Jack gõ đầu mình. “Một cuộc hẹn ư?”

Phelps xen vào. “Đúng vậy, anh biết đấy, với Max – nhà đầu tư ngân hàng cô ấy gặp ở thang cuốn của Bloomingdales.”

“Hắn là tôi đã bỏ lỡ phần đó.”

“Ồ, đó là một câu chuyện thú vị.” Kamin nói. “Cameron va vào Max lúc đang bước ra khỏi thang cuốn và khi túi đồ của cô ấy bật ra, anh ta nói thích giày của cô ấy.”

“À... Cuộc gặp gỡ dễ thương.” Wilkins cười lớn.

Jack đột ngột quay sang nhìn Wilkins. “Anh vừa nói gì cơ?”

“Anh biết đấy! Cuộc gặp gỡ dễ thương.” Wilkins giải thích. “Trong những bộ phim hài lãng mạn, đó là cách người ta gọi khoảng khắc mà người đàn ông và người phụ nữ lần đầu tiên gặp nhau.” Anh ta mân mê cằm, suy tư. “Tôi không biết nữa, Jack à... Nếu cô ấy có cuộc gặp gỡ dễ

thương với một người đàn ông khác thì điều đó không phải là điềm tốt cho anh đâu.”

Jack gần như phải nghĩ đi nghĩ lại khi anh cố gắng hiểu điều đó có nghĩa là gì.

Phelps lắc đầu. “Không đâu, tôi không định nói mọi chuyện đến mức ấy. Cô ấy vẫn còn phân vân về anh chàng này. Anh ta gặp khó khăn trong việc giữ cho công việc không ảnh hưởng đến đời sống riêng. Nhưng cô ấy lại cảm thấy áp lực lớn với đám cưới của Amy – cô ấy chỉ có khoảng mười ngày nữa để tìm một người đi cùng.”

“Cô ấy là phù dâu mà.” Kamin nói.

Jack nhìn ba người họ chăm chăm. Môi họ chuyển động và âm thanh phát ra, nhưng cứ như thể họ đang nói một ngôn ngữ khác vậy.

Kamin quay sang Phelps. “Thẳng thắn mà nói, tôi nghĩ cô ấy nên đi với Collin, vì anh ta và Richard đã chia tay rồi.”

“Ừ, nhưng anh nghe cô ấy nói gì rồi đấy, cô ấy và Collin cần phải dừng việc lợi dụng nhau làm bình phong. Việc đó bắt đầu làm ảnh hưởng đến những mối quan hệ khác của họ.”

Thật không thể tin được! Jack luồn tay qua tóc, chỉ muốn nhổ nó đi. Nhưng rồi anh tìm ra một điểm để cảm ơn Cameron Lynde và điều đó lại càng làm anh khó chịu hơn nữa. “Chúng ta có thể trở lại phần đối ca chứ?”

“Đúng rồi, tôi xin lỗi. Đó là gợi ý của Slonsky. Hóa ra cuộc hẹn của cô ấy tối nay ở Spiaggia. Các anh biết nhà hàng này chứ?” Phelps hỏi.

Jack gật đầu. Anh chưa bao giờ đến đó nhưng cũng biết đến nhà hàng ấy. Một nhà hàng năm sao – một trong những nhà hàng số một trong thành

phố - nằm ở điểm cực Bắc của Magnificent Mile và được biết đến vì cảnh lãng mạn của hồ Michigan.

“Slonsky biết một viên cảnh sát làm bảo vệ ở đó vào buổi tối. Ông ấy tính rằng ông ấy sẽ cung cấp thông tin về cô Lynde cho anh ta qua điện thoại khi cô ấy ở Spiaggia, vì anh ta đã biết cách bố trí cũng như mọi thứ khác của nhà hàng đó.” Kamin nói.

Phelps lấy khuỷu tay thúc cho anh ta một cái. “Kể cho anh ấy về phần kia đi.”

Kamin bắt chéo tay trước ngực và có vẻ bức tức. “Slonsky còn nói là gã này sẽ trà trộn ở nhà hàng tốt hơn là chúng tôi. Ai mà biết được điều đó có nghĩa là gì.”

“Thế là chúng tôi đưa cô ấy đến nhà hàng đó và đảm bảo cô ấy đi vào an toàn, và chúng tôi sẽ quay lại khi cô ấy muốn về. Cô ấy sẽ gọi chúng tôi.” Phelps nói.

Jack không thích kế hoạch này tí nào. Anh không hài lòng với việc Slonsky đưa một gã mới nào đó vào để trông chừng Cameron. Mặc dù sau khoảng ba phút nói chuyện với Phelps và Kamin thì anh cũng không chắc là anh muốn họ trông chừng cô ta hơn. Tuy nhiên, anh nghĩ mình cũng chẳng có gì để phàn nàn cả. Slonsky chịu trách nhiệm phần việc này trong vụ điều tra và có vẻ họ đã tính toán mọi chuyện một cách thấu đáo. Nhưng không hiểu sao toàn bộ việc hện hò này lại làm cho anh cảm thấy khó chịu.

Thay vì nói một điều gì đó mà sẽ làm lộ điều này ra, Jack cảm ơn Phelps và Kamin vì đã mang tới bản báo cáo của phòng thí nghiệm và tiễn họ ra cửa trước khi họ lại bắt đầu lái nhái về Cameron và Max – cái gã mà anh không thể biết mình có nhớ đúng tên hay không và cuộc gặp gỡ dễ thương hay gì gì đó giữa họ. Ừ thì anh ta đã nói với Cameron rằng anh ta

thích giày của cô ta nhưng thế thì đã sao chứ? Toàn bộ chuyện này đối với anh nghe có vẻ giống như một cuộc gặp gỡ vớ vẩn thì đúng hơn, chẳng có nghĩa lí gì cả.

“Tôi tự hào về anh, Jack ạ!” Wilkins nói sau khi Kamin và Phelps đi khỏi. “Không hề có một ánh nhìn quắc mắt nào.”

“Chúng ta vẫn nói về việc quắc mắt đấy à?”

Trước khi Wilkins kịp trả lời thì điện thoại của Jack lại đổ chuông. Anh bắt máy. “Pallas nghe đây!”

Ở đầu dây bên kia, nhân viên trực điện thoại của văn phòng báo với anh rằng Collin McCann đang chờ anh ở đầu dây bên kia.

Jack nhú mày. “Nối máy cho anh ta!”

“Tôi xin lỗi vì đã làm phiền anh.” Collin nói ngay khi được nối máy. “Nhưng việc này là về Cameron và tôi không biết gọi ai khác nữa ngoài anh. Tôi biết việc cô ấy có liên quan là bí mật.”

“Có gì không ổn à?” Jack hỏi. Nghe thấy vậy, Wilkins ngược nhìn.

“Có thể là không có gì.” Collin trả lời. “Tối nay, cô ấy có cuộc hẹn. Có thể cô ấy chỉ... bận thôi.”

Jack nghiêng răng. Nếu thêm một người nữa đề cập đến cuộc hẹn chết tiệt này thì... “Nhưng sao?”

“Cô ấy không nghe điện thoại. Tôi đã gọi nhiều lần và tôi chỉ nhận được hộp thư trả lời tự động của cô ấy thôi.”

“Có thể cô ấy đã tắt máy.” Jack nói. Rất có thể không muốn bất cứ điều gì làm gián đoạn buổi tối với Max – người rõ ràng rất tôn thờ giày của phụ nữ.

“Đây là lần đầu tiên.” Collin nói. “Theo tôi biết thì cô ấy chưa bao giờ tắt máy cả. Cô ấy luôn mở máy vì công việc.”

Jack dừng lại một chút. “Được rồi, chúng tôi sẽ lo việc này.”

Anh gác máy và quay sang Wilkins. “Đó là McCann. Anh ta nói Cameron không trả lời điện thoại di động. Có thể là do sóng yếu, nhưng chúng ta cũng nên kiểm tra lại.” Anh nhắc máy gọi Slonsky. Viên thám tử không trả lời, Jack để lại tin nhắn bảo ông ta gọi lại.

Jack nhíu mày. “Phelps hay Kamin có nhắc đến tên của gã đang trông chừng Cameron không nhỉ?”

Wilkins lắc đầu. “Không!”

Jack nhanh chóng tra số điện thoại nhà hàng Spiaggia và quay số. Hai mươi giây sau, anh gác máy, độ nản lòng của anh đã tăng thêm khoảng mười lần. “Tôi nhận được một đoạn ghi âm nói rằng tôi nên thử gọi lại trong khoảng vài phút nữa nếu tôi gọi vào giờ làm việc bình thường. Rất hữu ích đấy!” Anh nói với Wilkins. “Chúng ta có số của Phelps hay Kamin không?”

“Không!”

Tuyệt thật! Rõ ràng việc này sẽ phải thay đổi sớm nhất có thể. “Hãy gọi cho đồn và báo với họ. Thật tốt nếu chúng ta có thể tìm được ai đó biết được điều gì.”

“Nhà hàng ấy chỉ cách đây khoảng hai dặm thôi.” Wilkins nói. “Sao tôi không ở lại và cố gắng liên lạc với họ, Sở cảnh sát Chicago và Cameron, còn anh thì đến nhà hàng ấy và kiểm tra mọi thứ xem sao nhỉ? Với tốc độ của anh thì anh sẽ đến đó và về chỉ trong mười lăm phút.”

Jack gật đầu, anh cũng nghĩ như vậy. Có hàng đồng lí do vô hại giải thích tại sao Cameron không nghe máy. Nhưng ý nghĩ về một lí do không vô hại nào đó khiến anh phải đi nhanh chóng. Anh chộp lấy chìa khóa và nhét vào túi sau quần bò. “Phelps và Kamin nói họ thấy cô ấy đi vào nhà hàng, thế nên ít nhất là chúng ta biết như vậy. Nếu anh có thể liên lạc được với nhà hàng, hãy đảm bảo gã cảnh sát mà Slonsky nhờ trông cô ấy không làm sao cả, dù anh ta là gã quái nào đi nữa, rồi gọi cho tôi. Rất có khả năng việc này chẳng có cái gì cả.”

“Nếu không phải là không có gì thì sao?” Wilkins hỏi.

Jack giật mạnh ngăn kéo trên cùng của bàn làm việc và kéo ra một khẩu súng, súng Glock 27 loại nhỏ. Anh giắt nó vào miếng lót quanh mắt cá chân. “Vậy thì tôi sẽ biến nó thành không có gì cả, ngay khi tôi đến đó.”

Bởi không ai có thể can thiệp vào nhân chứng của anh cả, ngay cả lần này cũng vậy.

Sáu phút sau, khi đã phóng xe chạy qua thành phố với tốc độ vượt quá mức quy định mà chỉ có một tay lái cừ khôi và một nhân viên FBI với phù hiệu mới có thể chạy được mà không sợ chết hay bị bắt, Jack đỗ chiếc Triumph ở tòa nhà trước khách sạn. Anh giơ phù hiệu ra cho tay bảo vệ tiền sảnh xem để chắc chắn rằng xe mình không bị chuyển đi nơi khác. Sau khi chạy nhanh lên cầu thang cuốn, anh đến sảnh bằng cẩm thạch của nhà hàng Spiaggia.

Trưởng bộ phận phục vụ bàn bước đến, trông có vẻ phiền lòng. “Xin lỗi, tôi hi vọng ngài chưa đợi lâu. Tối nay đông hơn chúng tôi dự đoán. Tôi giúp được gì cho ngài?” Anh ta để ý quần bò của Jack và nhìn một cách ngờ vực.

Jack vẫn cầm phù hiệu trên tay. “Jack Pallas, FBI. Tôi đang tìm một vị khách trong nhà hàng của ông, tên là Cameron Lynde. Đó là một phụ nữ có

mái tóc màu tối, tầm ba mươi tuổi và cao khoảng năm foot ba[12].”

Anh ta xem phù hiệu của Jack. “Andy bảo rằng tôi không được tiết lộ những thông tin như vậy. Ông ấy còn dặn kỹ tôi phải gọi cho ông ấy nếu tối nay có bất kì ai hỏi về điều này.”

Ít ra thì sở cảnh sát Chicago cũng làm đúng chuyện này. “Anh nghe đây, hãy gọi cho ông ta trong khi chờ đợi, tôi sẽ tìm xung quanh xem sao.” Không chút chần chừ, Jack bước vào phòng ăn chính và nhanh chóng bao quát mọi thứ xung quanh. Nhà hàng phân ra hai cấp: khu vực ăn chính và một cấp thấp hơn – nơi những chiếc bàn được bố trí gần những cửa sổ kéo dài từ nền nhà đến trần nhà đầy ấn tượng. Do có nhiều đèn chùm lộng lẫy treo phía trên nên ánh sáng trong nhà hàng khá mờ ảo, có lẽ để tôn lên cảnh quan thành phố và hồ Michigan. Anh phải mất một lúc mới nhìn hết một lượt tất cả khách ngồi ở cấp thứ nhất. Không thấy Cameron đâu cả, anh tiến ngay tới rào chắn của ban công và tìm cô ở những chiếc bàn bên dưới. Anh thấy Cameron ở bàn thứ hai từ bên trái, cô đang ngồi một mình cạnh cửa sổ.

Trong chốc lát, anh phải dừng lại và chỉ ngấm nhìn, bởi vì những gì anh thấy được từ ban công thật lộng lẫy.

Không phải anh đang nói đến cái hồ. Ánh nền dịu nhẹ trên bàn làm sáng lên những sợi vàng óng ánh trên mái tóc màu hạt dẻ của Cameron. Cô mặc chiếc váy sát nách màu đen, làm tôn lên những đường nét gợi cảm mà Jack phải công nhận là của một thân hình tuyệt đẹp.

Cameron ngồi ở bàn, nhìn ra cửa sổ bên cạnh. Anh quan sát thấy cô nhấp một ngụm rượu từ chiếc ly trên tay, trông có vẻ không vui. Cô nhìn đồng hồ rồi bắt chéo chân, để lộ đường xẻ trên váy cao đến đùi.

Jack để ý thấy chỉ có một thực đơn đặt trên bàn. Chẳng cần phải là một đặc vụ mới có thể biết chuyện gì đã xảy ra. Không phải anh quan tâm

hay lo lắng điều gì, nhưng cái anh chàng Max ấy quả là ngu xuẩn khi để một cô gái như thế ngồi một mình trong nhà hàng.

Điện thoại trong túi áo khoác của Jack bỗng rung lên. Anh lấy ra và nhìn màn hình, là Wilkins gọi.

“Tôi vừa nói chuyện với viên cảnh sát ở nhà hàng. Tên anh ta là Andy Zuckerman. Anh ta nói rằng Cameron ổn.” Wilkins nói.

“Tôi thấy rồi!” Jack xác nhận. “Cô ta nhìn vẫn ổn. Tôi sẽ tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra với điện thoại của cô ta rồi quay lại chỗ anh.”

Anh tắt máy và đi về phía bàn của Cameron.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cameron nhìn đồng hồ, tự hỏi không biết giới hạn thời gian khi một người phụ nữ - rõ ràng là ăn vận cho một buổi hẹn hò – ngồi một mình một bàn ở một trong những nhà hàng lãng mạn nhất thành phố bắt đầu cảm thấy cực kỳ thảm hại là bao lâu.

Mình sẽ uống hết ly rượu, Cameron tự nhủ. Cô đã tự thưởng cho mình một chai rượu nhỏ vì không muốn buổi tối hôm ấy hoàn toàn lãng phí.

Max đã cho cô leo cây.

Thực ra, anh ta không thực sự cho cô leo cây, vì anh ta đã nhắn tin. Một tin nhắn như thế anh ta không có lấy một lúc nào rảnh rỗi để gọi cuộc điện thoại báo cho cô biết, anh ta bị vướng mắc vào cuộc gặp với khách hàng và không thể đến được. Khi nhận được tin nhắn của Max, Cameron đã đến nhà hàng và ngồi vào bàn rồi, cho nên tin nhắn ấy cũng chẳng ích gì. Khi bồi bàn đến, cô đã gọi đồ uống với hi vọng toát lên nét thanh lịch và vẻ lãnh đạm kiểu “ồ không, chỉ tối nay thôi, sau một ngày làm việc vất vả, tôi thường thư giãn một mình ở những nhà hàng năm sao với rượu Rhone thật thơm ngon.” Nhìn vào đường xẻ trên váy và đôi giày cao gót khác thường của mình, cô không chắc rằng ai đó, tính cả gã bồi bàn đã bị đánh lừa.

Khi Cameron chưa trả lời tin nhắn của Max ngay lúc đó vì muốn tự trấn tĩnh mình thì anh ta lại gửi một tin nhắn khác hỏi xem khi nào họ có thể có một cuộc hẹn khác. Một cuộc hẹn khác sao? Đáp lại, Cameron gửi một tin nhắn nói rằng cô sẽ kiểm tra lại lịch của tháng và sẽ báo lại cho anh sau nhưng có lẽ là không bao giờ. Thế rồi, cô nghĩ rằng Max có thể sẽ nhắn

một vài tin hồi âm nữa nên cô để điện thoại ở chế độ im lặng bởi không muốn làm phiền những vị khách khác vì những tiếng chuông báo tin nhắn. Thành thật mà nói, cô làm thế cũng bởi không muốn Max làm phiền.

Uống rượu xong, Cameron nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm vẻ đẹp của hồ và suy tư về những điều mà một phụ nữ độc thân ở độ tuổi ba mươi thường nghĩ tới khi ngồi một mình ở nhà hàng. Bạn thân của cô sắp kết hôn nhưng cô không có ai đi cùng đến đám cưới cả. Không có ai để chia sẻ khoảnh khắc ấy, ngoài Collin ra, nhưng cậu ấy thì khác. Đó cũng không phải là chuyện gì to tát khi so với những vấn đề nghiêm trọng mà cô gặp phải gần đây nhưng tất nhiên, cô sẽ không phàn nàn gì nếu như đó là ý trời.

“Chuyện gì xảy ra với Max à?”

Nghe giọng nói ấy, Cameron ngạc nhiên nhìn lên và thấy Jack đang đứng cạnh bàn cô.

Cameron nhú mày. “Anh đang làm gì ở đây?” Hoàn hảo! Đúng người đàn ông cô muốn gặp vào lúc này.

“Điện thoại cô có vấn đề gì à mà không thấy trả lời?” Jack trông có vẻ khó chịu. Đúng là đáng ngạc nhiên.

“Nó có vẻ vẫn hoạt động tốt.” Cameron lấy nó ra để kiểm tra. Cô nhận ra mình đã làm gì. “Ồ... Tôi đã tắt tiếng. Hẳn là tôi đã không nghe được tiếng rung của điện thoại giữa những tiếng ồn ào của nhà hàng.” Cô ngược nhìn anh. “Anh đã cố gọi cho tôi à? Có chuyện gì chẳng?”

“Collin gọi. Anh ta không thể liên lạc với cô nên thấy lo lắng và gọi cho tôi. Sau đó, chúng tôi cũng không gọi được cho cô hay nhà hàng nên tôi đến đây.” Jack nói.

Cameron luồn tay vào tóc, cảm thấy rất mệt mỏi. Thật là một ngày dài! Cô đã trải qua một buổi chiều với luật sư ở tòa, một lúc chập choạng

tối với Silas, rồi lại bị người hẹn hò bỏ rơi. Nhìn vẻ mặt Jack thì thấy có vẻ anh ta đang chuẩn bị cho một trận đấu khẫu khác, song cô không chắc mình có thể sẵn sàng vào lúc này.

“Tôi xin lỗi!” Cô nói. “Tôi đã không nghĩ gì khi để máy yên lặng. Tôi xin lỗi vì đã để anh phải đi cả quãng đường đến đây chẳng vì cái gì cả. Cứ trừng mắt nhìn tôi như anh muốn, lần này anh thắng rồi!”

Jack ngồi xuống ghế đối diện với Cameron.

Cameron tiếp tục nói: “Tôi cũng muốn anh biết là cảnh sát Zuckerman đã ở quán bar đằng kia canh chừng tôi suốt buổi tối, vì thế, tôi chẳng có lí do gì mà nghĩ mình đang gặp nguy hiểm cả. Và tôi cũng muốn nói rằng chẳng có thỏa thuận nào về việc tôi lúc nào cũng phải bật máy cả. Nếu anh muốn đó là một phần của việc bảo vệ thì anh nên nói rõ từ trước để tránh tình huống như thế này.”

Ồ, có lẽ cô còn một tí chút sức lực cho lượt cuối này.

Jack đặt tay lên bàn. “Đó là lời xin lỗi tệ nhất mà tôi từng nghe.”

“Tôi có quyền để suy xét kĩ mọi việc. Dựa vào việc tôi chỉ có lỗi khoảng ba mươi phần trăm trong việc này, anh chỉ nhận được ba mươi phần trăm lời xin lỗi thôi.”

“Tôi hiểu.”

Cameron chờ anh ta nói thêm điều gì đó. “Thế thôi à? Tôi đã mong chờ nhiều hơn thế. Anh biết rồi đấy, cầu nhàu và giận dữ.”

“Tôi có thể thêm vào đó một số từ chửi thề, nếu cô muốn.”

Cameron cười tươi. “Không cần thiết, nhưng cảm ơn về lời đề nghị.”

Họ ngồi yên lặng một lúc, người này quan sát người kia một cách thận trọng.

“À, cô vẫn chưa kể có chuyện gì xảy ra với cuộc hẹn của cô.” Jack bắt chuyện.

“Anh ta bị vướng công việc vào phút cuối. Lần thứ ba trong ba tuần hẹn hò.” Cameron không biết vì sao cô lại thêm vào thông tin cuối ấy.

Đôi mắt đen của Jack dò xét cô. “Tôi hi vọng ngày hôm đó cô may mắn hơn khi chọn giày.”

Anh ta lúc nào cũng làm cô ngạc nhiên. “Làm sao mà anh biết tôi gặp Max như thế nào?” Cameron hỏi.

“Kamin và Phelps là một nguồn thông tin dồi dào. Họ có vẻ rất vui khi được biết chi tiết về cô.”

“Thật tệ là một số người lại thực sự thấy tôi quyến rũ.”

“Tôi cũng đã từng thấy cô quyến rũ một lần.” Jack nói nhỏ nhẹ.

Như thế kho ngôn ngữ đã cạn, căn phòng đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Cả tuần qua, cô và Jack đã luôn tránh vấn đề này, không bao giờ thực sự nói về quá khứ. Nhưng bây giờ, khi anh ta đã mở lời như vậy thì cô chỉ có thể rút lui hoặc đối đầu trực tiếp với anh ta. Mà cô thì không thuộc kiểu con gái dễ rút lui.

“Cảm giác ấy đã từng có từ hai phía.”

Jack ngẫm nghĩ điều này một lúc. “Giờ thì chúng ta lại làm việc cùng nhau, có lẽ chúng ta nên nói về chuyện đã xảy ra cách đây ba năm.”

Cameron nhấp một ngụm rượu, cố gắng để mình trông có vẻ bình thường. Cô lựa chọn từ ngữ một cách cẩn trọng. “Tôi nghĩ không lời nào có thể làm cho mối quan hệ của chúng ta tốt lên được.”

Jack làm cô ngạc nhiên bởi câu trả lời của anh. “Tôi đã sai khi nói những lời đó với phóng viên. Tôi biết điều đó ngay sau khi mình nói xong. Đó là... một quãng thời gian khó khăn đối với tôi. Tôi đã định xin lỗi cô. Nhưng tôi chưa bao giờ có cơ hội đó cả.”

Giống như Cameron đã nghĩ, anh ta đổ lỗi cho cô về việc bị luân chuyển mà không bao giờ biết mình đã suýt bị sa thải khỏi FBI như thế nào. Một phần trong cô đã rất muốn nói cho anh ta biết sự thật và kết thúc mọi chuyện. Nhưng anh ta đã rất tức giận với cô vì vụ Martino – về tất cả mọi việc nên cô không biết anh ta sẽ phản ứng như thế nào khi biết tất cả. Theo logic thì chẳng có lí do gì để cô tin tưởng Jack cả. Vì thế, cô cứ tiếp tục lẩn tránh vấn đề. “Tôi đánh giá cao lời xin lỗi của anh.” Cô nói một cách hờ hững, hi vọng rằng điều đó sẽ kết thúc cuộc nói chuyện.

Mặt anh ta rần lại. “Thế thôi à?”

“Tôi cũng không biết nói gì về việc đã xảy ra lúc ấy.” Cô không muốn mạo hiểm, nếu không, thông tin sẽ đến tai Silas.

“Cô có thể nói với tôi tại sao cô lại làm vậy. Tôi biết cô đã rất phần nộ về những gì tôi nói nhưng việc nhìn thấy tôi lại khiến cô khó chịu đến nỗi cần phải đẩy tôi đi khỏi thành phố này sao?”

Cameron biết rằng đã đến lúc phải kết thúc cuộc trò chuyện. “Thảo luận về việc này không phải là một ý kiến hay.”

Jack tựa người về phía trước, đôi mắt đen lấp lánh dưới ánh nến dịu nhẹ. “Tôi đã thấy cô ra khỏi văn phòng của Davis sáng hôm ấy.”

Sự giận dữ đã đánh bại Cameron. Cô từ người vào bàn, đồng tình với anh ta một cách nửa vờ. “Anh đã nhìn thấy điều mà anh muốn thấy.” Cô bật lại.

Cameron bắt gặp nét ngạc nhiên trên khuôn mặt Jack và nhận ra rằng cô đã nói quá nhiều. “Khi thật, Jack. Hãy để nó qua đi!” Cô đứng dậy khỏi ghế và quay đi, không dám thốt ra lời nào nữa.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trong khi đang chờ ở tiền sảnh, Cameron khoác chiếc áo vest và cài thắt lưng quanh eo. Đó là một buổi tối ấm áp vào tháng Mười ở Chicago nên cái khái niệm “ấm áp” khi mặc chiếc váy sát nách chỉ tương đối mà thôi.

“Tôi có thể phụ trách việc này từ đây, thưa sĩ quan. Cảm ơn anh.”

Nghe thấy giọng Jack, cả Cameron và viên cảnh sát mà Slonsky cắt cử thay cho Kamin và Phelps đều quay lại. Cô nhìn Jack sai bước xuống cầu thang cuốn.

“Cảm ơn, đặc vụ Pallas, nhưng không cần đâu.” Cô đáp lại một cách lãnh đạm. “Tôi sẽ đi cùng cảnh sát Zuckerman cho tới khi Kamin và Phelps đến.”

Jack phớt lờ cô và giơ phù hiệu ra với Zeckerman. “Jack Pallas. Anh đã nói chuyện điện thoại với cộng sự của tôi cách đây mấy phút, vì thế, chắc anh hiểu rằng FBI có quyền hạn đối với vụ điều tra có liên quan tới cô Lynde đây. Tôi sẽ đảm bảo cô ấy về tới nhà an toàn.”

Cameron đứng nhìn cảnh sát Zuckerman gật đầu chào và chúc cô buổi tối tốt lành. Sau khi anh ta đi khỏi, cô nhìn Jack. “Tại sao anh lại làm thế?”

“Bởi vì chúng ta vẫn chưa kết thúc cuộc nói chuyện.”

“Tin tôi đi, chúng ta đã nói xong rồi.”

Jack lắc đầu. “Chưa đâu!” Anh tiến về phía cô, gần đến nỗi Cameron phải ngẩng đầu để nhìn anh.

“Ý cô là gì khi cô nói rằng tôi đã nhìn thấy điều tôi muốn thấy vào buổi sáng hôm ấy?”. Anh ta quan sát nét mặt cô, tìm kiếm câu trả lời. “Có điều gì nữa mà lẽ ra tôi nên thấy?”

Cameron vẫn giữ vững ý kiến của mình. “Nếu đây là một kỹ thuật thẩm vấn thì nó không có hiệu quả đâu.”

“Tôi cực kì giỏi việc này khi cần, cô biết đấy!”

“Thế thì thật may mắn vì tôi không định nói chuyện nhiều với anh.”

“Có thể cô sẽ nhiệt tình với việc này hơn trên đường về nhà.”

Mất mấy giây, Cameron mới hiểu được câu ấy. “Tôi sẽ không về nhà cùng anh.”

Jack gật đầu. “Tôi đã gọi điện cho Kamin và Phelps bảo họ chờ chúng ta ở nhà cô rồi.”

“Tại sao?”

“Tôi nói với cô rồi, chúng ta vẫn chưa nói chuyện xong.” Anh mỉm cười. “Có chuyện gì à? Cô không tin tưởng giao phó bản thân cho tôi à?”

Cameron nhướn mày. “Tốt thôi! Hãy kết thúc chuyện này. Ô tô của anh đâu?”

“Đỗ trên đường trước căn hộ của tôi.” Anh chỉ tay về phía sau cô. “Chúng ta sẽ đi cái kia.”

Cameron quay người và thấy chiếc xe mô tô đỗ trước tòa nhà. Cô không phải là chuyên gia về xe mô tô, vì thế khi kể lại chi tiết sự việc tối đó

cho Collin nghe, lúc anh ngắt lời cô ở điểm này để hỏi hàng ngàn câu hỏi chết tiệt về loại mô tô Jack lái thì điều tốt nhất cô có thể trả lời cậu ấy là không, đó không phải một chiếc Harley và nó cũng không phải xe thể thao.

Nó có màu bạc và đen, nhưng nó nhất định là một chiếc xe dành cho những anh chàng xấu tính, cô khẳng định như vậy khi nhìn nó một lượt. Nói “anh chàng xấu tính” là theo cách nói giảm và lịch sự, nhưng lại cực kỳ hợp với Jack.

“Tôi không ngồi nó đâu.” Cameron bảo với anh ta.

“Chưa bao giờ ngồi xe mô tô à?” Anh đoán.

“À, không. Không phải thứ tôi thích.”

“Làm sao cô biết chúng không phải là thứ mình thích nếu chưa bao giờ thử?”

“Thứ nhất, vì chúng nguy hiểm.”

“Nếu ở trong tay người biết sử dụng thì không hề nguy hiểm.” Jack bước về phía chiếc mô tô và leo lên.

Cameron đã có sẵn lời đối đáp nhưng lại không thể thốt ra được. Khi thật, anh ta trông hấp dẫn một cách lố bịch khi ngồi trên chiếc xe.

Jack gật đầu. “Nào, đi thôi!”

Cameron bước tới. “Làm sao tôi có thể leo lên thứ đó trong chiếc váy này được?”

Anh ta không hề chớp mắt. “Đường xẻ nơi đùi cô có thể giải quyết được vấn đề này đấy.”

Nghĩa là... Anh ta đã để ý đường xẻ trên váy cô.

Cameron vén váy rồi trèo lên, để lộ chân mình nhiều hơn. Ối! Cô chỉnh áo khoác để che lại, tự hỏi không biết Jack đã thấy đến đâu. Trông nét mặt anh ta khi cô nhìn lên thì có vẻ đã nhìn thấy nhiều rồi.

“À, phải rồi, chiếc váy tốt đấy chứ!” Anh ta nói với đôi mắt ánh lên vẻ ấm áp hơn bình thường cô vẫn thấy.

Cameron vòng chiếc ví qua thắt lưng rồi đặt nó trên đùi. Cô tìm tay vịn quanh chỗ ngồi. “Tôi sẽ bám vào đâu?”

“Tôi.”

Thật là tiện làm sao! “Có lẽ tôi nên đi cùng Phelps và Kamin.” Cô nói với vẻ lo lắng.

“Bây giờ thì quá muộn để rút lại rồi!” Jack vòng tay qua người cô và kéo chiếc mũ bảo hiểm từ phía sau của ghế ngồi. “Cô không bao giờ biết được đâu, có thể cô sẽ khiến chính mình ngạc nhiên và thích nó đấy!” Anh đưa cho cô chiếc mũ bảo hiểm. “Đội cái này lên.”

“Còn anh thì sao?” Cô hỏi.

“Tôi không cần.”

Điều đó sẽ khiến anh ta lái cẩn thận hơn. Hay ít ra là cô hy vọng thế. Cô đội mũ vào trong khi Jack khởi động máy với tiếng động cơ ầm ầm. Không suy nghĩ gì, cô túm lấy eo anh ta và trượt lại gần để ôm chặt hơn.

Trước khi họ khởi hành – vì đó rất có thể là những lời cuối cùng của cô – cô nhắc tấm kính chắn mũ bảo hiểm lên và rướn người ra phía trước để nói át tiếng động cơ xe mô tô. “Đừng làm gì điên rồ. Tôi là phù dâu trong đám cưới bạn tôi, Amy. Cô ấy sẽ giết tôi nếu tôi phải ngồi xe lăn dọc lối vào và cơ thể bị bó bột. Thêm nữa, tôi mua đôi giày mười phân này chỉ dành cho dịp ấy và chúng sẽ không hợp với nạng đâu!”

Nói xong, cô kéo kính chắn xuống.

Jack quay người lại và đẩy tấm kính chắn lên. “Đừng lo, vì đây là lần đầu tiên của cô, tôi sẽ cực kỳ nhẹ nhàng.” Với một cái nháy mắt, anh ta hạ tấm chắn xuống.

Cô lại mở nó ra. “Lời ám chỉ hay đấy! Có phải tôi sẽ bị dụ bởi...”

Jack quay lại và ngắt lời của cô bằng cách kéo tấm kính chắn xuống. “Xin lỗi nhé, không nói gì nữa, nó phân tán sự chú ý của tài xế.”

Trong chiếc mũ bảo hiểm, Cameron ngậm chặt miệng trong sự bức tức. Nếu anh ta giết chết cả hai trên chiếc xe ngu ngốc này thì việc cô không thể nói ra những lời cuối sẽ thực sự khiến cô phẫn nộ trên thiên đàng.

Nhưng khi họ lái xe qua tòa nhà thì nỗi sợ xe mô tô nhanh chóng vượt lên sự bức dọc của cô với Jack. Cô vòng tay ôm eo anh ta thật chặt. Họ đi qua đại lộ Michigan được gần nửa đường thì dừng lại ở đèn giao thông dẫn tới lối đi dọc bờ sông. Qua lớp kính chắn, cô nhìn đèn giao thông chuyển sang màu vàng, rồi đỏ, sau đó cô nhắm mắt lại khi đèn báo hiệu chuyển sang xanh và họ phóng đi với tốc độ chóng mặt.

Khi cô mở mắt ra thì họ đang chạy qua đường hầm phố Oak, đột ngột phóng lên và vút vào không gian thoáng đãng với sự trải rộng của hồ Michigan ở bên tay phải. Những làn sóng dữ dội của hồ xô vào nhau và không thể kìm nổi mình, Cameron ngắm nhìn khung cảnh thành phố mà cô yêu thích: tòa nhà Hancock cùng những tòa nhà chọc trời khác vươn cao hùng vĩ bên cạnh hồ cùng với ánh sáng rực rỡ từ bánh quay Ferris ở bến Navy. Cứ mỗi tháng Ba giá rét, khi Cameron tự hỏi mình tại sao lại sống ở Chicago thì cảnh tượng này chính là câu trả lời.

Cô quay người và nép mình gần Jack hơn khi họ chạy dọc lối đi qua công viên Lincoln và bến tàu. Không khí hơi lạnh, nhưng cô đã có áo khoác

và Jack gần như chặn hết gió rồi. Và dù rất ghét phải thừa nhận điều này nhưng đúng là chuyển đi rất ... thú vị. Cameron bỗng thấy hứng khởi và mấy phút sau, khi họ đi chậm lại để ra khỏi bờ hồ ở cảng Belmont thì cô đẩy tấm kính chắn mũ bảo hiểm lên.

“Đi đường dài hơn ấy!” Cô hỗn hển nói vào tai Jack.

Rất khó để nói át tiếng động cơ xe mô tô, nhưng Cameron gần như chắc chắn đã nghe thấy tiếng Jack cười thầm. Khi họ đi chậm lại, cô thả lỏng người và nói lỏng vòng ôm quanh eo Jack. Không hề suy nghĩ, tay phải cô vô tình lướt dọc bụng Jack, cô cảm nhận được cơ bụng anh căng ra, rắn và chắc như đá.

Đó chính là khoảng khắc Cameron bắt đầu nghĩ về sex.

Cô tự biện hộ cho ý nghĩ đó của mình, trước hết vì anh ta là người đàn ông hấp dẫn nhất mà cô từng để mắt đến và bây giờ là cả tay cô nữa, rõ ràng việc cô đang kẹp anh ta giữa hai chân cũng là một lý do. Khi họ chạy dọc phố, chậm rãi và dễ chịu, cô cố gắng xóa bỏ ý nghĩ đen tối ấy ra khỏi đầu mình. Nhưng rồi, khi họ dừng lại ở ngã tư và cô để ý bàn tay Jack điều khiển tay cầm lúc anh tăng tốc gần giống như sự vuốt ve. Thế là, cô lại bắt đầu tưởng tượng ra những thứ khác mà tay anh có thể chạm tới, bàn tay mạnh mẽ ấy nhắc bổng cô lên, bế cô xuống, vỗ nhẹ vào cô, ghì chặt cô vào tường... Bất chợt cô nhận ra đầu óc mình đã đi quá xa với những ý nghĩ đen tối đó; cô sẽ cần một cái thang thật dài để có thể bước ra khỏi nó, thế nên, cô đầu hàng trước những hình ảnh tưởng tượng ấy.

Trong đầu Cameron, họ đang tiến tới phần hay ho. Cô đang nhớ lại cảnh ngày hôm trước, khi Jack và Wilkins qua nhà cô để báo về việc giám sát bảo vệ, còn lần này thì chỉ có cô và Jack thôi (không nhắc đến làm sao anh ta có thể vào nhà cô được, chi tiết này không cần thiết). Cô vừa bước ra khỏi nhà tắm (tất nhiên là với mái tóc và cách trang điểm hoàn hảo) còn anh ta thì đang chờ ở phòng ngủ của cô (một hành động có vẻ mang tính

chất theo đuổi trong đời thực nhưng lại cần thiết để làm tình tiết câu chuyện tiến triển). Rồi anh ta nói vài điều tinh quái về việc cô sẽ là một nhân chứng và cô cũng đáp lại một cách tinh quái (cô vẫn chưa nghĩ ra chính xác lời hội thoại nhưng đến đoạn này thì cuộc hội thoại có vẻ trở nên thừa thãi), rồi cô thả khăn tắm xuống sàn nhà, bước tới, không nói một lời nào khác, họ nhào lên giường và ...

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Cameron, cô chớp chớp mắt khi trở về với thực tại. Cô ngồi đó, cần một lúc để bình tĩnh lại, cố gắng tập trung vào sự thật rằng người đàn ông đi cùng cô là Jack Pallas, người mà chỉ quen biết trong thời gian rất ngắn, nhưng đã mang lại cho cô rắc rối và rất nhiều việc tồi tệ.

Thấy Cameron không hề dịch chuyển, Jack quay ra và mở tấm kính chắn mũ bảo hiểm giúp cô.

“Cô vẫn ổn đấy chứ?”

Cameron thoát khỏi ý nghĩ đó. “Chắc chắn rồi... tôi không sao.” Cô tháo mũ bảo hiểm ra, đưa cho anh ta và thậm chí cố tỏ ra hào hứng. Hay ít ra là cô nghĩ thế.

Jack nhìn cô thật kĩ. “Cô đang thẹn đấy à?”

Cameron nhún vai. “Tôi không nghĩ vậy. Có thể vì gió nên đã có chút màu trên má tôi.”

“Nhưng cô đội mũ bảo hiểm mà.”

À đúng! Đến lúc phải đi thôi.

Cameron xuống xe một cách nhanh nhất có thể trong chiếc váy xẻ và đôi giày cao gót. Jack đỗ xe cạnh lề đường, vì thế, phần đường nhô lên giúp

cô xuống xe dễ hơn. Cô gật đầu nhẹ, tạm biệt anh. “Cảm ơn vì chuyến đi. Chúc ngủ ngon!” Cô quay người và tiến về phía cổng.

“Chờ đã... Tôi cần kiểm tra qua nhà cô.”

Cameron dừng lại, quên mất điều đó. “Ồ, thế thì nhanh lên nhé!” Cô bước đến cổng, vừa với tới tay cầm thì tay anh ta chạm vào tay cô.

“Nóng lòng muốn thoát khỏi tôi phải không?” Jack hỏi.

Cameron quay lại. “Đúng thế.”

Jack dừng lại, như thể thấy điều gì đó ngoài mong đợi, anh tiến một bước về phía cô. “Tại sao cô lại nhìn tôi như thế?”

À... ờ... phiền rồi đây.

Cameron cố gắng lờ đi. “Như thế nào cơ?” Cô mở cổng và đi thụt lùi về phía bậc thềm.

Jack tiếp tục tiến về phía cô. “Như thế.”

Cameron đặt tay lên gờ đá và chậm rãi leo lên bậc thang. “Anh đang tưởng tượng mọi thứ đấy.”

Anh ta lắc đầu một cách chậm rãi. “Không đâu.”

“Hắn vì tôi đã quá hứng thú với lần đầu tiên đi xe mô tô.” Cô nói dối và cũng có thể với ý nghĩ về việc lái thứ gì đó khác nữa. Thật trơ trẽn!

Jack mím môi. “Chúa ơi, Cameron...”

Khi đi cùng cô tới cửa, nét mặt của anh ta có phần tức giận,... có gì đó hoàn toàn khác. “Thế tôi phải làm gì khi cô nhìn tôi như vậy?”

“Lờ nó đi! Tập trung vào sự thật là anh ghét tôi.”

“Tôi đang cố đây. Tôi đang thực sự cố gắng đây.”

Jack làm cô mắc kẹt giữa anh và cánh cửa. Cameron tự hỏi liệu anh ta có nghe thấy tiếng tim cô đập thình thịch không nhỉ?

Jack đặt tay lên hông cô. Chỉ một sự tiếp xúc đơn giản thế thôi nhưng Cameron như nghẹt thở. Lưng cô dựa vào cửa, chuyển động duy nhất của cơ thể lúc này là ở lồng ngực, nhịp thở cô gấp và ngắn.

Ánh mắt Jack dừng lại ở đôi môi đang hé mở của Cameron. Tay kia của anh lướt tới gáy cô và hơi nghiêng đầu xuống, đôi mắt đen của anh dán chặt vào cô thật nóng bỏng khiến cô cảm nhận được sức nóng lan tỏa khắp người.

Cameron có thể đẩy anh ra nếu cô muốn, nhưng cô không làm như thế.

Ánh mắt anh dịu lại. “Cameron...” Anh nói, giọng khàn khàn, cô cảm thấy như mình tan chảy ngay lúc ấy. Đoán biết được anh định làm gì, cô nhắm mắt và cảm nhận đôi môi anh lướt nhẹ qua môi cô ngay trước khi anh... dừng lại.

Chớp mắt một cách bối rối, Cameron đứng nhìn khi Jack lùi lại.

“Chúng ta có khách.” Giọng anh khàn khàn.

Cameron nhìn chiếc xe quen thuộc đỗ trên đường ngay trước nhà cô, là Phelps và Kamin.

“Họ đến đây vào lúc nào nhỉ?” Cameron hỏi.

“Vừa đến. Tôi nghe tiếng thắng xe.” Jack chỉ tay về phía cửa. “Cô có chìa khóa chứ?”

Cô gật đầu, cố gắng làm đầu óc mình tỉnh táo. “Trong ví của tôi.” Cô lấy chìa khóa ra và mở cửa.

Jack đi qua cô và bước vào trong. “Đứng ở cửa ra vào, nơi Kamin và Phelps có thể trông thấy cô!” Rồi anh đi vào xem xét nhà cô.

Cameron đứng đó và chờ, cố gắng phân tích xem chuyện gì đã xảy ra giữa cô và Jack. Lí trí cô nhanh chóng chấp nhận việc đã phạm phải một sai lầm rất lớn mặc dù cơ thể cô dường như không sẵn lòng cho đó là sự thật.

Hãy kiềm chế, cô tự nhủ khi Jack bước xuống cầu thang từ tầng hai.

“Tất cả đều ổn.” Anh bước tới và nói.

Cameron bước ra khỏi cửa ra vào vì nhận thấy rằng khoảng cách chính là cách phòng thủ với anh ta tốt nhất vào lúc này.

Jack để ý thấy sự né tránh của cô. “Đừng quên khóa cửa đấy nhé!” Anh nói ngắn gọn rồi bước ra khỏi cửa.

Jack bước nhanh xuống bậc thang, cố gắng hiểu xem chính xác từ khi nào anh trở thành một tên ngốc như vậy. Anh đã gần như hôn cô. Và nếu Phelps và Kamin không thẳng xe vào lúc đó thì có lẽ anh đã hôn cô. Rõ ràng là một ý tưởng tốt. Ít nhất là về việc này, họ có vẻ nhất trí với nhau.

Anh đã mất cảnh giác trong phút chốc bởi cái cách Cameron nhìn anh khi vừa xuống xe, dù đó là cái quái gì đi nữa, nhưng bây giờ một lần nữa lại khiến anh tập trung. Cô là nhân chứng của anh. Quan trọng hơn, cô là Cameron Lynde, điều đó có nghĩa là không được đụng vào cô. Lần trước, anh đã tới quá gần cô ta, và thất bại. Đó là một lần đáng nhớ, nó làm anh không muốn trải qua lần nữa.

Anh thích trở lại Chicago. Là một người cô độc, anh không có nhiều bạn, anh chỉ có chị gái và đứa cháu trai hai tuổi sống gần thành phố. Lần

này, anh định ở lại Chicago luôn, điều đó có nghĩa là không được để xảy ra những hành động ngu ngốc, đặc biệt là những lần dính dáng đến Cameron.

Jack đi quanh ngôi nhà, kiểm tra xem các cửa ra vào và cửa sổ đã khóa an toàn chưa. Xong xuôi, anh đóng cổng và đi về phía phía chiếc ô tô đỗ bên lề đường. Anh không biết Kamin và Phelps đã thấy những gì, nhưng họ không cười thích thú hay trở mặt nhìn khi anh đi tới nên anh cho đó là dấu hiệu tốt.

Cửa kính xe được kéo xuống khi anh bước tới. Jack biết mình đã gặp rắc rối khi anh nhìn thấy vẻ mặt của viên cảnh sát nhiều tuổi.

Kamin cười hài lòng. “Thì ra đó là lí do anh muốn đưa cô ấy về từ nhà hàng.”

Phelps nhào người ra từ ghế bên kia. “Có phải điều đó có nghĩa là cô ấy sẽ không đi cùng Max – nhà đầu tư ngân hàng đến đám cưới không?”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Phía Tây thành phố, Grant trở nên rắn mặt khi anh tiến về phía quán bar với tấm biển đèn nê ông đỏ nhấp nháy dòng chữ “Câu lạc bộ Rio”. Anh có cảm giác mình không mặc gì khi không mang theo súng và bao súng, nhưng chỉ có gã đàn ông nào muốn chết mới thử mang thứ đó vào một nơi như thế này.

Grant đẩy cửa vào và ngay lập tức cảm nhận được nhịp ồn ã của điệu salsa ngập tràn. Gần như ngay khi anh vừa bước vào trong thì một gã đẹp trật tự trong bộ đồ đen và đeo khuyên tai đi đến khám xét người anh. Anh hỏi anh ta xem anh có thể tìm thấy ông Black ở đâu - đó là tất cả những gì người liên lạc nói với anh: hãy tìm một ông Black nào đó. Anh ta gật đầu, chỉ về hướng những chiếc bàn trống ở phía cuối câu lạc bộ.

Grant chọn một bàn có góc và ngồi xuống. Có lẽ khó ai có thể nghe được cuộc trò chuyện giữa anh và “ông Black” qua tiếng nhạc nhưng dựa vào mục đích của chuyến viếng thăm này thì anh không muốn mạo hiểm nếu như có ai đó nghe trộm. Cô bồi bàn bước đến chờ Grant gọi đồ uống và anh gọi một ly whisky. Anh không định uống, nhưng trong những tình huống như thế này thì vẻ bề ngoài là tối quan trọng, còn anh thì không muốn trông quá lo lắng hay đáng nghi.

Sau khi cô phục vụ bàn mang đồ uống ra, anh ngồi lúi lúi và vờ tập trung vào màn nhảy múa ở sân khấu giữa câu lạc bộ. Đến giữa bài hát thứ hai thì một người đàn ông gầy và cao độ bốn mươi tuổi xuất hiện trước bàn của anh. Ông ta mặc chiếc sơ mi trắng cổ bẻ với quần bò màu tối và có mái

tóc cắt ngắn vàng hoe. Tay áo ông ta xắn lên, để lộ đầy những hình xăm. Hình ảnh này không giống như những gì anh đã hình dung.

“Ông là Black? Grant hỏi.

“Đoán giỏi đấy!” Người đàn ông nói, giọng hơi cau. Ông ta ngồi ở ghế đối diện. “Nghe nói anh đang tìm kiếm thông tin về một vụ điều tra của FBI, anh Lombard.”

Grant quyết định không hỏi tại sao ông ta lại biết tên mình. “Tôi nghe nói rằng Roberto Martino có thể giúp tôi.”

Black châm một điếu thuốc và nhả khói tỏa khắp bàn. “Ông Martino không giúp người khác, anh Lombard ạ. Mọi người giúp ông ấy. Nói cho tôi biết Thượng nghị sĩ Hodges có biết anh ở đây không?”

Grant cũng quyết định không hỏi làm sao họ biết anh đang làm việc cho ai. “Ông không cần phải biết. Tham mưu trưởng của ông ta cử tôi đến.” Anh đáp, giả bộ rằng anh đến đó chỉ vì lệnh của Driscoll. Không phải vì một ai đó có thể biết về cuộc gặp gỡ này. Câu lạc bộ Rio không phải là một quán bar mà những bí mật ở đây có thể bị lộ ra ngoài.

“Tại sao tôi lại quan tâm đến tham mưu trưởng của thượng nghị sĩ Hodges chứ?” Black hỏi.

“Anh ta nhận được sự hỗ trợ của một người đàn ông có tầm ảnh hưởng lớn. Có quan hệ với thượng nghị sĩ Hodges và có thể sẽ giúp ích cho chủ của ông một ngày nào đó.”

Black xem xét điều này trong khi rít một hơi thuốc nữa.

“Có thể có, cũng có thể không.”

“Có lẽ ông sẽ thấy quan tâm hơn khi biết rằng thượng nghị sĩ Hodges và ngài Martino có chung một kẻ thù.”

“Martino có nhiều kẻ thù lắm. Anh phải nói cụ thể hơn nữa.”

“Jack Pallas.”

Ánh mắt của Black cho thấy ông ta nhận ra cái tên ấy. “VẬY là ông biết anh ta.”

Black gật đầu. “Đúng... Tôi biết Jack Pallas. Mặc dù anh ta lấy tên khác khi tôi quen biết anh ta”. Giờ thì ông ta có vẻ quan tâm hơn nhiều. “Anh biết gì về Pallas?”

“Tôi biết anh ta đã trà trộn vào tổ chức của ông.” Grant đáp. “Biết cả chuyện anh ta phản bội Martino và đã loại bỏ nhiều quân của các ông trong thời gian đó.”

Black ngừng lại trong giây lát. “Anh muốn gì hả Lombard?”

“Pallas là đặc vụ chính trong một vụ điều tra có liên quan đến Hodges. FBI đang giấu chúng tôi điều gì đó. Tham mưu trưởng của ngài thượng nghị sĩ yêu cầu tôi tìm hiểu xem điều đó là gì. Tất nhiên anh ta sẽ rất biết ơn nếu ông có thể giúp được việc này. Là tham mưu trưởng của ngài thượng nghị sĩ, anh ta hi vọng có ngày sẽ báo đáp”. Rõ ràng anh đang thêm vào chi tiết yêu cầu của Driscoll, nhưng theo như Grant hiểu, nếu Roberto Martino có đến đòi báo đáp thì đó sẽ là vấn đề của Driscoll chứ không phải của anh.

Như thế được ra hiệu một cách âm thầm, một cô bồi bàn từ đâu xuất hiện và đặt một cái gạt tàn trước mặt Black. Ông ta búng nhẹ tàn thuốc rồi xoay xoay nó quanh gạt tàn, để lộ phần tàn cháy đỏ. Ông ta rít một hơi nữa, Grant có thể đoán được rằng ông ta đang cân nhắc lời đề nghị của mình.

“Hãy nhìn việc đó theo cách này: Nếu giúp chúng tôi, ông có cơ hội làm cho việc điều tra của Pallas rồi lên.” Grant thêm vào. “Dù điều anh ta đang che giấu là gì đi nữa thì nó cũng rất quan trọng bởi anh ta không muốn ai biết về nó cả.”

Black thả lỏng người, cười một cách nghiêm túc. “Anh có vẻ khá tự tin rằng chúng tôi sẽ đưa tin cho anh chỉ vì điều đó. Tôi nghĩ anh đã đánh giá quá cao việc Martino không thích Pallas đấy.”

“Thế ư?”

Ban đầu, Black không nói gì. Sau một hơi thuốc nữa, ông ta đứng dậy. “Chờ ở đây!”

Grant thở hắt ra một cách chậm rãi. Nếu ông ta không trở lại với mấy tên khùng bố đánh thuê và một chiếc ô tô với cốp xe được trang bị dây nhựa thì có vẻ như ông ta đang đi tìm câu trả lời.

Vài phút sau, Black quay lại. Ông ta ném một mẫu giấy đã được gấp nhỏ lên bàn. “Người đàn ông này sẽ giúp anh. Gặp ông ta ở địa chỉ này vào mười giờ tối thứ Bảy. Giờ thì anh nợ chúng tôi đấy, Lombard. Không phải tham mưu trưởng hay ai khác mà chính là anh. Vì thế, tôi hi vọng rằng thông tin mà người đàn ông này đưa ra có là gì đi nữa thì nó cũng đáng.”

Grant cảm nhận được sự tức giận dâng lên nhưng anh không phản ứng gì. Anh cũng hi vọng thông tin ấy đáng giá và rất trông mong điều đó.

Anh mở mẫu giấy ra thì thấy một cái tên và một địa chỉ. Anh nhìn lên, chắc chắn anh đang bị chơi rồi. “Không thể thế được!”

“Đúng thế đấy!” Black đi khỏi bàn và biến mất vào đám đông.

Grant liếc nhìn mảnh giấy trong tay. Đây là một bước ngoặt đáng ngạc nhiên. Anh không biết mặt người đàn ông này, nhưng tất nhiên, anh nhận ra

cái tên đó. Bất kì ai có mối liên hệ đến nền chính trị và việc thi hành luật ở Mỹ, đặc biệt là ở Chicago đều nhận ra cả - Silas Briggs.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Jack nhìn đồng hồ khi anh và Wilkins bước xuống máy bay. Chuyến bay hoãn khiến họ bị chậm ba giờ so với kế hoạch. Đây chẳng phải là niềm vui của việc đi lại bằng đường hàng không hay sao?

Đã thế, trước khi chuyến bay bị hoãn thì tâm trạng anh cũng tệ lắm rồi. Davis đã gọi điện làm thủ tục trong khi anh và Wilkins chờ đợi lên máy bay và muốn có thêm tin tức mới về cuộc điều tra. Jack biết Davis đang chịu áp lực từ cấp trên, điều đó có nghĩa là Davis đang gây áp lực với anh. Và thật chẳng may khi Jack chẳng có gì nhiều để báo cáo cả.

Họ đã dành ba ngày qua để phỏng vấn nhân chứng mà chẳng thu được kết quả gì. Đầu tiên, họ tìm hiểu những khách hàng cũ và bạn trai cũ của Mandy Robards để xem liệu ai có thể ghen tuông về quan hệ của cô với thượng nghị sĩ Hodges không. Họ không thu được thông tin gì theo hướng đó cả. Mặc dù Mandy có vẻ là một người được yêu thích đối với những khách hàng vì kỹ năng chuyên nghiệp, nhưng không ai trong số họ, kể cả bạn trai cũ cũng chẳng có vẻ gì là phiền lòng khi cô ta có quan hệ tình dục với những người đàn ông khác. Nếu có thì rất ít trong số họ có vẻ có quan hệ về mặt tình cảm với Mandy. Cô ta làm những gì cần làm như một phần của công việc – rõ ràng khá ấn tượng, thế nhưng lại không có quan hệ tình cảm cá nhân với bất cứ ai.

Thật lạ là Jack thấy mình có nét gì đó tương đồng với Mandy Robards. Một số nghề đòi hỏi việc sống thờ ơ ở một mức độ nào đó, dẹp bỏ xúc cảm để làm việc cần làm. Đó là một trong những lí do tại sao sự bộc phát của anh với tay phóng viên về Cameron đã làm chính anh ngạc nhiên hơn bất kì

ai, anh hiếm khi mất đi sự điềm tĩnh, ngay cả trong những tình huống áp lực nhất. Tuy nhiên, cô ta lại có khả năng hấp dẫn anh, điều làm anh thấy điên tiết lên.

Và “điên tiết” rõ ràng là tâm trạng xuyên suốt cả tuần qua. Gần đây, có vẻ như Jack không thể bước vài bước mà không đắm sầm vào ai đó, rõ ràng không có việc gì hơn là anh đã thực sự nổi khùng. Chuyến đi của anh với Wilkins là một chuỗi những thất vọng.

Hôm qua, họ bay đến New York, lần theo danh sách những người có thể có thù hằn với Hodges. Danh sách này chủ yếu dựa vào việc gần đây ông ta được chỉ định làm Chủ tịch Ủy ban Thượng viện về ngân hàng, nhà đất và các vấn đề đô thị. Hodges là người đề xướng tăng cường các quy định và việc giám sát các tổ chức tài chính. Đáng lưu ý nhất là các ngân hàng đầu tư phố Wall và các quỹ đầu cơ. Động thái đầu tiên của ông ta với tư cách Chủ tịch là mở một loạt các cuộc điều tra về các hoạt động thương mại sai phép và sự sụt giá của thị trường chứng khoán – một hành động khiến ông ta không được lòng các Giám đốc điều hành phố Wall.

Jack không nghĩ rằng mình có thể tìm thấy một đội ngũ luật sư nào khó đối phó hơn những luật sư đại diện cho Hodges. Chuyến đi đến New York này đã chứng minh rằng anh nhầm. Dù anh và Wilkins cuối cùng cũng có thể gặp được hầu hết các Giám đốc điều hành của các quỹ đầu tư và các ngân hàng đầu tư trong danh sách của họ thì việc đối mặt với họ không dễ dàng. Hầu hết họ đã nhượng bộ bởi sự bền bỉ của Jack, số khác thì bởi sự hấp dẫn của Wilkins. Tuy nhiên, một số người cứng đầu thì thẳng thừng từ chối nói chuyện với bất kì ai đến từ FBI. Tóm lại, đó là mấy ngày thật dài.

Khi Jack và Wilkins đang ở New York, anh đã nhờ một chuyên viên điều tra ở văn phòng tập hợp lại hồ sơ ảnh của tất cả những người họ đã phỏng vấn trong tuần qua. Kế hoạch ban đầu, trước khi chuyến bay của họ bị hoãn, anh và Wilkins sẽ ghé qua văn phòng để lấy tập hồ sơ rồi đến nhà

Cameron để đưa cho cô xem các bức ảnh. Jack hi vọng Cameron có thể nhận ra ai đó cô đã nhìn thấy tối hôm đó, trước khi xảy ra vụ giết người – có thể là người mà cô để ý thấy ở hành lang, ở nhà hàng, hay tốt hơn nữa là ở tầng mười ba.

“Anh nghĩ sao?” Wilkins hỏi khi họ rải bước dọc nhà đón khách sân bay, tiến về phía gara ô tô nơi để xe sáng hôm trước. Anh nhìn đồng hồ. “Bảy giờ mười lăm rồi. Anh có nghĩ là quá muộn để tới chỗ Cameron không? Tôi bảo với cô ấy cách đây ba tiếng rồi. Cô ấy bảo tối nay, cô ta có lịch, có thể cô ấy không còn ở nhà nữa ấy chứ.”

Jack liếc nhìn. “Lịch như thế nào?”

Wilkins nhún vai. “Cô ấy không nói. Tại sao anh hỏi thế?”

“Không vì sao cả. Chỉ hỏi thế thôi!” Jack rút điện thoại và gọi cho Kamin. Sau vụ việc đáng hổ thẹn hôm thứ Tư thì anh đã lấy số điện thoại của cả Phelps và Kamin để có thể liên lạc với họ bất cứ lúc nào.

Kamin nghe điện và xác nhận Cameron vẫn ở nhà. “Cũng ở đây được một lúc rồi, cô ấy rủ mấy người bạn gái đến và hình như họ đang vui vẻ.” Anh ta nói.

Jack cảm ơn rồi tắt máy vì không muốn để cho anh ta có cơ hội bình luận về chuyện Kamin gần như đã nhìn thấy vào tối thứ Tư. “Gần như” đó là điểm mấu chốt trong ý nghĩ của Jack – nếu anh thực sự đã hôn Cameron thì anh sẽ phải thừa nhận sự thật đó, ngay cả khi chỉ với bản thân. Nhưng khi nó chỉ gần như là một nụ hôn thì anh có thể tiếp tục giả vờ rằng không hề có chuyện gì xảy ra cả. Đó chính xác là điều mà anh định làm.

“Sao anh không gọi cho Cameron và hỏi xem cô ấy có phiền không nếu chúng ta ghé qua?” Wilkins hỏi.

“Bởi vì cô ta sẽ trả lời không còn tôi thì sẽ không thể làm việc này vào ngày mai được.” Jack nói. Đó là ngày nghỉ đầu tiên của anh kể từ khi anh trở lại Chicago và anh đã lên kế hoạch sẽ đưa cháu trai đến bảo tàng hải dương học Shedd. “Còn thứ Hai thì cô ta sẽ trở lại văn phòng mà tôi thì không muốn nói chuyện ở đó. Không ai được biết là cô ta đang hợp tác với chúng ta trong vụ này.”

“Nếu anh muốn gặp cô ta thì cứ thừa nhận, Jack ạ, không sao mà.”

“Chắc chắn rồi, tôi muốn gặp cô ta, để cô ta có thể xem mấy bức ảnh này.”

Wilkins vỗ vai anh. “Anh cứ bám lấy câu chuyện ấy đi, anh bạn ạ.”

Đôi khi làm một kẻ khó ưa cứng đầu lại khiến anh phải bẽ mặt. Đây là một trong những lần như thế.

Jack đứng ngoài nhà Cameron, quan sát cảnh tượng. Từ những gì anh có thể thấy qua cửa sổ, phải có đến ít nhất mười lăm hay hai mươi phụ nữ ở bên trong.

“Tôi nhớ anh đã nói rằng cô ta có một vài bạn gái đến chơi cơ mà.” Jack nói với Kamin. Cả hai người họ, cùng với Phelps và Wilkins, đứng một hàng tựa vào chiếc xe ô tô, nhìn từ bên này đường thì thấy người phụ nữ tầm tuổi cuối hai mươi hoặc đầu ba mươi, mặc quần bò và đi giày cao gót, xách túi quà màu hồng bước tới bậc cửa nhà Cameron và nhấn chuông. Một người phụ nữ mảnh khảnh ăn mặc rất phong cách ra mở cửa. Họ cùng la lên vui mừng, ôm nhau, rồi cửa đóng lại và tất cả trở lại yên ắng.

Kamin nhún vai. “Vào lúc ấy thì chỉ có một số bạn gái thôi.”

“Anh không cho rằng cần phải gọi điện thoại cho tôi và nói rằng, cô ta tổ chức tiệc các cô nàng độc thân sao?”

“Tôi không biết các anh định phóng đến đây, đặc vụ Pallas ạ.”

Jack im lặng, nhận ra rằng anh đã tự đẩy mình vào chuyện này.

“Các anh nghĩ những cái túi hồng ấy để làm gì?” Wilkins hỏi, giọng đầy thắc mắc.

Phelps đứng cạnh anh ta, cũng mở to mắt và cảm thấy ấn tượng. “Đó là một trò chơi. Mỗi cô gái mang một bộ đồ lót, thứ mà cô ta thường mặc. Cô dâu sẽ phải đoán bộ nào do ai mang đến. Nếu cô dâu đoán sai, cô ấy phải uống một ly rượu. Nếu cô ấy đoán đúng thì cô gái kia sẽ phải uống.”

“Cameron đã lo sợ rằng Amy sẽ không thích trò này, nhưng những cô em họ lại cứ khẳng khẳng như thế, hiểu chứ?” Kamin nói.

Jack ngược nhìn lên. “Hẳn là các anh cũng rất thích thú với việc này.”

Phelps cười lớn. “Khi một cô gái như Cameron nói về đồ lót thì chúng tôi lắng nghe.”

“Thế anh thì sao, Jack? Anh có làm được không?” Wilkins hỏi.

“Làm gì?”

“Hai mươi đôi đồ lót. Nghĩ xem, anh có thể nhận ra đôi nào là của Cameron không?”

Jack đã từng bị tra khảo bằng dao, bằng súng, bằng tất cả những thứ mà một người có thể nghĩ đến, nhưng chưa có câu hỏi nào lại khiến anh lúng túng như câu này.

Bởi vì bây giờ, quả thực anh đang nghĩ về đồ lót của cô ấy.

“Tôi không thấy vì lí do gì mà tôi có thể biết được điều ấy.” Anh trả lời một cách cộc cằn. “Thế các anh có nghĩ mình có thể làm được không?”

“Không, nhưng tôi không cố hôn cô ấy cách đây ba hôm.” Wilkins nói.

Anh nhìn chăm chăm vào Kamin và Phelps. “Hai người đúng là nói toàn chuyện tưởng tượng.” Anh quay sang Wilkins. “Chúng ta nên đi thôi!”

Wilkins lắc đầu. “Không thể nào. Chúng ta đến để đưa những bức ảnh này cho Cameron xem, đó mới là việc chúng ta phải làm.”

Jack chỉ vào ngôi nhà. “Anh không có ý nghĩ nghiêm túc về việc đi vào đó đấy chứ.”

Đôi mắt Wilkins ánh lên sự thích thú. “Ồ, tôi sẽ đi vào đấy, cả anh cũng thế, anh bạn ạ.”

“Anh đã cho rằng ví của người khác là bất khả xâm phạm cơ mà! Thâm nhập vào một bữa tiệc của các cô nàng độc thân còn hơn thế nhiều.”

Wilkins xoa tay vào nhau một cách hào hứng. “Tôi biết. và tôi sẽ không bao giờ có được một cái cơ như thế này nữa.”

“Anh là một đặc vụ FBI đấy Wilkins ạ.” Jack nhắc nhở anh ta.

“Tôi cũng là một người đàn ông độc thân, Jack ạ. Và bên trong ngôi nhà ấy là hai mươi phụ nữ tuyệt đẹp đang uống rượu và phô bày đồ lót. Đây là quyết định chẳng cần suy nghĩ gì nhiều.” Anh rời khỏi chiếc xe ô tô và tiến về phía ngôi nhà.

“Nói thì dễ, tay cớm tốt ạ. Tôi là người sẽ phải gánh chịu hậu quả của việc này.” Jack càu nhàu khi bước theo sau.

Wilkins cười lớn. “Tôi biết. Đó là điều khiến việc này thật hoàn hảo.”

Cameron đứng trước tủ lạnh, cố gắng tìm một chỗ để nhét tất cả chỗ pho mát, trái cây và kẹo socola còn thừa vào. Cô em họ của Amy – Jolene,

ló ra từ sau cửa.

“Thế lúc nào thì người múa thoát y tới?”

Cameron lắc đầu. “Chị nói với em rồi, không có người nào cả.” Cô giữ cho giọng mình nhỏ lại. Nếu Amy mà nghe được từ “người múa thoát y” thì cô sẽ phải trả giá đắt. Là phù dâu, cô đã được cung cấp một danh sách các hoạt động và sự kiện cho bữa tiệc độc thân và một người đàn ông trần truồng rõ ràng không nằm trong danh sách đó.

Không có gì đáng ngạc nhiên khi cô em họ khác của Amy, Melanie, cùng thò đầu vào. Giống như loài sam, họ luôn đi theo đôi, nếu bạn thấy một người thì chắc chắn người kia cũng sẽ xuất hiện ngay sau đó.

“Chúng em nghĩ chị chỉ nói thế để Amy không nghi ngờ gì thôi!” Melanie nói.

Cameron đã để ý rằng, những cô em họ này sử dụng đại từ nhân xưng số nhiều “chúng em” một cách lạ lùng và có tính chống đối khi thể hiện sự không hài lòng với điều gì,

“Vâng, chúng em nghĩ rằng đó chỉ là giả vờ để gây ngạc nhiên cho mọi người thôi.” Jolene thêm vào.

“Nếu chỉ là vấn đề tiền bạc thì chúng em sẽ vui vẻ chi trả cho việc đó mà.” Melanie xen vào.

Cameron chẳng nói được gì nữa.Ồ, nhìn xem chỉ vì người đàn ông trần truồng mà họ sẵn lòng góp thời gian và tiền bạc, hai thứ mà bấy lâu nay, dứt khoát là họ không mấy sẵn lòng. Nhưng với tinh thần là một phù dâu, cô nở một nụ cười.

“Không phải là vấn đề tiền bạc đâu. Chị đã hứa với Amy là không có người múa thoát y nào cả. Chị rất tiếc.” Đối lại, cô cũng yêu cầu Amy sẽ

không có chuyện thoát y nào cả nếu cô dính hôn. Một việc mà không có vẻ gì là sẽ xảy ra trong tương lai gần, bởi thứ nhất cô không có bạn trai, thứ hai là cũng chẳng ai có vẻ triển vọng cả. Rõ ràng cô đang trải qua một giai đoạn nhiều trắc trở, đầu tiên là với Max, rồi suýt hôn Jack ở bậc cửa.

Sự căng thẳng hậu chấn thương, Cameron cho là như thế. Rốt cuộc thì cô đã nghe được một vụ giết người, ai cũng có thể cư xử một cách kì quặc và thất thường trong những hoàn cảnh như thế.

Amy bước vào bếp. “Cameron à, có ai đó ở ngoài cửa. Một người đàn ông.”

Mắt hai cô em họ sáng lên. Họ trao nhau ánh mắt thèm muốn: người múa thoát y đến.

Amy chỉ tay vào Cameron, vẻ buộc tội. “Cậu hứa rồi đấy nhé! Nếu đây là điều mà tớ nghĩ thì tớ cảnh báo cậu sẽ phải trả giá gấp mười lần khi đến lượt cậu đấy!”

Cameron mỉm cười khi đi lướt qua Amy để ra mở cửa. “Thả lỏng người đi. Đó có thể là người lái xe limo báo cho chúng ta biết là anh ta ở đây.” Amy đi theo cô ra khỏi nhà bếp rồi rẽ trái và chạy lên tầng.

“Nói nghiêm túc đấy, Amy, đó không phải là người đến nhảy đâu!” Cameron cười lớn.

“Chỉ trang điểm lại tí thôi mà!” Amy nói vọng xuống.

Cameron nhìn qua lỗ cửa. Ngạc nhiên thay, đó không phải là người lái xe.

“Đặc vụ Wilkins.” Cô bước ra ngoài và khép hờ cửa lại. “Mọi chuyện ổn chứ?”

Wilkins cười. “Có vẻ như cô đang tổ chức tiệc. Nhân dịp gì đặc biệt à?”

“Tiệc độc thân của bạn tôi, Amy.”

“Jack đang quanh quẩn đâu đây. Bảo là kiểm tra an ninh vòng ngoài gì đó. Đó là mật mã của FBI cho việc né tránh đấy! Dù sao thì chúng tôi đến đây để đưa cho cô những bức ảnh mà tôi đã nói với cô rồi đấy.” Anh dịch người sang một bên, cố gắng ngó qua cửa.

“Tôi nghĩ lẽ ra chúng ta đã làm việc này từ chiều mà.”

“Máy bay bị hoãn. Thôi không sao, tôi có thể thấy cô đang bận. Chúng tôi sẽ quay lại vào lúc khác.” Wilkins nở một nụ cười rõ ràng là tươi nhất mà cô từng thấy của một tay cớm tốt.

Cameron gật đầu đồng tình. “Không tồi đâu. Và lần này, anh thậm chí còn không phải mang cà phê cho tôi. Chỉ hai mươi phút thôi nhé!”

“Mười lăm thôi!” Wilkins hứa.

Cameron ra hiệu mời anh vào. “Tôi sẽ nói với mọi người rằng anh đến đây để thảo luận về một trong những vụ án của tôi. Tôi vẫn chưa nói với họ về việc này.” Ngoài Amy ra, cũng như Collin, thì không ai biết cô đang bị trông chừng như là một biện pháp đề phòng.

Cánh cửa sau Cameron bật mở, Jolene và Melaine đứng ngay cửa.

“Vẫn chưa nói với họ về chuyện gì cơ?” Jolene thắc mắc. Cô trông thấy Wilkins và nở nụ cười thật tươi, “Em biết mà! Cameron, chị đã làm chúng em tức giận. Em biết chị sẽ không làm bọn em thất vọng!” Với ánh mắt dò xét, cô bé nhìn Wilkins từ đầu đến chân. “Ừm, anh trông hơi gầy. Ít ra anh cũng sẽ phô bày toàn bộ phần thân trước.”

“Gì cơ?”

“Họ nghĩ anh là người khiêu vũ khóa thân.” Cameron giải thích.

Wilkins có vẻ hãnh diện vì điều đó. “Ồ, rất tiếc, thưa quý cô. Tôi chỉ là một đặc vụ FBI thôi.”

Melaine nháy mắt. “Hắn rồi.”

“Chẳng phải anh không mặc đồng phục sao?” Jolene hỏi. “Điều đó sẽ làm mọi thứ có vẻ đáng tin hơn.”

“Nhưng tôi là một đặc phái viên. Chỉ thực tập sinh mới phải mặc đồng phục thôi.”

Cameron vừa định gọi ý Wilkins cho các cô em họ xem phù hiệu của anh thì Jack bước lên bậc thềm và dừng lại ở cửa.

“Xin lỗi chúng tôi đến muộn.” Anh nói và khẽ gật đầu.

Hai cô em há hốc miệng khi trông thấy Jack. Anh mặc quần bò, một chiếc áo cộc tay màu đen bên trong với chiếc áo sơ mi cổ cứng khoác ngoài. Một cách khách quan, Cameron biết những gì họ trông thấy: cao, đen, gì gì đó, khuôn mặt điển trai, thân hình rắn chắc gợi cảm. Mà ai thèm quan tâm chứ? Tất nhiên cô không hề để ý đến những thứ đó.

Jolene với tay ra và chộp lấy tay áo Cameron, kéo cô sang một bên.

“Trời đất, chị đã trả bao nhiêu cho người này?” Cô bé thì thầm.

Cameron ngập ngừng. “Em biết đấy, trung tâm môi giới không nói điều này. Ai đó nên hỏi anh ta đòi giá bao nhiêu cho việc phô bày toàn bộ phần thân trước.”

Jolene và Melaine nhìn nhau. “Để bọn em!”

Cameron mỉm cười khi hai cô em họ bước về phía Jack.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 14

“Giá thỏa thuận.”

Cameron quay người khỏi tủ đựng bát đĩa và thấy Jack đứng ở cửa.

Mất mấy giây cô mới nở được một nụ cười. “Xin lỗi anh về chuyện đó.”

Cô chỉnh lại chiếc áo len mỏng bó sát người màu đen với chiếc cổ chữ V khoét sâu thắt lại ở eo. Khi cô đang với lấy những chiếc ly thì một bên cổ áo tụt xuống vai, để lộ chiếc áo con mặc bên trong.

Jack không nói gì khi Cameron kéo lại chiếc áo len. Anh chỉ vào kệ tủ mà cô vừa với lên. “Cần tôi giúp không?” Anh bước tới và để tập tài liệu mang theo xuống bàn.

“Ừm... Chắc chắn rồi! Chúng ta cần thêm ly. Rõ ràng tôi cần bắt đầu đi giày cao mười phân thôi.” Cô chỉ tay, “Mấy cái bên trái ấy! Tôi không nhận ra là có nhiều người uống rượu trắng thế.”

“Cô muốn mấy cái?”

“Hai cái đã!”

Jack hầu như không phải nhắc cánh tay lên khi anh kéo mấy cái ly ra và đưa cho Cameron.

Cameron cầm mấy chiếc ly, ngạc nhiên nhận ra họ cũng có thể nói chuyện bình thường ngay được. Hi vọng anh ta sẽ không nói gì về tối hôm

trước, cô quay đi và đặt những chiếc ly vào giữa bàn.

“Thế anh và Wilkins có thường lên vào dự các bữa tiệc của những cô nàng độc thân không?” Cô hỏi trong khi đang rót hai ly rượu. Nếu cô cư xử bình thường, có thể anh ta cũng sẽ như thế và họ cũng quên đi sự va chạm kì cục ở bậc thềm nhà cô.

Jack tựa người vào kệ bếp. “À, việc vào nhà là ý kiến của Wilkins.”

“Mà Wilkins đâu rồi nhỉ?” Cameorn hỏi.

“Trong phòng khách, đang bị mười tám người phụ nữ vây lấy vì họ nghĩ anh ta là người khiêu vũ khoa thân. Tôi nghĩ tốt nhất nên tránh ở đây.”

“Đáng lẽ anh không nên bỏ rơi một người đàn ông như thế chứ!”

“Khi anh ta hét lên thì tôi sẽ vào và lôi anh ta ra.”

Jack cầm tập hồ sơ lên. “Cô đã sẵn sàng cho việc này chưa? Tôi không muốn làm cô phải bỏ dở bữa tiệc.”

Cameron gật đầu và kiểm một chỗ ở kệ bếp. Jack bắt đầu trải những bức ảnh lên chiếc bàn bằng đá granite trước mặt. Anh vừa đặt được hai bức ảnh xuống thì dừng lại, nhìn Cameron một lượt.

“Gì vậy?” Cô hỏi.

“Tối nay cô đã uống bao nhiêu rồi?” Anh hỏi đầy ngờ vực.

“Chưa đủ để anh phải quan tâm.”

Tuyệt thật, cái quắc mắt đã quay trở lại. Cameron gần như đã thấy nhớ nó.

“Bao nhiêu?” Jack nhắc lại.

“Chỉ một ly thôi!” Cô nói. “Tôi đã không có ý định xem ảnh trong bếp nhà mình tối nay.”

“Thế phạt rượu thì sao?” Anh hỏi.

“Phạt gì?”

“Cô biết đấy, cho trò chơi đồ lót.” Jack xoay người một cách không thoải mái, như thể anh đã nói quá nhiều.

Cameron nhướn mày. “Anh biết gì về trò chơi đồ lót hả đặc vụ Pallas?” Cô hỏi vờ như chất vấn.

Jack chế giễu. “Nhiều hơn là tôi muốn. Giờ thì ... những bức ảnh.”

Anh đặt thêm ba tấm ảnh trước mặt Cameron trước khi ngáp ngừng lần nữa. “Điều gì xảy ra với đồ lót sau khi trò chơi kết thúc?”

“Cô dâu giữ chúng cho tuần trăng mật.”

“Ồ!” Anh tiếp tục với những bức ảnh, khoảng mười lăm bức tất cả. “Giờ thì cứ thư thả, xem từng bức từng bức một cách thật cẩn thận. Có thể sẽ có một ai đó cô gặp trong thang máy. Hoặc ai đó mà cô tình cờ nhìn thấy khi qua hành lang hay lối đi. Nếu chúng ta có thể xác định được bất kì ai trong số những gã này đã ở khách sạn trong buổi tối xảy ra vụ án thì đó sẽ là một bước đột phá đấy!”

“Chắc tất cả những người này đều phủ nhận đã ở khách sạn Peninsula vào buổi tối hôm ấy?”

“Vào thời điểm vụ giết người thì đúng thế.” Jack chỉ tay vào hai bức ảnh. “Đây, người đàn ông này là nhân viên của Hodges: Alex Driscoll, tham mưu trưởng và Grant Lombard, vệ sĩ. Cả hai đều nói họ đến khách

sạn vào sáng sớm ngày hôm sau. Theo lời khai của họ thì Hodges đã gọi họ sau khi tôi thẩm vấn ông ta xong.’

Cameron tập trung vào những bức ảnh của Driscoll và Lombard rồi xem kỹ từng bức một. Xem xong, cô đặt xuống. “Rất tiếc, không ai trong số họ nhìn có vẻ quen cả.”

“Tuần qua, cô có nhớ thêm được gì khác về người đàn ông cô thấy tối hôm đó không?”

Cameron suy nghĩ một lúc... Có một điều gì đó, nó ở ngay trong trí nhớ cô, nhưng đó là điều gì thì hiện tại cô vẫn chưa thể nắm bắt được. “Tôi không nghĩ ra được điều gì khác. Mọi chuyện xảy ra nhanh quá.”

Jack luồn tay qua tóc và nhắm mắt lại một lúc. Cử chỉ đó đột nhiên làm anh trông thật bình thường.

“Anh có vẻ mệt mỏi.”

Anh mở mắt, giọng nói nhẹ hơn bình thường. “Chỉ là mấy ngày thật dài.”

“Cậu đây rồi!” Amy bước vào bếp. “Cameron trò chơi đồ lót là thế nào? Tớ nhớ là nó không ở trong danh sách những hoạt động được thông qua cơ mà.”

“Cậu hãy nói chuyện với mấy cô em họ của cậu ấy, đó là ý tưởng của họ.”

“Là phù dâu của tớ thì nhiệm vụ bắt buộc của cậu là chịu trách nhiệm về những thứ như thế mà!”

Cameron cười. “Nhiệm vụ bắt buộc của tớ ư? Cậu cũng nhận ra là cậu say mê trò đó như thế nào mà, phải không?”

“Ồ, về điểm này, tớ đã hoàn toàn phó mặc cho cảm xúc.” Amy hướng sự chú ý sang Jack. “Đặc vụ Pallas... Rất vui khi được gặp mặt anh. Tôi nhận ra anh từ lúc anh xuất hiện trên bản tin. À, để làm gì ấy nhỉ?Ồ đúng rồi, khi anh nói với nửa thế giới rằng bạn thân tôi là một kẻ ngốc.”

Jack quay sang Cameron. “Có phải cô sắp đặt họ chờ sẵn để chửi mắng tôi mỗi khi tôi ghé vào không?”

“Không, nhưng đó là ý tưởng rất hay cho lần tới đấy!” Cameron giải thích với Amy, “Anh ta gặp Collins Chủ nhật tuần trước.”

“Ồ, ai đóng vai người bạn giận dữ tốt hơn? Tôi hay là Collins?”

“Cùng có khởi đầu tốt. Rồi cả hai đều xẹp xuống vào đoạn cuối.”

“Chết tiệt!”

Qua khóe mắt, Cameron khá chắc là cô thấy Jack cố gắng không bật cười.

“Có lẽ tôi nên đi và tóm lấy Wilkins.” Anh nói. “Nếu anh ta nghe thấy trò đồ lót sắp bắt đầu thì tôi sẽ không bao giờ đưa anh ta ra khỏi đây được. Cameron, cảm ơn vì đã dành thời gian cho chúng tôi. Không cần phải tiễn tôi đâu!”

Amy chờ cho đến khi Jack rời khỏi bếp. “Anh ta hầu như không rời mắt khỏi cậu với chiếc áo lót đó.”

Cameron nhìn xuống và thấy chiếc áo len của cô lại tụt xuống vai. Cái thứ ngớ ngẩn đó đã mất dáng sau khi cô cố giặt tay thay vì giặt khô. Cô kéo nó lên. “Tớ chẳng thấy anh ta nhìn tớ lấy một lần.”

“Anh ta đã nhìn khi cậu đang nói chuyện với tớ.” Amy nói. “Nhân tiện, đặc vụ Wilkins gợi ý rằng anh ta và Jack sẽ đi cùng chúng ta đến quán

rượu thay vì mấy gã ở phía ngoài nhà.”

Cameron nói kiên quyết:”Không!”

“Quá muộn! Tôi đã đồng ý rồi!”

“Làm sao cậu lại làm thế được?”

“Bởi vì tớ tò mò muốn biết mọi chuyện sẽ đi đến đâu tối nay. Tớ đang đứng trên cầu thang khi Jack xuất hiện ở cửa và tớ thấy cái cách cậu nhìn anh ta, Cam ạ.”

Cameron giơ tay lên, tỏ vẻ nản lòng. “Thứ gọi là “nhìn” là cái gì vậy?” Dù nó là cái gì đi nữa thì cô cũng sẽ phải bắt đầu tìm biện pháp mạnh để ngăn ngừa nó.

Amy cười lớn. “Cậu biết phim hoạt hình Tom và Jerry chứ? Khi Tom không ăn uống mấy ngày liền và nó tưởng tượng Jerry trông như một miếng thịt hun khói đó! Kiểu như thế đấy!”

“Tuyệt đối không!”

Jack đứng ở phía trước nhà Cameron, tranh cãi với Wilkins. Dù là cộng sự hay gì chẳng nữa thì anh cũng cần phải vạch ra giới hạn nào đó. Không có thêm bữa tiệc các cô nàng độc thân, không có trò liên quan đến đồ lót, cũng không có Cameron trong chiếc áo len màu đen, chiếc quai áo lót bằng lụa màu xám hay chiếc váy bó sát khoe ra những phần trên đôi chân tuyệt đẹp của cô cả. Nếu thêm một chút nào những thứ ấy nữa thì chắc anh sẽ bắt đầu thấy bối rối vì những lí do tại sao anh lại không thích cô.

“Quá muộn rồi! Tôi đã nói với Phelps và Kamin rằng chúng ta sẽ bảo vệ Cameron trong vài giờ tới.” Wilkins nói.

Jack kiểm tra lại. Xe của họ vẫn đỗ ở bên đường. “Họ vẫn chưa đi. Tôi sẽ nói với họ chúng ta sẽ theo kế hoạch ban đầu.”

“Anh đã bao giờ tới Manor House[13] chưa, Jack?”

Anh chế giễu câu nói ấy. “Nhiệm vụ của chúng ta ở đây không phải là để đến câu lạc bộ nóng bỏng nào đó.”

“Tôi sẽ coi như câu trả lời của anh là không.” Wilkins nói. “Tôi đã tới đó. Vừa mới mở cách đây vài tháng. Có ba tầng lớn. Ban đầu là một biệt thự được xây dựng vào đầu thế kỉ. Anh biết những ngôi nhà cũ như thế đấy! Nhiều phòng và lối đi. Và những góc tối nữa, đặc biệt là vì câu lạc bộ thường để ánh đèn mờ để tạo không khí. Hàng đồng chỗ để ăn nấp. Câu lạc bộ sẽ chật ních người và nhạc thì rất to. Ở một nơi như thế, một cô gái sẽ dễ thấy mình gặp rắc rối nếu không có người trông chừng.” Nét mặt Wilkins rất nghiêm túc. “Cameron cũng là nhân chứng của tôi. Kamin và Phelps là những anh chàng tốt, nhưng nhiệm vụ như thế này thì tôi muốn tự mình đảm nhận hơn. Nếu anh không thấy phiền.”

Jack vẫn giữ im lặng, anh cần mấy giây để nhìn nhận sai lầm của mình vừa được chỉ rõ.

“Tôi đã làm anh bối rối đúng không?” Wilkins cười lớn.

“Đừng xem đó là chuyện lớn! Tệ thật, mấy chục năm mới có một lần, ngay cả tôi cũng có thể phạm sai lầm.”

Mười giờ tối hôm đó, Grant chờ trong ô tô ở địa điểm Black đã đưa cho anh. Địa chỉ ấy hóa ra là một nhà kho bị bỏ hoang ở phía Tây thành phố. Mất năm phút chờ đợi thì anh mới nhận ra nhà kho ấy rất giống cái nhà kho trong bản tin cách đây ba năm, nơi xảy ra cuộc đấu súng li kì giữa Jack Pallas và tay chân của Martino. Nếu lời đồn đại là đúng thì đó cũng là nơi mà Pallas bị tra tấn trong hai ngày trước khi trốn thoát.

Grant bắt đầu cảm thấy lo lắng không yên. Có thể anh đã bị lừa. Rồi anh loại bỏ ý nghĩ đó, nhận thấy có khả năng Black đã chọn địa điểm này như một lời nhắc nhở về những gì sẽ xảy ra với kẻ phản bội Martino. Anh cũng không hề có ý định như thế. Anh đã giết một người đàn bà.

Thực ra, Grant không thấy lo lắng về việc này lắm, nếu có thì chỉ là việc phải dọn dẹp mớ hỗn độn anh để lại phía sau có vẻ phiền hà hơn. Anh đã có một bước ngoặt lớn, trong công việc của mình, anh đã tiếp xúc với nhiều kẻ xấu xa, nhưng làm việc với những người như tay chân của Roberto Martino lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Thật không may, đây là việc xấu nhưng tất yếu phải làm bởi có sự tham gia của FBI trong việc điều tra vụ giết người. Anh tin mình có thể xoay sở được nếu chỉ có Sở Cảnh sát Chicago tham gia. Nhưng anh thật sự lo lắng về Jack Pallas và bất cứ điều gì mà anh ta biết.

Grant không thích phải lo lắng về những điều này. Anh nghe tiếng sỏi lạo xạo và nhìn thấy một chiếc Mercedes màu đen đỗ trước nhà kho. Anh ra khỏi xe và đi tới.

Cửa xe Mercedes bật mở, người lái xe bước ra. Grant cười. Martino đúng là có những người bạn ở địa vị cao.

“Ngài luật sư Mĩ, thật mỉa mai khi chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này.”

Silas Briggs liếc nhìn xung quanh, trông có vẻ vừa khó chịu vừa lo lắng. Martino hẳn đã trói buộc ông ta rất chặt.

“Đây không phải là cách tôi thường làm, Lombard ạ.” Ông ta nói.

Grant dựa người vào chiếc Mercedes. “Đây cũng là lần đầu đối với tôi. Nhưng ngài thường nghị sĩ cần sự giúp đỡ của ngài và tôi được ông Black cho biết ngài có thể giúp được.”

“Ngài thượng nghị sẽ tìm kiếm điều gì?”

“Thông tin, FBI đang giấu điều gì đó và chúng tôi muốn biết điều đó là gì.”

Silas cười khinh bỉ. “Hóa ra Hodges thực sự giết cô gái đó à? Trời đất, tôi không nghĩ đó lại là ông ta. Và giờ thì anh mắc kẹt với nhiệm vụ xóa sạch dấu vết à?”

“Đại loại thế.”

Silas nhìn Grant một cách cẩn thận. “Hừm... cũng có thể không phải là ngài thượng nghị sĩ. Có thể chính anh đã tự gây rắc rối và bây giờ cần dọn dẹp sạch sẽ.”

Grant bước tới gần hơn. “Có lẽ ông không nên thắc mắc nhiều như thế. Thay vào đó, ông chỉ nên nói với tôi về việc điều tra vụ giết Robards thôi.”

Silas cực kì cố gắng để tỏ ra không hề lo lắng, nhưng Grant có thể thấy điều đó trong mắt ông ta. Không có chút tư cách nào. Thành thật mà nói, Silas là sự xấu hổ đối với văn phòng của ông ta. Anh ngờ rằng Martino đã phải rất tốn kém để mua chuộc người đàn ông này.

“Việc điều tra đang được giữ bí mật.” Silas nói.

“Rất vui khi biết điều đó. Giờ thì thôi vòng vo đi và nói cho tôi biết Pallas đã biết những gì!”

Grant thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Silas.

“Tôi bảo với anh rồi, điều đó là bí mật. Ngay cả tôi cũng không được tham gia.”

“Tại sao tôi lại không tin ông nhỉ?” Grant hỏi. “Tôi ghét phải tiết lộ cho cánh nhà báo là luật sư chính phủ ở Chicago đã nhận hối lộ từ một trong những trùm tội phạm lớn nhất nước.”

Trán Silas thêm nhiều giọt mồ hôi. Rồi một dòng mồ hôi chảy dọc xuống từ trán ông ta.

Việc này đang trở nên thật thú vị. “Sao lại ập úng vậy?”

Silas hăng giọng. “Có một nhân chứng.”

Bản năng tự vệ của Grant ngay tức thì trở dậy và ngọn lửa tức giận lạnh lùng quay trở lại.

Một nhân chứng? Anh túm lấy cổ áo Silas và thỏa mãn khi nhìn thấy vẻ ngạc nhiên và sợ hãi trong mắt người đối diện.

“Thế nhân chứng ấy biết những gì?” Anh gần như hét vào mặt ông ta.

“Tôi không biết. Đó là sự thật!” Silas lắp bắp. “Pallas đang bảo vệ cô ta. Đó là tất cả những gì tôi biết. Tôi thề!”

Cô ta? Vậy ra đó là một phụ nữ. Lại là một ả chết tiệt!

Grant siết chặt tay hơn. “Tên cô ta là gì?”

Khi Silas vẫn tiếp tục lảng tránh thì Grant lay ông ta thêm lần nữa. “Trả lời đi!”

Silas nuốt nước bọt.

“Cameron Lynde.”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ngay khi họ đến Manor House, nhờ Cameron đã đặt chỗ mấy tuần trước đó (và cũng có thể là nhờ phù hiệu FBI của Jack) mà cả nhóm người họ nhanh chóng được dẫn vào bên trong và ngay tức khắc được đưa đến phòng VIP.

Jack đi bên cạnh Cameron theo dọc hành lang được chiếu sáng bởi những cây đèn nến, quan sát mọi thứ xung quanh.

“Một địa điểm thú vị!” Jack nói.

“Quả đúng như vậy, Manor House rất hợp với tên của nó. Câu lạc bộ này có nhiều phòng ở cả ba tầng, mỗi phòng lại tiếp nối theo phong cách ban đầu của ngôi biệt thự từ đầu thế kỉ. Có một thư viện, một phòng học, thậm chí có cả một phòng chơi bi a. Giống như trò chơi truy tìm tội phạm[14] vậy.” Cameron đã đùa với Collin như thế sau khi ngó nghiêng khắp câu lạc bộ để chuẩn bị cho bữa tiệc hội độc thân.

Theo như cô quan sát vào lần trước khi đến đặt phòng tại câu lạc bộ thì phòng VIP ở tầng trên. Bọn họ leo lên những bậc thang rộng bằng gỗ sồi. Wilkins dẫn đầu còn Jack và Cameron theo chân anh. Khi lên đến nơi, bước vào căn phòng VIP, cô thấy vẻ thích thú ánh lên trong mắt Jack.

“Rất thú vị!” Anh nói trong lúc nhìn chăm chú vào một chiếc giường rất rộng bằng gỗ sồi.

Cameron ngồi yên vị trên giường nhìn Amy và những cô gái khác đi tới, sau đó họ gọi đồ uống. Các cô em họ của Amy bắt đầu hò hét.

“Tôi cá là một năm nữa thì sự mới mẻ của chỗ này cũng chẳng còn nữa.” Cô nói với Jack.

Amy đi tới và chìa tay ra. “Nhìn xem, Jolene vừa đưa cho tớ cái gì này.” Amy chìa ra một chiếc vòng cổ là một chuỗi hạt được gắn hình dương vật và các túi bao cao su nhỏ bằng nhựa[15].

“Ồ, nó chẳng phải là thứ cậu cần sao. Nó đủ tiêu chuẩn làm một vật mới cho đám cưới đấy![16]” Cameron gợi ý.

“Vứt nó đi!” Amy khó chịu nói. “Và hãy đảm bảo là không còn cái nào khác nữa.”

“Được rồi, tớ sẽ lo liệu việc ấy.” Cả Cameron và Jack đứng nhìn Amy, rồi cô quay lại giường yêu cầu tất cả các cô gái mở ví ra cho cô kiểm tra.

“Cô ấy có vẻ hơi... căng thẳng về chuyện này.” Jack nhận xét.

Cameron nhét chiếc vòng cổ vào ví. “Chỉ là cô ấy hơi căng thẳng trong thời gian chuẩn bị cho đám cưới thôi. Mong Chúa sẽ khiến cô ấy cân bằng trở lại sau một tuần nữa, sau khi đám cưới kết thúc.”

Amy thực sự là một người rất dễ thương. Không phải Cameron muốn đề cập đến điều này ngay lúc ấy, nhưng kể từ khi bố ra đi, đối với cô, Amy quả là một món quà tuyệt vời từ Chúa. Là đứa con duy nhất trong một gia đình mà bố mẹ đã li hôn, mọi công việc thu xếp đám tang cho bố đều dồn hết lên vai cô. Nỗi đau mất đi người thân duy nhất cộng với việc lo ma chay đã khiến cô kiệt sức. Không nói một lời nào, Amy xuất hiện trước cửa nhà cô với một chiếc va li, chuyển đến ở nhà cô trong hai tuần và lo toan hết mọi chuyện mà Cameron không thể tự lo được vào lúc ấy...

Wilkins bước tới chỗ họ, cầm một thứ gì đó mà Cameron đoán là một chai soda. “Lần trước đến đây, tôi đã không vào phòng VIP.” Anh nhìn chằm chằm vào nữ bồi bàn đi qua với một chai vodka và những cây pháo

bông. “Không ai nói với tôi là họ có những cô bồi bàn ăn mặc như những hầu gái những năm đầu thế kỷ cả. Ồ... cùng với những thứ tóe lửa nữa.”

Cameron nghiêng đầu về phía Jack. “Có thể là hai năm trước khi sự mới mẻ biến mất.”

“Giờ thì đây là thứ mà tôi gọi là nhiệm vụ.”

Jack ra hiệu cho người phục vụ quây rượu đưa một chai soda khác. “Uống đi khi anh còn có thể!” Anh nói với Wilkins. “Bởi vì không phải lúc nào cũng được thế này đâu.”

“Thật chứ, thế này tốt hơn Nebraska à?” Wilkins đùa.

Jack thấy Cameron đang ngồi trên giường ở bên kia phòng. Cô cười với Amy và hai cô gái khác trong khi đang kể chuyện. Khi cô diễn tả bằng điệu bộ, cổ áo cô lại trượt xuống, một lần nữa phô ra bờ vai và cái quai áo lót mỏng. Anh quan sát khi Cameron với ra phía trước để đặt tay lên cánh tay của Amy và thế là chiếc áo con của cô bị kéo xuống thấp hơn, để lộ một thứ gì đó có vẻ như là chiếc áo ngực bằng ren màu đen. “Không hề tồi, tôi cho là thế.” Anh lầm bầm.

Jack quay lại và nhìn thấy nét mặt của người cộng sự. “Đừng nói gì!”

“Nói gì cơ?” Wilkins hỏi một cách ngây thơ. “Ồ... ý anh là tôi không nên bình phẩm về sự thật là anh không hề rời mắt khỏi cô ấy từ khi chúng ta đến đây chứ gì? Đó có phải là điều tôi không được nói không?”

“Đó là công việc của tôi, việc của chúng ta – trông chừng cô ấy.”

Wilkins gật đầu. “Tất nhiên rồi.”

Jack lầm bầm. Ít ra thì ở Nebraska, người ta có thể liếc nhìn một người phụ nữ một hoặc hai lần vì lí do công việc trong yên bình.

Anh lén nhìn lần nữa, vì lí do an toàn và nhìn chiếc áo len lại một lần nữa trượt xuống khỏi xương đòn, nhích dần xuống, trêu chọc, khiêu khích anh, bị kéo xuống ngày càng thấp, để lộ ra làn da mịn màng trắng nõn và chiếc quai áo lụa màu xám mỏng manh mà anh có thể xé toạc bằng răng.

Một bờ vai. Anh sẽ phát điên lên mất vì một bờ vai.

Anh chửi thề, rồi quay sang Wilkins. “Có chuyện gì với cái len ấy thế nhỉ? Vì lí do nào mà cô ta không thể tự che lấy cơ thể mình như thế? Có phải cô ta mua nhầm cỡ không? Nghiêm túc đấy, ai đó cần phải ném một cái áo khoác lên người phụ nữ ấy.” Anh rời khỏi quầy rượu. “Tôi sẽ đi một vòng quanh phòng để đảm bảo mọi thứ vẫn an toàn.”

Amy rướn người và thì thầm vào tai Cameron. “Được rồi, bây giờ thì anh ta đang đi tới đi lui.

“Cậu không cần phải tường thuật cho tớ!” Cameron thì thầm, “Nếu tớ muốn biết anh ta đang làm gì thì tớ sẽ tự nhìn.”

Tất nhiên, đó chính xác là việc mà Cameron đã làm. Cô lén nhìn qua phòng và thấy Jack đi một vòng quanh quầy rượu rồi nhìn lại. Khi trông thấy cô đang nhìn, anh quay đi và bắt đầu đi qua phòng về phía cô, giống như một con báo sư tử đuổi theo con mồi. Từ ánh mắt nghiêm túc của Jack, dù anh ta có định nói gì đi nữa thì anh ta cũng đang thi hành nhiệm vụ.

Ngồi cạnh Cameron, Amy tròn mắt ngạc nhiên như thể bị thôi miên khi thấy Jack đi tới trong vẻ hùng hực, cô như bị chọc tức một lần nữa. “Tớ đổi ý rồi Cam ạ. Nếu tất cả chuyện này là một sự dàn dựng và anh ta đang tới để biểu diễn màn thoát y thì tớ nghĩ tớ có thể kiểm soát được. Tớ hoàn toàn có thể xử lí được.”

Nghe Amy nói, những cô gái khác lập tức ngừng nói chuyện. Nhìn theo ánh mắt của Amy, họ quay người lại khi Jack tiến đến. Anh dừng lại

trước chiếc giường toàn phụ nữ đang nằm dài ra giống như các cung tần mỹ nữ nhàn rỗi của vua chúa, rồi anh nhìn xuống Cameron.

“Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Được thôi. Nói đi!”

“Một mình!”

Cameron không thích bị Jack ra lệnh nhưng cô không muốn tranh cãi trước đám đông. Nhờ anh ta cần thảo luận về vấn đề an ninh nào đó thì sao? Với vẻ mặt thờ ơ, cô trượt xuống khỏi giường. Ồ, lại phơi bày chân ra nữa, sao chuyện đó lại luôn xảy ra khi ở gần anh ta nhỉ? Cameron đi theo Jack ra khỏi phòng VIP.

Anh cầm cánh tay cô và dẫn cô tới hành lang ánh đèn mờ.

“Anh sẽ không giết tôi đấy chứ?” Cô hỏi. Nhìn vẻ mặt anh, cô chỉ dám trêu chọc như thế.

“Không phải hôm nay.”

Anh thả tay ra và đi tới đi lui trước mặt Cameron. Cô không biết anh đang lo lắng về điều gì, nhưng khi nhìn kỹ anh vào lúc ấy, cô thấy hài lòng khi nhận ra rằng, anh trông chẳng giống một miếng thịt hun khói chút nào.

Có vẻ giống chiếc bánh nhân sôcôla lỏng hơn. Một món tráng miệng đầy tội lỗi, thật khêu gợi, chất chứa sức nóng từ bên trong, nó có thể khiến một cô gái muốn liếm từng mảnh vụn trên đĩa. Đó là Jack Pallas.

Cameron trở lại bình thường. “Vậy tôi phải đoán rồi. Hay anh muốn nói với tôi việc này là thế nào?”

“Tôi nghĩ cô biết.”

Ồ, thật là... Anh ta nói về việc sẽ không bao giờ xảy ra trước bậc cửa nhà cô.

“Việc điều tra à?” Cameron hỏi, lòng đầy hi vọng.

Anh ta ném cho cô một cái nhìn đáng sợ, điều này nhắc cô tại sao Jack Pallas không phải một người đàn ông để đùa giỡn cùng.

Cameron dựa người vào tường, nghĩ rằng có lẽ nên tạo cho mình cảm giác thoải mái.

Jack dừng bước. Anh nhìn cô một lượt.

“Chúng ta sẽ kết thúc cuộc trò chuyện của tối hôm trước.” Anh đi tới và đặt một tay lên tường, ngay cạnh Cameron. “Cô đã nói rằng tôi thấy điều mà tôi muốn thấy vào buổi sáng hôm ấy ở văn phòng Davis. Hãy giải thích đi!”

Cameron ngược nhìn Jack một cách thách thức. Cứ như thể anh ta đang dọa dẫm bắt cô nói vậy.Ồ, có lẽ anh ta có thể làm vậy, bắt bất kì ai nói vào phút cuối. Nhưng cô thì kiên quyết miễn dịch với bất kì thứ gì được gọi là khêu gợi, hấp dẫn. Nhưng mà mùi hương của anh ta thật quyến rũ. Lẽ nào do mùi đầu gội đầu? Dứt khoát miễn dịch!

“Chúng ta lại nói về chuyện đó à?” Cameron hỏi, giả vờ hồ hững.

Jack đặt tay còn lại lên tường khiến Cameron bị kẹt ở giữa.

Cô biết mình đang rơi vào thế bí. Sự hài hước đừng bỏ cô mà đi vào lúc này chứ! “Tôi nghĩ việc này sẽ cấu thành tội bắt giữ người trái phép đấy, đặc vụ Pallas ạ.”

“Có lẽ vậy. Và tôi sắp tiến hành một cuộc thẩm vấn bất hợp pháp.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Hãy bắt đầu từ đầu! Cách đây ba năm.

Martino. Cô nói với tôi rằng quyết định không thụ lý vụ án là do cô.”

“Anh nghĩ rằng chúng ta sẽ nói chuyện ngay bây giờ à? Như thế này ư? Cameron muốn nói đến sự gần gũi giữa họ.

Một cách chậm rãi, Jack nhướn miệng cười. Giờ thì giọng anh trở nên ấm hơn. “Thực ra, tôi nghĩ như thế này là hoàn hảo.” Nhưng cái nhìn của anh vẫn kiên định. “Nói đi, Cameron! Tôi đã thấy cô ra khỏi văn phòng Davis sáng hôm ấy. Tại sao cô...”

Họ bỗng chìm ngập trong bóng tối bởi tất cả bóng đèn trong câu lạc bộ đều tắt phụt.

Cameron cảm nhận được bàn tay Jack nắm chặt cánh tay cô. Tay kia của anh lướt qua ngực cô khi anh đưa xuống tấm lót vai để lấy súng.

Mắt Cameron cố gắng thích nghi với bóng tối, cô nghe thấy tiếng cười ré lên và những giọng nói pha lẫn vào nhau từ phòng VIP. Mặc dù thế, cả câu lạc bộ vẫn có vẻ tĩnh lặng. Phải mất một lúc cô mới nhận ra rằng tiếng nhạc đã dừng lại.

“Mất điện à?” Cô hỏi Jack.

“Có vẻ như thế.” Có tiếng bước chân đi tới và tiếng ván sàn kêu cọt kẹt. Jack kéo cô ra khỏi tường. “Đứng đằng sau tôi!” Jack ra lệnh cho cô rồi anh quay người, cầm súng sẵn sàng.

Một bóng người đứng ở cuối hành lang.

Jack di chuyển, sử dụng thân mình như một cái khiên che chắn cho Cameron.

“Jack, tôi đây!” Wilkins nói trong bóng tối. “Hai người ổn cả chứ?”

Jack hạ súng xuống. Anh dẫn Cameron ra khỏi hành lang, nơi ánh trăng chiếu qua cửa sổ và cô có thể nhìn rõ hơn.

“Mất điện toàn bộ chỗ này à?”

“Từ những gì tôi thấy thì như vậy.” Wilkins nói, anh nhìn Cameron.

Cô chưa bao giờ thấy Wilkins trông nghiêm trọng như vậy. Điều đó làm cô sợ hơn bất cứ thứ gì.

“Các anh có nghĩ việc này liên quan đến tôi không?” Cô hỏi.

Không người nào trả lời cô cả. “Đi kiểm tra đi!” Jack bảo Wilkins. “Tôi sẽ ở lại với cô ấy. Gọi cho tôi khi anh biết được điều gì đó!”

Wilkins gật đầu và đi khỏi.

Jack nắm lấy tay Cameron. “Hãy theo sát tôi.”

Đầu óc Cameron bối rối vì mọi thứ diễn biến quá nhanh. Cô buộc phải giữ bình tĩnh.

“Tôi sẽ đưa cô đến một chỗ an toàn hơn cho đến khi chúng tôi giải quyết xong việc này.” Jack nói.

Khi anh bắt đầu dẫn đường cho Cameron thì họ gần như đâm vào Amy đang đứng ở cửa ra vào phòng VIP. Cô nhìn vào khẩu súng trên tay Jack. “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Anh đưa cô ấy đi đâu?”

“Chúng ta phải đi ngay bây giờ.” Jack nói nhỏ vào tai Cameron.

“Mọi việc đều ổn.” Cô nói với Amy. “Ở lại với mấy người kia nhé!”

Trước khi Cameron kịp nói thêm gì nữa thì Jack đã kéo tay cô và dẫn đi.

Lần đường trong bóng tối, Jack dẫn Cameron qua một đám người lộn xộn đang đứng ở lối đi, những người không giống anh, rất thích sự hỗn loạn trong thời gian mất điện.

Anh cần một chỗ hẹp và được giới hạn, tốt nhất là có khóa. Không tìm được chỗ như thế ở tầng hai, anh bèn tìm một cái cầu thang và dẫn Cameron lên tầng trên. Cánh cửa đầu tiên bên phải bị đóng. Anh xô cửa và chạy vào trong.

Một căn phòng nhỏ - một văn phòng. Trên chiếc bàn làm việc, một người đàn ông và một người phụ nữ với vài mảnh vải che thân rời khỏi nhau ngay lập tức.

“Cái quái gì vậy?” Người đàn ông hỏi, nửa tức giận, nửa hoảng hốt.

“Ông là ai?” Jack gắng hỏi.

“Người quản lí. Anh là thằng cha nào?”

Jack chỉ tay ra cửa. “Ra ngoài!”

“Quên đi. Đây là văn phòng của tôi.”

Jack chỉ tay về phía cửa, lần này là với khẩu súng của mình. “Đi ra!”

Người quản lí há hốc miệng và gật đầu. “Chúng tôi ra đây!” Ông ta túm lấy cô gái và vội vàng rời khỏi phòng.

Jack chốt cửa rồi thả tay Cameron ra để kiểm tra căn phòng. Một chiếc ghế sofa nhỏ đặt dọc bức tường bên trái, một chiếc tủ đựng tài liệu bằng thép và một chiếc bàn làm việc với một chiếc ghế xoay. Không có buồng nhỏ hay cánh cửa nào khác, nhưng có một cửa sổ lớn dẫn ra thang thoát hiểm. Anh kiểm tra cửa sổ và thấy nó được kéo lên khá dễ dàng, trong trường hợp khẩn cấp thì có thể dùng được.

Nhận thấy Cameron giữ im lặng một lúc lâu, anh bước tới. “Cô ổn chứ?”

“Tôi ổn.” Cô đi đi lại lại quanh phòng một cách bồn chồn.

“Hãy tránh xa cửa ra vào!” Jack nói với Cameron.”Và cả cửa sổ nữa. Hãy đứng ở giữa phòng!”

“Đúng rồi, tôi xin lỗi!” Cameron nhanh chóng di chuyển về phía chiếc bàn làm việc, đặt nó giữa cô và cửa ra vào. Cô nhìn xuống chiếc ví của mình, rồi đặt nó lên bàn, như thể muốn tay mình được rảnh rang. “Đây có thể chỉ là một sự trùng hợp thôi, đúng không?”

“Tôi sẽ trả lời cô khi biết câu trả lời.”

Dưới ánh trăng, Jack thấy Cameron cắn môi đầy lo lắng. Nét mặt cô trở nên cứng rắn rồi gật đầu. “Cũng có lí.”

“Không biết điều này có làm cô cảm thấy tốt hơn không, nhưng tôi đảm bảo rằng dù là cái gì đi qua cánh cửa đó thì chúng cũng sẽ không chạm tới cô được đâu.”

Cô nhìn anh trong bóng tối và cảm thấy ngạc nhiên. Quay người đi, anh bước tới cửa ra vào và lắng nghe.

Cameron giữ im lặng. Căn phòng yên tĩnh một cách kì lạ cho đến khi tiếng điện thoại của Jack rung phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

Jack rút điện thoại khỏi túi, thấy Wilkins gọi và anh trả lời: “Nói đi!”

“Mọi việc rõ rồi.”

“Anh đã tìm hiểu được gì rồi?” Anh hỏi, vẫn giữ nguyên vị trí ở cửa ra vào.

“Toàn bộ khu này đều bị mất điện.” Wilkins nói. “Tôi đã nhờ văn phòng của chúng ta nối máy với công ty điện lực ComEd. Họ nói rằng một tuyến điện bị ngắt. Một đội của họ đang sửa chữa trong lúc chúng ta đang nói chuyện thế này.”

Jack bước về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài và thấy những tòa nhà xung quanh cũng tối om. Anh nói vào điện thoại bằng một giọng nhỏ nhẹ. “Có khả năng nào đây là một việc được sắp đặt không?”

“Có vẻ không. Tôi đã nói chuyện với Giám đốc phụ trách quận này và cả quản đốc ở hiện trường. Đó là một đường điện ngầm – một đội xây dựng làm qua đêm đã quá cầu thả khi cố sửa đường ống nước cho nhà thờ ở bên kia đường và đào hơi sâu. Đó chỉ là một sự trùng hợp thôi, Jack ạ.”

Nhìn qua cửa sổ, Jack có thể thấy đội xây dựng bên ngoài nhà thờ và nhiều chiếc xe tải của ComEd. Anh nhìn sang Cameron. Cô vẫn chăm chú nhìn anh cho đến khi cuộc nói chuyện kết thúc. “Cảm ơn. Chúng tôi sẽ gặp lại anh ở phòng VIP.”

“Hai người đang ở đâu?” Wilkins hỏi.

“Trong một văn phòng ở tầng ba. Chúng tôi sẽ xuống trong mấy phút nữa.” Anh tắt máy và giắt súng vào. “Rõ rồi.”

Cameron thở phào nhẹ nhõm. “Thế thì tốt! Việc này dứt khoát không có trong chương trình tối nay.” Cô ngượng ngập vuốt phẳng lại váy và nhặt chiếc ví lên. “Vậy chúng ta quay lại với mọi người chứ?”

“Ừ.”

Cameron bước về phía cửa và Jack đi theo sau. Cô với lấy tay cầm, rồi dừng lại và nhìn xuống vai, chiếc áo len lại tụt khỏi vai cô lần nữa.

“Cảm ơn anh vì...” Cameron dừng lại. “Có gì không ổn à?”

Jack đứng sau cô, nhìn chăm chăm vào chiếc quai áo màu xám chiết tiết. Anh tự hỏi liệu lụa có mềm mại, mịn màng hơn làn da cô không? Nếu anh là một người đàn ông thông minh thì ngay cả nghĩ về việc tìm câu trả lời cho câu hỏi ấy, anh cũng không dám.

Dù sao, Jack cũng với tay về phía Cameron. Anh nắm cổ áo len của cô và nhẹ nhàng kéo nó lên vai giúp cô. Bàn tay anh dừng lại khi chạm tới chiếc quai áo lót của Cameron. “Thứ này đã làm tôi phát điên suốt cả tối.” Anh lẩm bẫm.

Giọng Cameron hơi run run. “Tôi nghĩ... tôi đã làm hỏng nó khi giặt.”

Không khí nặng nề bao trùm lấy họ.

“Chúng ta đi thôi!” Cuối cùng Jack nói. Anh cần phải ra khỏi căn phòng này trước khi làm điều gì đó khiến anh phải hối tiếc. Đúng hơn là cả hai người đều hối tiếc.

Cameron gật đầu, quay người và mở khóa cửa. Cô nắm lấy nắm cửa... rồi dừng lại.

Jack chờ Cameron mở cửa. Khi thấy cô không mở, anh bước tới, đặt tay anh lên tay cô. “Cameron, chúng ta phải ra khỏi đây!” Anh nói nhỏ.

“Tôi biết.”

Thế nhưng, không ai trong hai người cử động. Jack rời tay khỏi tay Cameron và cầm nắm cửa.

Anh biết là mình không nên và anh đã khóa cửa lại. Anh cảm nhận được hơi thở run rẩy của Cameron. Trước khi kịp nghĩ lại, anh vén tóc cô và nghiêng đầu, hôn lên bờ vai cô. Anh đã có câu trả lời. Lụa chẳng là gì so với làn da cô cả.

Cameron nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực anh. Cô tự hỏi mình đang làm gì và tại sao lại làm như vậy? Và rồi cô cảm nhận được làn môi nóng bỏng của Jack ở dưới cổ mình, trong giây lát, cô quyết định gác chuyện đó sang một bên.

Tay Jack vòng quanh hông Cameron. Cô không biết anh xoay cô hay cô tự xoay mình, cũng có thể là cả hai, nhưng đột nhiên cô nhận thấy mình đang đối diện với anh. Bắt gặp ánh mắt cháy bỏng của anh, cô liền hướng về anh khi môi anh chạm vào môi cô.

Cameron mong chờ một nụ hôn nồng cháy, thậm chí là nhức nhối, nhưng thay vào đó, nó lại... tinh quái. Anh từ từ, chậm rãi trao cho cô nụ hôn ngọt ngào. Khi tay anh chạm vào lưng cô và ôm chặt hơn, cô thả ví xuống sàn nhà rồi luồn tay mình vào mái tóc dày của anh.

Họ tựa người vào cửa. Tay anh khẽ chạm vào cằm cô. Đôi môi anh khám phá môi cô đầy mãnh mẽ. Cảm nhận được sự khao khát chiếm lĩnh của anh nhưng Cameron vẫn chưa sẵn sàng trao nó cho anh, cô dùng tay ôm lấy mặt anh và hôn chậm lại. Thật nhẹ nhàng, chậm rãi, cô khiêu khích anh, cắn nhẹ lên môi anh và khẽ lướt lưỡi trong miệng anh. Cô mơn trớn anh, trêu đùa anh, giành thế chủ động.

Jack găm gù trong cổ họng rồi túm chặt tay Cameron và ghì chúng vào cửa. Đã quá muộn khi cô nhớ lại rằng Jack Pallas không phải người đàn ông cô có thể dễ dàng đùa giỡn.

Anh vờn lưỡi cô trong một nụ hôn nồng nàn, đê mê. Cô có thể cảm nhận thấy anh ở giữa hai đùi mình, rắn chắc và rạo rục. Anh có thể giấu đi những xúc cảm của mình nhưng ngay lúc ấy, cơ thể lại phản bội anh, nó cho biết điều duy nhất cô cần biết. Anh muốn cô.

Rộn ràng với ý nghĩ đó, Cameron nhắm mắt lại khi môi Jack lướt một đường nóng bỏng trên ngực mình, đánh thức và đốt cháy những nơtron thần

kinh cảm xúc của cô.

“Jack...” Cô thì thầm.

“Hãy nói cho anh biết...” Anh nói bên tai cô.

Đó là một Jack khác, không còn vẻ tự chủ và thận trọng. Lần đầu tiên, cô có thể thấy được con người anh.

Cameron căng người, bất lực khi tay cô bị ghì chặt bởi tay anh. “Hãy để em được chạm vào anh!” Cô cần được nhìn và cảm nhận anh hơn thế.

Jack lùi lại và đôi mắt mê mệt ngắm nhìn Cameron. Anh thả tay cô ra và cô cởi chiếc áo khoác của anh. Cô lướt tay qua bờ vai Jack, cảm nhận những cơ bắp rắn chắc trên bờ ngực anh. Cô say sưa đắm mình khi chạm tới sức mạnh và sự cường tráng đó bằng đầu ngón tay mình.

Anh chiếm hữu môi cô trong một nụ hôn đầy khao khát mãnh liệt, nó làm cô nghẹt thở. Bàn tay anh di chuyển thiếu kiên nhẫn khi lần tới cởi cúc áo Cameron và kéo nó xuống vai cô.

“Anh muốn nhìn thấy em!” Anh thì thầm trên môi cô.

Anh kéo phần trước chiếc áo con của Cameron xuống rồi thở gấp gấp khi làn không khí lạnh khẽ lướt qua ngực cô. Anh vuốt ve đầu ngực cô, mơn trớn nó cho tới khi cô run lên vì cảm giác mê mẩn. Khi tay anh khum khum bầu ngực và bóp nhẹ làm chúng căng đầy lên, Cameron uốn người đầy ham muốn dưới bàn tay anh. Rồi anh cúi thấp đầu xuống và ngậm lấy bầu ngực cô.

Vùng giữa hai chân Cameron nhanh chóng trở nên ướt át, cô tưởng như mình sắp ngã ngay xuống nền nhà vào lúc ấy. Jack chậm rãi lướt lưỡi trên núm vú đang căng lên vì mê đắm của cô, rồi anh giữ chặt nó trong

miệng mình, mơn trớn nó một cách đầy chiếm hữu. Trong khi đó, tay anh lướt dưới áo cô, ngón tay anh bắt đầu vuốt ve bầu ngực còn lại của cô.

Cameron cảm thấy sự khoái lạc dâng trào. Trong khi một giọng nói trong đầu mách bảo cô rằng cô phải dừng lại thì một giọng nói khác, xấu xa hơn, lại bảo cô hãy nhượng bộ một lần thôi, hãy đầu hàng.

Jack kéo chiếc áo con xuống thấp hơn, miệng anh kiếm tìm bầu ngực kia của cô. Cameron rên rỉ, biết rằng giọng nói nào đã giành phần thắng.

Bỗng một tiếng gõ cửa lớn làm họ giật mình. Họ nghe thấy giọng Amy. “Cameron! Cậu có trong đó không?”

Cameron và Jack đứng bất động khi thấy tay nắm cửa ở hông cô chuyển động.

Amy gọi cửa lần nữa. “Cameron! Cậu không sao chứ?” Cô ấy nói với ai đó ở lối đi. “Anh nói họ sẽ gặp lại chúng ta ở phòng VIP đúng không?”

Là giọng của Wilkins. “Đó là những gì Jack nói.”

“Thử gọi lại cho anh ta xem!”

Điện thoại của Jack trong chiếc áo khoác mà Cameron đã ném trên sàn nhà bắt đầu rung. Cô nhìn anh, có điều gì đó lướt qua họ... rồi biến mất.

Họ buông tay và rời nhau ra. Jack vội lấy chiếc áo để nghe điện thoại. Trong khi anh bảo với Wilkins là họ ổn cả và sẽ ra ngay thì Cameron nhặt chiếc ví trên sàn nhà và rời xa cánh cửa, kéo phần trước áo cho ngay ngắn và chỉnh lại chiếc áo con. Cô bước tới cửa sổ, thầm biết ơn bóng tối đã che đi sự ngượng ngịu của tình huống này.

Cô đang sửa lại thắt lưng chiếc áo len thì Jack nói vọng từ bên kia phòng.

“Quai áo của cô bị rách rồi!” Anh nói nhẹ nhàng.

“Tôi biết!” Cameron nhét quai áo vào trong, hi vọng quai bên kia sẽ giữ được, nếu không Amy và Wilkins sẽ nhìn thỏa thích cho mà xem. Môi cô thâm lại và sừng lên nhưng lại chẳng làm được gì. Cô đi về phía cửa.

“Cô sẵn sàng chưa?” Jack hỏi.

“Chắc chắn rồi, tôi ổn cả!” Thật ra điều đó không đúng, nhưng vì mọi người đang chờ ở ngoài, cô chẳng có thời gian để phân tích xúc cảm của mình. Cô biết rằng đó là thời điểm hoàn hảo cho một lời châm biếm hay một câu đùa, bất cứ thứ gì làm cô thấy lại chính mình, đưa Jack và cô trở về như cũ. Nhưng ngay lúc ấy, cô không thể làm được. “Chúng ta nên ra khỏi đây.”

Ban đầu, Jack có vẻ ngập ngừng. Rồi anh chuyển sang trạng thái là con người của công việc và mở cửa ra. Cô đi qua anh để bước ra hành lang và trong một giây thoáng qua, mắt họ gặp nhau – sự thừa nhận duy nhất về những gì đã xảy ra giữa họ.

Amy đang chờ ở lối đi cùng Wilkins. Ban đầu, cả hai người đều rất bối rối, sau đó là thích thú.

Cameron cố gắng cư xử bình thường khi cô bước ra. “Chúng tôi chờ để chắc chắn mọi việc an toàn.”

Amy kéo Cameron sang một bên. “Tớ đã rất lo lắng khi không thấy hai người xuống dưới tầng.”

“Tớ biết. Tớ xin lỗi.”

Amy nhìn cô một lượt. “Ồ, một cách mặc áo mới đấy!”

Cameron nhìn xuống và thấy vai mình phô ra. Một chiếc quai áo lót bằng lụa màu xám đã biến mất.

Cô sẽ đốt cái áo len ngu ngốc này ngay khi cô về tới nhà.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cameron nghe tiếng gõ cửa và rời mắt khỏi máy tính. Rob Merrocko, một trợ lý luật sư ở văn phòng gần chỗ cô mở cửa và thò đầu vào.

“Vụ kiện hôm nay thế nào?”

“Anh ta không nhận tội, như dự đoán.” Cameron nói. “Điều đó sẽ thay đổi. Hội thẩm đoàn sẽ kết án gã này sớm thôi.” Bị đơn, một huấn luyện viên bóng đá trẻ đến từ một vùng ngoại ô phía Bắc, bị buộc tội chứa chấp phát hành các ấn phẩm khiêu dâm trẻ em trên máy tính. Nếu luật sư của anh ta có một chút trách nhiệm và lương tâm thì đã không để vụ ấy phải ra toà.

Đây là một vụ khó chịu, một trong số ít những vụ cô thấy khó mà giữ được một cái đầu lạnh. Ngay cả việc ở trong phòng xử cùng với bị đơn cũng làm cho cô thấy ghê tởm và bị kiệt quệ về cảm xúc.

“Sao cô vẫn nhận những vụ kiểu như thế?” Rob hỏi cô. “Giao vụ này cho một trong những người mới ấy!”

Đó không phải là phong cách làm việc của Cameron, nhưng cô vẫn cố gắng nở một nụ cười, tỏ ý cảm kích trước sự cảm thông của anh ta.

“Tôi sẽ không sao mà.” Cô luồn tay vào tóc một cách mệt mỏi và thả người vào ghế. “Bên phía anh, mọi việc thế nào?”

“Tôi vừa buộc tội một Ủy viên Hội đồng thành phố vì tội ăn hối lộ.”

“Thú vị đấy!” Cameron nói với vẻ hài lòng, “Thế hãy nói về chuyện này đi!”

Mấy phút tiếp theo, họ kể cho nhau nghe câu chuyện về các vụ án, bàn luận về một thẩm phán cực kì nóng tính ở quận của họ và thảo luận xem họ nên giao công việc đáng hổ thẹn là lau dọn dẹp phòng xử án cho thư kí toà án nào. Cuộc trò chuyện của họ bị gián đoạn bởi một cuộc gọi từ thư kí của Cameron.

“Collin đang ở đây và muốn gặp cô.” Cô ấy nói mà không cần nhắc đến họ của Collin, bốn năm qua, thư kí của cô đã quá quen với những cuộc viếng thăm thường xuyên của cậu ấy rồi.

“Cám ơn cô, cho anh ấy vào nhé!” Cô gật đầu với Rob khi anh vẫy tay chào lúc đi ra. Khoảng hai mươi giây sau, Collin bước vào, thay thế vị trí của anh ta.

“Giọng cậu qua điện thoại nghe thật khủng khiếp.” Anh nói từ cửa, đề cập đến cuộc nói chuyện ngắn giữa họ một tiếng trước. “Tớ đến để bắt cóc cậu đây.”

“Tớ đã có một ngày vất vả ở tòa.” Cameron nhìn đồng hồ. “Bây giờ là bốn giờ. Tớ không thể rời văn phòng bây giờ được. Việc ấy... không hợp với khuôn phép.”

Collin cười lớn. “Cậu đang tự làm mình rối tung lên giữa công việc, bữa tiệc các cô nàng độc thân và vấn đề khác mà chúng ta không thể nhắc đến ở chỗ này được. Cậu cần được nghỉ ngơi. Thôi nào, công tố viên, tớ sẽ đãi cậu một bữa ở quán rượu 404.”

Thật là cảm ơn! Cameron nhìn Collin ranh mãnh. “Cậu vừa hoàn thành một bài báo chứ gì?” Cô luôn luôn đoán được lí do.

“Thế việc muốn dành thời gian và tâm trí cho người bạn tốt nhất của mình sau giờ làm việc khi cô ấy đã trải qua một ngày vất vả là sai à?” Collin hỏi với vẻ vô tội. “Còn về việc liệu bài viết hôm nay của tớ có đặc biệt sâu sắc và dí dỏm không thì... cậu sẽ phải tự xem báo ngày mai thôi. Nó sẽ là một mục lớn ở chuyên mục thể thao, ngay dưới bức ảnh của tớ.”

Cameron ném cho cậu bạn một điệu cười nhăn nhó. Thế là, cho dù còn một đồng thứ phải giải quyết mà cô chất thành núi trên bàn làm việc, cô nghĩ rằng uống chút gì đó với bạn thân của mình cũng là một ý hay vào lúc ấy.

Đây là lần đầu tiên Cameron về sớm trong bốn năm làm công tố viên, cô làm cho mọi người trong văn phòng và bao gồm cả chính bản thân cô nữa đều cảm thấy sốc.

Sĩ quan Harper đi vào bếp sau khi đã kiểm tra tầng hai và tầng ba nhà Cameron.

“Không có gì.” Anh nhìn sang cộng sự của mình, cảnh sát Regan, người vừa kiểm tra tầng dưới. “Ổn cả chứ?”

Regan gật đầu. “Ổn cả.”

Cameron theo họ đi ra ngoài rồi khoá cửa lại.

“Vậy bây giờ, họ làm gì?” Collin hỏi. Anh ngồi ở ghế trong khi mấy viên cảnh sát xem xét ngôi nhà.

“Họ sẽ theo chúng ta đến quán rượu và chờ bên ngoài cho đến khi mấy người phụ trách ca tối tới.”

“Sao tớ lại có cảm giác mọi thứ có vẻ thú vị hơn khi Jack Pallas ở đây nhỉ?” Collin trêu đùa.

“Mọi chuyện với Jack gần đây trở nên hơi... phức tạp.” Cameron nói.

“Phức tạp”, tất nhiên chỉ là một cách miêu tả. Tối thứ Bảy ấy, sau khi cô và Jack lại nhập hội cùng Wilkins, Amy và những người còn lại, họ chỉ nói với nhau có mấy từ. Về phần cô là từ “cám ơn” sau khi anh và Wilkins đảm bảo rằng ngôi nhà an toàn khi họ thả cô và Amy xuống xe, còn Jack thì là “không có gì”. Kể từ đó, cô không gặp, cũng chẳng có tin tức gì từ anh ta cả.

Điều đó với Cameron thật sự rất tốt. Năm ngày qua, cô đã có thời gian để sắp xếp lại cảm xúc của mình. Đúng là cô và Jack đã làm những việc cô Không Bao Giờ Thừa Nhận ở một căn phòng ngẫu nhiên nào đó trong hộp đêm, nhưng cô quyết định rằng đó đơn giản chỉ là một phần của tình trạng căng thẳng hậu chấn thương mà cô gặp phải gần đây. Cô đã kích động và mất kiểm soát sau khi bị mất điện, đã rất bực mình và tình cờ Jack lại ở đây, với đôi môi đặt trên ngực cô.

Hãy nói cho anh biết.

Hãy để em cảm nhận anh.

Cameron hơi đỏ mặt mỗi khi cô nghĩ lại buổi tối hôm ấy. Rõ ràng ở một mức độ nào đó, cô và Jack không có vấn đề gì trong việc giao tiếp một cách cởi mở.

Cô kể cho Collin về những việc xảy ra vào tối thứ Bảy song bỏ qua phần hấp dẫn nhất. Điều này khá lạ lùng, vì bình thường cô kể cho Collin mọi chuyện. Nhưng một số việc giữa cô và Jack lại có vẻ... riêng tư.

“Có vẻ như tớ đã bỏ lỡ một bữa tiệc đáng tham dự.” Collin nói sau khi cô kể xong. “Thế chuyện giữa cậu và Jack đi đến đâu rồi?”

“Chẳng đến đâu cả.” Cameron nhấn mạnh. Cậu ấy không để ý đến phần “tình trạng căng thẳng hậu chấn thương” ư? Cô đã nhắc đến chi tiết

đó ít nhất sáu lần rồi. “Tối thứ Bảy ấy chẳng là gì cả. Chỉ là một sự tình cờ.”

Collin nhìn Cameron với vẻ hoài nghi. “Cưng à, tớ hi vọng cậu không tự lừa dối mình về điều đó.”

“Được rồi. Thì tớ bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài của Jack.” Cameron thừa nhận. Việc thừa nhận như thế là một bước tiến lớn đối với cô. “Ai mà không như thế chứ? Cậu cũng đã gặp anh ta rồi đấy!”

“Sự hấp dẫn, kêu gọi của một thân hình vạm vỡ... Ờ, tớ biết rõ mà.”

“Đúng thế! Nhưng tớ có thể phòng ngự được trước sự hấp dẫn về mặt hình thức. Ý tớ là anh ta đã nói với ba mươi triệu người rằng tớ là kẻ ngu xuẩn. Tớ sẽ biến mình thành loại phụ nữ có lòng tự trọng như thế nào nếu thích một gã như thế?”

“Điều ấy sẽ có chút gì đó mỉa mai.” Collin đồng tình.

“Hơn nữa, anh ta thậm chí cũng không thích tớ.” Cameron thêm vào.

“Đó là điều mà cậu lo lắng à?”

“Không, tớ không lo lắng. Tớ chỉ nghĩ, dựa vào những gì đã xảy ra giữa bọn tớ, sẽ thật ngu ngốc khi nghĩ rằng tối thứ Bảy ấy có điều gì khác ngoài sự hấp dẫn về thể xác.” Cameron ngập ngừng. “Vì thế, tớ nghĩ điều tốt hơn hết là anh ta và tớ đồng tình với nhau về việc đó.”

Collin có vẻ thích thú sự đánh giá của cô về tình huống ấy. “Tớ nghĩ cậu cần uống chút gì đó để sắp xếp lại việc này.”

Cameron khoát tay. “Tớ không cần sắp xếp cái gì cả!” Cô chỉ vào bộ đồ đang mặc. “Nhưng tớ cần thay bộ đồ này trước khi tới quán rượu.”

“Tớ sẽ lên nhà cùng cậu.” Collin nói, rời khỏi chiếc ghế đầu và ra khỏi bếp cùng cô. “Tớ muốn kiểm tra lại phòng ngủ dành cho khách. Tớ bị mất chiếc áo sơ mi Sox, có lẽ tớ để quên trong một lần nào đó ở lại. Có thể như vậy, hoặc Richard đã cuỗm nó khi chuyển ra ngoài rồi.”

Cameron theo Collin lên cầu thang. “Từ hôm ấy, cậu đã nói chuyện với anh ta chưa?”

“Chưa lần nào. Tớ nghĩ mình sẽ nhận được một cuộc điện thoại hay ít nhất là e-mail. Nhưng rõ ràng là anh ta nghĩ...”

Không ai trong họ thấy sự tấn công ập tới.

Một bóng đen bất thành linh tấn công hai người khi họ lên tới tầng hai, chỉ là một bóng mờ mờ chuyển động rất nhanh và không thể nhìn rõ. Vì Collin ở phía trước Cameron nên anh không thấy một người đàn ông lao ra từ đâu. Hẳn đập vào đầu Collin bằng một thứ gì đó trong tay, Collin kêu lên rồi ngã xuống sàn.

“Collin...” Cameron hét lên. Người đàn ông mặc bộ đồ đen xoay người nhanh một cách chóng mặt. Anh ta đeo mặt nạ trùm kín trừ mắt và miệng, và cô để ý thấy anh ta đeo găng tay đen.

Trong tay anh ta là một khẩu súng. Nó chĩa thẳng vào cô.

Cameron cảm thấy chân mình như thể đang kẹt trong cát lún. Cô nhìn sang chỗ Collin. Anh đang nằm trên sàn, không cử động.

Người đàn ông với khẩu súng tiến về phía Cameron. Cô lùi dần xuống cầu thang. Người đàn ông ấy đi theo cô.

“Anh muốn gì?” Cô hỏi, giọng nhỏ nhẹ chỉ như một lời thì thầm.

Sau khi bước tiếp một bước nữa, hấn nâng một tay lên và chỉ vào cô.

“Cô...”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Jack đỗ chiếc Triumph ở chỗ trống gần cuối con phố và đi tới chỗ chiếc xe cảnh sát nhưng lại không khác gì những chiếc xe bình thường bên cạnh đang đậu ngay trước nhà Camerron. Anh đã thông dong lái xe mô tô dọc bờ hồ trong mười lăm phút. Trong khoảng ba tuần tới, anh sẽ phải cất chiếc Triumph vào nhà kho vì mùa đông sắp tới, mà dùng chiếc Ford LTD Crown Victoria, phương tiện đi lại thích hợp hơn trong tiết trời giá lạnh.

Trong lúc Jack đang tiến tới thì Harper, viên cảnh sát lâu năm làm ca ngày kéo kính cửa sổ bên phía người cầm lái xuống.

“Cô ấy vừa về cách đây vài phút. Đang trong nhà cùng với McCann.”

Jack để ý thông tin này và không hài lòng chút nào về chuyện Cameron đang ở cùng một người khác. Anh đã gọi tới văn phòng của cô và thật sự bất ngờ khi nhận ra thư ký của cô thông báo rằng cô đã về nhà sớm. Vào thời khắc đó, nó có vẻ như một sự tình cờ may mắn vì dù sao anh cũng đang muốn nói chuyện riêng với cô, và ở nhà cô sẽ được riêng tư hơn.

Anh cảm ơn hai người cảnh sát và tiến thẳng tới cửa trước nhà Camerron.

Trong mấy ngày qua, anh đã liên tục tránh né việc nói chuyện với cô, chủ yếu bởi vì anh đã rất ngạc nhiên về những hành động của chính mình tối thứ Bảy đó. Anh không phải là người đàn ông bốc đồng. Ngành ấy của anh mà bốc đồng thì sẽ nhanh chóng đối mặt với cái chết. Hoặc có khi còn tồi tệ hơn. Bản thân anh đã sống sót qua điều tồi tệ nhất dưới bàn tay của Martino và anh biết rằng cách duy nhất giúp anh sống sót để có thể thuật lại

câu chuyện đó chính là bởi anh vẫn giữ được sự sáng suốt ngay cả khi đang đau đớn tột độ và chờ đợi đằng đằng suốt hai ngày tời tệ để đáp trả khi có cơ hội.

Việc xảy ra với Cameron tại Manor House làm cho lòng anh rối bời. Nó đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của anh. Anh thường không để bản thân yếu đuối khi ở cùng người khác. Điều đó khiến cho đàn ông nói chung và chính anh bị tổn thương.

Bằng cách nào đó, cô ấy đã vượt qua sự phòng thủ của anh. Và bây giờ, bản năng mách bảo anh hãy tránh xa cô càng xa càng tốt và trở nên cứng rắn với cô còn hơn cả những gì anh đã thể hiện ba năm trước. Anh sẽ tiếp tục cuộc điều tra về cái chết của Robards cũng như sẽ cố quên chuyện này đi và không bao giờ nhớ đến nó nữa.

Trừ một điều – “Anh thấy những gì anh muốn thấy.”

Sự hé lộ đột ngột của Cameron đã ám ảnh tâm trí anh, giày vò anh ngay từ khi cô buột miệng nói ra. Ai mà biết cô ấy có ý gì khi nói điều đó? Nhưng nếu có một sự giải thích nào khác cho việc cô ở văn phòng của Davis sáng hôm đó, cái hôm anh bị Bộ Tư pháp chuyển công tác thì anh muốn biết về điều đó. Anh cần phải biết.

Cho nên lần này, anh sẽ không rời đi cho tới khi cô chịu nói. Anh sẽ có được câu trả lời mà anh muốn. Ngay trong ngày hôm nay.

Jack bước lên các bậc tiến thẳng tới cửa trước nhà Cameron. Anh bấm chuông và đợi. Lặng thinh, không có tiếng trả lời.

Anh thử lại lần nữa. Vẫn không có động tĩnh gì.

Jack ngoảnh lại nhìn chiếc xe cảnh sát dưới vỏ bọc đang đậu trên phố phía sau.

Ngồi trên ghế của hành khách, sĩ quan Regan kéo cửa sổ xuống và nhún vai. “Có thể họ đang ở phía sau nhà. McCann có nói về việc uống một chút gì đó trong khi chúng tôi kiểm tra ngôi nhà. Họ có thể đang ngồi ở nhà sau để thư giãn hay đại loại thế.”

Sĩ quan Harper bước ra khỏi xe. “Anh muốn chúng tôi kiểm tra cùng anh à?”

Có thể cô ấy đang ngồi ở nhà sau và uống một cái gì đó. Nhưng “có thể” là chưa đủ đối với Jack. Anh ra lệnh cho hai sĩ quan cùng một lúc. “Một người trong số các anh canh gác phía trước và tiếp tục bấm chuông. Người còn lại đi vòng ra phía Đông ngôi nhà.” Có một cửa chặn lối đi tới phía sau của ngôi nhà từ hướng đó, nhưng cũng vẫn nên kiểm tra.

Rút khẩu súng ra khỏi bao, Jack đi về phía ngược lại và kiểm tra toàn bộ phía Đông của ngôi nhà. Tất cả các cửa sổ trông có vẻ bình thường và khi Jack cẩn thận liếc nhìn qua từng ô cửa thì anh không thấy gì, cũng không nghe thấy gì. Anh di chuyển cẩn thận xung quanh ngôi nhà và đi vào khu vườn sau, không thấy Cameron và Collin ở đó. Anh khẽ bước trên các bậc thang dẫn lên tầng và áp lưng vào tường. Một bên anh là cái cửa, bên kia là ô cửa sổ. Cửa hầu như được làm bằng kính trừ phần khung bên ngoài làm từ gỗ sồi chắc chắn. Ít nhất thì chiếc cửa sổ cũng có rèm và nó có thể che chắn cho anh một chút. Thận trọng tới mức tối đa để ẩn mình, anh lén nhìn qua khung cửa sổ. Vẫn không có gì.

Cả khu bếp và phòng lớn đều không có gì. Cô ấy sẽ không đi đâu mà không có cảnh sát hộ tống.

Jack nắm chặt khẩu súng trong tay. Đôi mắt anh lướt nhìn kỹ ngôi nhà trong khi vẫn thận trọng nép người để tránh khỏi tầm nhìn. Và rồi anh nhìn thấy một điều khiến tim anh giật lên đột ngột.

Ở phía bên kia nhà bếp, một chiếc gương to dùng để trang trí được treo trên tường đối diện với chiếc cầu thang. Anh có thể nhận ra Cameron qua chiếc gương, cô đang đứng trên bậc thang. Một người đàn ông đeo chiếc mặt nạ màu đen đứng phía sau cô, chĩa khẩu súng vào đầu cô.

Tiếng chuông cửa trước vang lên và người đàn ông đeo mặt nạ nhìn về phía đó, hiển nhiên vẫn dùng khẩu súng của hắn ta buộc Cameron phải im lặng.

Từ phía Đông của ngôi nhà bất ngờ phát ra một tiếng vang lanh lảnh như của kim loại rơi hay va đập vào nhau, khiến Jack phải thụt đầu ra khỏi cửa sổ. Anh lăm lăm nguyên rửa tay cảnh sát hậu đậu đã gây ồn ào như thế rồi lại thò đầu qua cửa sổ.

Cameron và kẻ đeo mặt nạ đã biến mất. Biết chắc rằng họ đã lên cầu thang, Jack chạy tới chỗ thoát hiểm dẫn thẳng tới ban công tầng trên một cách rón rén đủ để không gây ra một tiếng động nào. Anh tới được tầng hai và thẳng tiến tới chỗ những cánh cửa kiểu Pháp bên ngoài phòng ngủ chính. Anh với một tay ra và cẩn thận vặn cái tay nắm cửa. Cửa bị khoá. Vẫn cố gắng nấp ngoài tầm nhìn hết mức có thể, anh quan sát mọi thứ qua tấm kính.

Anh thấy Cameron đi vào phòng ngủ, kẻ giấu mặt vẫn ở ngay sau cô. Hắn ta giữ chặt cổ Cameron bằng một tay, đẩy cô đi, còn tay kia thì vẫn nắm khẩu súng và chĩa vào đầu cô.

“Tôi chưa hề nhìn thấy mặt anh.” Cameron nói. “Anh không cần phải làm thế này.”

Nhận ra sự sợ hãi trong giọng nói của Cameron, anh quyết định phải hành động ngay lập tức. Anh giơ khẩu súng lên và nhắm qua cửa sổ.

Nhưng kẻ giấu mặt chắc đã thoáng nhìn thấy sự di chuyển của anh. Hắn ngoảnh đầu về phía tấm kính và kéo Cameron ra đứng trước hắn, đập

tan ý định nổ súng của Jack. Kiên quyết không chịu để cô ở lại một mình với tên bịt mặt thêm một giây nào nữa, anh lập tức xoay người lùi lại phía sau và bắn hai phát vào tấm kính trên cánh cửa kiểu Pháp.

Anh lao qua cửa và xông vào phòng ngủ, không hề để ý đến những mảnh kính vỡ quanh người mình. Anh nhào người xuống nền và chống một đầu gối xuống, trượt dài trên nền nhà và bật người đứng dậy chĩa khẩu súng vào kẻ bịt mặt trong khi hắn ta đang siết chặt cổ Cameron. Khẩu súng của hắn vẫn chĩa vào đầu cô.

“Thả cô ấy ra!” Jack hét lớn.

Kẻ bịt mặt siết chặt cổ Cameron hơn. Dùng cô như một tấm khiên, hắn lùi ra khỏi phòng ngủ, đi thẳng tới hành lang chính.

Jack bám theo, vẫn nhắm khẩu súng của anh vào kẻ bịt mặt và sẵn sàng bóp cò khi có cơ hội.

“Cảnh sát đã bao vây toàn bộ khu nhà, mày không thoát nổi đâu. Bỏ súng xuống và thả cô ấy ra!”

Không rời mắt khỏi kẻ cầm súng, Jack nhanh chóng ước lượng hình dáng của hắn ta. Cao mét tám, tầm tám mươi kilô, mô tả của Cameron gần như chính xác. Và thông qua khe hở trên chiếc mặt nạ, anh đã nhận ra thêm được một đặc điểm nữa, đó là hắn ta có đôi mắt màu nâu.

Kẻ bịt mặt khựng lại khi nghe lời cảnh báo của Jack. Sau đó, hắn ta chĩa nòng súng vào thái dương Cameron.

Jack nhận được lời đáp trả từ hắn rất to và rõ.

“Lùi lại!”

Jack vẫn dán mắt vào khẩu súng của anh ta, “Mày mà bắn cô ấy thì mày sẽ mất đi tấm bia đỡ đạn đấy!” Anh liếc nhìn Cameron, mặt cô trắng bệch. Cô chớp chớp mắt và những giọt lệ tuôn trào trên khuôn mặt.

Jack cố kiềm chế, không để lộ một tí cảm xúc nào. Nhưng lần đầu tiên trong đời, anh cảm nhận được nỗi sợ hãi thực sự.

Hắn lùi lại phía cầu thang và Jack thoáng thấy Collin đang nằm bất động ở lối đi. Kẻ bịt mặt kéo Cameron lên cầu thang cùng hắn, gần như làm cô nghẹt thở khi hắn buộc cô đi nhanh hơn. Jack vẫn bám theo, trong đầu anh đang cố hình dung hình ảnh bản thiết kế ngôi nhà của Cameron mà anh nắm được sau hai lần kiểm tra an ninh ngôi nhà.

“Nếu mày muốn thoát khỏi ngôi nhà này, mày sẽ phải để cô ấy đi.” Jack cảnh báo. “Mày không thể chạy thoát cùng con tin được đâu.”

Kẻ bịt mặt không hề phản ứng gì. Tới tầng ba, cầu thang kết thúc ở một ban công ngoài trời, phía trên là một mái nhà nghiêng với một cửa sổ bằng kính để lấy ánh sáng. Phía bên trái Jack là một văn phòng, còn bên phải anh là một phòng rộng còn trống vì chưa được trang bị đồ đạc gì. Mặc dù anh không thể nhìn thấy từ vị trí của mình nhưng anh biết rằng có một cái cửa ở bức tường phía bắc dẫn ra mái trên của nhà sau.

Không chần chừ, kẻ bịt mặt kéo Cameron vào căn phòng nằm phía bên phải của Jack. Anh đuổi theo, nhận ra rằng không rõ kẻ bịt mặt đã ở trong nhà cô từ bao giờ nhưng đủ lâu để hắn có thể nắm rõ mọi ngõ ngách trong nhà.

Kẻ bịt mặt tiến thẳng tới cái cửa dẫn ra ngoài. Chỉ một chút khựng lại khi hắn xoay người, sau đó, hắn vòng tay qua cổ Cameron và hắn lấy khuỷu tay ghì chặt người cô vào hắn. Hắn quay khẩu súng lên trên, dí thẳng vào phần dưới bên phải cằm của Cameron. Hắn dùng tay còn lại để mở cửa.

Với tình trạng vô cùng hiểm nguy của Cameron lúc đó – chỉ cần một phát đạn vào tay kẻ giấu mặt là tất cả sẽ kết thúc.

Anh cần phải nói một cái gì đó, bất cứ cái gì để có thể khiến cô chú ý vào anh.

“Cameron, nhìn tôi này!”

“Jack...” Cameron thì thào, ánh mắt dán chặt vào anh như muốn bảo anh hãy làm gì đó để giúp cô.

Jack bỗng nghe thấy tiếng động ở tầng dưới, âm thanh của gỗ bị vỡ - ai đó vừa phá cửa vào nhà. Ngay lúc đó, kẻ bịt mặt đẩy cánh cửa để ra nhà sau và kéo Cameron đi cùng. Với hai tay cầm khẩu súng, anh bám theo họ ra ngoài mái. Phía sau họ là những bức tường dốc của ngôi nhà và văn phòng mà họ vừa ra khỏi đã che khuất khu phố, điều này có nghĩa anh sẽ không thể nhìn được những gì xảy ra với các sĩ quan bên dưới.

Kẻ bịt mặt di chuyển chắc chắn và nhanh nhẹn tới phía xa mái nhà. Hắn vẫn luôn giữ Cameron phía trước suốt thời gian đó, không cho Jack một cơ hội nào để nổ súng. Không nói một lời nào, hắn lùi lại, dựa lưng vào bức tường nhìn thẳng ra khu vườn phía sau. Hắn liếc nhìn sang một phía và Jack đoán được hắn đang tìm đường thoát hiểm.

Sau đó, hắn quay lại và nhìn thẳng vào Jack. Mọi thứ diễn ra trong chớp mắt – kẻ bịt mặt đột ngột rời súng khỏi cầm Cameron, chĩa thẳng vào Jack và bóp cò.

“Không!” Cameron hét lên. Cô nhào người ra giằng lấy khẩu súng ngay khi nó vừa phát nổ. Viên đạn xuyên thẳng vào sàn gỗ và cách chân Jack chỉ trong gang tấc. Cô mặt đối mặt với kẻ bịt mặt và họ vật lộn để giành lấy khẩu súng. Jack không thể bắn khi cô nằm ngáng trên đường đạn, thế nên anh lao tới họ. Khẩu súng lại nổ lần nữa. Cameron loạng choạng lùi lại.

“Cameron!” Jack hét lên. Anh đỡ lấy cô khi cô sững sờ xuống nền nhà. Anh nhìn thấy máu chảy loang khắp chiếc áo khoác của Cameron. Trong khi anh giữ cô, kẻ bịt mặt nhanh như chớp lao tới phía có lối thoát hiểm ngay gần mái.

“Hắn ta đang chạy thoát kìa!” Cameron lúng búng nói với khuôn mặt trắng bệch và choáng váng. “Cứ để tôi ở lại!”

Dù trời có sập, anh cũng không rời đi.

Harper và Regan nhảy qua cửa với khẩu súng cầm trong tay. “Hắn chạy xuống theo đường thoát hiểm rồi!” Jack hét lên trong khi từ từ hạ Cameron xuống để có thể nhìn thấy vết thương của cô rõ hơn.

Hai viên cảnh sát lập tức tiến tới phía thoát hiểm, sau đó vội lùi lại vì có tiếng súng bắn lên từ phía dưới. Tiếng súng dừng lại, có vẻ như kẻ bịt mặt đang chạy. Hai cảnh sát liền nhảy xuống đuổi theo.

Jack vẫn chú ý vào Cameron. Anh lấy điện thoại từ túi áo khoác, nhanh chóng gọi cho cứu thương và yêu cầu hỗ trợ.

“Collin không sao chứ?” Cameron hỏi ngay khi anh gọi điện xong.

“Một chiếc xe cứu thương đang tới đây. Mọi thứ ổn rồi!” Jack cởi chiếc áo khoác của Cameron ra. “Lạy Chúa, Cameron, cô đã nghĩ gì mà làm như thế?”

“Chỉ là tôi không thể để hắn bắn anh.”

“Nếu tôi có bị bắn thì cũng không phải lần đầu mà.” Jack nhìn thấy máu chảy ra từ vai của Cameron. Không chần chừ, anh kéo đứt hai chiếc cúc trên cùng áo sơ mi của cô và gạt nó sang một bên để nhìn cho rõ hơn.

Cameron nhắm mắt lại. “Nói cho tôi nghe sự thật, vết thương tôi tệ tới mức nào?”

Jack ngật ngừng.

Cô hoang mang. “Ôi Chúa ơi, tệ thế cơ à?”

Jack quyết định tốt nhất là nói thẳng cho cô biết. “Nếu đo mức độ vết thương do súng bắn từ một tới mười trong số các vết thương mà tôi đã từng tận mắt trông thấy thì vết bắn của cô nằm ở...”

Mắt Cameron mở rộng.

“... Khoảng mức hai.”

Cô ngồi dậy. “Mức hai? Máu tôi chảy đầm đìa cả áo khoác. Đừng nói với tôi rằng nó chỉ đáng mức hai!”

“Thú thật tôi đã nhìn thấy nhiều vết thương do súng bắn, cho nên có thể khoảng đo của tôi hơi quá một chút.” Jack vừa nói vừa thấm máu trên vai cô. “Nhưng quan trọng là cô sẽ ổn thôi, yên tâm đi!” Cô hống anh nghẹn lại, anh đã nhìn thấy nhiều thứ khi làm việc cho FBI và lực lượng quân đội đặc biệt[17], nhưng anh sẽ khó mà quên được hình ảnh cô lão đảo sau khi khẩu súng phát nổ.

“Rồi, không cần biết mức hai hay mức mấy, nhưng tôi thấy đau, rất đau là đằng khác.”

“Tốt. Có thể bây giờ cô sẽ suy nghĩ kỹ hơn về việc mạo hiểm tính mạng của mình khi tấn công một người đàn ông có súng.”

“Trời, kiểu cảm ơn gì thế này, tôi nghĩ đó sẽ là lần cuối cùng tôi đỡ đạn cho anh.”

“Cô nói đúng.” Jack làu bàu.

Cô cố gắng nở một nụ cười tinh quái. “Anh đã lo lắng cho tôi, điệp vụ Pallas.”

“Nghe giọng của cô, tôi đoán mình sẽ không cần phải lo lắng nữa.”

Họ bỗng nghe thấy tiếng rú còi của xe cứu thương bên ngoài ngôi nhà.

“Anh có lẽ nên đi đi, cố gắng tóm được hắn ta” Cameron nói.

Jack nhìn cô, ôm cô trong tay mình, “Có lẽ tôi nên làm thế.” Anh nói với giọng ồm ồm. Nhưng anh đã không rời khỏi cô một bước.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hiện giờ, con phố bên ngoài nhà Cameron thật hỗn loạn. Nào là xe lính cơ giới, xe cảnh sát và FBI giả xe thường, xe cứu thương, nào là cảnh sát, rồi đặc vụ FBI khắp mọi nơi. Wilkins đã tới ngay sau khi đội cứu thương đến cùng với một đội FBI. Nhanh chóng sau đó, thám tử Slonsky cũng xuất hiện ở hiện trường với người của ông.

Người y tá sau khi đã đặt gạc và cầm máu trên vai Cameron thì đưa cô tới chiếc xe cứu thương đậu trên lề đường. Cửa phía sau được mở sẵn và Collin đang ngồi bên trong, nhìn thẳng ra ngoài con phố. Một nhân viên y tế khác đang kiểm tra mắt của anh, xem xét xem có dấu hiệu của sự chấn động nào hay không.

Ngay khi thấy Cameron, Collin gạt người y tá sang một bên và nhảy ra khỏi chiếc xe cứu thương.

“Ôi, ơn Chúa!” anh kéo Cameron lại và ôm cô thật chặt. “Họ nhất định không cho tớ gặp cậu, họ bảo cần phải cách ly cậu cho tới khi họ chắc chắn rằng gã đó không còn luẩn quẩn quanh khu vực này nữa.”

“Slonsky nói rằng cảnh sát đã mất dấu hẩn ở con hẻm.”

Collin lùi lại. Mắt của anh hướng về chiếc áo đẫm máu của Cameron. “Khi tớ nghe thấy họ nói cậu bị bắn, tớ gần như ngất đi.”

“Tớ vẫn ổn.” Cameron trấn an anh. “Nhân viên y tế bảo rằng có thể tớ phải khâu vài mũi nhưng tớ đã rất may mắn. Viên đạn chỉ sượt qua phần thịt trên vai.” Cô với tay ra và vuốt tóc Collin nhưng cẩn thận để tránh đụng

phải phàm bầm tím trên đầu anh. “Thế cậu có làm sao không? Đầu cậu có đau không?”

Collin sờ vào chỗ sưng lên. “Tồi tệ. Nhưng lòng kiêu hãnh của tớ còn bị tổn thương hơn nhiều. Tớ rất xin lỗi cậu, Cam. Khi tớ nghĩ tới chuyện tồi tệ có thể đã xảy ra với cậu... lẽ ra tớ phải bảo vệ cậu tốt hơn.”

Cô cầm tay của anh vào nắm chặt chúng. “Có vẻ như mọi chuyện cũng không tới nỗi nào.”

“May mà chàng ngự lâm của cậu đã tới kịp thời.” Collin trêu chọc.

Cameron khó có thể quên được hình ảnh Jack nhảy qua cửa kính để giải cứu cô. Khi họ còn đang ở nhà sau, ngay trước khi xe cứu thương tới, cô đã để ý thấy một vết cắt trên gò má anh. Khi anh đứng dậy để nhân viên y tế làm việc, cô nhận ra thêm nhiều vết cắt trên tay anh. Những hình ảnh hiện rõ trong tâm trí cô như muốn nhắc nhở cô rằng, anh không màng đến tính mạng của mình cũng là vì cô.

Thám tử Slonsky đứng bên cạnh mấy chiếc xe cảnh sát, nói chuyện với sĩ quan Harper và Regan. Khi nhìn thấy Cameron đứng bên chiếc xe cứu thương, ông bèn đi tới.

“Chúng tôi cũng sắp xong việc khám xét ngôi nhà rồi! Người của tôi sẽ theo cô tới bệnh viện và xin lời khai của cô ở đó.”

“Ồ, chắc chắn họ sẽ làm thế rồi.”

Nghe thấy giọng Jack, Cameron ngay lập tức ngoái lại và nhìn thấy anh đang đi tắt qua cổng trước, theo sau là Wilkins. Jack bước lại phía Harper và Regan. “Ai trong số các anh đã kiểm tra phòng ngủ?”

Harper đứng thẳng người lại như để chuẩn bị cho việc tồi tệ nhất. “Tôi.”

“Anh có kiểm tra bên trong phòng để đồ của cô ấy không?”

“Tôi có nhìn vào trong.”

Jack dừng lại, nét giận dữ hiện rõ trên mặt anh.

“Nhưng, không... tôi không thực sự đi vào trong để kiểm tra kỹ càng.” Harper thừa nhận.

Slonsky bước tới. “Các anh đã tìm được gì?” Ông hỏi Wilkins và Jack.

“Một vài bộ quần áo bị kéo xuống phía sau cánh cửa.” Wilkins trả lời.

“Và có hai vết giày trên thảm. Giày đàn ông khoảng cỡ mười một, tôi đoán thế.” Jack nói. “Người của ông sẽ không được làm vụ này nữa, Slonsky. Và đừng có nghĩ tới chuyện quyền hạn vớ vẩn ở đây!”

Ánh mắt của anh kiên định như muốn thách thức ai dám chống lại anh lần này.

Cameron ngồi trong xe cứu thương. Cô cần một chút yên tĩnh.

Collin chạm vào tay cô. “Cậu ổn chứ?”

Cô gật đầu. “Chỉ đang suy nghĩ một chút thôi!” Cô cố gắng để không nôn ra.

Kẻ giết người đã trốn trong phòng cất quần áo ngay bên cạnh phòng ngủ của cô. Lạ lùng thay, hơn tất cả những chuyện đã xảy ra trong chiều hôm đó, việc ấy khiến cô cảm thấy bị xúc phạm. Và điều mà cô liên tục suy nghĩ lại đó là, chiều hôm ấy, cô đã rời chỗ làm sớm. Lẽ ra cô đã không về nhà vào lúc đó.

Cảnh sát và FBI đã kiểm tra cửa chính và cửa sổ nhà cô mà không hề tìm thấy một dấu hiệu nào của sự đột nhập, điều ấy có nghĩa là kẻ giết

người biết mở khóa vào nhà mà không hề để lại dấu vết. Trong cả vụ tấn công đó, hăn đã lạnh tanh và điềm tĩnh một cách đáng sợ và không hề mở miệng lấy một lần. Mấu chốt là hăn không phải tay nghiệp dư, hăn hiểu rõ điều hăn đang làm.

Nhưng Cameron nghĩ rằng một tay chuyên nghiệp thường đột nhập vào ban đêm. Bốn giờ chiều là thời điểm liêu lĩnh hơn nhiều – mọi người dắt chó đi dạo, đón con từ trường và bắt đầu trên đường từ chỗ làm về nhà.

Điều đó có nghĩa kẻ giết người biết Cameron đang được giám sát. Hăn biết cơ hội duy nhất của hăn để đột nhập vào nhà là khi cô còn đang ở văn phòng, bởi một khi cô về nhà thì sẽ luôn được cảnh sát giám sát chặt chẽ.

Cameron lại nghĩ đến lúc lần đầu tiên cô nhìn thấy hăn bước xuống cầu thang và tấn công cô. Cái mặt nạ, đôi găng tay đen ghê rợn, khẩu súng của hăn chĩa vào thái dương và dí vào dưới cằm cô. Cả cái âm thanh của khẩu súng khi viên đạn được bắn ra. Cô có thể sẽ bị ác mộng trong vài tuần liền, không phải nghi ngờ gì về điều đó. Giờ thì cô đang bị hăn theo dõi, hăn biết mọi hoạt động hằng ngày của cô... Hừ, cô muốn mình là một người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng cái này thì có vẻ hơi quá sức đối với cô.

Nhưng mạnh mẽ thì có vẻ Cameron sẽ làm được. Cứ cho là cô có thể gặp ác mộng vài tuần liền, nhưng cô sẽ không thể để cho tên khốn ấy biến mình thành một người yếu đuối và tuyệt vọng. Và nếu hăn có làm được điều đó đi chẳng nữa thì... hừm... cô cũng sẽ phải tìm cho được cách không thể hiện điều đó ra. Cho dù hăn là ai, cô cũng không cần biết.

Sau khi kết thúc cuộc thảo luận có vẻ gay gắt với Slonsky, Jack tiến tới chỗ Cameron. “Tôi sẽ ngồi xe cứu thương cùng cô. Wilkins theo sau chúng ta bằng xe của anh ấy. Chúng tôi sẽ lấy lời khai của cả hai người khi ở bệnh viện.”

“Ít nhất lời khai của tôi sẽ ngắn hơn, nhìn xem, tôi đã nằm trên nền nhà suốt cả buổi. Tôi mới thật nhanh nhẹn và dũng cảm làm sao!” Collin nói, giọng của anh dường như có chút gì đó chán ghét bản thân. Anh bước vào xe cứu thương.

“Tôi đã nói chuyện với Davis.” Jack nói với Cameron. “Sau khi chúng ta kết thúc mọi việc ở bệnh viện thì ông ấy muốn gặp cô. “Anh nhìn chăm chăm vào vai Cameron. “Tôi nghe thấy hình như cô cần phải khâu mấy mũi.”

Trông khuôn mặt anh lúc ấy thật hình sự.

“Ôi không, không phải thế chứ?” Cameron nói. “Nếu anh vẫn giữ kiểu đối xử tử tế như này thì tôi sẽ thua cuộc mất thôi. Riêng cá nhân tôi, tôi hi vọng sẽ tạm gác lại cảm giác khiếp đảm vì vụ tấn công này cho tới lúc được riêng tư ở chính nhà mình.”

Jack quan sát Cameron một lúc. “Cô thật đặc biệt đấy, Cameron Lynde ạ.”

Anh đưa tay ra và giúp cô lên xe cứu thương.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Cameron và Wilkins ngồi ở trên ghế đợi ngoài văn phòng Davis. Lúc đó gần chín giờ tối và các đặc vụ FBI nhìn chăm chăm vào cô với vẻ tò mò khi họ ra khỏi văn phòng sau một ngày làm việc dài.

Davis có yêu cầu nói chuyện với Jack trước, chỉ mình Jack thôi. Wilkins đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng. Cameron có thể nhận ra rằng anh không thích việc bị đứng ngoài. Với một cái ngáp giả, cô dựa đầu vào tấm kính cửa sổ văn phòng Davis. Tấm rèm đã được kéo xuống, do đó, cô không thể nhìn thấy cái gì bên trong, nhưng nếu may mắn thì vẫn có thể nghe được điều gì đó, một hoặc hai từ...

“Tôi đã thử làm điều đó rồi!” Wilkins nói. “Họ nói qua nhỏ”

“Anh nghĩ họ đang nói về điều gì?”

“Cô.”

“Ồ, tôi biết là tôi, nhưng cụ thể là nói gì về tôi.”

Wilkins liếc về phía cửa. “Tôi không biết.”

Cameron nhắc đầu khỏi tấm kính. “Anh có nghĩ Jack gặp rắc rối không?”

Wilkins suy nghĩ một chút rồi trả lời. “Nếu thế thì tôi phải ở trong đó rồi!”

Cánh cửa đột nhiên mở toang, và Davis bước ra. Ông gật đầu với Wilkins rồi ra hiệu cho Cameron. “Cô Lynde, xin cô vui lòng cùng chúng tôi vào văn phòng một chút!”

Cameron theo sau Wilkins vào trong, Jack đang ngồi ở góc căn phòng, nhìn về mặt anh khó mà đoán biết được điều gì.

Cameron chọn chiếc ghế phía trước bàn của Davis nhưng gần với Jack hơn. Wilkins ngồi vào ghế bên phía còn lại của cô. Davis bắt chéo tay lại khi ông ngồi xuống. Cũng như lần trước, cách đây ba năm, cô cũng từng ở văn phòng này, khuôn mặt của ông vẫn nghiêm trọng như thế.

“Cô Lynde, với tư cách là đặc vụ chịu trách nhiệm chính ở văn phòng này, tôi muốn gửi tới cô lời xin lỗi chân thành nhất. Về việc này, tôi đã gọi điện cho người phụ trách Sở Cảnh sát Chicago. Tôi định sẽ yêu cầu có hình thức kỉ luật phù hợp với những viên sĩ quan cảnh sát đảm nhận việc bảo vệ cô chiều nay. Tôi hứa việc này sẽ không xảy ra một lần nữa.”

“Cảm ơn ông. May mà đặc vụ Pallas đã ở đó. Anh ấy xứng đáng được nhận tuyên dương cho hành động ngày hôm nay. Tôi không thể hình dung nổi điều gì sẽ xảy ra nếu anh ấy không xuất hiện.” Cameron nói.

“Jack và tôi đã nói chuyện. Tôi đồng ý với anh ấy là FBI cần phải đảm nhận việc giám sát bảo vệ cô. Vì vụ tấn công ngày hôm nay, chúng tôi sẽ cử một đặc vụ luôn luôn ở bên cạnh cô. Anh ta sẽ chuyển tới nhà cô, theo cô tới chỗ làm, đi tới mọi nơi mà cô đến. Tôi đã yêu cầu Jack, với cương vị là người điều tra chính và đảm nhận nhiệm vụ này. Anh ấy đã đồng ý.”

Cameron cẩn thận không để lộ một cảm xúc nào. Cô thoáng nhìn Jack, điệu bộ của anh vẫn tự nhiên như mọi khi. Thật kỳ lạ khi ngồi cạnh anh trong văn phòng của Davis, và giả vờ như tất cả mọi thứ chỉ là công việc bình thường sau những chuyện đã xảy ra giữa họ vào tối thứ Bảy.

“Tôi e điều này sẽ làm tăng mức độ xâm phạm của việc giám sát lên hơn nữa.” Davis nói, “Nhưng thật không may, chúng tôi không có nhiều sự lựa chọn trong việc này.”

“Tin tôi đi, không ai muốn đảm bảo sự việc ngày hôm nay sẽ không lặp lại nữa như tôi đâu.” Cameron nói. “Trong trường hợp đó, tôi sẵn lòng cho sự bất tiện.”

“Vì Jack phụ trách phần việc giám sát, chúng ta cần một người khác để quản lý công việc hàng ngày của vụ điều tra.” Davis quay sang nhìn Wilkins. “Wilkins, Jack đã gợi ý cho tôi anh có thể thay thế vị trí của anh ấy trong nhiệm vụ này. Anh ấy cũng đảm bảo với tôi rằng anh đã sẵn sàng cho trách nhiệm đó.”

Im lặng một cách khác thường so với tính cách vốn có của Wilkins, anh ngồi yên một lúc rồi trả lời sếp. “Tôi trân trọng việc Jack và anh đã tin tưởng tôi. Nhưng Jack và tôi là cộng sự, tôi muốn cùng anh ấy đảm nhận nhiệm vụ này.”

Davis cười phá lên. “Ồ, yên tâm, anh sẽ không dễ dàng rời khỏi anh ấy thế đâu. Hai anh vẫn sẽ là cộng sự nhưng với trách nhiệm khác nhau. Jack sẽ phụ trách bảo vệ cô Lynde, còn anh sẽ là người phụ trách cả đội tại văn phòng của chúng ta.”

Wilkins cười. “Trong trường hợp đó, tôi hoàn toàn chấp thuận.”

“Tôi cũng nghĩ anh sẽ nói như thế. Bây giờ, chúng ta cần suy nghĩ về những gì đã xảy ra hôm nay. Làm thế nào mà kẻ giết Mandy Robards lại có thể biết về Cameron? Về phía FBI, chỉ có ba người chúng ta biết cô ấy liên quan tới vụ án này. Wilkins, tôi nghĩ trước hết anh cần lên một danh sách bất cứ ai làm việc ở Sở Cảnh sát Chicago biết về thông tin này. Vụ tấn công ngày hôm nay cho biết một điều: chúng ta đã bị rò rỉ thông tin. Nhưng

chúng ta có thể tận dụng nó. Một khi đã tìm ra kẻ làm rò rỉ, chúng ta sẽ tìm được tên giết người.”

“Cẩn thận với bên Sở Cảnh sát Chicago trong vấn đề này!” Jack cảnh báo cho Wilkins. “Những viên cảnh sát này sẽ không thích việc bị ám chỉ rằng một ai đó trong số họ đã làm rò rỉ thông tin, cho dù cố tình hay vô ý. Cho nên hãy tiếp cận nhẹ nhàng!”

“Đừng lo, việc này là sở trường của tôi mà.” Wilkins nói. “Và chúng ta cần phải tính tới những khả năng xa hơn nữa. Hai mươi phụ nữ tại buổi tiệc độc thân vào thứ Bảy đó đã nhìn thấy tôi và Jack bảo vệ Cameron như thế nào. Và một trong số họ có thể làm lộ thông tin cho kẻ xấu.”

“Tôi có thể cho anh tên của họ, nhưng tôi nghi ngờ việc một trong số họ là người làm rò rỉ.” Cameron nói. “Không ai biết được lí do tại sao Jack và anh lại bảo vệ tôi.”

Jack hỏi Cameron. “Thế còn bạn bè và gia đình cô thì thế nào? Cô có nói với họ không?”

“Collin và Amy biết chút ít nhưng không cụ thể. Hơn nữa, họ biết cách giữ bí mật. Tôi chưa hề nói với ai khác về điều này.”

Davis ngả người phía sau, dựa lưng vào ghế. “Thế có nghĩa chúng ta chỉ có thể tập trung vào Sở Cảnh sát Chicago và nếu khả năng do bên ngoài thì là những người phụ nữ đã ở cùng Cameron tối thứ Bảy đó. Tiện thể, Jack, tôi không thấy báo cáo của anh và Wilkins về việc đã tham gia buổi tiệc độc thân ấy. Lạ thay, tôi không được biết.”

“Đó thực ra do tôi quyết định vào phút chót để kiểm tra an ninh xung quanh hộp đêm mà cô Lynde đã lên kế hoạch tham gia.”

“Câu trả lời hay đấy!” Davis nói.

“Đúng đấy!” Wilkins đồng ý, nhìn anh ta có vẻ rất ấn tượng với câu trả lời của Jack.

“Nói tới việc lên danh sách tất cả những người biết về việc tôi có liên quan tới vụ điều tra, tôi nên đề cập đến việc Silas cũng biết. Ông ta biết điều đó thông qua Godfrey.” Cameron nhắc tới người quản lý FBI. “Ông ta đã gọi cho Silas vào tuần trước để cảm ơn tôi về việc đã hợp tác điều tra vụ án.”

Davis khựng lại khi nghe Cameron nhắc tới cái tên Silas. “Cô có nghĩ rằng Silas có thể đã nói cho ai đó biết về việc cô liên quan tới vụ án này không?”

“Với tư cách là một luật sư liên bang Hoà Kỳ, dĩ nhiên ông ta biết phải hành động một cách thông minh.” Cameron nói.

“Tôi mong là thế.” Davis đồng ý.

Cuộc thảo luận chuyển sang chủ đề cuộc viếng thăm gần đây của Jack và Wilkins tới New York. Khi Cameron lắng nghe Jack trình bày với Davis, mắt cô không thể không nhìn vào vết cắt trên gò má anh. Trong phòng cấp cứu, sau khi cô bị khâu năm mũi cho vết thương “mức độ hai” – tính theo thang vết thương do đạn bắn của Jack thì người bác sĩ yêu cầu y tá chăm sóc vết trầy xước trên má và tay của Jack. Anh đã khoát tay từ chối, nói rằng việc đó không cần thiết và không rời khỏi Cameron nửa bước.

Rất nhiều chuyện đã xảy ra giữa họ trong mấy ngày vừa qua – cái vụ đã xém xảy ra ở trước nhà cô và sau đó là những chuyện diễn ra vào tối thứ Bảy cô chưa từng thừa nhận. Cameron không thể hiểu nổi những gì đã xảy ra giữa mình và Jack gần đây, nhưng khi nhìn vào vết thương trên khuôn mặt anh, cô biết chắc một điều, cô tin anh.

Và vì từ bây giờ anh sẽ là người bảo vệ cô hai tư trên bảy nên cô biết niềm tin tưởng đó cần phải đến từ cả hai phía. Điều đó có nghĩa cô phải nói

cho anh về mọi chuyện đã xảy ra ba năm trước đây.

Tối nay, cô sẽ làm việc đó.***

Khi Grant về đến căn hộ tối hôm đó, hắn ta dừng lại ở cửa, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với việc sẽ có cảnh sát ập tới và còng tay hắn lại. Nhưng điều đó đã không xảy ra.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, yên tâm rằng ít nhất, Pallas đã không nhận diện được hắn là kẻ đeo mặt nạ. Nhưng sự thật ấy còn được che đậy bao lâu nữa thì khó mà biết trước được.

Nếu nói rằng mọi việc chiều hôm ấy không xảy ra như dự kiến thì chỉ là cách nói giảm.

Grant lọ mọ trong bóng tối từ căn hộ của hắn, kiểm tra từng cửa sổ. Đứng ở tầng ba, hắn nhìn xuống con phố phía dưới để tìm xem có điều gì đáng ngờ không. Chẳng hạn như – xe lạ đậu ở cửa, một người dắt chó đi bộ “tình cờ” ra ngoài vào lúc đó, một người vô gia cư nghiễm nhiên nằm gục trên ngõ phía sau nhà hắn... Hắn không thấy gì bất thường cả.

Đây là lần thứ hai hắn cảm thấy giận dữ trong vòng hai tuần kể từ khi Mandy Robards dám tống tiền hắn. Và lần này có cả những ảo giác nữa, không phải là một sự kết hợp hay ho cho lắm.

Cameron Lynde đáng ra không về nhà sớm như thế. Cô ta đáng ra cũng không mang theo bạn về cùng – không phải vì hắn không thể gạt bỏ anh ta ra khỏi sự việc. Hắn cũng đã có thể xử lý hai viên cảnh sát ở chiếc xe bên ngoài. Tuy nhiên, hắn đã không sẵn sàng cho việc phải đối đầu với Jack Pallas. Sự giận dữ trong ánh mắt của viên đặc vụ liên bang đó khi anh ta xông qua tấm cửa kính là điều mà hắn không hề ngờ tới. Hắn cũng không hề lường trước được việc người phụ nữ - người đã tỏ ra khá ngoan ngoãn cho tới lúc ấy – lại cố gắng giật khẩu súng khỏi tay hắn.

Hắn đã may mắn, hắn biết, vì đã tẩu thoát được khi mà mọi việc đã vượt xa kế hoạch như thế. May quá, tuy nhiên, trong tương lai, hắn sẽ không thể dựa vào sự may mắn nữa.

Mãn nguyện với việc căn nhà không bị theo dõi, Grant quay lại phòng ngủ và cởi quần áo. Như hắn đã làm một trăm lần chiều hôm đó, hắn nhớ lại toàn bộ sự việc trong vụ tấn công và sau đó, tìm kiếm xem điểm nào là điểm sơ hở nhất của hắn.

Không một ai nhìn thấy mặt hắn. Và cũng chẳng có ai nghe thấy tiếng của hắn, vì hắn không hề mở miệng ho he một lời nào trong suốt thời gian của vụ tấn công. Hắn không để lại một dấu vân tay nào, nhờ cái găng tay hắn đeo. Lối thoát của hắn cũng khá sạch sẽ - hắn đã chạy khỏi hai tên cảnh sát vô dụng, một trong số họ trông như ốm đói, người còn lại thì vừa đủ già để có thể ngồi làm tài xế xe cảnh sát. Những cảnh sát giỏi nhất Chicago. Hắn đã cắt đuôi họ ở một con hẻm cách nhà Cameron ba khu phố và sau đó chạy bán sống bán chết nửa dặm theo hướng ngược lại về phía mà hắn đã giấu chiếc xe. Hắn lượm chiếc ba lô mà trước đó đã để trong một thùng rác trên đường đi. Trước khi tới được chỗ đậu xe, hắn cởi bỏ mặt nạ, găng tay và áo khoác, sau đó trong bộ dạng một người đàn ông mặc chiếc quần gió và một chiếc áo sơ mi dài tay, vác ba lô tập thể hình sau một bài tập muộn buổi chiều. Ngay khi quay lại chiếc xe và lái đi, hắn rẽ vào một ngõ khác cách đó một vài dặm và thay bộ comple đã để lại trong xe. Chiếc ba lô với bộ đồ đen được nhét thêm mấy viên gạch giờ đang nằm dưới đáy sông Chicago.

Grant trần truồng đi vào phòng tắm và vặn nút bật vòi hoa sen. Hắn nhìn kỹ thân thể mình qua tấm gương trong khi hơi nước bốc lên tràn ngập phòng.

Có một điểm yếu. Hắn không có chứng cứ ngoại phạm mà hắn cũng chẳng cần phải có.

Hắn là thế rồi, ngay khi ném chiếc ba lô xuống sông thì hắn đã lái xe đi thẳng tới một cuộc hẹn tối hôm đó – hắn gặp một người bạn lâu năm đang làm cho tờ Tribune[18] tại một quán phía tây dòng sông Chicago. Ở đó, hắn nghe nói, một ả gái gọi hạng sang đã bị giết tại một trong những khách sạn sang trọng nhất Chicago và một tin đồn chưa được xác nhận đó là Thượng nghị sĩ Hodges có tên trong danh sách khách quen của cô ta.

Người bạn đó nợ Grant một vài ân huệ vì những lần hắn cho là hắn ta được tiếp cận sớm với những mối giao thiệp mang tính chính trị của ngài Thượng nghị sĩ, đã gọi điện để anh ta biết một vài đầu mối và hẹn gặp uống nước ở quán này. Grant tò mò muốn biết xem có phải tên của ngài Thượng nghị sĩ đã được đưa ra như một nghi phạm và xem người bạn của hắn biết gì về việc điều tra của FBI. Nhưng hóa ra, người bạn đó biết rất ít và Grant có cảm giác chính hắn mới là người bị moi tin tức.

Sau đó, hắn quay lại văn phòng của ngài Thượng nghị sĩ và tham gia một chuỗi các cuộc gặp với các nhân viên cấp cao và hai luật sư của Hodges. Ngài Thượng nghị sĩ thoạt đầu đã lên kế hoạch sẽ quay lại DC[19] trước tuần sau, nhưng do FBI đã cảnh báo rằng ông không được rời khỏi bang này, nên các kế hoạch thay thế, cần được thảo luận. Điều đầu tiên và quan trọng nhất mọi người cần nghĩ đến bây giờ là làm thế nào để giải thích những thay đổi trong kế hoạch của ngài Thượng nghị sĩ mà không để lộ cho cánh nhà báo biết tí gì về mối liên quan của ngài với cái chết của Mandy Robards. Một cách kín đáo, Grant cảm thấy thích thú khi nghe được cuộc nói chuyện này. Nhưng giọng thì ào, sự căng thẳng bao trùm căn phòng, những cái nhìn quan ngại về phía báo chí và ngay cả việc kẻ giết người có thể biết về sự liên quan của ngài Thượng nghị sĩ với Mandy. Họ không hề may mắn nghĩ đến việc kẻ mà họ đang bàn luận lại ngồi ngay bàn với họ. Và hắn biết tất cả mọi chuyện.

Sau khi các cuộc họp kết thúc, Grant lái xe về nhà, đi đường vòng để đảm bảo không có ai bám đuôi. TỰU trung lại, ngày hôm ấy của hắn cũng

giống bao ngày khác nếu như ai đó có hỏi – trừ một giờ đồng hồ ấy. Hãn cần phải nghĩ ra một cái gì đó để lấp vào chỗ khuyết ấy, chỉ là để phòng trường hợp cần thiết.

Grant nghĩ lại thời điểm tại nhà của Lynde khi mà cô lần đầu tiên nhìn thấy hãn trên bậc thang – cái cách mà cô lùi lại một bước và nói thì thào: “Mày muốn gì?”

Hãn không muốn lúc nào cũng phải ngoảnh lại nhìn mỗi bước chân vào ngôi nhà của mình, hãn không muốn thế.

Cameron nói rằng cô không biết hãn là ai. Mặc dù hãn nghĩ mọi người thường nói sự thật khi bị dí súng vào đầu, hãn vẫn không chắc là hãn tin cô. May mắn thay, hãn không cần phải làm điều đó.

Vì tính mạng của cô, hãn mong rằng cô đã nói thật. Cái chết của Mandy đã gần như hoàn hảo một cách thông minh. Đặc vụ FBI giỏi nhất đã được giao nhiệm vụ thụ lý vụ án và cho tới lúc này, họ vẫn không hề có thông tin về hãn. Và họ sẽ không bao giờ có được chút thông tin gì về hãn, miễn là Cameron Lynde không ho he gì.

Tất nhiên, hãn đã có một bước phòng xa để biết xem cô ta có tiết lộ thông tin gì không.

Bọn chúng thật ngu ngốc! Pallas, lũ cảnh sát, tất cả bọn chúng đều như vậy. Hãn nằm ngay dưới mũi chúng vậy mà chúng không nhận ra.

Nếu biết trước việc thoát khỏi tội giết người vui như thế thì hãn đã làm điều này cách đây hàng năm trước rồi.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Cameron và Jack sẽ sống cùng nhau. Sự thật ấy giáng vào tâm trí Cameron khi họ lái xe tới căn hộ của Jack ở vùng South Loop. Jack đã yêu cầu Wilkins thả họ xuống để anh lấy xe ô tô và “một vài thứ đồ”. Khi họ rời khỏi toà nhà FBI, anh tựa người ra ghế và hỏi xem cô có thắc mắc gì về cách thức tiến hành của việc bảo vệ không.

Cameron thờ ơ trả lời rằng cô không nghĩ ra được câu hỏi nào vào ngay lúc ấy.

Nhưng nó không hề đúng chút nào. Cameron có hàng tá câu hỏi. Đầu tiên là Jack định ngủ ở đâu? Cô có thể đi làm vào ban ngày được không? Liệu anh ta có kỳ vọng cô sẽ nấu ăn cho không? (Chắc chắn việc này có thể giết chết cả hai người). Liệu họ có làm những việc bình thường cùng nhau như xem tivi vào buổi tối chẳng hạn? (câu hỏi này nhắc nhở Cameron cần phải xoá ngay các tập The Bachelor[20] trong danh sách xem tivi của mình). Đâu chính xác là nơi anh sẽ ngủ? (Câu hỏi này mỗi lúc càng làm cô phải suy nghĩ). Liệu anh có được phép để cô một mình không, ví dụ như khi anh đi tắm? Hay chỉ đơn thuần vì lý do an toàn, cô phải cùng anh trải qua việc đó?...

“Việc này chỉ mất vài phút thôi!” Jack nói khi họ đi cầu thang cuốn lên căn phòng của anh ở tầng bốn. Anh nhìn cô chăm chú. “Cô ổn chứ? Hình như cô đang suy nghĩ gì đó thì phải.”

“Tôi vẫn đang phân tích mọi việc xảy ra hôm nay.” Cameron nói, hi vọng không bùng cháy ngay ở đó khi nghĩ đến việc anh khoả thân trong

phòng tắm của cô.

Khi họ tới tầng bốn, Jack dẫn cô đến căn phòng ở tận cùng hành lang. Anh bấm khóa mở cửa và mời cô vào trong.

Cameron không biết là cô kỳ vọng phòng của Jack trông như thế nào, có thể là một cái gì đó mạnh mẽ kiểu Spartan[21] với ít ỏi đồ đạc và nhiều gam màu xám, nhưng đó không phải là những gì cô trông thấy khi bước qua cửa. Bức tường để lộ ra các viên gạch và trần nhà uốn vòm. Để phù hợp với phong cách phòng trên cùng, khu chính có một không gian rộng rãi với phòng khách kéo thẳng tới phòng bếp, một phòng vệ sinh nhỏ và một làm việc ở cuối hành lang bên tay phải cô. Còn một tầng thứ hai nữa, một cầu thang dẫn tới một ban công nhỏ. Xa hơn chỗ đó là hai cánh cửa được làm từ kính mờ mà qua nó, cô có thể thấy phòng ngủ chính.

Chí ít thì căn phòng ấm cúng và thân thiện hơn nhiều so với những gì Cameron đã mong đợi. Nhưng nó không phải là điều mà cô ngạc nhiên nhất. Điều thực sự làm cô chú ý lại là những quyển sách.

Toàn bộ bức tường trong phòng khách của Jack được xếp đầy sách. Hàng trăm cuốn sách được sắp xếp gọn gàng trong giá bằng gỗ gụ sẫm màu. Thêm nhiều quyển nữa được đặt ở giá sách thấp hơn gần bàn uống cà phê của anh.

“Chà chà....” Cameron vừa nói vừa đi tới chỗ giá sách. “Anh có một bộ sưu tập đáng nể ở đây. Nó trông như sự pha trộn của tất cả, tiểu thuyết và sách khoa học, bìa cứng và bìa mềm. “Anh hẳn là một người rất ham đọc.”

Jack nhún vai. “Tôi chỉ đọc chúng khi rảnh.”

Cameron cũng muốn có một bộ sưu tập như thế của riêng mình – một trong những kế hoạch của cô cho ngôi nhà là biến một phần của tầng ba thành thư viện. Cô cũng chẳng có cơ hội để đọc nhiều như cô muốn, vì phần

lớn thời gian cô dành cho Collin và Amy. Điều làm cô băn khoăn là liệu Jack có một Collin hay Amy nào đó trong cuộc sống của anh hay không, hoặc là bất kì ai, để anh có thể chia sẻ. Anh có vẻ cực kì... cô độc.

Anh chỉ tay về phía tầng trên. “Tôi sẽ đi lấy đồ của tôi. Cô có muốn uống một chút gì không?”

“Không. Cảm ơn anh.”

Ngay khi anh lên tầng trên thì Cameron xem xét phòng khách kỹ hơn và tìm kiếm xem có cái gì có thể cho cô biết thêm về Jack Pallas bí ẩn. Anh có một chiếc ti vi màn hình phẳng rất ấn tượng trên bức tường đối diện với ghế sofa bằng da chôn. Jack có thể là một bí ẩn nhưng anh ta vẫn là một anh chàng độc thân – và từ cái đồng sách dưới bàn uống cà phê, cô biết được rằng anh có sở thích về nghệ thuật chụp ảnh đen trắng.

Một vài khung hình ở cuối bàn, gần cái ghế đi văng thu hút sự chú ý của Cameron. Tò mò, cô tiến lại gần. Một trong số những bức ảnh ấy được chụp cách đây mấy năm – Jack và ba anh chàng khác tại lễ tốt nghiệp của họ từ West Point[22], tất cả đều mặc đồng phục nghiêm chỉnh trong bộ áo khoác màu xám, găng tay, quần trắng và mũ lưỡi trai.

Cameron cầm tấm hình lên. Trong bức ảnh, Jack cười một cách ngạo nghễ và phóng khoáng, tay quàng vai anh chàng đứng bên cạnh. Nụ cười của anh gây cho cô một ấn tượng mạnh mẽ, thật rạng rỡ và ấm áp. Hoàn toàn khác với anh chàng mà cô biết từ trước đến giờ.

Cô quay sang bức hình bên cạnh. Đó là một tấm hình đen trắng với một người phụ nữ ở độ tuổi cuối hai mươi đang cười và đẩy một đứa bé trên xích đu. Người phụ nữ có đôi mắt đen và mái tóc thẳng dài tới cằm. Người phụ nữ ấy trông rất giống Jack.

“Chị gái và cháu trai tôi đấy!” Jack lên tiếng từ phía sau Cameron. Cameron giật mình và quay người lại. Anh đứng trước mặt cô với

chiếc ba lô đặt dưới sàn nhà. Không biết anh đã đứng ở đó bao lâu rồi nữa.

Cameron cố gắng không để lộ bất cứ cảm xúc nào khi đặt khung hình xuống. “Anh có gặp chị gái và cháu trai thường xuyên không?”

“Không nhiều như khi tôi ở Nebraska, nhưng bây giờ hi vọng sẽ được như thế.” Anh vắt chiếc ba lô lên vai, “Sẵn sàng chưa?”

Cameron không thể cưỡng lại khi ánh mắt nhìn về phía anh, cô nhớ lại buổi tối ở Manor House. Đôi vai và cánh tay rắn chắc đã tì cô vào cửa, cái hông và bắp đùi chắc nịch đã đè lên cô nóng bỏng, bộ ngực và những cơ bụng săn chắc mà cô mới chỉ bắt đầu khám phá với đôi tay mình. Và ánh nhìn đầy ham muốn trong đôi mắt anh. Và bây giờ, anh sẽ ngủ trong căn phòng cạnh phòng cô.

Việc cô mạo hiểm với kẻ giết người có lẽ sẽ tốt hơn cảm giác có anh nằm bên cạnh.

Khi họ quay trở lại nhà Cameron, việc đầu tiên Jack yêu cầu là đảm bảo các cánh cửa được sửa theo lệnh của anh, trước hết là cửa trước và rồi đến cửa kiểu Pháp ở ban công phòng ngủ chính. Theo chỉ thị của anh, một đội bảo dưỡng được cử tới đóng cửa và thu dọn kính vỡ.

Cameron nhìn kỹ tác phẩm thủ công của họ một cách hoài nghi. “Cái này rõ ràng bổ sung thêm đặc tính “phá hoại” mà tôi sẽ áp dụng cho ý định nâng cấp ngôi nhà.”

“Nó an toàn. Chúng ta sẽ lo về kiểu dáng sau.” Jack nói.

Điều thứ hai anh làm là kiểm tra vườn tược và xung quanh nhà cùng Cameron cho tới khi anh chắc chắn nó đã ổn. Cứ nhìn vào kích thước của ngôi nhà thì biết đó không phải một công việc nhanh chóng.

“Cô đã từng kết hôn chưa?” Anh hỏi khi mở phòng để đồ trong phòng ngủ của khách.

“Chưa” Cameron thấy hơi ngạc nhiên khi anh hỏi như vậy.

Loại bỏ khả năng có chồng giàu, Jack nghĩ. Vậy thì có một bí ẩn khác mà anh sẽ có cách tìm hiểu sớm thôi.

Công việc thứ ba anh cần làm đó là an cư. Anh chọn căn phòng gần phòng Cameron nhất – thật may mắn vì phòng này có đồ đạc, không giống những phòng dành cho khách khác. Anh cởi áo khoác ngoài và treo nó vào chỗ để quần áo. Anh đặt khẩu súng trên chiếc bàn ở đầu giường rồi mở một ngăn kéo của bàn trang điểm để ở góc.

Jack nhìn thấy một chiếc áo nam ở đó. Anh đóng ngăn kéo đó lại và mở ngăn khác ra.

Anh chuyển sang công việc thứ tư của tối hôm ấy, đó chính là chăm sóc Cameron. Cô đang làm rất tốt công việc hàng ngày đầy khó khăn của một công tố viên chuyên về lĩnh vực hình sự và giả vờ là vẫn ổn sau mọi chuyện xảy ra vào chiều hôm đó. Nhưng anh đã nhìn thấy sự mệt mỏi trong mắt Cameron khi trên xe về nhà cô và cảm nhận được sự lo lắng làm người ta hiểu nhầm thành sự châm biếm trong câu nhận xét về cái cửa kiểu Pháp được bít kín bằng ván. Anh cũng để ý thấy cô có chút ngập ngừng khi theo sau anh lên tầng hai, rõ ràng cô đang nhớ lại vụ tấn công đó của kẻ bịt mặt.

Jack đoán Cameron đã không ăn gì hàng giờ đồng hồ rồi. Đó có vẻ là một điểm xuất phát tốt cho việc chăm sóc cô. Dừng lại ở cửa phòng ngủ của Cameron để đảm bảo mọi thứ điều ổn, anh đi xuống tầng dưới vào bếp. Anh tìm thấy cái ngăn kéo chứa đồ lặt vặt và một tấm thực đơn sòn rách nhà hàng Trung Quốc và anh nghĩ đó là một sự lựa chọn an toàn. Anh không biết cô muốn ăn gì bây giờ, cho nên, anh gọi một đồng thứ - kê xác nó, văn phòng sẽ trả chứ có phải anh đâu. Bên cạnh đó, bằng cách này, họ

sẽ có đồ thừa để dùng sau đó. Nhìn cái tủ lạnh và máy ướp lạnh của cô, có thể thấy tay nghề bếp núc của cô thậm chí còn tồi hơn cả anh. Ông Chúa vì họ đã có dịch vụ giao hàng tận nhà, bởi vì một người đàn ông cao 1m8 khó mà chịu được hơn một giờ với cái đồng thức ăn đông lạnh thiếu dinh dưỡng ấy. Anh đã từng bị mắc kẹt trong một khu rừng nhiệt đới ở Colombia năm đêm cùng với những gã khác ở lực lượng đặc biệt, thế mà anh còn thấy những khẩu phần ăn lớn hơn những thứ như thế này.

Tiếp theo, anh kiểm tra tủ để rượu ở phòng ăn. Thoáng nhìn qua, anh có thể thấy cô thích rượu, đặc biệt loại màu đỏ, thế là anh lại quyết định một lựa chọn an toàn, đó là rượu nho đỏ. Cho dù cô có thừa nhận hay không, anh biết cô muốn một cái gì đó để có thể giúp cô ngủ đêm nay. Trong khi lắng nghe tiếng nước chảy ở tầng trên, anh đi xung quanh nhà bếp và rót cho cô một cốc rượu. Vài phút sau có tiếng chuông cửa, sau một chút lộn xộn khi anh khám xét người đưa đồ ăn, hỏi anh ta giấy tờ tùy thân và gọi điện tới nhà hàng để chắc chắn đúng người, họ mới kết thúc việc giao nhận hàng.

Jack để túi đồ ăn trên bàn, cầm cốc rượu rồi đi lên cầu thang. Cameron để cửa phòng ngủ mở hé vì anh đã yêu cầu cô làm như vậy. Anh gõ cửa.

“Vào đi!” Cô nói với giọng yếu ớt.

Jack đẩy cửa rộng ra. Nhìn thấy cô đang đứng trước phòng để quần áo, anh bước tới. “Tôi nghĩ cô rất muốn một ly để...” Anh nói nhỏ dần rồi tắt hẳn khi cô quay người lại, kinh ngạc khi thấy... cô đang khóc.

Đương nhiên anh hiểu vì sao. Phòng để quần áo chính là nơi kẻ giết người trốn và chờ Cameron.

Anh đặt ly rượu xuống và đi lại phía cô. “Cameron... mọi chuyện ổn rồi! Cô biết điều đó, đúng không?”

Cameron chớp mắt, một dòng lệ tuôn xuống má. Nó làm anh đau nói.

Jack dang tay ôm cô và kéo cô lại gần. Anh thủ thủ vào tai cô. “Hắn sẽ không thể tới gần em nữa đâu, cô bé, anh hứa đấy! Không ai có thể đụng một ngón tay vào người em một lần nữa.”

Cô xoay đầu, dụi má vào ngực anh và liếc nhìn cái phòng để đồ. Anh chắc chắn đã nghe thấy tiếng sụt sịt của cô.

“Đó là một bộ váy tuyệt đẹp.” Cuối cùng Cameron cũng nói.

Jack nhìn nó. Một chiếc váy dài bằng lụa màu hồng sẫm treo trước cửa phòng để đồ. Không hiểu tại sao cô lại khóc vì nó, nhưng anh nghĩ tốt nhất là gạt đầu đồng ý. Có thể kẻ giết người đã làm nhàu hay gì đó.

“Đúng là một bộ váy rất đẹp.” Anh nói.

Cameron chỉ vào đôi giày cao gót màu bạc đặt dưới nền nhà. Cô đã để nó ngay dưới chiếc váy, cứ như là một người đan bà vô hình đang mặc cả bộ vậy. “Và đôi giày...” Cô ngoái lại nhìn anh, mắt vẫn đăm lẹ. “Lẽ ra chúng sẽ kết hợp thật hoàn hảo với chiếc váy, anh có nghĩ thế không?”

Đúng thế... có khi anh nên bỏ qua vụ ăn tối mà đặt thẳng cô lên giường. Rõ ràng cô đang bị xúc động mạnh.

Anh hăng giọng. Thành thật mà nói, về vụ như thế này thì Wilkins giỏi hơn anh nhiều. “Và bây giờ.... em không muốn đi đôi giày này nữa vì... kẻ giết người có thể đã đụng vào nó?” Chết tiệt, anh là một gã khờ khạo, anh biết gì chứ? Có thể giày là một vật gì đó thiêng liêng như ví và những buổi tiệc độc thân của các cô nàng.

Cameron lùi lại và nhìn Jack với ánh mắt lạ lùng. “Gì cơ? Chết mất, anh nghĩ tôi thế à, Jack? Đấy là bộ đồ cho phù dâu. Tôi buồn bực vì đáng lẽ tôi phải mặc nó trong đám cưới bạn tôi, Amy, vào cuối tuần này tại Michigan. Với sự việc hỗn độn ngày hôm nay, tôi đã quên băng nó.” Cô thở dài. “Anh sẽ nói tôi không được đi đúng không?”

Jack suy nghĩ một chút về điều này. “Chính xác đám cưới tổ chức ở đâu của Michigan?”

“Tại một khách sạn thành phố Traverse. Amy thường đi nghỉ ở đó với gia đình khi cô ấy còn nhỏ. Cô ấy đã lên kế hoạch cho đám cưới này hàng năm nay rồi – nó rất có ý nghĩa với cô ấy.” Cameron gượng cười. “Có vẻ như sau cùng thì Collin sẽ phải đứng ra đảm nhận vinh dự làm phù dâu. Cậu ấy sẽ rất tức giận cho mà xem.”

Jack hiểu Cameron qua nụ cười đó. Không thể không nhận thấy cô thân thiết với những người bạn của mình như thế nào.

Thành phố Traverse cách văn phòng ở Detroit tầm vài trăm dặm nên khá ổn, nhưng có lẽ anh sẽ nhờ Davis kêu gọi một vài sự trả ơn. Tất cả mọi người đều nợ ơn ông.

“Anh có thể đưa em tới đám cưới.” Jack nói.

“Thật chứ? Anh có nghĩ việc ấy an toàn không?”

“Hoàn toàn được nếu giả dụ bọn anh có thể cử một số đặc vụ từ Detroit tới đó để hỗ trợ. Thực ra điều này cũng tốt. Ngôi nhà này khá to nên có khá nhiều vị trí phải để ý tới. Anh đã lên kế hoạch lắp đặt hệ thống báo động ngầm, máy phát hiện di chuyển, và các công việc khác. Đội kỹ thuật của bọn anh có thể hoàn thành việc ấy trong dịp cuối tuần và khi chúng ta trở về từ đám cưới, mọi thứ đã đâu vào đấy.”

Cameron thở hắt ra vừa ngạc nhiên vừa thấy nhẹ nhõm. “Tuyệt! Được rồi. Điều đó.... hừm... có vẻ đơn giản hơn tôi nghĩ.”

Jack nghiêng đầu. Chờ một chút... Anh không thể quyết định được là bản thân đang bực mình hay bị ấn tượng. Anh ngoắc ngón tay của mình vào chiếc cặp quần thể dục của cô và kéo cô lại gần. “Có phải em đã giả vờ khóc không, Cameron?”

Cô ngược mặt nhìn anh, tỏ vẻ tức giận vì bị nghi ngờ.

“Anh đùa à? Chẳng lẽ trải qua một ngày như hôm nay mà em lại không xứng đáng được nhỏ một vài giọt lệ ư? Hứ!”

Jack im lặng chờ đợi.

“Đám cưới này rất quan trọng đối với em, em không thể tin anh lại có thể nghi ngờ em. Jack, những giọt nước mắt đó là thật, không hề giả vờ một chút nào cả.”

Anh chờ đợi thêm chút nữa, cuối cùng thì cô cũng sẽ nói ra thôi. Chắc chắn là thế.

Cameron phải quay đi bởi sức nặng của cái lườm từ anh. “Thôi được. Một vài giọt là thật.” Cô nhìn anh bực bội. “Anh rất giỏi khi nhận ra điều đó.”

Anh nhe răng. “Anh biết” anh cầm ly rượu lên và đưa cho cô. Cô theo anh xuống phòng và nhìn thấy đồng hồ ăn trên bàn.

“Sao em không ngồi xuống đi trong khi chờ anh chuẩn bị mọi thứ?” Jack nói. “Anh không muốn thấy em tự làm mình kiệt sức trong tình trạng tâm lý bất ổn này.”

Cameron lặng lẽ quan sát khi Jack lấy những chiếc hộp bằng bìa cứng màu trắng ra khỏi túi và đặt chúng lên bàn trước mặt cô. Cô nhìn lên khi anh dừng lại.

“Có vẻ là khá nhiều... thì phải.” Jack nói.

Cameron cười phá lên. “Chà chà, anh hẳn rất biết cách tận dụng triệt để mọi thứ vì một cô gái.” Cô lấy một đôi đũa và cái hộp gần mình nhất,

không tỏ chút gì phiến lòng về sự thiếu thắm mỹ trong cách trình bày các món ăn.

Thoạt đầu, họ thảo luận về việc điều tra vụ án Robards trong khi ăn. Sau đó, khi họ bắt đầu dọn dẹp, Cameron lái cuộc nói chuyện sang chủ đề về khoảng thời gian ba năm anh ở Nebraska – điều mà trước đó vốn là chủ đề kiêng kỵ đối với họ. Ý thức được khả năng thoái trào của cuộc trò chuyện, Jack quyết định kể cho cô nghe về nhiệm vụ cuối cùng của anh ở đó – tóm một kẻ cướp nhà băng mà các báo đài địa phương đã gọi hắn với cái tên “Kẻ cướp thích khoe mông”, bởi sở thích để lại vết in bằng vaseline ở phần mông của hắn trên cửa sổ gần những cây ATM mà hắn trộm vào buổi tối.

Cameron cố gắng nhịn cười khi cô ném đi chiếc hộp các tông đã ăn hết. Cô đã thất bại thảm hại. “Em xin lỗi. Em chắc rằng đó là một vụ án rất quan trọng với anh. Làm thế nào anh bắt được hắn vậy?” Cô cười ngặt nghẽo. “Anh có bắt các kẻ tình nghi cởi quần và xếp hàng không?”

“Ha ha...” Jack vừa cười vừa với tay ra lấy những thứ còn lại để cho vào thùng rác. “Không, bọn anh bắt được hắn bởi hắn đã bôi vaseline lên mông để lại dấu vân tay. Bọn anh đã tìm được dấu vân tay khớp với hắn rồi biết được hắn đã ở tù trước đó vì tội danh cướp một cửa hàng tạp hoá.”

“Giá mà em được xem anh bắt hắn.” Cameron nói, dựa lưng vào bàn và nhấp một ngụm rượu.

“Đó là một điểm sáng trong sự nghiệp của anh.” Jack nói một cách cụt lùn trong khi cất chỗ đồ ăn còn lại vào tủ lạnh. Anh đóng cửa tủ và đột nhiên thấy cô đang nhìn anh với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Có chuyện gì vậy?” Jack hỏi.

“Em có chuyện muốn nói với anh.” Cameron nói. “Về những gì xảy ra ba năm trước... Em không phải người đã khiến anh phải chuyển tới

Nebraska.”

Jack đưa tay lên che miệng khi nghe thấy thế. “Chúng ta hãy nói chuyện!”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Jack đi tới đi lui trong phòng trong khi Cameron nói.

Cameron bắt đầu với vụ Martino vì nghĩ rằng có lẽ cô nên kể lại từ đầu. Cô nói với anh về quyết định không khởi tố của Silas, và chỉ thị của ông ta về việc cô không được nói với FBI hay bất kì ai khác về quyết định đó.

“Thời điểm đó, em chỉ là một người mới trong văn phòng, em không muốn phá hỏng mọi chuyện.” Cameron nói. “Vẫn là cuộc nói chuyện ấy nhưng nếu vào thời điểm này thì mọi chuyện sẽ khác rất nhiều.”

Rồi Cameron kể cho anh những chuyện khác, cố gắng của Silas để làm cho anh bị sa thải, người liên lạc của cô ở Bộ Tư pháp, cuộc gặp gỡ của cô với Davis để báo cho ông biết tình hình, thậm chí là cả cách cô trả lời Davis khi ông ta hỏi tại sao cô lại muốn giúp Jack.

“Việc anh bị luân chuyển tới Nebraska không phải là một kết cục hay, em biết điều đó, nhưng còn tốt hơn khi anh hoàn toàn bị loại ra khỏi công việc này.” Cameron nói. “Đó là điều tốt nhất em có thể làm trong tình huống đó.”

Khi cô nói xong, Jack không nói gì. Một lát trôi qua và... Anh vẫn im lặng, không nói gì. Anh nhìn cô chăm chú rồi bước về phía cô.

Cameron gồng mình trong tư thế sẵn sàng. Với ánh mắt như thế, anh hoặc là sẽ giết cô hoặc sẽ... hôn cô. Một nụ hôn nóng bỏng, lưỡi anh quấn

lấy đầu lưỡi cô, đầy khao khát. Khi anh rời khỏi cô, cả hai đều cảm thấy như nghẹt thở.

“Sao em không nói với anh điều này cách đây ba năm, trước khi anh rời đi?” Jack hỏi.

“Anh nói với ba mươi triệu người rằng em là người ngu xuẩn. Thật khôi hài, việc đó khiến một cô gái không còn hứng thú gì để trò chuyện một cách nghiêm túc.”

Anh cười. “Đúng thế. Vậy bây giờ, chúng ta thế nào nhỉ?”

“Em nghĩ chúng ta nên thảo luận về những quy tắc cho hoàn cảnh bây giờ. Anh sống trong ngôi nhà này cùng em.”

“Đúng rồi, những ranh giới. Ý hay đấy!” Anh luồn tay vào trong tóc và đứng tựa vào bàn rượu, ngay cạnh Cameron. “Anh nghĩ điều đầu tiên cần thống nhất là em sẽ không chạy lăng xăng với áo phông bó người và quần tập yoga.”

“Tốt thôi. Em sẽ không làm thế nữa ngay khi anh cạo râu.”

Jack vuốt cằm mình và cười lớn. “Vậy em thích râu lởm chớm hả?”

Gì chứ?!

“Anh cảnh báo em không được nhìn anh như thế nhé!”

Cameron có thể cảm nhận được ngọn lửa cháy bỏng trong đôi mắt anh và cả sự đấu tranh bên trong anh nữa. Mặc xác nó!

Cameron băng qua khoảng trống và hôn anh. Như thể đã dự đoán được, anh ôm lấy hông cô và nhắc bổng cô lên. Không làm gián đoạn nụ hôn, cô vòng chân quanh eo anh khi anh đưa cô ra khỏi bếp và đi thẳng lên tầng.

“Đây có lẽ là một ý tưởng tồi.” Cameron nói khi tay cô lướt trên cánh tay và bờ vai vạm vỡ, rắn chắc của anh, cảm thấy ngạc nhiên trước sự nhẹ nhàng khi anh bế cô.

Jack táo bạo căn môi dưới của cô, “Thế thì hãy làm anh dừng lại đi! Hãy nói rằng anh không nên dan díu với em khi em là nhân chứng của anh!”

Cameron xoa xoa mớ tóc vừa dày vừa đen của Jack, “Điều đó nghe có vẻ phức tạp.”

Lên hết cầu thang, anh để cô dựa vào tường và hôn lên cổ cô rồi thì thầm, “Hãy nói rằng anh nên xuống thấp hơn nữa!”

Cameron nhắm mắt lại và gằn như rên rỉ, “Có lẽ anh nên làm thế.”

Jack đưa cô vào phòng ngủ, “Hãy nói rằng đây chỉ là chuyện anh hùng - mỹ nhân thôi, vì hôm nay anh đã cứu em.”

“Em cho rằng điều đó hoàn toàn có thể.”

Jack đặt cô lên giường rồi trườn lên người cô, giọng anh khàn khàn. “Hãy nói rằng em không muốn điều này, Cameron.”

Cô lướt nhẹ một ngón tay lên vết cắt ở má anh, “Xin lỗi, nhưng em sẽ không nói điều đó đâu.”

Jack hôn cô và điều gì đó bỗng khiến cả hai dừng lại. Cameron với lấy bao súng của anh nhưng không biết làm thế nào để tháo thứ đó ra cả. Bàn tay Jack chạm vào mọi chỗ. Anh nắm lấy chiếc áo phông của Cameron, sẵn sàng lột nó qua đầu cô.

“Hãy cẩn thận mấy chỗ khâu!” Cameron thì thầm trên môi anh.

“Khi thật!” Jack rít lên và đột nhiên lăn ra khỏi người Cameron.

“Không... anh đi đâu đấy?” Nếu là một nơi nào đó khác mà không phải là để lấy bao cao su thì họ sẽ phải nói chuyện nghiêm túc.

“Hôm nay em đã bị bắn.” Anh nói rời rạc.

“Không sao mà!” Cameron nói, rướn người về phía anh. “Chỉ là ở mức hai thôi mà, phải không?”

Jack nắm lấy tay cô và đè cô xuống giường. Cô ngược nhìn lên, vẻ hài lòng. “Đấy, như thế có vẻ tốt hơn đấy.”

“Chúa ơi, Cameron! Anh vừa phát hiện ra mình là một tên đại nốc trong ba năm qua. Thế nên đừng biến anh thành một tên nốc tối nay nữa! Ít nhất, hãy hành động đúng về việc này. Em bị đau, và em rất dễ xúc động, anh không muốn lợi dụng điều đó.”

Cô liếc nhìn anh. “Thật là một thời điểm tồi tệ để anh lại bắt đầu tỏ ra tử tế. Em nghĩ chúng ta đã nói về việc đó rồi.”

“Tin anh đi, việc này đối với anh không hề dễ dàng hơn tí nào.” Jack trèo ra khỏi giường. “Dù sao thì tối nay, em cũng phải nghỉ ngơi. Và nếu anh không rời đi ngay bây giờ thì điều cuối cùng mà em có được sẽ là sự yên nghỉ.” Anh đưa tay ra và giúp cô ngồi dậy.

Cameron bước khỏi giường và theo anh ra tới cửa. Anh đứng ở lối ra một lát, quan sát cô. Tóc anh bù xù, còn đôi mắt anh có màu socola nóng. Đó là đôi mắt của chuyện giường chiếu, ngoại trừ cô đã không có được phần giường chiếu chết tiệt.

Cô ngả người vào khung cửa, kề bên anh. “Anh biết đấy, sáng sớm mai, có lẽ em sẽ thấy biết ơn vì anh đã là một người đàn ông lịch thiệp buổi tối nay.”

“Nhưng bây giờ thì...”

“Ngay lúc này thì cảm giác của em đối với anh ít dễ chịu hơn nhiều.”

Jack mỉm cười. “Đến giờ thì anh cũng quen với việc đó rồi!” Anh quay người và đi sang phòng ngủ dành cho khách. Anh dừng lại trước khi vào phòng. “Nhân tiện, có một chiếc áo sơ mi đàn ông trong tủ quần áo đấy!”

“Hãng Sox, màu trắng à?” Cameron hỏi.

“Ừ.”

“Đó là áo ngủ của Collin. Chắc cậu ấy bỏ quên trong một lần ngủ lại.”

“Em có chắc hai người chỉ là bạn thôi chứ?” Jack hỏi với vẻ đầy ngờ vực.

Cameron bật cười. “Vâng.”

“Và em chắc là cậu ta đồng tính chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

Jack gật đầu với vẻ hài lòng. “Ngủ ngon nhé, Cameron!”

Đấy là lần cuối cô nhìn thấy anh tối hôm ấy.

Jack thay chiếc quần thể thao và áo phông, để lộ ra khẩu súng được buộc vào bắp chân của anh. Anh dừng lại ở cửa, lắng nghe những tiếng động phát ra từ phòng Cameron khi cô chuẩn bị đi ngủ. Anh thông thả thực hiện các thói quen thường ngày, đó là kiểm tra chiếc điện thoại BlackBerry xem có email nào từ văn phòng không. Xong đâu vào đấy, anh liền dựng mấy cái gối lên phía đầu giường, và đặt người xuống, vòng tay ra sau đầu. Anh định mở quyển sách mang theo ra để đọc nhưng đầu óc không thật sự thoải mái.

Để đảm bảo an toàn, Jack chờ khoảng ba mươi phút kể từ lúc những âm thanh từ phòng Cameron dừng hẳn. Sau đó, anh ra khỏi giường và đi dọc hành lang. Anh mở cửa phòng Cameron một cách nhẹ nhàng và dừng lại ngay cửa ra vào để lắng nghe tiếng thở đều đều, nhẹ nhàng của cô. Yên tâm là cô đang ngủ, anh đi tới một góc phòng và chọn một chỗ trên nền nhà, cạnh cửa dẫn ra ngoài ban công và lối thoát hiểm rồi dựa đầu vào tường.

Anh ngồi đó trong bóng tối và canh chừng. Anh biết sớm muộn gì thì cơn buồn ngủ cũng sẽ ập đến - dĩ nhiên anh đã từng ngủ ở những nơi kém thoải mái hơn - nhưng nó sẽ là một giấc ngủ nhẹ nhàng không mộng mị. Nếu cần thiết, anh có thể ở tư thế sẵn sàng trong giây lát.

Chúa sẽ giúp những người biết vượt qua chính mình.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sáng hôm sau thức dậy, Cameron cảm thấy mất phương hướng. Mất một lúc, cô mới rũ bỏ được những giấc mơ khủng khiếp của mình và tự trấn an rằng thật ra, chúng chỉ là giấc mơ mà thôi.

Cameron ngồi dậy, lắng nghe bất kì âm thanh nào trong căn nhà yên tĩnh. Cô không nghe thấy gì, mà cũng chẳng bao giờ nghe thấy Jack trừ khi anh muốn như thế. Trong một tích tắc, cô tự hỏi liệu có nên lo lắng về anh hay không, rồi nhận ra rằng: Anh là Jack và nếu có chuyện xảy ra với anh thì cô sẽ không thể ngồi trên giường bắn khoăn điều gì đó như thế này, vì cô sẽ chết hay đại loại như thế.

Cảm thấy việc mình vẫn còn ở trên giường trong khi biết anh đã thức dậy và ở đâu đấy trong nhà thật lạ lùng. Cameron bật dậy và đi chân trần vào phòng tắm. Cô đánh răng rồi mở vòi hoa sen chờ cho nước ấm lên trong khi cởi đồ. Bờ vai bị thương đã phản đối khi cô giơ tay lên quá đầu để cởi chiếc áo phông. Cô gỡ dải băng ra và kiểm tra qua gương, để đảm bảo mọi thứ vẫn ổn.

Không hề thích thú khi tắm và gội đầu mà lại phải giữ cho những mũi khâu khô ráo nhất có thể. Theo lệnh của bác sĩ, cô phải giữ cho chúng không bị ướt trong hai mươi tư giờ đầu tiên. Lẽ ra cô đã có được sự giúp đỡ trong khi tắm, lẽ ra cũng có thể sắp đặt như thế nếu như ai đó không quyết định đây là thời điểm thể hiện mình là người đàn ông lịch thiệp.

Cameron lầm rầm cầu nguyện về Jack một lúc.

Tắm xong, cô trang điểm qua một chút trước khi xuống nhà. Cô để tóc khô tự nhiên vì nghĩ rằng nó không đáng để tâm, bởi đằng nào cô cũng sẽ phải làm lại tóc cho bữa cơm thân mật trước đám cưới của Amy. Cô bước vào bếp và thấy Jack đang ngồi ở bàn làm việc.

Anh rời mắt khỏi máy tính và nhìn cô. “Buổi sáng tốt lành!”

Anh nhìn lại lần nữa, lần này thì lâu hơn. Có thể sáng hôm ấy, cô đã “quên” mặc áo con. Lại thêm một lần gây bối rối.

“Em đùa anh đấy à?” Jack hỏi.

“Đổi mặt với nó đi! Em đã phải làm sạch đầu dưỡng ra khỏi tóc đấy, thú vị lắm!”

Jack ngẫm nghĩ về điều này một lúc. “Không, anh không hiểu điều đó nghĩa là gì.”

Thế mà cũng không hiểu!

Cameron để ý thấy một bình cà phê mới pha đang chờ cô. Cô thở dài. Một người đàn ông khó tin, anh làm cho cô thấy ngày càng khó để giữ bộ mặt cáu kỉnh với anh được. Cô đã từng rất giỏi trong việc đó.

Cameron mở tủ lấy cốc Michigan, tự rót cho mình một tách. Nhấp một ngụm thức uống thơm ngon nóng hổi ấy, cô nói, “Anh có vẻ bận rộn nhỉ?”

“Có vẻ là một ngày rất bận rộn.” Jack nói.

Với chiếc áo phong ngắn tay màu xám, quần bò và một mái tóc hơi ướt, anh trông hấp dẫn một cách đời thường và rất lạnh lợi. Cameron nghĩ, hẳn anh đã ngủ khá ngon trong phòng dành cho khách.

Jack nhìn máy tính và cau mày. “Tín hiệu internet của em rất yếu.”

Cameron đi vòng qua bàn rồi ngồi cạnh anh. “Trước đây chưa hề bị như thế.” Khi cô nhìn sang máy tính của Jack, cô thấy vết sẹo trên cánh tay anh – trong chiếc áo ngắn tay thì khó mà không thấy nó: lờm chờm, xấu xí và rất dài. Khi đọc hồ sơ về việc Jack bị giam giữ, cô biết bên cánh tay kia của anh cũng có một vết sẹo nữa bởi con dao chém từ phía bên kia sang.

Cô không nói gì về vết sẹo vì không muốn anh cảm thấy không thoải mái.

“Không được đẹp, phải không?”

Cameron thầm tự trách mình vì đã không tế nhị như thế. Và một lần nữa, Jack nhìn thấy tất cả. “Em không thể tưởng tượng được nó đau đớn như thế nào.” Cô ngược nhìn lên và thấy anh đang nhìn mình.

“Hơn mức hai một tí.” Anh chuyển chủ đề. “Vậy hôm nay chúng ta sẽ phải lái xe khoảng năm giờ đồng hồ. Điều đó có nghĩa chúng ta sẽ phải xuất phát muộn nhất vào lúc mười một giờ để em kịp dự bữa cơm thân mật.”

“Em cần gọi cho Collin.” Cameron đột nhiên nhớ ra. “Sau khi Richard bỏ đi thì chúng em đã quyết định sẽ đi xe cùng nhau.”

“Anh đã nói chuyện với Collin rồi, sáng sớm nay cậu ấy gọi điện để xem em thế nào. Cậu ấy sẽ đi xe một mình.”

“Anh trả lời điện thoại của em à?”

Jack thấy câu hỏi ấy có vẻ buồn cười. “Như thế có vấn đề gì không?”

“Dường như anh đã đảm nhận một loạt việc vào sáng nay.”

“Thế thì có lẽ chúng ta cần phải làm rõ chuyện này. Dù chuyện gì xảy ra vào tối hôm qua...”

“Ồ, nhưng tối hôm qua, không có chuyện gì xảy ra cả, nhớ chứ?”

“Nhưng một khi đã liên quan đến sự an toàn của chúng ta thì việc này cũng giống như bất kì vụ giám sát bảo vệ nào khác. Điều đó có nghĩa anh sẽ đảm nhận mọi việc, hết hai ngày nghỉ cuối tuần này và lâu hơn nữa nếu cần thiết cho đến khi chúng ta bắt được gã này.” Làm rõ việc đó xong, anh cầm lên một tập giấy ghi nhớ màu hồng. “Giờ thì... anh đã nói chuyện với cô bạn Amy của em về lễ cưới.”

Cameron liếc nhìn chiếc đồng hồ phía trên lò vi sóng. “Anh cũng nói chuyện với Amy rồi à? Mới chỉ tám giờ rưỡi mà.”

“Anh lấy số từ điện thoại của em. Anh phải yêu cầu cô ấy gửi mail cho anh danh sách khách mời. Đội FBI gặp chúng ta ở khách sạn sẽ lắp đặt khu vực kiểm soát an ninh ở lễ cưới. Chỉ có những người trong danh sách mới được vào.”

“Em cá là Amy đã phải rùng mình vì việc này.”

“Đúng như thế, cô ấy bảo việc đó sẽ làm cho đám cưới có vẻ ‘có tính chọn lọc thái quá’.”

Anh đọc qua mấy tờ giấy ghi nhớ. “Cô ấy nhờ anh nhắn gửi với em mấy điều, từng thứ một nhé! Đầu tiên, cô ấy nhắc em đừng quên đồ trang sức đặc biệt của phù dâu mà cô ấy đã đưa cho em, bởi vì em biết cô ấy đã phải tốn thời gian đi mua nó như thế nào và nó quan trọng ra sao để em nổi bật hơn so với những phù dâu khác. Thứ hai, cô ấy yêu cầu em xóa hết mấy chuyện kể về việc uống rượu ở trường đại học trong bản nháp lời chúc phúc đám cưới mà em gửi qua tuần trước. Thứ ba, cô ấy nói rằng hai lời nhắn về đồ trang sức và lời chúc phúc đó không có nghĩa là cô ấy không lo lắng về những gì xảy ra với em tối qua và rất cảm kích khi em vẫn tới dự lễ cưới. Cuối cùng, cô ấy hỏi xem em có vui lòng giả vờ rằng anh là bạn trai em trong dịp cuối tuần này không, bởi vì cô ấy không muốn những người

khách khác nghĩ rằng FBI đang bảo vệ em vì em là người chỉ điểm hay gì đó của Mafia.”

Jack đặt tập giấy nhớ xuống. “Anh đã nói với cô ấy, chúng ta chấp nhận điều cuối cùng.”

Họ sẽ giả vờ là một đôi. “Vậy bây giờ chúng ta là “chúng ta” à?”

Anh cười. “Ít nhất là hai ngày cuối tuần này, cưng ạ. Vô bọc ấy sẽ không dễ bị lộ vì chúng ta sẽ ở cùng một phòng khách sạn.”

Ôi chao...

Năm tiếng đi xe trôi qua nhanh chóng.

Mọi thứ đã thay đổi với Jack kể từ khi anh phát hiện ra sự thật về chuyện cách đây ba năm. Bởi thế anh đưa ra nhiều câu hỏi vì muốn biết nhiều hơn về Cameron, đồng thời cũng để giữ cho đầu óc không bị ám ảnh bởi sự quyến rũ của cô trong chiếc quần bó sát, đôi boots cưỡi ngựa bằng da màu nâu và một chiếc áo len cổ chữ V màu ngà. Bộ đồ ấy đúng là một mối nguy hại đối với việc lái xe. Lúc câu chuyện tạm lắng, anh bắt đầu hình dung cô trần truồng không mặc gì ngoài đôi boots và cười lên người anh. Thế là anh gần như lái xe trên phần chẵn đường cao tốc.

Đi gần được nửa chặng đường, cuối cùng, bọn họ cũng nhắc tới một chủ đề mà Jack rất tò mò muốn biết. Anh đã cố gắng tìm cách khéo léo để nói chuyện đó khi cô đề cập đến.

“Tại sao lúc trước, anh lại hỏi em đã từng kết hôn chưa?”

Jack lựa chọn từ ngữ một cách cẩn trọng. “Ngôi nhà của em một người ở thì có vẻ hơi rộng. Anh nghĩ có lẽ ai đó đã từng sống với em ở đó.”

Cameron duỗi chân ra phía trước để có một tư thế thoải mái hơn. Jack tập trung nhìn đường mà không để ý đôi boot nghịch ngợm.

“Anh thật sự rất muốn biết là tại sao em có thể mua nó phải không?” Cameron hỏi, với thái độ rất thích thú.

“Vì anh đã từng buộc tội em nhận hối lộ lần chúng ta nói chuyện về vấn đề tài chính, nên đương nhiên em có quyền nói với anh rằng, đó không phải là việc của anh. Nhưng nếu em sẵn sàng chia sẻ chuyện này thì anh sẽ rất vui lòng được nghe.”

Cameron bật cười. “Với câu trả lời như thế thì anh có thể làm luật sư đấy. Việc ấy không có gì tai tiếng cả. Em thừa hưởng nó. Bà em sống ở ngôi nhà đó nhiều năm rồi, đó cũng là ngôi nhà nơi bố em lớn lên. Bố em là con một, vì thế khi bà mất, ngôi nhà sẽ thuộc về bố em. Nhưng bố em mất trước bà, và vì bố mẹ em đã li hôn trước đó nhiều năm nên căn nhà ấy thuộc về em, đưa con gái duy nhất của bố. Ban đầu, em nghĩ đến việc bán nó nhưng thấy có vẻ không ổn. Cái chết của bà là một điều em không ngờ tới..., đó như một sự bỏ cuộc sau khi bố em bị giết. Sau khi bà và bố mất liền nhau như vậy, em không thể nào chấp nhận được ý nghĩ sẽ từ bỏ ngôi nhà. Em nghĩ hai người ở dưới tuổi vàng sẽ thấy vui khi em giữ nó lại.”

Anh nhìn sang cô, cố gắng quyết định xem mối quan hệ của họ đã ở mức độ mà anh có thể hỏi câu tiếp theo hay chưa. Dựa vào những gì xảy ra trong hai mươi tư giờ qua thì anh nghĩ là có thể. “Bố em chết như thế nào?”

Cameron ngập ngừng nên anh nghĩ cô sẽ không trả lời.

“Ông ấy là một cảnh sát ở Chicago. Cách đây bốn năm, ông ấy đã bị giết trong lúc đang làm nhiệm vụ. Ông và cộng sự nhận được một cuộc điện thoại về vụ quấy rối tại một tòa nhà cho thuê, một người thuê nhà khác gọi điện đến phàn nàn. Không ai ra mở cửa cả, nhưng họ có thể nghe thấy tiếng một người phụ nữ la hét bên trong, vì thế, bố em và người cộng sự gọi

chủ nhà và yêu cầu ông ta mở cửa. Khi vào được bên trong thì họ tìm thấy ma túy ở khắp nơi và nhận ra rằng đó không phải là một vụ quấy rối mà là một người phụ nữ nghiện ma túy đang hét lên rằng, mấy tay bán thuốc đang lừa đảo bà ta. Ngay khi mấy tay buôn ma túy - có hai tên đang ngồi ở bàn ăn nhìn thấy bố em và người cộng sự, chúng lập tức nổ súng. Người cộng sự của bố em bị bắn ở chân, còn người chủ nhà bị bắn ở vai. Bố em đuổi theo một trong hai tên đó vào phòng ngủ thì thấy tên thứ ba đang cố trốn thoát qua cửa sổ. Hấn hoảng sợ và bắn bố em một phát vào ngực và một phát vào bụng.”

Jack có thể tưởng tượng được nỗi đau mà việc đó gây ra cho cô. “Khi thật, Cameron... Anh xin lỗi!” Anh suy nghĩ trong đầu và nhanh chóng thu tóm mọi việc lại với nhau. “Cách đây bốn năm. Đó là khi em gia nhập văn phòng luật sư chính phủ.”

“Em ước gì mình có thể nói với anh rằng, điều đầu tiên em làm với tư cách một công tố viên là bỏ tù những tên khốn đã giết bố em. Nhưng chưa bao giờ em được phép thụ lí vụ ấy.”

“Họ có bắt được tên đó không?”

Cô gật đầu. “Hấn ta nhận tội ngộ sát ở phiên tòa một cách nhanh chóng và không có gì đặc biệt. Rất... không thỏa đáng.”

“Nhưng bây giờ thì em bỏ tù những tên khốn khác để kiếm sống.”

“Phần đó thì thỏa đáng hơn.”

Họ lái xe trong yên lặng một lúc. “Em làm anh sững sốt quá, Cameron ạ.”

Câu nói đó của anh làm cô mỉm cười. “Sự tán dương hơi quá lời từ một người biết cách giết người bằng kẹp giấy và những thứ khác.”

Jack ngạc nhiên ngược nhìn Cameron. “Em biết vụ kẹp giấy à?” Jack sờ cằm. “Ừm. Việc đó rất cừ. Ngay cả đối với anh.”

Cameron nhìn anh chăm chăm, sững sốt.

Jack cười lớn. “Anh đùa thôi!” Có thể là đập ghim, nhưng không bao giờ là kẹp giấy cả. “Nói về công việc của em và cả của anh, có một điều khác mà anh muốn nói, một điều nảy sinh trong cuộc gặp ở văn phòng của Davis. Em có nói là Silas biết về mối liên hệ của em với vụ Robards.”

“Davis cũng có vẻ quan tâm đến việc đó.”

“Anh cứ nghĩ mãi về việc Silas đã yêu cầu em gác lại vụ Martino cách đây ba năm. Anh đã từng nghĩ rằng, công tố viên như em sẽ là người nghiên cứu các tài liệu về vụ điều tra và em đã đưa ra quyết định không có đủ bằng chứng để xét xử vụ ấy. Nhưng giờ thì anh biết Silas đã gây áp lực buộc em không được tiếp tục vụ án và điều đó gây cho anh một sự ác cảm. Anh không tin ông ta.”

Cameron suy nghĩ về điều này. Jack có thể nhận ra rằng trong đầu cô đang xem xét các khả năng.

“Chúng ta cần phải cân trọng.” Cô nói. “Silas là luật sư chính phủ. Chúng ta không thể buộc tội Silas chỉ vì những ý kiến không hay về ông ta. Anh biết rõ hơn ai hết ông ta có thể mạnh tay như thế nào rồi đấy.”

“Chỉ là một vài điều anh muốn em cân nhắc thôi. Em cần phải cẩn thận với Silas! Về việc anh sẽ đi cùng em tới chỗ làm việc nào thứ Hai thật hoàn hảo, anh sẽ có cơ hội để mắt đến thằng cha đó. Nếu hấn nhìn em không đúng mực thì có thể anh sẽ phải thử ý tưởng cái kẹp giấy của em đấy!”

Cameron nghiêng đầu về phía anh. “Điều đó báo trước những hành động không hay của anh.”

“Giờ thì anh biết rằng ông ta chính là người làm anh phải khốn đốn ba năm về trước nên cảm giác của anh đối với ông ta, mượn cách nói của em nhé “ít dễ chịu hơn nhiều”.”

Jack rời mắt khỏi đường, và nhìn Cameron. “Trong suốt những năm làm việc trong quân đội và FBI, mới chỉ có một người khiến anh không thể làm chủ được mình.”

Cameron cười, nhưng cô không nói gì. Tựa người vào ghế, Cameron bắt chéo đôi chân đi chiếc boots nghịch ngợm rồi tiến về phía anh. Jack cố gắng cưỡng lại hình ảnh bị cô cười lên người đang xâm chiếm đầu óc anh lúc này.

“Anh có nhận ra mình đang lái xe trên phần đường dành cho trường hợp khẩn cấp không?”

“Cám ơn em đã nhắc nhở anh điều đó, Cameron”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Theo lệnh Jack, họ đã đi vào khu nghỉ mát Grand Traverse qua lối cổng sau và ngay lập tức được hộ tống đến văn phòng giám đốc. Trước đó, Cameron chưa bao giờ tới đây nhưng cô nhanh chóng nhận ra tại sao Amy lại mê nó đến thế: không gian được trang trí lộng lẫy sang trọng với hơn sáu trăm phòng, bãi biển tuyệt đẹp và một spa đầy đủ các dịch vụ. Quả thật, đây là một nơi hoành tráng về tất cả mọi mặt. Ngay cả Jack, dù đã từng nói rằng sẽ chuyển cô đến một khách sạn khác nếu anh không hài lòng về vấn đề an ninh của khu nghỉ mát cũng có vẻ thấy nó chấp nhận được.

“Được đấy!” Anh đáp lời khi cô nhìn anh như muốn hỏi ý kiến của anh lúc họ đi dọc hành lang được lát bằng đá cẩm thạch trắng.

Jack đã nói chuyện điện thoại với giám đốc để giải thích tình hình một cách chung chung và không để lộ chi tiết nào cụ thể. Ở văn phòng của ông ta, anh yêu cầu có bản đồ khách sạn, anh sẽ giữ nó và nhấn mạnh một điểm: không ai ngoài ba người họ được biết vị trí phòng của Cameron. Anh cũng yêu cầu một phòng họp kín, nơi anh có thể gặp mặt người phụ trách an ninh khách sạn. Đó cũng là nơi mà anh và hai đặc vụ đến từ Detroit sẽ dùng làm văn phòng trong suốt dịp cuối tuần này.

Rồi anh hỏi vị giám đốc xem các vị khách mời đến dự đám cưới đã được bố trí vào một phòng cụ thể nào chưa.

“Rồi, cô dâu đã đặt một dãy phòng ngay trong khách sạn.” Vị giám đốc trả lời. “Tất cả khách khứa sẽ ở đây.”

“Hoàn hảo. Hãy xóa thông tin đặt phòng của Cameron đi và đặt cho chúng tôi một phòng mới dưới cái tên David Warner. Và để chúng tôi ở trong tòa nhà Tower.” Jack nói. Tower là tòa nhà mười bảy tầng ở ngay cạnh khách sạn.

“David Warner à?” Cameron hỏi sau khi vị giám đốc đi lấy chìa khóa phòng cho họ.

“Là một bí danh cũ của anh.” Jack nói.

“Ồ... một bí danh. Thế em thì sao?”

“Dịp cuối tuần này thì anh nghĩ em là bà David Warner.”

“Ừm. Em không chắc mình thuộc tuýp người sẽ lấy tên chồng. Em vẫn đang phân vân về vấn đề này.”

“Trong hai ngày tới thì em có thể thuộc tuýp ấy đấy!”

“Hừm, ông David Warner có vẻ hơi hách dịch nhỉ?”

Vị Giám đốc thò đầu vào văn phòng, “Xin lỗi, tôi quên không nói: các phòng nghỉ của Tower đều là phòng thường chứ không phải căn hộ. Tôi đoán hai người muốn hai chiếc giường con thay vì một chiếc giường cỡ lớn?”

Cameron và Jack chỉ nhìn nhau mà không ai nói gì.

Vị Giám đốc nói thêm. “Tôi có thể chuyển hai người về khách sạn, nếu hai người muốn có phòng nghỉ rộng hơn.”

Jack lắc đầu. “Không. Tôi muốn được tách ra khỏi những khách mời khác. Và nhà cao tầng là một địa điểm an toàn hơn. Không có ban công, không thể vào từ bên ngoài qua cửa sổ, chỉ có một lối duy nhất vào phòng.”

“Chúng tôi chọn hai giường con.” Cameron nói với vị Giám đốc, cho rằng đó là điều quan trọng nhất mà cô có thể nói.

Ông ta gật đầu, “Tuyệt!” rồi rời đi.

Hai mươi phút sau, khi họ bắt đầu ổn định vào phòng thì Cameron nhận ra rằng một giường hay hai giường thì cũng không thực sự ở chung một phòng. Trước đó, ở cùng nhau trong một ngôi nhà rộng nghìn rưỡi mét vuông mà cô đã thấy có vẻ thân mật lắm rồi.

Cô đứng nhìn từ cửa khi Jack kiểm tra tủ quần áo và phòng tắm. Xong đâu đấy, anh bước tới. “Thế nào? Em chọn giường nào?”

“Xin lỗi, làm ơn nhắc lại điều anh vừa nói!”

Anh thấy buồn cười vì cách nói của cô. “Em thích giường nào? Anh sẽ đặt va li lên đó để em đỡ đỡ ra.”

“Ồ, em chọn chiếc giường xa cửa hơn.”

“Câu trả lời khôn ngoan đấy!”

Cameron nhìn Jack nhắc chiếc va li của cô đặt lên giường, rồi ném túi đồ của anh lên chiếc giường gần cửa hơn. Bất chợt cô thấy... hốt hoảng. Cho tới giờ thì những lần cô và anh gần gũi nhau đều ở trong những tình huống bốc đồng và thiếu lí trí. Nhưng giờ đây, khi nhìn hai chiếc giường như thế, cô tự thấy mình nên suy nghĩ một cách có ý thức về những thứ mà một người phụ nữ độc thân ở độ tuổi ba mươi như cô hay nghĩ, khi ở chung phòng khách sạn với người đàn ông mà cô thực sự bị cuốn hút, người có vẻ cũng bị cô hấp dẫn và là người mà cô chưa từng ngủ cùng.

Cho dù Cameron tỏ ra mạnh mẽ và đối đáp sắc sảo với Jack nhưng cô thật sự có tình cảm với anh. Chỉ mới hôm qua thôi - Chúa ơi, có thật sự là vừa mới hôm qua thôi không? Cô nói với Collin rằng giữa cô và anh chỉ là

sự hấp dẫn về thể xác. Đúng thế, cô đã lừa dối bản thân. Rồi rất nhiều chuyện xảy ra kể từ lúc ấy.

Cô giao phó mạng sống của mình cho anh nhưng liệu cô có thể giao phó trái tim mình cho anh không.

Cô đứng nhìn anh ném mấy đôi tất vào ngăn kéo của chiếc bàn đầu giường. Anh cởi áo khoác, để lộ ra bao đựng súng, bởi vậy trông anh lúc ấy đúng là một đặc phái viên cực kì lợi hại. Nhưng hành động xếp tất vào ngăn kéo ngay lập tức khiến anh chẳng khác gì những người đàn ông khác.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi vì thấy cô vẫn đứng ở cửa.

Cô mỉm cười. “Vâng, không sao mà.” Cô bước tới giữa hai chiếc giường và ngắm nghía. “Nó khiến em nghĩ đến bức vách của Jericho.”

“Trong... Kinh thánh à?”

Cameron cười. “Không, trong Chuyện xảy ra một đêm.”

“Anh vẫn không hiểu em nói gì. Chuyện gì xảy ra một đêm?”

“Anh biết đấy, phim Chuyện xảy ra một đêm.” Anh lắc đầu. “Anh không biết thật à? Anh nên xem nó – một bộ phim kinh điển. Clark Gable và Claudette Colbert chạy trốn rồi họ qua đêm ở một khách sạn ven đường. Họ đóng giả là vợ chồng, nhưng để cư xử một cách đúng mực. Clark Gable chằng dây phơi đồ ở giữa phòng và treo một chiếc màn lên. Anh ta gọi nó là “bức vách Jericho”.”

Jack duỗi người trên giường và vòng tay ra sau đầu. Tất nhiên anh đã đỡ đỡ xong rồi trong khi cô thì hầu như chỉ vừa mới bắt đầu. “Thế trong phim, khi anh ta dựng lên bức vách Jericho thì chuyện gì xảy ra sau đó?” Anh hỏi.

“Từ lúc đó, câu chuyện trở nên khá khiêu dâm. Clark Gable hỏi Claudette Colbert xem cô ấy có tò mò muốn biết một người đàn ông cởi đồ như thế nào không. Rồi anh ta cởi hết quần áo trước mặt cô ta.”

“Nghe có vẻ như thể loại phim dành cho phụ nữ. Anh cá là Wilkins phải xem nó đến mười lần rồi.”

“Thế thì tốt cho anh ấy. Em nghĩ đàn ông có thể học được vài điều từ thể loại phim được coi là ‘dành cho phụ nữ đấy’!”

“Ví dụ như thế nào?”

“Ví dụ như cách suy nghĩ của phụ nữ. Điều gì làm họ thấy thích thú.”

“Nếu anh muốn biết một người phụ nữ đang nghĩ gì thì anh chỉ cần hỏi cô ấy là được.” Anh nhếch mép cười. “Và nếu anh muốn biết điều gì làm cô ấy thích thú, anh cũng sẽ hỏi cô ấy điều đó.”

“Hừm...” Cameron vừa cắn nhả vừa bước vào nhà tắm. Một người đàn ông khó mà chịu đựng được khi anh ta luôn luôn lí trí như thế. Cô bỏ kem đánh răng, bàn chải, dầu gội đầu và dầu xả ra rồi dồn chúng lại một góc trên bệ đặt đồ dùng cá nhân bằng cẩm thạch, như thể ý nói chúng là bốn thứ duy nhất mà cô sẽ dùng trong suốt dịp cuối tuần này vậy. Này nhé, đó là một người đàn ông và anh ta không cần phải biết rằng một người phụ nữ có cả một lô xích xông các thứ như thế. Có khoảng mười bốn chai lọ khác nữa trong va li của cô.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, cô thấy Jack đang đứng cạnh cửa sổ. Anh ra hiệu vào bảo cô, “Lại đây một lát nào!”

Cô bước tới. Anh làm cô ngạc nhiên khi kéo cô vào giữa hai cánh tay rắn chắc của mình, lưng cô tựa vào ngực anh để cô có thể nhìn ra cửa sổ cùng anh. Phòng của họ nhìn ra những ngọn đồi màu sắc rực rỡ phủ đầy lá mùa thu, những vườn cây ăn quả và vịnh Đông Grand Traverse.

“Anh thích khung cảnh này.” Giọng anh khàn khàn bên tai cô.

Cameron tựa đầu vào ngực Jack - hiếm khi có được khoảnh khắc êm ả với anh như thế này. Nó đối ngược với một mớ hỗn loạn phủ bóng lên cuộc sống của họ vài tuần qua. Cameron siết vòng tay đang ôm lấy người cô chặt hơn.

“Em cũng thế.”

Amy đã đặt toàn bộ khu Aerie nằm ở tầng mười sáu của tòa nhà Tower cho bữa tối sau buổi lễ. Từ phòng Cameron và Jack đến chỗ đó rất thuận tiện, chỉ cần đi thang máy vài phút là đến. Tuy nhiên, việc bất tiện đối với Cameron là ở chỗ cô bị mấy cô em họ của Amy dồn vào gần mấy cái cửa sổ trông ra vịnh để chơi trò hỏi đáp về Jack. Họ đã gặp anh trong buổi tiệc các cô nàng độc thân và kể từ khi cô bước vào buổi lễ với anh, họ luôn dò xét cô.

Cameron thấy nhẹ cả người khi cảm nhận được một bàn tay chạm vào khuỷu tay mình và nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên từ phía bên phải.

“Xin lỗi phải ngắt lời các quý cô. Tôi cần mượn Cameron vài phút.”

“Làm ơn là hơn vài phút đi!” Cô thì thầm khi Collin dẫn cô tới phía bên kia phòng.

Cô hôn má anh theo một lối chào trịnh trọng. Vì Amy bảo Collin làm người dẫn chương trình ở đám cưới nên anh cũng có mặt ở buổi lễ. Nhưng vì cô cứ chạy lăng xăng với bao nhiêu việc của một phù dâu nên chẳng có dịp nào nói chuyện với Collin cả.

“Tớ đã định nói với cậu ở buổi lễ rằng: tối nay trông cậu rất bảnh bao. Tớ thích cái áo thể thao và chiếc cà vạt này.” Cô vừa nói vừa kéo nhẹ chiếc cà vạt.

“Richard tặng tớ vào Giáng sinh năm ngoái.” Collin nói.

Cameron thấy nét đau buồn trong mắt anh và biết rằng hiếm khi anh thể hiện nó. “Cậu ổn chứ?”

Anh gật đầu. “Chỉ là... đang nghĩ về một số thứ. Một người đàn ông đồng tính ở độ tuổi ba mươi, không hẹn hò, một người cô độc trong đám cưới của bạn mình. Những thứ kiểu như thế.” Anh nhìn vào mắt cô. “Và bên cạnh những thứ đó thì, tớ nhớ anh ấy.”

“Richard là một gã ngốc.” Cameron nói. “Và cậu không phải là người cô độc. Nói đúng ra thì tớ chỉ giả vờ có đôi có cặp ở đám cưới này thôi.”

“Trông tình hình này thì chẳng bao lâu mà điều đó không còn là giả vờ nữa.” Collin đùa. Anh ngắm nghía chiếc váy màu nâu nhạt và đôi giày cao gót của Cameron. Cameron không xoa tóc ngang vai nữa mà búi cao lên, càng tôn những đường nét thanh tú của khuôn mặt cô. “Tớ ngạc nhiên vì Pallas lại để cậu ra khỏi phòng trong bộ dạng như thế này đấy!” Collin nói. “Ít nhất cũng không bị muộn buổi lễ.”

“Để mà chọc tức Amy à? Không đời nào, người phụ nữ đó khiến ngay cả tôi cũng thấy sợ.” Jack nói từ phía sau họ.

Ngay khi Jack nhập hội với bọn họ, anh đặt tay lên lưng Cameron. Cô đứng hướng mặt về phía buổi tiệc, vì thế không ai trông thấy, nhưng cơ thể cô trở nên ấm nóng ngay khi anh chạm vào cô.

“Anh nghĩ em có thể uống một chút.” Jack đưa cho cô một ly rượu đỏ.

Cameron mỉm cười, một phần vì trước khi bị mấy cô em họ hỏi cung thì cô cũng định ra quán bar khoảng hai mươi phút và một phần vì cô không thể cưỡng lại sự quyến rũ của Jack trong chiếc áo ngoài màu xám và chiếc sơ mi đen cổ cồn.

“Cảm ơn anh?” Cameron nói.

Jack rướn người và trong phút chốc, Cameron nghĩ anh sẽ hôn cô. “Em đã không nói với anh đám cưới này ở ngoài trời.” Anh nói nhỏ nhẹ.

“Em đã không nghĩ đến điều đó. Từ những gì Amy kể với em về cách bài trí thì em hầu như không nghĩ nó là một đám cưới ngoài trời. Nó có là vấn đề rắc rối không?” Cô không muốn làm cho công việc của anh khó khăn hơn nữa.

“Anh đã hứa sẽ đưa em đến dự đám cưới này. Và anh sẽ làm được.” Quay lưng về phía những vị khách khác để không ai có thể nhìn thấy, Jack đan những ngón tay vào tay Cameron và kéo cô lại sát hơn, rồi nói với một giọng nhẹ nhàng chỉ đủ để cô nghe thấy. “Em biết không, Collin nói đúng đấy. Trông em như thế thật lợi hại đấy, Cameron ạ.” Anh siết nhẹ tay cô rồi rời đi.

Cameron nhìn theo khi Jack đi tới chiếc bàn cạnh cửa, nơi hai đặc vụ FBI từ văn phòng Detroit đang ngồi. Cô nhắm nháp ly rượu và thong thả ngắm nhìn anh.

Anh lấy đồ uống cho cô và còn khen cách cô ăn mặc tối nay. Việc giả vờ ghen hò của cô đã bắt đầu có vẻ thật hơn.

Cameron quay sang nói với Collin. “Có lẽ tớ là người ngu ngốc nhất thế giới này. Tớ thực sự thấy rất hạnh phúc và háo hức mặc dù đang bị một kẻ giết người bệnh hoạn săn lùng.

Collin nhìn cô. “Tớ nghĩ cậu hiểu điều đó có nghĩa là gì.”

Anh chạm cốc với cô.

Tối hôm đó, Jack ngồi trên giường, dựa người vào gối trong khi nói chuyện điện thoại. Anh gọi điện cho Wilkins để xem việc điều tra có tiến triển gì không, hi vọng thăm vấn mấy tay cảnh sát Chicago thu được kết quả gì đó. Thật không may là cho đến giờ, có vẻ như không ai trong số họ để lộ thông tin gì về việc Cameron có liên quan đến vụ này.

“Bên phía anh thế nào rồi?” Wilkins hỏi. “Có gì hay ho không?”

Đúng lúc ấy thì Cameron thò đầu ra khỏi phòng tắm. “Này anh, làm sao để bật nước nóng trong này nhỉ?”

“Em phải chờ vòi nước chảy khoảng năm phút đã.”

Jack lại tiếp tục câu chuyện.

“Anh đang ở cùng phòng với cô ấy chứ gì?” Wilkins hỏi.

Jack hình dung ra Cameron sẽ trông như thế nào trong chiếc váy màu hồng sẫm. Anh chưa bao giờ trông thấy cô để tóc như thế và cả cái cách cô trang điểm mắt trông bí hiểm và gợi tình như vậy. Trông cô thật sành điệu nhưng vẫn cực kì hợp với việc giường chiếu, thế nên, suốt cả tối, đầu óc anh cứ lơ đãng đâu đó. Anh nhìn cô cắn quả sơ ri từ ly rượu anh đào, cảm thấy hình ảnh đó thật khêu gợi. Ổn Chúa là lúc ấy anh đứng cách cô một cái bàn.

Anh kết thúc cuộc nói chuyện trước khi Wilkins lại bắt đầu hỏi những câu mà anh ta vẫn hay hỏi, những câu mà anh cũng không có ý định trả lời. Anh là một người rất kín và khi liên quan đến Cameron thì anh càng kín hơn. Anh gác máy và tựa đầu vào đầu giường.

Anh biết mình phải làm những gì, nó khiến anh khó chịu, nhưng anh biết. Anh chộp lấy máy tính và cố gắng không nghĩ ngợi linh tinh bằng cách tập trung làm việc. Anh không thể nào tập trung nổi, đó chính là vấn đề.

Xong xuôi mọi chuyện, Cameron bước ra. Điều đầu tiên khiến Jack chú ý là bộ đồ của cô.

Anh chau mày. “Em có bộ đồ nào thiếu vải hơn thế không?”

Cameron nhìn xuống bộ đồ ngủ của mình. “Em mặc quần, áo phông và một chiếc áo mũ có khóa.”

Jack càu nhàu, vẻ không hài lòng.

Cameron vòng sang phía giường gần chỗ anh. “Ai đó có vẻ hơi cẩu kính.”

Đúng thế đấy. Bởi vì “ai đó” đang cố gắng làm điều nên làm cho dù “ai đó” rõ ràng muốn tra tấn anh với... Ủi chà, cô ấy đang cúi người trên giường để xếp lại mấy chiếc gối và chiếc quần nhưng căng ra bó sát cặp mông hấp dẫn...

“Thôi, tắt đèn! Chúng ta còn có một ngày dài phía trước.” Jack tắt chiếc đèn làm việc đặt trên bàn đầu giường, và thứ cuối cùng anh nhìn thấy trước khi căn phòng chìm vào bóng tối là vẻ mặt ngơ ngác của Cameron. Anh chẳng quan tâm. Nếu anh chăm chú nhìn cô lúc ấy thì anh sẽ bị đánh bại mất.

“Vậy em sẽ hiểu điều đó có nghĩa là bây giờ chúng ta đi ngủ.” Trong bóng tối, giọng cô nghe có chút gì đó thích thú.

Jack đấu tranh tư tưởng về hành động tiếp theo của mình. Anh ra khỏi giường và đi sang phía giường cô. Mắt anh đã thích ứng với bóng tối và có thể nhìn thấy cô dưới tấm chăn, nhưng đường nét cơ thể cô hiện ra dưới ánh trăng. Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

“Anh đang cố gắng tập trung đây, Cameron ạ. Ưu tiên hàng đầu của anh dịp cuối tuần này là bảo vệ cho em được an toàn.”

“Tất nhiên rồi, em chỉ đùa thôi mà, Jack.”

“Ngày mai, anh cần phải cực kì cảnh giác. Đặc biệt là khi anh biết đám cưới được tổ chức ngoài trời. Điều đó thay đổi mọi thứ, hơn bao giờ hết, anh không thể bị sao nhãng được.”

“Em hiểu. Thật đấy, anh không cần nói gì thêm nữa đâu.”

Dưới ánh trăng, mắt cô nhìn anh lấp lánh như những hòn sỏi dưới đáy suối vậy. Không thể cưỡng lại được, anh rướn người vuốt ve mái tóc dài đen xõa ra trên gối của cô. “Anh nghĩ anh sẽ rất vui khi đám cưới này kết thúc.”

Anh thấy cô mỉm cười. “Anh và gần như tất cả những người tiếp xúc với Amy trong vòng tám tháng qua.”

“Thế thì tốt. Anh vui vì chúng ta có cùng quan điểm về chuyện này.” Jack kéo chăn lên đến vai cô. “Giờ thì... cho dù chuyện gì xảy ra tiếp theo thì hãy cứ giữ chiếc chăn như thế này. Hãy coi nó là phiên bản thế kỉ hai mươi mốt của bức vách Jericho.”

Cô nhìn anh bối rối. “Được thôi...”

“Hãy hứa với anh, Cameron! Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.”

“Em hứa. Nhưng tại sao?”

“Bởi vì anh sẽ chúc em ngủ ngon và hôn em.” Nói rồi anh cúi người về phía trước. Môi anh quấn lấy môi cô. Cô luồn tay vào tóc anh và đáp lại nụ hôn của anh, lưỡi anh vờn lưỡi cô đầy khao khát. Rồi Jack thấy mình nằm trên giường, còn cô thì oằn mình bên dưới anh từ lúc nào không hay. Dưới tấm chăn, cô mở rộng hai chân, còn anh ngập chìm giữa chúng một cách đầy ham muốn.

“Em sẽ làm hư một đặc vụ mất thôi!” Jack thì thầm, giọng khàn khàn. “Một khi anh vào được bên trong em thì anh sẽ không thể nghĩ gì khác ngoài việc làm đi làm lại việc ấy.” Tay anh nắm lấy mép chăn. Súng đạn không thể cản trở anh và chiếc chăn cũng thế. “Anh sẽ làm cho em thấy cực kì sung sướng...” Anh hôn cổ, vai cô, rồi muốn lần xuống thấp hơn, muốn cảm nhận cô ở mọi chỗ.

Cameron thở hỗn hển. “Anh chơi gian.” Nhưng cô không buông chiếc chăn ra.

Jack vùi đầu vào gối, cố gắng đấu tranh để giữ lấy chút khả năng kiềm chế cuối cùng. Anh nhồm người dậy khỏi giường và chộp lấy khẩu súng từ chiếc bàn đầu giường.

Anh trao nó cho cô. “Cầm lấy!”

Mắt cô mở to đầy ngạc nhiên và thích thú. “Được thôi. Nếu em phải bắn anh để giữ anh tránh xa em ra thì em nghĩ chúng ta nên đầu hàng và mặc xác đám cưới đi.”

“Không phải dành cho anh. Anh muốn em trông chừng cửa khoảng năm phút. Anh tắm qua một cái.”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 24

“Cậu ngủ với anh ta rồi chứ?”

Cameron nhìn quanh thăm mỹ viện. “Có lẽ cậu nên nói to hơn chút nữa đấy, Amy. Tớ không chắc mọi người có thể nghe thấy cậu trong tiếng máy sấy tóc như thế đâu.”

May mắn là Jack đang chờ ở ngoài, ít nhất Cameron cũng không phải ngượng vì câu thắc mắc của Amy. Khi họ mới đến đây, anh đã tiến hành kiểm tra toàn bộ khu vực thăm mỹ viện rồi chọn một vị trí ở gần cửa là lối ra vào duy nhất.

Cameron và Amy ngồi kề nhau, việc trang điểm cũng gần xong. “Cậu biết đấy, có một số việc đang diễn ra giữa bọn tớ vào thời điểm này.” Cameron nhấn mạnh. “Như là vấn đề hơi khó chịu khi tớ bị một kẻ đột nhập có vũ khí tấn công trong chính nhà mình.”

Ngay lập tức, Amy tỏ ra rất ăn năn. “Cậu nói đúng, tớ đã nói một điều thật ngớ ngẩn. Cậu có những thứ quan trọng để lo lắng hơn đám cưới của tớ nhiều.”

Cameron và Amy đều nhìn vào gương.

“Chà, ngay cả tớ cũng bị sốc vì điều đó.” Amy cười toe toét. “Ồ, thật may là chỉ mấy tiếng nữa thôi cậu sẽ không phải chịu đựng tớ nữa. Tớ cá là cậu không thể chờ được.”

“Đừng ngốc thế, không có chỗ nào tớ muốn ở trong hai ngày cuối tuần này hơn ở đây đâu. Ngay cả khi cậu đúng là rất rắc rối.”

Amy cười ngặt nghẽo và đưa tay lau mắt. “Dừng lại đi, cậu đang làm tớ khóc với những thứ ủy mị như thế đấy.”

Nhân viên trang điểm đang đánh phấn hồng cho Amy chỉ tay nghiêm nghị. “Đừng chạm vào mắt cô. Đây là những tác phẩm đẹp nhất của tôi đấy.”

Nhân viên trang điểm có mái tóc màu tím, với nhiều hình xăm và khuyên mũi đang trang điểm cho Cameron cũng xen vào. “Nhìn xuống đất đi.”

Cameron nghe lời và cố gắng không chớp mắt khi người phụ nữ ấy quét lớp mascara lên mí mắt cô.

“Cái đó không thấm nước, đúng không?” Cô nghe Amy hỏi chuyên gia của mình.

“Tất nhiên rồi!”

“Bây giờ thì cô có thể nhìn lên được rồi!” Tóc tím nói khi bà ta xong việc.

Cameron lại nhìn Amy trong gương. “Hơn nữa, nói chung, tớ có nguyên tắc sẽ không lên giường với anh chàng nào cho tới khi anh ta hẹn hò với tớ.”

“Khi anh ta cứu sống cậu thì tớ nghĩ cậu có thể bỏ qua phần đó.”

“Tối hôm trước, anh ta có gọi đồ ăn tối, mặc dù tớ nghĩ FBI trả tiền hóa đơn. Cậu nghĩ tớ có thể tính lần ấy không?”

Tóc tím dùng quét phấn hồng lên má Cameron. “Chờ đã! Có phải các cô đang nói về anh chàng tóc đen vào đây cùng cô không? Anh chàng đã khám xét tôi trước khi tôi trang điểm cho cô đấy?”

Cameron nhăn mặt. “Xin lỗi vì điều đó.”

“Không phải xin lỗi, đó là điểm nhấn trong tháng của tôi đấy!” Tóc tím liếc nhìn cô như để chứng thực lại. “Đó là anh chàng mà cô đang khước từ đấy ư? Cưng à, cô phải chiếm lấy con ngựa ấy và cười anh ta như một cô gái chăn bò.”

“Tôi... không biết rõ chị, nhưng cảm ơn chị về lời khuyên.”

Tóc tím nháy mắt. “Xong phần trang điểm rồi đấy. Cô thấy thế nào?”

Cameron nhìn mình trong gương. Họ xõa tóc cô xuống và tạo những gợn sóng lộn to hơn so với khi cô tự làm. Còn phần trang điểm có vẻ rất kì công, trông thật hoàn hảo. Nó khiến môi cô trông đầy đặn hơn, gò má cao hơn và thêm nét rạng rỡ cho đôi mắt. “Trông rất đẹp.”

Amy khịt mũi. “Đẹp ư? Thôi đi!” Cô ấy tiến đến chiếc ghế phía sau Cameron. Amy mặc bộ đồ trông chẳng ăn nhập gì nhưng vẫn rất thanh lịch với mái tóc tết một cách tỉ mỉ phía dưới mạng che mặt, chiếc quần bò và áo sơ mi với hàng cúc chạy dọc. Cô ấy vòng tay ôm Cameron. “Tớ thật may mắn khi nhìn cậu thế này trong đám cưới của tớ. Tớ yêu cậu biết bao.”

“Trông cậu thật lộng lẫy, Amy.” Không hề nói quá, nếu bỏ qua chiếc quần bò và áo sơ mi cúc dọc thì Amy chính là hình ảnh của một cô gái tóc vàng trong truyện cổ tích. “Khi nhìn thấy cậu, Aaron sẽ ngã lăn ra vì ngạc nhiên mất.”

“Hi vọng anh ấy sẽ không như vậy. Vì trông nó sẽ thật khủng khiếp trong cuộn băng ghi hình đám cưới.”

Hai người cùng cười, rồi Amy háo hức. “Thế nào? Có muốn giúp tớ mặc áo cưới không?”

Cameron gật đầu. “Đương nhiên.”

“Sao lại là đặc vụ O’Donnell và Rawlings? Tại sao chúng ta không thể đi cùng Jack?” Cameron hỏi khi cô theo sau Amy ra ngoài. Hai điệp vụ FBI đi sau họ mấy bước.

“Bởi vì tớ coi Jack là một khách mời, còn cậu là vị khách duy nhất được nhìn thấy cô dâu trước đám cưới. Hơn nữa, Jack cũng cần mấy phút để chuẩn bị cho đám cưới.”

Cameron bước thận trọng trong đôi giày cao gót màu bạc xuống lối đi dành cho người đi bộ và bước lên tấm thảm trang trí bằng vải trắng. Cô theo Amy đi qua thảm cỏ tới một chiếc lều lớn màu trắng được dựng trên một ngọn đồi nhìn ra vịnh.

Cameron bước những bước ngắn và cẩn thận trong chiếc váy phù dâu, mặc dù có thể cũng chẳng cần phải đến mức ấy. Chiếc váy được may vừa vặn nhưng có một đường xé ở một bên bắp chân làm cho việc đi lại dễ dàng hơn. Trong suốt tám tháng qua, một trong những biểu hiện của tính cách kén cá chọn canh của Amy mà cô không hề thấy bận lòng là chiếc váy phù dâu của cô - cùng màu và chất liệu với váy phù dâu mà Melanie và Jolene mặc nhưng khác nhau về kiểu dáng - đã được lựa chọn một cách cẩn thận chỉ dành cho cô, Amy nói thế. Và khi cô nói tiếp rằng đó là chiếc váy hoa vân anh thì Cameron chỉ muốn trả lại chiếc cài áo phù dâu ngay lúc ấy.

Sau đó, Cameron nhìn thấy chiếc váy Amy đã chọn cho mình. Kiểu váy có dây treo qua gáy, nhìn từ phía trước có vẻ dễ thương, nhưng đó chẳng là gì cả so với phần lưng.

Nói đúng hơn thì chiếc váy không có phần lưng.

Sau đấy, Cameron đã tự động im lặng và thề sẽ không bao giờ thắc mắc về sự đánh giá, lựa chọn của Amy về bất cứ thứ gì liên quan đến đám cưới nữa.

“Cậu chắc chắn có thể ở bên ngoài với bộ váy này chứ?” Cameron - Phù dâu biết nghe lời hỏi Amy một cách lo lắng. “Sẽ thế nào nếu cậu bị vấp và bộ váy bị nhor hay đại loại thế?” Nhớ lại lúc họ đi mua váy, Cameron gần như lặng người vì giá của chiếc váy mà Amy chọn. Một chiếc Carolina Herrera bằng lụa hồng và trắng ngà không dây với những viền đăng ten đáng giá một chiếc váy khiêu vũ thế kỉ mười chín.

Amy nhún vai. “Tớ đoán sẽ phải đối phó với nó thôi.”

Cameron nháy mắt. “Được thôi. Cô là ai và cô làm gì với bạn của tôi?”

Khi tới đoạn cuối của tấm thảm trang trí, họ đứng chờ trong khi đặc vụ Rawlings bước vào lều kiểm tra mọi thứ. Khi anh ta gật đầu, Amy nắm tay Cameron. “Khi khách khứa bước vào lều qua cửa chính...” Amy vừa nói vừa kéo Cameron vào bên trong, “... họ sẽ nhìn thấy thứ này.”

Trong giây lát, Cameron lặng người.

Rất hoành tráng! Thật sự không có từ nào khác để miêu tả nó. Họ đứng ở cửa ra vào chiếc lều, đối diện với bàn làm lễ. Tấm thảm bằng vải vẫn chạy dài, tạo thành một lối đi dọc thảm cỏ, chia đôi dãy ghế Versailles dành cho khách với hai gam màu trắng và bạc. Trên tấm thảm mà cô dâu và phù dâu bước lên phủ những cánh hoa vân anh, hoa hồng và nhiều chiếc lá rực rỡ sắc màu. Dọc lối đi cho đến bàn làm lễ là những ngọn nến hình trụ với ánh sáng dịu nhẹ. Bàn làm lễ cũng là một nơi đáng để chiêm ngưỡng, được chiếu sáng một cách tao nhã với nhiều ngọn nến trắng và bạc, được tô điểm bằng hoa hồng và hoa vân anh đỏ.

Tuy nhiên, điểm nổi bật nhất là hàng nghìn bóng đèn bằng bạc nhỏ xíu được bài trí tầng tầng lớp lớp trang nhã ở đỉnh lều. Cameron tưởng tượng rằng vào buổi tối, nó sẽ trông giống như một bầu trời đầy sao.

Cameron bước sâu vào chiếc lều để chiêm ngưỡng toàn bộ cảnh tượng lộng lẫy này.

“Và chúng ta sẽ có một người đánh đàn hạc ở ngay lối cửa này để chơi nhạc khi khách tìm chỗ ngồi.” Amy nói. “Buổi lễ bắt đầu vào lúc sáu rưỡi, tức là đúng lúc hoàng hôn. Sau đó, trong khi chúng ta chụp ảnh thì khách khứa ăn uống nhẹ ở phía trước lều và họ xếp bàn, chuẩn bị cho tiệc chiêu đãi. Nhóm tứ tấu violon ở đằng kia chơi nhạc cho phần lễ, cũng là nơi ban nhạc phục vụ cho tiệc chiêu đãi. Họ sẽ dựng một sàn khiêu vũ ở đằng kia... Ồ, tớ đã nhắc đến những bóng đèn nhiệt chưa nhỉ? Thấy không, chúng được giấu dọc vòng ngoài. Chúng tớ đã nghĩ mãi xem phải làm gì với mớ dây điện ấy đấy...”

Amy dừng lại và nhìn Cameron một cách lo lắng. “Cậu không hề nói gì. Cậu có nghĩ như thế này là nhiều quá không?”

Cameron lắc đầu. “Không! Cậu làm được rồi, Amy ạ. Đây thực sự là đám cưới hoàn hảo nhất.”

Amy cười. “Khi còn là một đứa trẻ, chúng tớ thường đến đây vào ngày Quốc tế lao động. Lần đầu tiên là lúc tớ chín tuổi. Thậm chí hồi đó tớ đã biết rằng, đây là nơi mà tớ muốn kết hôn.”

Họ đều quay người lại khi nghe thấy một giọng nói có vẻ bức mình từ lối đi đằng sau.

“Tôi đã nói với Amy là cô ấy có khoảng hai mươi phút cùng các anh.” Jack nói với đặc vụ O'Donnell và Rawlings đang đứng nghiêm trang ở lối vào lều. “Đã gần hai mươi lăm phút rồi và tôi...”

Cameron nhìn ra ngay khi Jack bước vào lều. Anh bắt gặp phần sau chiếc váy của Cameron. Anh đứng sững lại.

“Chà!”

Ánh mắt Jack như dán vào Cameron thêm chút nữa rồi anh mới quay sang Amy, chỉ tay ra hiệu. “Nơi này trông rất tuyệt, Amy ạ. Quả là rất kì công.”

Amy cười tinh quái. “Chuyên hướng tốt lắm, Jack.”

Cameron bước tới và chạm vào mặt Jack, cảm thấy không thể nào cưỡng nổi. “Anh cạo râu rồi!” Cô ngắm nhìn nét đẹp nổi bật kinh điển mà anh vẫn giấu dưới bộ râu lún phún, trông anh thật quyến rũ trong bộ comple màu xám. Lẽ ra một người đàn ông cứ dạo quanh như thế mà không có loại giấy phép nào là bất hợp pháp.

Jack cười khi Cameron sờ vào chiếc cằm nhẵn nhụi của anh. “Đừng lo. Khoảng hai giờ nữa, nó sẽ mọc lại ấy mà.” Anh nhìn cô một lượt. “Trông em thật lộng lẫy.”

Từ phía sau họ, Amy hăng giọng. “Không muốn làm gián đoạn nhưng chúng ta có một đám cưới phía trước đây...Cameron, cậu đã có chương trình của buổi tối hay chưa?”

“Rồi! Trong ví tớ.”

“Còn Jack?”

Anh vỗ nhẹ vào áo khoác. “Có tất cả sáu trang ở đây.”

“Như được nói ở trang hai, năm phút nữa, tớ sẽ gặp cậu ở phía ngoài lều để chụp ảnh.” Amy chỉ tay vào Cameron. “Đừng ra muộn và khiến tớ phải hối tiếc vì đã chọn cậu vào vị trí này thay Collin đấy nhé!”

“Có thật cậu ấy vẫn còn cơ hội không?” Cameron hỏi, cảm thấy hơi khó chịu vì điều này.

“Chỉ một chút thôi. Nhưng tớ cho rằng lời phát biểu của cậu ấy sẽ nhắc đủ thứ về thể thao.” Vẻ mặt Amy nghiêm lại. “Tớ mong chờ từ cậu những thứ hay ho hơn thế nhiều.” Cô xoay chiếc váy lụa bóng màu hồng ngà và rời đi.

Jack gật đầu ra hiệu với đặc vụ Rawlings và O'Donnell, bảo họ đi ra ngoài một lát để hai người ở lại với nhau.

Nở một nụ cười ấm áp, Jack quay sang Cameron rồi giơ tay ra. “Thế nào? Em sẵn sàng rồi chứ?”

Cô nắm tay Jack, đan ngón tay mình vào tay anh.

“Chắc chắn rồi!”

Giữa tiếng vỗ tay và reo hò, Jack hộ tống Cameron trở về bàn của họ. Anh chúc mừng cô đã làm rất tốt còn Collin cũng nâng cốc lên.

“Lời phát biểu ấn tượng lắm!” Collin hào hứng nói. “Một ít tiếng cười, một ít nước mắt, nói thật là cậu đã vượt mặt cả phù rể đấy.”

Cameron ra hiệu cho Jack giữ im lặng khi cô ngồi xuống giữa anh và Collin, mắt cô hướng về phía hai đôi ngồi cùng bàn với họ. Đó là bạn của chú rể, trước đó cô nói thầm với Jack như thế - đó là một phần kế hoạch của Amy để khuyến khích sự tiếp xúc và trò chuyện giữa những nhóm khách khác nhau. Thực ra, Jack đã biết họ là ai và là bạn của người nào cùng với đầy đủ thông tin về họ vì anh đã nhắn tên của họ cho Wilkins để kiểm tra lai lịch ngay khi họ giới thiệu bản thân.

Khi Jack đứng sau Cameron và giúp cô kéo ghế, anh không chú ý đến thứ gì khác ngoài làn da trần mịn màng vừa chạm vào đầu ngón tay. Chiếc

váy ôm sát người cô ở ngay đường cong phần lưng dưới trông thật gợi cảm.

Anh không thể chịu đựng thêm được nữa, anh sẽ điên lên mất!

“Chẳng phải phù dâu thì phải ăn mặc xấu hay sao?” Jack càu nhàu khi ngồi xuống cạnh cô.

“Cứ như Amy sẽ để một chút nào của đám cưới này được xấu xí vậy.” Cameron vừa nói vừa luồn tay dưới bàn, cô đặt tay lên đùi anh và siết nhẹ.

Jack nghiêng rặng, cảm thấy xao xuyến. Tuy thế, phía bên kia Cameron, Collin không hề lúng túng bởi sự có mặt của anh. Jack để ý đến anh ta rất kĩ và cho rằng mọi thứ nên như vậy. Đồng tính hay không, bạn thân hay không anh mặc kệ, chỉ biết rằng không thằng cha nào được tới quá gần Cameron khi cô mặc chiếc váy này cả.

“Lời chê duy nhất của tớ về bài phát biểu là tớ xứng đáng được nhắc đến nhiều hơn thế.” Collin phàn nàn.

Cameron phủ nhận. “Cậu được nhắc đến nhiều mà! Tớ kể về chuyện ba chúng ta sống cùng nhau năm thứ ba, đúng không nào? Tớ thậm chí còn nhắc đến chuyện cậu thường làm bánh kẹp cho tớ và Amy khi chúng ta đi bar về.”

“Chúng tôi sẽ nói về những anh chàng mà chúng tôi gặp tối hôm đó.” Collin giải thích với Jack.

Jack thấy hiếu kì về chuyện này. Hơn nữa, anh cần thứ gì đó giữ cho anh không nghĩ về Cameron trong chiếc váy kia. “Ba người gặp nhau như thế nào?”

Cameron định trả lời thì Collin giơ tay lên ngắt lời. “E hèm... Vì không ai bảo tớ nâng cốc chúc mừng trong đám cưới này nên tớ sẽ trả lời câu hỏi vừa rồi. Hơn nữa, tớ kể chuyện này hay hơn cậu.”

Collin nhồm người ra trước, hạ thấp giọng một cách đầy kịch tính. “Đó là một buổi tối mưa gió bão bùng và tối đen như mực.”

Cameron tỏ vẻ không tin. “Ôi chào!”

Collin giơ hai tay lên. “Sao nào? Đó là một buổi tối mưa bão và trời tối đen. Tớ biết chứ, chính tớ đã đi cùng cậu về nhà tối hôm ấy, nhớ chứ?” Collin lại quay sang Jack. “Đó là năm thứ hai đại học. Tôi sống trong khu nhà của hội nam sinh đại học và đang trải qua một quãng thời gian khó khăn khi phải vật lộn với vấn đề liệu mình có đồng tính hay không. Tôi đến Michigan theo một suất học bổng môn bóng chày, mà trong giới thể thao thì việc đồng tính không phải là một chủ đề mà người ta thảo luận một cách thoải mái. Rồi một buổi tối đầu năm, hội nam sinh của tôi tổ chức một buổi tiệc liên hoan sau giờ học và trời thì mưa như trút nước. Tôi đang đứng gần cửa trước và nhâm nhi thức uống quen thuộc của mình – vào thời điểm ấy là rượu Jim Beam và CocaCola thì Cameron đột nhiên chạy vào, túm túm dưới một chiếc ô màu đỏ cùng với Amy và một cô gái khác nữa. Tất cả bọn họ đều cười phá lên, sau khi gấp ô lại, Cameron bước vào phòng và duỗi tóc ra. Đó như là một cảnh trong phim vậy, cô ấy là cô gái xinh đẹp nhất tôi từng nhìn thấy.”

Jack nghịch mấy đồ bằng bạc trước mặt anh. Câu chuyện này có thể trở nên dở tệ rất nhanh chóng... Khi tay anh đặt trên chiếc dao cắt thịt thì đó có thể có hoặc cũng không phải chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

“Thế là tôi bắt chuyện với cô ấy và ngay lập tức chúng tôi thấy rất ăn ý.” Collin nói tiếp. “Chúng tôi bắt đầu gặp gỡ sau các buổi học, vào dịp cuối tuần và tôi biết một điều: nếu một lúc nào đó có tình cảm với một người con gái thì người đó chính là cô ấy. Vài tuần sau, chúng tôi ngồi chơi trong phòng tôi vào một tối thứ bảy và tôi lên kế hoạch mọi việc – đó là buổi tối mà tôi sẽ quyến rũ cô ấy.

Chúng tôi đang ngồi trên ghế sofa nghe đài, nó như là một cảnh phim những năm tám mươi ấy, thế rồi bài Đôi mắt của Bette Davis bỗng vang lên, Cameron thở dài, tựa đầu vào ghế sofa và nói, ‘Tớ thích bài hát này’.

Cameron nói xen vào. “Sau đó, cậu lại gần bên tớ và quay mặt đối diện với tớ. Rồi cậu nói, ‘Tớ cũng thích bài này’.”

“Và tôi biết đó chính là thời khắc thích hợp.” Collin nói, “Sau đó tôi rướn người và hôn cô ấy.”

Cameron rời tay khỏi đùi Jack và gỡ chiếc dao dùng để cắt thịt mà anh đang nắm chặt. Anh ném sang cô một cái nhìn vô tội, kiểu như anh sẽ không bao giờ làm tổn hại đến một sợi tóc quý giá trên đầu Collin khi có những nhân chứng ở xung quanh.

Gần đến cao trào của câu chuyện, may cho anh và hi vọng là chỉ theo nghĩa văn chương, Collin tiếp tục. “Nụ hôn ấy kéo dài một lúc, và tôi tự nhủ: Được rồi, có thể đây là một chuyện tốt. Thế là tôi lùi lại để xem cô ấy có thích nó không, và cô ấy nhìn tôi với một vẻ mặt buồn cười rồi nói...” Anh chỉ sang Cameron. “Tớ đã liếm những con tem mà còn thấy hứng thú hơn hôn cậu.”

Jack bật cười.

Collin lắc đầu, cười nhăn nhó. “Tôi biết, Jack, nói cho anh biết, tôi đã nản lòng. Nhưng chỉ trong giây lát thôi, bởi vì sau đó, cô ấy rướn người, ôm lấy mặt tôi và nói: ‘Collin, chúng ta là bạn, đúng không?’ Và tôi biết, thậm chí là chỉ sau có mấy tuần, rằng đây là người sẽ đóng vai trò cực kì quan trọng trong cuộc sống của tôi. Vì thế, tôi gật đầu đồng ý. Cô ấy nói. ‘Tốt. Vậy hãy nghe tớ: Cậu cần phải vượt qua chính mình và thừa nhận rằng cậu đồng tính’.”

Collin nhìn Cameron. “Nghe thấy điều đó được nói ra một cách đơn giản như thế đúng là như một sự giải phóng. Vì thế ngày hôm sau, tôi quyết

định tham dự một loại tiệc sau giờ học rất khác, ở bên kia trường học. Và đó là lần đầu tiên tôi hôn một chàng trai.”

“Patrick.” Cameron nói.

“Cậu vẫn nhớ?”

“Tất nhiên là tớ nhớ.”

Collin mỉm cười. “Và khi tôi trở về nhà tối hôm ấy, cô ấy là người đầu tiên tôi gọi điện để kể về chuyện đó.”

Cameron nắm lấy tay Collin. “Cậu nói đúng. Cậu kể chuyện này hay hơn mình.”

“Tôi thích nó đấy!” Một giọng nói vang lên từ phía sau họ. “Trước đây, tôi chưa từng nghe chuyện này.”

Theo bản năng, Jack đặt tay lên bao súng dưới bộ comple của anh khi cả ba trông thấy một người đàn ông tóc vàng, vóc dáng lực lưỡng trong bộ comple chỉnh tề tiến về phía bàn của họ.

Collin, người có vẻ rất sốc nhưng lại là người đầu tiên cất lời. “Richard...”

Jack thả lỏng người khi nhận ra cái tên đó. Anh chàng bạn trai cũ, người đã từ chối đến dự đám cưới này của Collin.

“Anh làm gì ở đây?” Collin hỏi.

Ngay tức khắc, khuôn mặt Richard đầy xúc cảm khi nhìn thấy Collin, nhưng rồi anh ta kiểm soát được mình và nhìn quanh bữa tiệc. “Thế ra đây là Michigan. Không tồi.”

Collin vẫn im lặng và điều đó tạo ra một sự ngưng nghịu. Richard trông rất bồn chồn.

Jack thì thầm vào tai Cameron. “Sao chúng ta không đi nhảy nhỉ?”

“Em nghĩ đó là ý hay đấy!” Cô nói.

Họ nhanh chóng chào Richard rồi tiến tới sàn khiêu vũ để cho hai người kia có không gian riêng. Cameron ngoái lại nhìn, Jack nhìn theo cô và thấy Richard đã ngồi vào chiếc ghế cạnh Collin và có vẻ là người nói nhiều hơn. Tuy thế, ít nhất Collin cũng đang lắng nghe, và rồi anh đặt tay lên phía sau ghế của Richard. Thấy thế, Cameron mỉm cười rồi quay lại với Jack.

Jack dẫn Cameron tới một góc xa của sàn nhảy, nơi anh có thể ở một mình với cô trong khi vẫn quan sát được những người khác. Năm lấy tay Cameron, Jack kéo cô vào vòng tay anh. Anh giữ cô gần mình, còn tay kia thì đặt lên phần lưng trần của cô khi họ bắt đầu nhảy. Họ xứng đôi một cách hoàn hảo. Trong đôi giày cao gót của mình, đỉnh đầu Cameron vừa chạm tới cằm anh.

“Cám ơn anh vì điều này và vì tất cả mọi thứ. Nếu không có anh thì em sẽ không có được buổi tối hôm nay.” Cameron nói.

“Anh chỉ tiếc là chúng ta không thể ở đây trong một hoàn cảnh khác.”

“Nếu trong hoàn cảnh khác, thì anh sẽ không hề ở đây.” Cameron dịch sát lại gần anh hơn. “Em rất vui vì anh chính là người bước vào phòng khách sạn của em tối hôm đó, Jack ạ.”

Anh mỉm cười. “Thật là một sự thay đổi lớn, cách đây hai tuần, em hầu như ghét tất cả mọi thứ liên quan đến việc anh bước vào căn phòng đó.”

“Nếu là bây giờ thì cuộc trò chuyện đó sẽ khác rất nhiều. Ban đầu... em không nghĩ sẽ có thể thực sự trò chuyện với anh.” Cô nói với giọng khàn khàn.

Jack nhìn sâu vào mắt cô. “Anh đang ở phía rìa đấy, Cameron. Hãy bước cẩn thận!”

Cô lắc đầu, “Em nghĩ đã đến lúc chúng ta rời khỏi đám cưới này rồi.”

“Nếu chúng ta đi bây giờ thì sẽ không quay lại đâu đấy! Em sẽ là của anh cả tối nay.”

Mắt cô sáng lên. “Hứa chứ?”

Thế là xong! Jack cầm tay cô và kéo cô ra khỏi sàn nhảy về phía cửa lều. Anh dừng lại trước đặc vụ Rawlings, người đứng chốt ở đó suốt cả tối.

“Chúng tôi sẽ về phòng.” Jack nói. “Anh và O’Donnell tiếp tục canh chừng hành lang của tòa nhà Tower và lối cầu thang thoát hiểm.” Jack dẫn Cameron ra khỏi lều. Tấm thảm trắng chạy dọc theo một hướng, nhưng anh đưa cô băng qua thảm cỏ về phía Tower để về phòng của họ.

Cameron nhìn anh. “Thú vị đấy! Có lẽ Rawlings biết chính xác điều chúng ta định làm.”

“Cameron, nhìn em tối nay như thế này thì bất kì người đàn ông nào ở lễ cưới cũng đoán được anh định làm gì với em.”

“Chà, đó có lẽ là điều gợi cảm nhất mà một người đàn ông từng... khi thật, em đang làm hỏng đôi giày của mình trong thảm cỏ này. Em cứ như đang bị lún xuống.”

Một cách nhẹ nhàng, Jack nhắc bổng Cameron lên, rồi bế cô đi.

“Lẽ ra em chỉ cần cởi giày là được.” Cameron cười.

“Anh sẽ không lãng phí thời gian chờ em tháo những cái quai chết tiệt đó đâu.”

Jack đưa Cameron vào hành lang, đặt cô xuống rồi dẫn cô vào thang máy. Anh nhấn nút lên tầng của họ. Ngay khi cửa thang máy đóng lại, cô lao vào anh. Anh nắm tay cô và xoa lưng cô tựa vào ngực anh.”

“Chưa đâu, cưng à!” Jack nói vào tai Cameron, giọng khàn khàn. “Anh phải đưa em vào phòng an toàn đã.” Anh nắm chặt tay cô, không biết có thể chịu được như thế đến lúc nào nếu cô cứ gài anh đến vậy. Cô ép người vào anh còn mông cô cọ sát vào anh một cách khiêu khích.

Mẹ kiếp! Jack găm gừ trong cổ họng. Anh nghĩ đến việc nhấn nút dừng trong trường hợp khẩn cấp, kéo váy cô lên và xốc cô lên ngay chỗ ấy trong thang máy. Tim anh đập rộn lên khi nghĩ đến hình ảnh gợi tình của cô trong đôi giày cao gót, cơ thể đầy khêu gợi ấy tựa vào tường và thì thầm tên anh, còn anh thì ôm lấy cô từ phía sau. Nhưng đó không phải là cách mà mọi chuyện diễn ra trong lần đầu tiên bên nhau của họ.

Anh đặt lên cổ cô một nụ hôn nồng nàn và không dám chạm gần tới môi cô, nếu không anh sẽ không thể kiểm soát nổi mình. Anh có thể cảm nhận được hơi thở gấp gáp của cô ngay dưới bờ môi anh. “Em nhớ rằng, anh đã nói sẽ đảm nhận mọi việc chứ? Việc ấy bao gồm cả đêm nay đây, Cameron ạ.”

Nở một nụ cười ranh mãnh, cô nhắm mắt lại, nghiêng cổ đón nhận và chìm đắm trong nụ hôn cháy bỏng của anh. “Để xem!”

Ừm, để xem, Jack đồng tình.

Thang máy kêu một tiếng báo hiệu họ đã đến tầng cần đến. Cánh cửa dần mở ra và họ không thể chờ thêm được nữa.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ngay lúc hồi hả băng qua tiền sảnh, cả người Cameron đã rộn ràng nỗi mong chờ. Jack chưa hề chạm vào người cô mà cô đã hoàn toàn được đánh thức.

Anh mở khóa cửa để vào phòng rồi quẳng chìa khóa lên chiếc bàn ở trong góc. “Trong khi anh kiểm tra phòng như thường lệ, Cameron để ý thấy dịch vụ phòng đã hạ giường thấp xuống và để đèn sáng mờ mờ. Cô đặt chiếc ví lên bàn trang điểm.

Khi anh làm xong việc, cô quay người lại đối diện với anh. Cô nghĩ, nếu anh không hôn cô sớm, biết đâu cô sẽ nghẹt thở vì những căng thẳng nhục dục tràn ngập khắp không gian.

Cô mong chờ anh ôm cô và bế cô lên chiếc giường gần nhất. Nhưng anh không làm thế.

Jack khoanh tay ngang ngực. “Anh đã nghĩ mãi về bức vách Jericho của em. Thực ra anh không nghĩ nhiều lắm về bức tường mà là về phần khác. Phần mà anh sẽ chỉ cho em biết cách một người đàn ông cởi đồ như thế nào.”

Nhiệt độ trong phòng tăng lên nhanh đến nỗi kính tivi cũng mờ đi.

Cameron thở hắt ra. “Thôi được rồi. Em đang nhìn đây.”

Đầu tiên, Jack cởi áo vest, phô ra chiếc bao súng. Anh nhanh tay tháo súng ra và đặt lên bàn. Tay anh lần sang chiếc cà vạt, nới lỏng nút thắt và

tháo cà vạt ra. Cameron đang vật lộn với ý nghĩ sẽ lao vào anh và phanh hết những gì còn lại trên người anh đang thôi thúc trong đầu cô.

Mắt anh lóe lên một tia sáng và anh không cười thêm gì nữa. “Xin lỗi, nhưng đây là kiểu của thế kỉ hai mươi một.”

“Kiểu của thế kỉ hai mươi một thì sao?”

“Thì em cười váy.”

“Được thôi!”

“Dưới lớp váy chẳng có mấy đâu.” Cameron nói. Cách xẻ tà của chiếc váy khiến cô có ít lựa chọn hơn.

“Anh cũng đoán thế.”

Cameron với tay kéo chiếc khóa chạy dọc một bên váy xuống. Rồi cô thả nhiên buông dây váy trong khi Jack vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Chiếc váy buông nhẹ xuống chân Cameron. Cô đối diện với anh, trên người chỉ còn mỗi chiếc quần lót bằng lụa mỏng tang. Và dĩ nhiên, vẫn còn cả đôi giày cao gót.

Ngực cô căng lên trong làn gió lạnh của căn phòng. Hoặc cũng có thể chỉ là trong cái nhìn của Jack thôi. Jack dường như bị ham muốn làm mờ mắt khi anh ngẫu nhiên ngắm nhìn từng bộ phận trên cơ thể cô. Chưa bao giờ thấy cô gợi cảm và táo bạo đến thế.

“Đến lượt anh!” Cameron nói.

Anh cởi cúc áo và lột áo sơ mi ra, để lộ chiếc áo phông trắng bó sát, phô ra những cơ ngực rắn chắc và vạm vỡ.

Cameron đau đáu muốn chạm vào người anh. Dường như đọc được ý nghĩ đó, anh băng qua phía bên này phòng. Sự ham muốn của cô càng trào

dâng lên khi anh đến gần, nhưng anh vẫn không hề chạm vào người cô.

“Đến lượt em!” Anh nói.

Cô với tay lột bỏ đôi bông tai bằng bạc mà Amy đã tặng, thả chúng xuống sàn bên cạnh bộ váy.

“Em ăn gian.”

“Anh mặc nhiều đồ hơn em gấp bốn lần cơ mà!”

Chỉ một cái giạt mạnh, anh đã lột chiếc áo thun qua đầu. “Được chưa nào?”

Khỉ thật! “Được rồi!”

Cameron thong thả chiêm ngưỡng anh. Cơ thể rắn chắc, bụng sáu múi chần chẫn... những sợi lông đen rải rác trên ngực... Cô muốn thưởng thức anh từng chút một.

Bỗng thoát ra khỏi sự mê đắm, Cameron nhận ra một điều gì đó khác lạ. Cô đã không nhớ đến những vết sẹo của anh.

Ba năm trước, Cameron đã đọc những tài liệu bao gồm một bản báo cáo chi tiết cái địa ngục mà người của Martino đã bắt Jack phải chịu đựng trong suốt những ngày chúng bắt giữ anh. Nhưng cô không hề nghĩ đến việc cái địa ngục đó đã để trên người anh những vết sẹo.

Mắt cô hướng đến những vết bỏng do điện và thuốc lá để lại trên vai phải anh, chuyển sang vết dao dọc bên người dưới xương sườn rồi dừng ở vết sẹo bằng một phần tư hình tròn cao cao phía ngực trái - vết sẹo do viên đạn anh lãnh phải khi chạy trốn.

Cameron ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Jack. Anh chăm chú quan sát phản ứng của cô.

Cameron tiến lên trước và đặt tay lên ngực anh. Cô nhẹ nhàng hôn lên những vết sẹo trên vai anh, cả những vết sẹo trên ngực, và rồi cô cong người đặt môi lên những vết sẹo dưới xương sườn và chạy dọc người anh. Sau đó, không thể cưỡng lại mình, cô đưa lưỡi dọc vết lông mềm chạy từ rốn và mất hút trong khóa thắt lưng.

Jack kéo Cameron lên, nhìn chăm chăm vào mắt cô một cách dữ tợn mà cô trong bất kì tình huống nào khác cũng phải run sợ. Anh đẩy cô về phía sau và cảm thấy thành giường ở sau khuỷu chân, cô chẳng cần thêm chút can đảm nào nữa, nằm ngay xuống giường.

“Anh vẫn còn mặc nhiều quần áo hơn em.” Cameron nói trong khi khuỷu tay vẫn chống xuống giường.

“Anh có thể giải quyết được việc đó.”

Cameron nhìn Jack tháo thắt lưng và cởi cúc áo. Mắt Jack say mê ngắm cảnh cô nằm trên chiếc giường trước mặt trong khi anh kéo khóa quần. Cô thoáng thấy chiếc quần lót bó sát kiểu vận động viên đậm bốc màu xám ngay trước khi anh bỏ chúng ra cùng với quần dài, tất và giày. Rồi anh đứng đó trước mặt cô với tất cả niềm hãnh diện.

Cô sẽ không bao giờ so sánh anh với một chiếc bánh socola nóng chảy nữa. Sau khi chiêm ngưỡng cơ thể anh, tất cả những hình ảnh thanh tú khác trong suy nghĩ của cô đều hoàn toàn tiêu tan.

Dĩ nhiên mắt Cameron bị hướng vào phần cơ thể đó, trông phần ấy thật to lớn, rắn chắc và nôn nóng muốn vào cuộc cùng cô.

Jack trèo lên giường và cô nằm lù lị. Ánh nhìn chăm chăm bốc lửa của anh làm cô run lên và mong đợi, thế nhưng anh vẫn không chạm vào người cô.

Anh gạt đầu về phía thân thể gần như lỏa lồ của cô. “Em chọn thứ tiếp theo đi.”

Anh muốn cô van xin anh hay sao? Bởi với cô, mọi thứ đều đã sẵn sàng rồi. “Vì Chúa, Jack hãy chạm vào em đi...”

Anh mỉm cười.

Anh đúng là quý quái!

“Em chọn đi!” Anh nhắc lại.

“Em sẽ giữ lại đôi giày.” Cameron thách thức.

“Anh đã mong chờ em nói thế.” Tay anh lần xuống hông cô và kéo mạnh quần lót cô xuống chân, qua giày. Rồi miệng anh bắt đầu khám phá cẳng chân, từ từ đi ngược lên trên, qua đùi, dọc eo, bụng, phần chữ V giữa ngực, cổ và lướt qua miệng cô. Cô rên rỉ, rốt cuộc cô cũng có thể hôn anh. Tay anh trượt dọc lưng cô và bế cô ngồi dậy, xoạc chân ôm hông anh.

“Cameron, trông em mới đẹp làm sao!” Anh vừa nói vừa di ngón tay dọc một bên gương mặt cô. “Dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, suốt ba năm qua, không biết bao nhiêu lần, anh vẫn thường nằm một mình nghĩ về em.”

“Anh đã nghĩ về những gì?” Cô vừa hỏi vừa lướt tay lên ngực anh.”

“Nghĩ về việc này.” Anh kéo bầu ngực cô vào miệng anh. Lưỡi anh lướt khắp ngực cô, vuốt ve nhẹ nhàng mà ướm át, anh mơn trớn và ngậm cho đến khi cô tưởng mình điên lên mất. Rồi anh chuyển sang bầu ngực bên kia, thật nhẹ nhàng anh khum tay kéo núm vú hồng tươi đưa vào miệng mình.

Cameron bắt đầu lắc lư trong lòng anh, cô khát thèm nhiều hơn thế nữa. Khi miệng anh tiếp tục mơn trớn ngực cô, bàn tay anh lướt dọc hông cô. Một tay anh nâng mông cô trong khi tay kia trượt dọc cơ thể. Những ngón tay lần mò tìm đường vào tận sâu trong cô, tìm mở những nếp gấp mềm mại và nhẹ nhàng. Khi đã tìm ra điểm trung tâm, anh lấy tay nhẹ nhàng xoa bóp tới lui, khiêu khích cô cho đến khi cả người cô run lên không thể chịu đựng được nữa. Anh lướt một ngón tay vào trong cô, rồi thêm một ngón nữa, cô thở hỗn hển khi những ngón tay cứ vào ra mãi, nhịp nhàng khiến cô đê mê. Cô nâng cằm anh lên, hôn anh thật nồng nàn, cháy bỏng.

Khi đầu lưỡi hai người quấn lấy nhau, cô lướt tay dọc xuống ngực anh, qua bụng và xuống thấp hơn nữa, đến lúc những ngón tay cô chạm tới anh, nó thật rắn rỏi và rạo rức. Cô đưa tay nắm lấy nó, thích thú khi đột nhiên bắt gặp hơi thở gấp gáp của anh.

Cô bắt đầu gây sự chú ý của anh. “Có phải anh thường nghĩ về việc này đêm đêm khi anh trần trọc không?”

Anh nhắm mắt lại và rên rỉ. “Ừ...”

Cô lướt tay xuống phía dưới anh, khum tay nắm lấy trong khi thì thầm bên tai anh. “Thế anh cũng tưởng tượng cảnh em dùng miệng chứ?”

“Vì Chúa...” Jack thì thào, trước khi Cameron kịp hiểu ra thì cô đã nằm xuống, còn anh thì quỳ giữa hai chân cô. Anh giật mạnh giày cô ra trước khi cô kịp phản kháng.

“Đôi giày mũi nhọn đó có gợi cảm thế nào đi chằng nữa thì người anh cũng đã đủ sọ rồi!” Anh nói với cô trong hơi thở gấp gáp.

“Trong bàn trang điểm của em có bao cao su đấy!” Cameron nói, sẵn sàng đến nỗi cô dường như đang thở hỗn hển.

“Anh cũng có. Nhiều là đằng khác.”

“Lấy ra một cái đi nào! Ngay bây giờ!”

Jack với tay và giật mạnh ngăn kéo, làm nó suýt rơi ra khỏi bàn. Anh nhanh chóng tìm được cái cần tìm và tiếng xé vỏ bọc ngoài Cameron nghe như tiếng nhạc.

“Để em giúp anh mặc vào.” Cô nói một cách gấp gáp.

“Nếu em giúp anh, mọi chuyện có thể sẽ chấm dứt trước khi bắt đầu.”

Cảnh tượng anh vằn nhau với cái bao cao su thậm chí còn làm cô bị kích thích hơn nữa và cô bắt đầu uốn cong hông. Cô đang muốn anh, “Jack...”

Anh tiến đến gần, tóm lấy tay cô rồi giữ chặt chúng trên đầu cô. “Anh ở ngay đây rồi!” Anh dỗ dành. Cô cảm nhận anh giữa hai chân, nóng bỏng, rắn chắc và sẵn sàng. Anh dần dần vào trong cô, lấp đầy cô.

“Dạng chân ra nào em yêu, hãy để anh vào trong em.” Jack thúc giục. Cô làm theo vào anh vào sâu trong cô hơn, rồi vẫn ở sâu như thế, anh bắt đầu một nhịp điệu quanh co chậm rãi. Anh dùng một tay giữ một bên hông cô, trượt ra trượt vào trong khi tay kia ghì chặt cô vào giường. Anh đưa cô lên đỉnh, rồi lùi lại, giữ cô lơ lửng ở trạng thái đó trong một khoảng thời gian dường như vô tận. Cô rên rỉ gọi tên anh, điên cuồng chạm vào anh, nhưng anh giữ cổ tay cô trên giường. Anh từ tốn hơn và gần như đã rời ra khỏi cô, kích thích cô bằng những cái cọ xát trên bề mặt.

“Jack, xin anh đấy...” Rốt cuộc cô cũng cầu xin.

Anh buông tay cô ra, và khi nhìn lên cô thấy anh cũng như cô, gần như họ đã rời nhau.”

“Em quàng chân qua hông anh đi.” Jack gằn giọng.

Cô quàng chân qua, rồi anh lao vào cô, sâu thật sâu.

“Chúa ơi, em tuyệt quá Cameron à!” Anh rên lên.

Cameron lướt tay dọc lên lưng anh và siết chặt chân quanh hông anh, thúc anh mạnh hơn nữa, cô khát khao anh lấp đầy cô, chỉ anh mới có thể làm được thế. Ngực cô chà vào ngực anh khi anh nhún nhịp trên người cô, nhanh và mạnh hơn nữa, rồi anh nhấc hông ra, chạm đến nơi khiến cô đê mê. Anh lướt tay xuống dưới mông cô, giữ lấy cô trong những lần tiến sâu vào bên trong cô.

Anh lao đến cô một cách đầy chiếm hữu. “Thật tuyệt vời khi anh ở trong em, em yêu. Suốt ba năm qua, anh đã luôn muốn có được em. Giờ anh muốn cảm nhận em đến trong anh.”

Chỉ cần có vậy, Cameron bám chặt lấy anh và rên lên khi cô lên đỉnh, cô giữ chặt lấy anh trong khi từng đợt sóng khoái lạc vỡ òa. Jack vào ra mạnh và lâu vì những cơn đau do cực khoái của cô đã chạm đến anh và anh cũng cảm nhận được chúng cùng cô. Cô mở mắt, vừa kịp nhìn thấy khoảnh khắc anh không còn kiểm soát được mình nữa, anh khó nhọc thì thầm tên cô trong khi rùng mình và rên rỉ, thêm một lần nữa tìm vào sâu trước khi đổ gục lên người cô.

Cả hai năm đó, cố gắng lấy lại hơi thở. Đầu vẫn lấp dưới gối khiến tiếng nói nghèn nghẹt, Jack mở lời trước. “Tuyệt quá!”

Cameron quay đầu lại, cọ má vào má anh.

“Em cũng nghĩ như vậy.”

Ít nhất là lần này, Jack vui vì cứ vài tiếng một lần, anh lại bị khó ngủ. Anh tỉnh giấc, thấy trời vẫn tối nên đã kiểm tra đồng hồ trên bàn trang

điểm, còn chưa tới bốn giờ sáng.

Cameron nằm bên cạnh, cuộn người vào lòng anh. Cả hai đều trần truồng. Sau lần đầu tiên với nhau, cô mặc quần lót và áo sơ mi của anh, cảnh tượng mà anh thấy cực kì gợi cảm, nhất là khi đi cùng với mái tóc rối bù. Anh đã cảnh cáo cô sẽ có chuyện xảy ra nếu cô cứ mặc kiểu đó khi ở bên anh.

Jack lo không biết lần thứ hai này anh có thô bạo hơn không, dù anh cho là cô cũng phải chịu trách nhiệm về việc đó. Như thế việc mặc áo sơ mi của anh và quần lót lục đen còn chưa đủ tệ hay sao ấy, sau khi anh lột chúng ra, cô còn đẩy anh và kích thích anh bằng miệng, đó hẳn là một trong những sự tra tấn tuyệt vời nhất mà anh từng phải chịu. Cô vuốt ve mơn trớn và còn kích thích anh đến khi anh hoàn toàn mất trí, anh lật người cô ra mà chiếm đoạt cô, không hề dừng lại cho đến khi cô rên rỉ, kêu la tên anh và đổ gục xuống gối.

Với cô, anh không biết thế nào là đủ. Anh thấy hơi lo lắng, bởi trước giờ, anh chưa bao giờ có cảm giác này với bất kỳ ai. Hơn ba mươi tuổi đời, anh không hẳn còn non nớt - anh đã ngủ với bao nhiêu là phụ nữ rồi, vài người thậm chí anh còn gặp khi làm việc dưới vỏ bọc. Nhưng tất cả những mối quan hệ đó chỉ bình thường, và khi đến với họ, anh cũng đã nói rõ. Trước đây, anh luôn lấy cớ công việc để tránh có quan hệ nghiêm túc với bất kỳ ai. Giờ anh nhận ra, với đúng người, anh chẳng cần đến cái cớ nào cả.

Jack nghiêng người, khẽ thì thầm tên cô. Anh biết anh là một kẻ tham lam và ích kỉ khi muốn đánh thức cô dậy, nhưng anh yêu cái cảm giác yên lòng mà sự gần gũi giữa hai người mang lại, chẳng cần phải nói một lời nào, mà chính sự yên lòng đó đã nói lên nhiều điều về mối quan hệ này. Đó còn chưa kể đến, đã vài giờ trôi qua và cô vẫn đang nằm cạnh anh, không mảnh vải che thân. Anh có thể ngồi trong bóng tối và chịu đựng sự khao khát cô đến cháy bỏng, hoặc cũng có thể làm một việc gì đó khác.

Anh lại gọi tên cô và cô cựa quậy. Anh vờn cô ra và hôn cổ cô khi hai người nằm bên nhau. Miệng anh dạo xuống bờ ngực cô, lưỡi anh mê mẩn bên cạnh nhũ hoa cô.

Cameron tỉnh giấc với nụ cười trên môi. “Ừ...” Cô khẽ sờ tay khắp người anh, vừa thở dài vừa vuốt ve ngực và bụng anh. Tay cô xuống sâu hơn và bắt gặp anh đang cương cứng khát khao.

Cô mở mắt đầy ranh mãnh. “Đã đến mức đó rồi cơ à?”

“Bên cạnh em, mọi thứ cứ như thế đấy.”

Cô quàng một chân qua hông anh. “Em lại thích thế cơ.”

Chẳng cần thúc giục thêm, Jack vờn ra sau và lấy từ bàn trang điểm ra một chiếc bao cao su. Đeo vào và ôm ghì lấy hông cô, khẽ chìm trong những tầng sâu ấm áp, ướt át. Anh nâng mông cô bằng một tay và di chuyển mình tới lui một cách mềm mại, từ tốn.

Đến khi nghe tiếng cô thở hỗn hển, anh dừng lại. “Anh hơi quá đáng rồi phải không?”

Cô nhắm mắt và ấn hông mình vào anh, thúc anh vào sâu hơn. “Hoàn hảo anh ạ. Mỗi tối, anh cứ đánh thức em như thế này nhé!”

Jack cúi đầu hôn cô. Anh thật là may mắn.

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Trong bữa ăn giữa buổi sáng hôm sau, Collin ngồi cạnh Cameron. Jack vừa ra ngoài trả lời điện thoại.

“ Thế...” Collin lên tiếng, lấy lại sự tự nhiên.

Cameron đặt cái bánh việt quất xuống, sẵn sàng để bắt đầu.

“ Thế...”

Collin bắt đầu một cách không thật tế nhị.

“ Sáng nay trông cậu có vẻ mệt.” Anh nói, mắt hướng về phía Jack đang đứng nói chuyện điện thoại cạnh cửa sổ.

“ Chính cậu trông cũng khá phết.” Cameron trả lời, gật đầu nhìn theo Richard đang đi về phía bàn của Amy và Aaron để chúc mừng.

“ Chúng tớ đã thức cả đêm để nói chuyện, chỉ thế thôi!” Collin nói.

“ Ồ! Ừm, tớ thì không thế đâu.”

“ Được rồi. Cũng đến lúc rồi. Cùng nghe nào!”

Cameron mở miệng trả lời và tất nhiên, cô sẽ nói với Collin về đêm qua của cô và Jack, cô đã kể Collin nghe mọi điều, và rồi....

Không gì cả. Cô ngáp ngừng một lúc trước khi khép miệng bằng một nụ cười.

“ Tuyệt lắm, phải không?” Collin vừa nói vừa cười.

Cameron đỏ mặt và khoát tay. “ Nói tớ nghe chuyện giữa cậu với Richard như thế nào đi! Các cậu giải quyết ổn thỏa chứ?”

“ Vẫn còn cần điều chỉnh một số thứ, nhưng tớ nghĩ bọn tớ sẽ thử quay lại sống với nhau.”

Cameron rất mừng cho Collin. Nếu Collin muốn dàn xếp chuyện với Richard thì đó cũng là điều cô muốn.

“ Thế cậu có bắt anh ấy nhún nhường nhiều không?”

“ Tớ không phải làm thế. Tự anh ấy nói rất nhiều. Tất cả những gì tớ phải làm là lắng nghe.”

Từ bàn của họ, cô và Collin thấy Richard bắt tay Aaron và ôm Amy. Cách một quãng, gần cửa sổ, Jack đã kết thúc cuộc gọi và đang đã bắt đầu cuộc gọi khác, những vẫn luôn để mắt trông chừng Cameron.

Anh nháy mắt với Cameron và cô mỉm cười.

“ Cậu bị mê hoặc rồi!” Collin nói.

Đáp lại lời của Collin, có hai việc xảy ra. Thứ nhất, Cameron nhận ra Collin nói đúng. Thứ hai, những suy nghĩ của cô trở nên nghiêm trọng một cách kỳ lạ. Hoặc cũng không kì lạ lắm khi xét đến những sự việc đang diễn ra.

Chừng nào cô đang gặp nguy hiểm với cuộc điều tra đó thì Jack cũng thế. Và tất cả những người gần gũi với cô nữa. Collin vừa bị hại, nếu trong đám cưới lại có chuyện gì xảy ra với cậu ấy, hoặc với Amy thì sao? Cô tin tưởng Jack và FBI nói chung, những người có thể đảm bảo an toàn cho tất

cả bọn họ. Nhưng chừng nào kẻ giết hại Mandy Robards còn ở ngoài đó thì cảm giác lo sợ vẫn còn đeo bám cô.

Đó là cuộc điều tra của FBI, Cameron sẽ làm bất cứ điều gì nếu họ yêu cầu cô làm. Nhưng trong thâm tâm, cô đang nghĩ đến một ý tưởng, nó có thể đẩy nhanh mọi việc. Tất cả vì lợi ích của họ.

Jack kết thúc cuộc điện thoại và quay trở lại bàn.

“Bánh kẹp có ngon không?” Anh hỏi khi ngồi vào ghế.

“Ngon tuyệt. Cuộc gọi thế nào anh?”

“Hệ thống an ninh ở nhà em đã được lắp đặt và sẵn sàng đưa vào sử dụng. Điều này làm anh thấy yên tâm hơn nhiều khi chúng ta ở đó.” Jack cầm nĩa và lấy một mẫu bánh mì kẹp từ đĩa của cô. “Em nói đúng. Bánh ngon thật.”

Những lời anh diễn giải về hệ thống an ninh làm Cameron phải suy nghĩ. “Anh thấy đấy, cuối tuần này, em đã thấy những hành động của anh, em đã ngạc nhiên về cái đêm đầu tiên khi anh có thể nằm ngủ ở phòng khách mà vẫn cảm thấy an tâm về em. Trong thời gian ở đây, anh chẳng rời mắt khỏi em trong hơn nửa giờ.” Cô bắt gặp cái nhìn của Jack. “Gì cơ?”

“Vì em muốn biết rõ..., đêm đó anh chẳng rời mắt khỏi em. Anh ngủ trên sàn nhà. Thực ra đúng hơn là dựa vào tường phòng em.” Anh hiểu nhầm sự im lặng của cô. “Anh đã chẳng nói gì với em vì anh đã cố gắng không làm em sợ.”

Cô lắc đầu. “Em hiểu mà. Chỉ là...em không biết anh đã làm thế vì em.”

Jack hạ giọng để Collin không nghe thấy. “Đừng tỏ vẻ nghiêm trọng thế. Tin anh đi, đêm qua em đã bù đắp rất nhiều cho việc đó rồi.”

Cameron gượng cười, không muốn làm anh cụt hứng. “Em xin lỗi. Em sẽ vui ngay thôi khi cuộc điều tra kết thúc.”

“Sẽ xong sớm thôi. Anh hứa đấy!” Jack nói.

Cô gật đầu tán thành.

Nhất là khi cô có vài điều để nói.

Họ lên đường không lâu sau bữa ăn giữa buổi. Cameron chẳng hứng thú mạo hiểm nữa, cuối tuần vừa rồi thật tuyệt vời và cô muốn giữ mọi việc như thế.

Cameron có nhiều thời gian để suy nghĩ trong suốt chặng đường về nhà. Cô có vài ý tưởng mà biết đâu có thể xảy ra trong cuộc điều tra của Robard, nhưng cô chẳng muốn đề cập đến nó cho đến khi về đến nhà. Sau khi Jack xác nhận hệ thống an ninh đang hoạt động, và sau khi họ đã vào và tháo hết những thứ liên quan đến đám cưới xuống, cô hi vọng họ có thể ngồi lại và bàn luận về ý tưởng của cô. Cô có cảm giác Jack sẽ không dễ dàng tiếp thu nó, ít ra là lúc đầu.

Thời gian ban ngày vào mùa thu thường ngắn hơn. Trời vừa bắt đầu chuyển tối thì Jack đưa xe vào gara. Anh bảo cô đợi trong xe lúc anh kiểm tra để chắc chắn sân sau không có vấn đề gì. Rồi anh quay lại, xách vali đặt ở cửa sau và hộ tống cô vào nhà.

Ra khỏi gara, Cameron chú ý đến những chiếc cửa kiểu Pháp ở ban công trên tầng. “Chúng trông giống những cái cửa cũ vậy.” Cô quan sát.

“Anh đã yêu cầu đội an ninh lắp cửa vào cuối tuần. Mình cần chúng cùng hệ thống báo động mới.”

Jack mở cửa sau, để cô đứng ngoài một lúc rồi ra hiệu cô đi vào. Với cô, mọi thứ có vẻ im ắng và an toàn, nhưng cô theo anh đi từng phòng một trong lúc anh kiểm tra ngôi nhà, cô đợi anh xác nhận.

“Ổn cả rồi!” Anh nói sau khi hoàn tất việc kiểm tra tầng ba và cũng là tầng cuối cùng.

Sau đó, Cameron thất dễ thở hơn, và còn dễ chịu hơn khi Jack đưa cô đến chỗ bảng phím an ninh gần cánh cửa dẫn đến phòng trên nóc nhà.

Anh nhấn vài nút trên bàn phím rồi chỉ cho cô xem cách mọi thứ vận hành. “Chúng ta cài chuông báo động trên tất cả cửa chính, cửa sổ và cảm biến kính vỡ ở mỗi sàn nhà. Em có thể kích hoạt cả nhà bằng cách nhấn cái nút ngay đây. Em sẽ thấy đèn đỏ sáng lên, khi mọi thứ đi vào hoạt động. Anh đã cài đặt trễ một chút, em sẽ chỉ có 10 giây sau khi vào nhà để tắt hệ thống an ninh trước khi chuông báo động kêu. Đội an ninh đặt bảng điều khiển gần tất cả cửa chính, vì thế, em sẽ có đủ thời gian. Để tắt chuông báo động, em chỉ cần nhập mã an ninh.”

“Mã là gì?” Cô hỏi.

“Em hãy chọn bất kỳ tổ hợp bốn chữ số nào đó dễ nhớ miễn sao không chọn ngày sinh nhật hay cái gì đó đại loại như thế, ”

Anh nhìn cô, cô nhập mã vào. “5-2-2-5 là gì thế ?”

“ Khi gõ trên bàn phím máy tính, nó sẽ ra chữ Jack. Dễ hiểu đủ để nhớ.”

Họ đi xuống tầng chính. Jack đã bỏ lại vali của Cameron trong tiền sảnh. Cameron xách vali lên phòng ngủ để dỡ đồ ra.

Tay Jack quàng qua người Cameron, xoay người cô lại đối diện với anh. “Em có muốn nói về chuyện gì đó đã làm phiền em suốt buổi chiều

không? ” Anh nhìn cô thăm dò. “Em im lặng suốt chuyến đi.”

Dĩ nhiên anh sẽ vin vào việc đó rồi. “Em muốn nói với anh vài điều.” Cô thú thật. Nhưng em nghĩ có lẽ chúng ta nên ngồi xuống trước đã.” Cô thấy cảm anh nhăn lại. “Em chắc chắn anh sẽ chẳng thích thú gì với kế hoạch đó đâu.”

Jack nắm tay Cameron và dẫn cô đi qua bếp, vào phòng khách. “Em đoán đúng rồi đấy!” Anh ra hiệu cho cô ngồi xuống ghế sofa.

“Tại sao mỗi lần chúng ta nói chuyện kiểu này, em cứ cảm giác nên ở trong một căn phòng có gương hai bên và một luồng sáng chiếu thẳng vào mặt nhỉ?”

“Vậy thì anh sẽ bỏ qua những chiến thuật thẩm vấn thông thường và đi thẳng vào vấn đề.” Jack nói. “Có phải về chuyện chúng mình không?”

“Chuyện gì của chúng mình cơ?”

“Bất kể chuyện gì đang làm em lo lắng... Có phải về chuyện chúng mình không?”

Cameron nhìn anh một cách lạ lẫm. “Dĩ nhiên là không, cuối tuần vừa rồi có lẽ là thời gian tuyệt nhất đời em. Làm sao mà có vấn đề với chuyện chúng ta được chứ?”

Cô thấy mặt anh giãn ra nhẹ nhõm. Anh ngồi trên chiếc sofa gần cô. “Vậy thì tốt!” Jack cười toe và quàng tay qua lưng ghế, trông có vẻ thoải mái. “Anh cũng thế, em biết mà. Về cuối tuần tuyệt vời ấy.”

“Nhưng anh vẫn sẽ không ưa những chuyện em phải nói ra đâu.”

Anh quắc mắt nhìn cô.

“Đến lúc em bị chiếu đèn rồi hả?” Cameron chọc anh.

“Anh nghĩ mình có thể bỏ qua phần chiếu đèn và tiến hành ngay kĩ xảo dùng kẹp giấy chúng ta đề cập lúc trước nếu em không bắt đầu nói đấy.”

“Vậy hãy hứa là anh sẽ cân nhắc mọi thứ em nói trước khi anh trả lời em.”

Jack nhìn cô bằng cặp mắt đen hoang dại. “Được thôi!” Cuối cùng thì anh cũng đồng ý.

Cameron gấp chân lại dưới thân mình. “Dĩ nhiên em rất lo lắng về vụ điều tra. Em, anh và cả mọi người đều phải chịu áp lực và gặp nguy hiểm. Em biết người của anh đang làm hết sức mình, nhưng từ bấy đến nay cũng chẳng ai nghĩ ra ý tưởng nào cả.”

Nhìn cách quai hàm Jack giật giật, Cameron thừa biết anh chẳng hề thích cô nhắc lại chuyện đó. “Thật đáng ghét khi gã khốn đó lại ở thế chủ động còn em thì chỉ có thể ngồi đây, tự hỏi không biết hắn có còn bám theo em nữa không.”

Trông vẻ mặt Jack, Cameron có thể thấy anh còn ghét cô ngắc đến chuyện này hơn nữa.

“Nhưng biết đâu mình có thể có cách kiểm soát tình hình.” Cameron nói.

“Em nghĩ mình nên làm thế nào?” Jack hỏi.

“Đó cũng là chuyện làm em suy nghĩ trên xe và hình như em đã nghĩ ra vài ý tưởng. Chúng ta nói rằng đã phát hiện ra kẻ hở, biết đâu có thể lợi dụng kẻ hở đó. Chúng ta biết rằng tên sát thủ biết cách tránh camera của khách sạn. Nhưng nếu chúng ta loan tin mọi người đã phát hiện ra một người khách dùng máy quay đêm hôm đó, tại Peninsula, dùng cho kì nghỉ hoặc bữa tiệc độc thân hoặc cái gì đó tương tự, anh sẽ loan tin để mọi người

biết rằng vị khách này quay được hình ảnh một người đàn ông mặc áo phong trùm đầu màu xám, áo khoác mỏng, quần bò đi ra khỏi khách sạn ngay sau vụ ám sát Mandy, anh sẽ nói FBI đang cố gắng làm rõ cuộn băng để nhận dạng khuôn mặt người đàn ông đó và anh hi vọng sẽ sớm nhận diện được hắn ta. Nếu may mắn thì tin tức sẽ đến được tai người chúng ta cần.”

Jack nhồm dậy khỏi ghế sofa. Kì lạ ở chỗ cô chẳng thấy anh tỏ vẻ khó hiểu gì cả, bởi ngay lúc đó, cô thấy anh chẳng thích ý tưởng đó chút nào.

“Em cũng như anh, đều biết rằng việc một người đàn ông đi ra khỏi khách sạn và mặc áo phong trùm đầu màu xám ngay trong khoảng thời gian vụ giết người xảy ra hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì cả.” Jack nói. “Em là người có thể liên hệ nhân vật đó với kẻ giết người. Em là người duy nhất và tên sát nhân biết thế. Vì vậy, em đang khiến cho kẻ giết Mandy Robards có thêm động cơ để loại bỏ em ra khỏi cục diện đây.”

“Ý em là mình khiến cho tên sát nhân manh động và chúng ta sẽ sẵn sàng cho tình huống đó.”

“Thôi, em đừng nói vớ vẩn nữa! Chẳng lẽ, em muốn anh dùng em làm mồi nhử, em muốn anh kích động thằng khốn đó tấn công em thêm một lần nữa.”

“Đúng thế, em nghĩ đó là một phương án mà chúng ta nên cân nhắc.”

“Không được.”

“Anh đã nói sẽ xem xét mọi việc trước khi trả lời em cơ mà.”

“Anh đã xem xét rồi!” Jack nhìn chăm chăm vào mắt cô. “Và trước khi anh sẵn sàng đưa em vào chỗ nguy hiểm thì anh sẽ dành quãng thời gian hai mươi năm tới ngủ trên sàn phòng em.”

Nghe vậy, Cameron nhồm dậy khỏi ghế sofa và tiến lại gần anh. “Sau hai ngày cuối tuần vừa rồi, em sẽ không để anh ngủ trên sàn nhà nữa đâu, anh biết em không muốn vậy mà.”

Nhưng Jack không có hứng đùa cợt vào lúc này. Anh tránh cô, đi về phía cửa sổ. “Cameron, anh nói nghiêm túc đấy!”

“Anh không nghĩ em sẽ an toàn khi được anh và một đội đặc vụ FBI bố trí bảo vệ sao? Nếu anh nói với em trong tư cách công tố viên, em sẽ đồng ý với chính cách sắp xếp này đây. Nhất là với một vụ có dính dáng đến một nhân vật đình đám như thế này.”

“Nếu anh nói chuyện với tư cách công tố viên, em sẽ hỏi anh về rủi ro của việc này. Và anh sẽ nói với em rằng chẳng ai, kể cả anh, có thể bảo đảm sự an toàn cho em với cách sắp xếp này cả. Anh có thể mạo hiểm với những người khác nhưng không phải với em.”

Căn phòng trở nên yên lặng. Cuối cùng, Cameron lên tiếng.

“Em đồng ý anh là người chịu trách nhiệm. Nếu anh cho rằng ý tưởng này không hay thì bây giờ, em sẽ thôi không đề cập đến nữa.” Cameron biết anh muốn mọi thứ rõ ràng và dứt khoát, nhưng tiếc là cô chẳng để anh làm thế. “Tuy nhiên, em không thể hứa là sắp tới sẽ không đề cập đến nó nữa. Em có thể hơi nặng nề trong những chuyện như thế này nếu em muốn.”

Cô bắt gặp trong mắt Jack ánh nhìn thích thú.

“Em đồng ý sẽ chịu trách nhiệm bao giờ ấy nhỉ?” Jack hỏi. “Anh nghĩ mình đã bỏ lỡ mất đoạn đó.”

“Đúng hơn là ngẫm nhất trí. Em không bác bỏ ý niệm mà anh đã đề cập đến hai lần.”

Jack lắc đầu. “Em đúng là luật sư.” Anh nhìn ra ngoài cửa sổ và thở dài. “Anh thực sự cho rằng đó là ý tưởng rất hay, Cameron à. Cũng như em, anh rất muốn chuyện này sớm kết thúc.” Anh lại quay về phía cửa sổ, dăm chiêu suy nghĩ. Anh chống khuỷu tay lên khung cửa sổ, để bàn tay che miệng. “Anh không biết nữa, có thể chúng ta sẽ tìm được một người giống...một đặc vụ nữ nào đó giống em, người có thể đóng thế vị trí của em trong ngôi nhà này...”

Anh quay người lại. “Có thể nếu...” Đột nhiên anh ngừng nói, hình như anh để ý đến sắc mặt của cô. “Sao vậy em? Có gì không ổn à?”

Đó là vì cử chỉ của anh ngay lúc ấy. Khi anh đưa bàn tay lên che miệng.

Nó đập vào mắt Cameron, chi tiết cô đã quên về kẻ giết Mandy Robards đêm hôm ấy. Có cái gì đó vào thời điểm cô thấy tên giết người qua khe cửa lúc hăn rời khỏi phòng Mandy, cái gì đó mà cô chưa thể nào nhớ ra được.

Đó chính là cái cách mà chiếc áo khoác của hăn bó sát vào vai khi hăn đến đây cánh cửa nơi cầu thang. Có một vết hăn nhẹ dưới tay áo, giống như thứ cô vừa nhìn thấy dưới áo khoác Jack lúc anh đưa tay lên.

Cameron nhìn chăm chăm vào Jack đầy kinh ngạc.

“Em không biết điều này có ý nghĩa gì không... nhưng em khá chắc rằng cái gã giết Mandy Robards có mang theo súng vào cái đêm hăn bóp cổ cô ta.”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mất một lúc Jack mới định thần lại được. “Một khẩu súng? Sao em lại nghĩ vậy?”

Cameron chỉ vào vai anh. “Dưới áo của hấn ta có một chỗ phồng lên, em nghĩ rằng lúc đó, có lẽ hấn mang theo bao súng. Trong thời gian làm việc với các đặc vụ FBI, em đã nhìn nó cả trăm lần rồi nhưng chưa bao giờ thực sự chú ý đến. Nhưng khi anh đưa tay lên mặt và đi qua đi lại như thế thì như có vật gì đó cộm dưới vai anh...” Cô hạ giọng, không biết làm thế nào để diễn tả rõ hơn điều đó.

“Em đã thấy khẩu súng của anh hấn lên?”

Cô gật đầu, “Đúng vậy.”

“Và em chắc rằng em cũng thấy thứ tương tự trên người gã đã rời khỏi phòng của Mandy Robards?”

“Đúng thế. Em đã luôn cảm thấy rằng hình như mình đã bỏ qua một điều gì đó, nhưng em không nghĩ ra.” Cameron nói tiếp, “Không biết điều đó có ý nghĩa gì không, việc hấn mang theo một khẩu súng ấy?”

Đầu óc Jack tập trung suy nghĩ về chi tiết mới này. Họ hầu như chẳng biết gì về kẻ giết người nên giờ đây, bất cứ thông tin nào cũng rất quan trọng. Chi tiết này có thể nói lên rất nhiều điều. “Anh thấy việc hấn bóp cổ Mandy Robards trong khi có một khẩu súng trong tay khá thú vị.”

“Nếu dùng súng thì sẽ gây ra tiếng động.”

“Anh biết điều đó. Nếu là một tay sát thủ chuyên nghiệp thì hẳn đã dùng súng giảm thanh. Giờ thì, hơn bao giờ hết, anh cho rằng vụ giết người này không phải được sắp đặt từ trước.”

“Có thể là gã bạn trai hay ghen? Em cho rằng có thể gã đã tra hỏi Mandy về Thượng nghị sĩ Hodges và rồi mọi thứ vượt ra khỏi tầm kiểm soát.”

Jack lắc đầu. “Khả năng đó anh cũng đã nghĩ tới nhưng không phải vậy. Bao đeo súng thực sự là một phát hiện rất quan trọng. Anh không biết em có nhận thấy điều này hay không, nhưng một người với con mắt nhà nghề sẽ chú ý đến khẩu súng ngay lập tức. Bởi đó là một việc rất nguy hiểm và liều lĩnh, khi chính quyền Chicago không cho phép công dân sở hữu hoặc mang súng trong người. Thế nên, anh cho rằng có thể gã này có giấy phép được mang theo vũ khí.”

“Ý anh là, hẳn có thể là một cảnh sát? Hoặc một đặc vụ?”

“Có thể lắm...” Jack đắm chiêu suy nghĩ. Một ý tưởng lóe ra trong đầu anh. Anh tiến tới tiền sảnh và mở khóa chiếc cặp bỏ lại lúc trước. Anh lôi đồng hồ sơ đã mang theo đến lễ cưới bởi anh vẫn thường sao lưu mọi giấy tờ và để lại bản gốc cho Wilkins. Anh mở tập hồ sơ có ảnh của những người được gọi đến thẩm vấn về vụ án giết hại Mandy.

Jack dò đến bức ảnh anh đang nghĩ tới và quan sát rất kỹ. Rất thú vị! Anh chuyển bức ảnh cho Cameron.

“Đây là một trong những bức ảnh anh đã đưa cho em xem trong buổi tối diễn ra bữa tiệc độc thân.”

“Tên anh ta là Grant Lombard.” Jack nói. “Anh ta là vệ sĩ riêng cho Thượng nghị sĩ Hodges. Buổi tối hôm thẩm vấn anh ta, anh để ý thấy anh ta có mang súng trong người. Anh ta có giấy phép mang súng hợp lệ và vì Mandy đã bị bóp cổ nên chúng ta không để ý đến khẩu súng. Anh vẫn có ấn

tượng rằng anh ta thuộc tuýp người rất chuyên nghiệp và điềm tĩnh. Cao hơn 1m8 và nặng chừng 80kg, như vậy ngoại hình anh ta khá khớp với hung thủ chúng ta đang tìm kiếm. Anh cũng nhớ là anh ta có đôi mắt màu nâu, mặc dù anh cũng muốn xem lại bức ảnh để kiểm chứng.”

“Tên đã tấn công em cũng có đôi mắt màu nâu.” Cameron tiếp lời.

“Đúng vậy.”

“Grant Lombard có chứng cứ ngoại phạm nào trong đêm Mandy Robards bị giết không?”

“Anh ta bảo đêm đó, anh ta ngủ ở nhà một mình.”

“Với thời điểm xảy ra vụ án mạng thì có lẽ điều đó cũng chẳng mấy ý nghĩa.”

“Đúng vậy. Nhưng có lẽ anh cần thẩm vấn lại Grant xem liệu anh ta có chứng cứ ngoại phạm nào trong lần em bị tấn công không.”

Cameron quan sát bức ảnh một lần nữa. “Chắc chắn anh ta sẽ không thể bao biện ‘đang ngủ ở nhà’ vào lúc bốn giờ ba mươi chiều. Việc này rõ ràng rất đáng để điều tra đấy!”

Jack lôi điện thoại trong túi ra và gọi Wilkins, cộng sự của anh không nhắc máy nên anh để lại lời nhắn trên hộp thư thoại, “Wilkins, Jack đây. Tôi có vài chi tiết khá mới mẻ về vụ Robards, đáng để xem xét đấy. Gọi lại cho tôi ngay khi anh nhận được tin nhắn này nhé!”

Jack đập máy, anh cảm thấy khá hơn một chút vì cuối cùng cũng đã có một hướng đi mới sau hai tuần dò dẫm trong bóng tối. “Chúng ta sẽ không nói cho bất cứ một ai biết về việc này ngoại trừ Wilkins và Davis nhé!” Jack dặn Cameron. “Anh không muốn người không nên biết chuyện lại phát hiện ra em đã biết nhiều hơn họ nghĩ đâu.”

Dù không nói ra nhưng anh biết rằng, là một công tố viên, Cameron hiểu rất rõ rằng khẩu súng có thể sẽ là một bằng chứng mấu chốt. Bởi nếu Lombard chính là thủ phạm mà họ đang tìm kiếm thì chính cô đã vô tình phát hiện ra một manh mối có thể dẫn họ đến chỗ hắn ta.

“Em rất xin lỗi vì đã không nghĩ tới điều đó sớm hơn.” Cameron nói. “Đêm đó ở khách sạn, anh đã dặn em không được chú quan. Đáng lẽ em nên nghĩ tới nó sớm hơn.” Cô có vẻ như đang rất khó chịu với chính bản thân mình. “Đã bao lần em khiển trách nhân chứng một cách gay gắt vì họ chỉ nhớ ra các chi tiết sau khi mọi việc đã được làm rõ. Giờ thì chính em lại là người phạm lỗi này.”

Jack tiến lại phía cô. “Anh ghét phải cho em biết điều này, Cameron, nhưng em cũng chỉ là một con người thôi mà.”

“Suýt... Em đã cố gắng giữ kín điều đó từ lâu rồi.”

Jack cười và nhẹ nhàng đặt lên trán Cameron một nụ hôn. “Những bí mật của em sẽ luôn được giữ kín khi chia sẻ với anh.”

Cô ngả người vào Jack. “Vậy cuối cùng thì những điều này sẽ giúp gì cho chúng ta tối nay nhỉ?”

Jack ôm chặt lấy Cameron. “Rất tiếc khi việc đó có nghĩa là anh sẽ phải làm một số việc. Còn rất nhiều điều anh muốn điều tra lại thật chính xác.”

Cameron lùi lại, nhẹ nhàng đặt những ngón tay lên ngực anh. “Điều gì vậy anh? Mà quan trọng là...có lâu không?” Trên môi cô nở một nụ cười thật đáng yêu.

Hai ngày, Jack nghĩ. Trong hai ngày, anh đã bị tra tấn bởi những tên thám vấn của Martino mà không hề hé răng lấy một từ. Vậy mà người phụ nữ này lại có thể khiến anh làm bất cứ mọi điều chỉ với một nụ cười.

Jack nghĩ bụng, có lẽ tốt nhất nên chạy thật nhanh về phía ngược lại. Vậy mà thay vào đó, anh lại hôn Cameron.

Cameron phấn khích đáp trả những nụ hôn của anh, cho đến khi anh đẩy cô tới kệ bếp. Anh nhẹ nhàng đưa lưỡi vờn lưỡi Cameron và từ từ đặt bàn tay xuống dưới eo cô.

“Anh phải đi làm việc đã.” Jack nói khi hôn lên cổ Cameron mà anh biết sẽ làm cô sướng điên lên.

“Anh cứ làm đi!” Tay cô dạo chơi quanh bụng anh. “Còn em thì phải mở ‘kiện hàng’ này cái đã.”

“Anh đưa em lên chỗ cầu thang nhé!” Jack nói. Họ trao nhau những nụ hôn nồng cháy khi đưa nhau từ nhà bếp lên tới tận cầu thang. Và trước khi lên đến cầu thang thì tay anh đã ở dưới áo cô từ lúc nào không hay.

“Vậy anh sẽ lên tầng khi xong việc chứ?” Cameron hỏi.

“Đúng rồi! Sẽ không lâu đâu em.”

Họ lại hôn nhau và cả hai đã lên đến chỗ cầu thang tự bao giờ. Anh kéo áo cô lên và liên tiếp đặt lên thân hình đó những nụ hôn.

Hơi thở Cameron dồn dập. Jack đẩy người lên và hôn cô, thêm một lần nữa thôi. Đột nhiên anh cảm thấy bàn tay của cô đang mở khóa chiếc quần bò của anh. Cô đã chạm vào chiếc quần lót và anh bắt đầu cảm thấy đê mê khi cô đưa tay mân mê “cậu bé” của anh.

Anh cúi xuống và nhìn thấy ngọn lửa hừng hực trong mắt cô. Công việc gì thì cũng phải chờ mấy phút đã!

“Em còn bao cao su nào trong vali không?”

Ít nhất thì anh vẫn còn suy nghĩ được chút ít khi cô đang làm anh ngất ngây. Bàn tay của cô quả thực rất tuyệt.

“Ở cái túi ngoài cùng bên trên ấy.”

Jack bước ra, sau một hồi tìm kiếm, nhận ra mình lục sai túi, anh buông tiếng chửi thề. Cuối cùng cũng tìm được thứ cần tìm và quay trở lại bên cô.

Chết tiệt! Cô gái tinh ranh này đã lột chiếc quần bò ra khỏi người nhưng vẫn còn đó đôi bốt nghịch ngợm.

“Anh biết đấy, nếu không mang giày, em cảm thấy mình như đang khỏa thân.” Cameron phân trần.

Jack ném chiếc bao cao su lên bậc cầu thang. Anh tháo bộ dây đeo súng của mình ra và đặt nó bên cạnh.

“Em bước lên hai bậc đi!” Jack bảo.

Cameron làm như lời anh nói. Anh tách hai chân cô ra, rồi quỳ xuống giữa chúng. Anh nhìn đôi mắt cô mở to khi anh lần lượt đặt từng chân cô lên vai mình. Anh cảm nhận thấy cô khẽ rùng mình khi anh cúi xuống và đặt lưỡi lên chiếc quần lót bằng ren cô đang mặc.

“Jack...” Cô van vãn, những ngón tay đan vào tóc anh đầy mê dại.

Anh đặt những ngón tay mình lên chiếc quần lót nhỏ của cô và từ từ kéo xuống, bắt đầu đưa chiếc lưỡi xuống sâu hơn.

Cameron vẫn rên rỉ. “Lạy chúa, đồ quý sứ...”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Cameron đứng trong phòng cất bộ váy phù dâu vào túi, bỗng nhiên cô thấy như có ai đó lướt ngang qua cửa.

“Em vừa hái bài Đôi mắt Bette Davis phải không?” Jack mỉm cười hỏi.

Cameron bối rối đến nỗi không hiểu mình đang làm gì. Jack đã nghe thấy giọng hát của cô.

“Em chỉ ngâm nga vậy thôi!” Cameron trả lời một cách thờ ơ.

Jack hất hàm. “Anh nghĩ đó là bài hát của em và Collin.”

Cameron cười và trả lời. “Em không có bài hát nào với Collin cả. Đó chỉ là bài em thích.”

Jack tỏ vẻ nhún nhường. “Mạng Internet ở đây chậm thật!”

Ồn Chúa, anh ấy đang cáu kỉnh về một điều gì đó. Jack lúc này thì cô có thể đối phó được. Còn người đã ôm ấp khuôn mặt cô mỗi khi anh thì thầm những lời ngọt ngào lúc ân ái ở cầu thang lại là một sự hấp dẫn khác.

“Hôm trước, anh có nói đến việc này rồi!” Cameron trả lời. “Từ trước đến giờ, mạng ở đây vẫn ổn mà. Anh đang cố khởi động chương trình mật thám siêu tốc phải không?”

“Ừ! Ngay cả chạy chương trình ấy cũng chậm nữa.”

Đôi mắt trêu đùa của anh khiến lòng cô chột rung động. Ồ, thứ cảm xúc khi yêu là thế này đây! Đợi đã, chưa đến mức ấy đâu, Cameron nhủ thầm. Cô đã hẹn hò với Jack trong... hai ngày ư?

“Em hy vọng anh không mong chờ em tìm ra giải pháp cho vấn đề mạng internet này. Nếu có vấn đề gì, em sẽ tắt máy rồi khởi động lại. nếu nó vẫn không hoạt động, em sẽ gọi cho Collin.”

Jack đứng vòng tay trước ngực. “Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện về sự phụ thuộc vào Collin này. Bởi vì giờ đã có anh ở đây.”

“Hừm. Thế thì hơi mạo hiểm đối với em.” Cameron nói với vẻ không đồng tình.

Cô cố gắng không để lộ ra mình cảm thấy thích thú.

“Anh sẽ lên tầng kiểm tra máy tính của em.” Jack nói. “Có khả năng mấy người hàng xóm đã làm gián đoạn tín hiệu không dây. Ở thành phố thì dễ bị như vậy mà, nhất là nhà cửa lại san sát nhau như thế này. Mật khẩu là gì, em?”

“Không có mật khẩu đâu. Em thường để máy chạy và để nó chuyển sang chế độ ngủ đông những lúc em không dùng đến.”

Jack nhìn với ánh mắt không đồng tình. “Anh nghĩ là bây giờ mình đã biết lí do tại sao em lại gặp trục trặc với mạng internet rồi.”

“Tóm lại, anh đang cố làm gì từ máy tính của em?” Cameron hỏi.

“Chỉ một vài thứ anh muốn chuẩn bị khi Wilkins gọi đến. Anh có thể truy cập vào mạng của văn phòng từ xa, anh muốn nghe mấy đoạn ghi âm lời thoại của Lombard thu được cách đây vài tuần. Hơn nữa, anh cũng đang nghĩ đến việc cài đặt máy theo dõi ở điện thoại của anh ta, tất nhiên anh phải gọi cho bên kỹ thuật làm giúp anh việc đó. Sau đó, chúng ta sẽ lần

theo dấu vết những nơi mà Lombard đến trong mấy ngày qua nhờ điện thoại của hắn.”

Cameron đặt chiếc váy phù dâu về chỗ cũ phía sau cánh cửa. Cô ngoảnh lại. “Không có lệnh thì điều đó có vẻ bất hợp pháp.”

“Hợp pháp, bất hợp pháp, có quá nhiều điều không rõ ràng giữa hai thái cực đó.”

“Em chưa nghe gì cả, Jack.”

“Không phải nghe gì hết, luật sư ạ. Anh chưa nói gì cả.”

Khi lên đến tầng ba, Jack rẽ trái và đi thẳng đến phòng làm việc. Bàn làm việc của Cameron đối diện cửa sổ, nhìn ra sân thượng và đường phố phía dưới. Anh tiến lại gần bàn và ngồi xuống. Khi anh di chuyển con chuột, máy tính bắt đầu hoạt động.

Có lẽ anh chỉ cần quét lại hệ thống bởi ai mà biết được Cameron đã để máy chạy bao lâu rồi. Nhưng anh vẫn muốn kiểm tra lại cho chắc chắn. Anh xem xét xem có bao nhiêu máy tính sử dụng đường mạng của cô. Có thể ai đó đã ăn cắp mạng không dây khiến cho nó chạy chậm lại.

Chỉ vài giây sau, kết quả được hiển thị. Anh không khỏi giật mình khi nhìn lên màn hình. Không thể như thế được! Có tới mười lăm thiết bị đang dùng mạng internet của Cameron. Jack nhận ra hai cái, một là máy xách tay của anh, hai là máy tính để bàn của cô.

Còn lại mười ba cái thì sao? Cứ cho là hàng xóm ăn cắp tín hiệu của cô thì giỏi lắm cũng chỉ vài người, ở đây lại đến mười ba người thì không thể nào.

Cũng có thể đó không phải mười ba máy vi tính mà là một thiết bị nào khác. Jack tiếp tục kiểm tra, anh xem xét thông tin về thiết bị đầu tiên. Thật

kì lạ! Nó đang truyền tải tín hiệu âm thanh.

Nhưng Jack lại không nghe thấy gì. Anh mở loa to hơn, vẫn không thấy gì. Anh chuyển sang thiết bị thứ hai. Nó cũng đang truyền tải âm thanh. Lại một lần nữa, anh không nghe thấy gì.

Cái quái gì vậy? Jack nhanh chóng kiểm tra những thiết bị còn lại, tất cả đều là tín hiệu âm thanh. Cuối cùng thì anh cũng nghe thấy âm thanh đang truyền qua thiết bị thứ tám.

Đó là giọng hát nhẹ nhàng của một người phụ nữ...Hơi khó nghe nhưng anh nhận ra rõ mồn một.

“Những cậu bé nghĩ cô là điệp viên, cô có đôi mắt của Bette Davis.”

Cameron đang trong phòng ngủ của cô ấy. Anh có thể nghe rõ âm thanh đóng ngăn kéo, sau đó là tiếng kéo khi cô ấy tiếp tục dỡ đồ từ vali.

Mẹ kiếp. Anh cố tình gõ ngón tay lên bàn, tạo ra âm thanh vừa đủ để kiểm tra, cùng lúc đó anh nhanh chóng xác nhận các thiết bị còn lại. ANh biết cuối cùng anh sẽ tìm thấy điều gì. Khi anh dò tín hiệu cuối cùng thì tiếng gõ của chính anh trên bàn vọng qua máy tính của Cameron, rõ như ban ngày.

Jack đã chửi thề to lên nếu có thể. Ngôi nhà đã bị cài đặt máy nghe trộm.

Đầu óc anh choáng váng, hàng tá ý nghĩ xuất hiện cùng lúc trong đầu. Người đàn ông đeo mặt nạ vào chiều thứ Năm... Họ cho rằng anh ta đang đợi thời cơ tấn công Cameron khi cô ấy trở về nhà từ chỗ làm. Kẻ giết Mandy đã ở trong nhà vào lúc mười sáu giờ ba mươi không phải để tránh sự theo dõi của cảnh sát, anh ta ở đó bởi một mục đích hoàn toàn khác. Hắn muốn nghe lén. Hắn muốn biết Cameron đã biết những gì.

Ngày nay, micro dùng cho việc nghe lén còn nhỏ hơn cả chiếc cúc áo. Và tất cả những gì cần có là một máy vi tính, mạng không dây và địa chỉ IP của máy chủ. Không khó khăn gì để lắp một chiếc camera, đặc biệt là đối với người biết mình đang làm gì.

Jack rút chiếc điện thoại BlackBerry ra, may mắn thay, giờ thì họ biết gã ấy sắp làm gì, họ có thể thay đổi cục diện. Cứ cho là kẻ giết Mandy đang điều khiển máy nghe trộm, họ có thể lần được đường dẫn tới IP của máy tính mà hắn đang sử dụng. Một khi họ có được thông tin ấy thì họ sẽ xác định được vị trí chiếc máy tính và kẻ giết người.

Jack gửi tin nhắn cho Wilkins - đương nhiên anh không thể gọi cho Wilkins hoặc bất cứ ai từ ngôi nhà này. Bỗng anh dừng lại, nhận ra rằng sẽ nhanh hơn nếu anh đưa Cameron ra xe và gọi điện từ chỗ đó. Anh sẽ đưa cho cô một mảnh giấy giải thích mọi chuyện bởi họ không thể nói gì khiến kẻ giết người nhận ra, có thể ngay bây giờ hắn đang nghe lén họ.

Lòng Jack thắt lại. Kẻ giết người có thể đang nghe lén.

Giả sử hắn nghe trộm thì chắc hẳn đã nghe được từng câu từng chữ mà Jack và Cameron nói với nhau tối nay. Những mẫu hội thoại dần dần dội về trong đầu anh:

“Không biết điều đó có ý nghĩa không, việc hắn mang theo một khẩu súng ấy?”

“Tên anh ta là Grant Lombard. Anh ta là vệ sĩ riêng cho Thượng nghị sỹ Hodges. Ngoại hình anh ta khá khớp với hung thủ chúng ta đang tìm kiếm.”

“Grant Lombard có chứng cứ ngoại phạm nào trong đêm Mandy Robards bị giết không?”

“Có lẽ anh cần phải thăm vấn lại anh ta xem liệu anh ta có chứng cứ ngoại phạm nào trong lần em bị tấn công không?”

Anh lại nhớ tới cuộc nói chuyện khác trước đó, người bỗng lạnh toát.

“Để tắt chuông báo động, em chỉ cần nhập mã an ninh.”

“5-2-2-5 là gì thế?”

“Khi gõ trên bàn phím, máy tính sẽ hiện ra chữ Jack.”

Kẻ giết người đã biết mật mã chuông báo động.

“Cameron!” Jack thì thầm, tim anh như nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh đã để cô ở lại một mình... Anh không còn nghe thấy giọng cô... Tầng hai thật yên ắng... Anh đánh rơi chiếc BlackBerry và với tay tới bao súng....

“Không được cử động!” Một giọng nói vang lên phía sau anh. Tiếng lên đạn của một khẩu súng vọng lại trong căn phòng rỗng rệ.

Tay vẫn giữ nguyên ở bao súng, anh ngoảnh lại nhìn. Hắn ta đang đứng ở cửa ra vào, chĩa súng về phía anh.

“Lombard...” Jack gầm gừ.

“Mày gần như kết thúc được mọi việc, Pallas. Gần như thôi! ” Lombard nói. “Giờ thì bỏ bao súng xuống! Một cách chậm rãi!”

Điều đầu tiên mà Jack để ý tới đó là súng của Lombard không có bộ phận giảm thanh. Điều đó cũng có nghĩa Cameron ở tầng dưới vẫn còn sống. Hắn đã tiếp cận anh trước.

“Tao nhắc lại, hãy bỏ bao súng xuống! Ngay lập tức!” Lombard gầm gừ.

Jack nhìn nét mặt của Lombard và biết hẳn không đùa. Anh tháo bao súng ra và vút trên sàn nhà. Anh sẽ chẳng giúp gì được cho Cameron nếu Lombard nã một phát súng vào đầu anh ngay lúc này.

“Đá nó lại đấng này!” Lombard ra lệnh.

Jack làm theo. Mắt anh vẫn dán vào cò súng của Lombard. Chỉ cần một cái bóp cò, anh sẽ bay ra khỏi chiếc ghế, ngã nhào xuống sàn nhà. Kéo chiếc bàn lại, và sử dụng nó như bia đỡ đạn. tất nhiên đó không phải là kế hoạch tuyệt hảo, nhưng dù sao đó cũng là một thứ gì đó có thể nghĩ tới lúc này.

Tuy nhiên, Lombard đã làm anh phải thay đổi kế hoạch.

“Cameron Lynde!” Hẳn gọi to, giọng vang lên tận tầng trên cùng. “Tao đang chĩa súng vào đầu bạn trai mày. Nếu mày không ở đây trong ba giây nữa, tao sẽ giết hẳn.”

Jack cố gắng nói một cách bình tĩnh. “Chạy ra khỏi đây ngay, Cameron! Hãy để anh tự giải quyết!”

Lombard dường như không thèm để ý. “Mày có ba giây, Cameron. Một, hai....”

“Đừng!”

Giọng nói run rẩy vọng lên từ tầng dưới.

“Tốt lắm, Cameron.” Lombard nói.

Cả ba, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu. Lombard đứng ở cửa ra vào, chĩa súng vào Jack, Cameron nằm ngoài tầm ngắm của hẳn, cô đứng ở tầng dưới.

“Nếu tôi nghe thấy súng nổ, tôi sẽ chạy.” Cameron nói vọng lên. “Tôi biết anh chỉ muốn tôi thôi.”

“Không ai trong hai đứa mà bị thương cả. Tao biết một cách chúng ta có thể giải quyết vấn đề này.” Lombard trả lời.

“Đừng nghe hấn ta nói, Cameron! Hãy chạy ra khỏi nhà ngay lập tức!” Jack ra lệnh.

“Tao muốn thỏa thuận!” Lombard ngắt lời Jack. “Chỉ thế thôi. Mà là công tố viên, Cameron. Mà có thể làm được. Và khẩu súng này cho mà động lực để làm điều đó. Tao biết nhiều thứ, chẳng hạn như tên của kẻ đã nói cho tao biết về mà. Có một tên gián điệp, một tên gián điệp lớn là đảng khác. Tao có thể giúp mà bắt hấn. Nhưng chúng ta cần bàn bạc trực tiếp, mặt đối mặt. Làm sao mà tao có thể tin được rằng mà đang đứng ở dưới đó mà trong tay không có điện thoại để gọi cho bọn cớm ngay lúc này? Vậy nên hãy lên đây, một cách chậm rãi, nhớ để hai tay ra phía trước. Hãy làm ngay lập tức, nếu không, Jack sẽ chết. ”

Nghe có vẻ đầy sức thuyết phục. Jack chỉ biết cầu mong rằng cô không làm theo lời Lombard. “Đó là một cái bẫy, Cameron. Em bước lên cầu thang và cả hai chúng ta đều chết.”

Im lặng, Cameron vẫn yên lặng một cách kì lạ. Có thể cô đang phân vân giữa các lựa chọn.

Jack biết đã đến lúc hành động. Trong đầu anh chỉ có một lựa chọn duy nhất, đó là phải đưa Cameron tránh càng xa Lombard càng tốt. Cho dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa.

Cameron nói cô sẽ chạy nếu nghe thấy tiếng súng nổ. Anh phải dựa vào điều đó. Anh sẽ cướp súng của Lombard và tạo cơ hội cho cô chạy thoát. Anh sẽ không dừng lại cho tới khi anh tiếp cận được Lombard, cho dù anh bị đánh đến mức nào đi chẳng nữa.

Trước đây, có nhiều người đã cố gắng giết anh. Vì Cameron, anh sẵn lòng đánh đổi để xem liệu anh có may mắn hơn những lần trước không. Jack chuẩn bị sẵn sàng hành động.

Mồ hôi chảy giọt trên trán Lombard. Hắn ta tiếp tục gọi với giọng đầu căng thẳng và lo lắng. “Mày còn hai giây, Cameron, hoặc là mày lên đây, hoặc là nói lời từ biệt người yêu mày.”

“Được rồi. Tôi lên đây!” Cameron hét lên khẩn khoản.

Nhưng cô không còn ở đầu cầu thang. Có tiếng mở cửa ken két, tiếng động từ phía hành lang tầng dưới. Có tiếng bản lề kêu cọt két, tiếng kim loại rung lạch cạch.

“Quý tha ma bắt, cô ta đang lấy súng.” Lombard rít lên.

May thay, Jack biết rõ đường đi lối lại trong ngôi nhà hơn Lombard. Không phải súng, anh nghĩ, anh hiểu rõ Cameron định làm gì.

Cô ấy thật thông minh. Cô đã mở cánh cửa đó, cánh cửa gần với cầu thang nhất dẫn vào phòng để đồ. Không hề có khẩu súng nào được cất giấu ở đó, ít nhất là không phải khẩu súng mà anh biết, nhưng có một thứ khác có thể giúp được họ trong lúc này - cầu dao điện.

Lombard lên đạn. “Quý tha ma bắt chúng mày đi!” Hắn ta nhìn chăm chăm vào Jack. Ngay lập tức, cuộc chiến diễn ra. Hắn bóp cò còn anh thì nhào xuống sàn nhà và nhận ra điều gì sẽ xảy ra. Có tiếng lạch cạch ở tầng dưới và tất cả bóng đèn phụt tắt.

Khẩu súng giật giật trong bóng tối và rít lên, viên đạn lướt qua đầu Jack. Không chần chừ, anh nhồm người dậy và chạy nhanh về phía Lombard. Tuy nhiên, Lombard phản ứng nhanh nhạy hơn Jack nghĩ, hắn ta chạy về phía hành lang, không ngừng nổ súng về phía sau, đạn găm đầy tường xung quanh chỗ Jack đứng. Anh tiếp tục tiếp cận Lombard từ bên

phải. Cơ hội đã đến, dùng toàn bộ sức mình, anh nhảy bổ lên và túm chặt lấy hăn. Giật được súng của Lombard, anh đẩy hăn ra sau về phía cầu thang gỗ. Anh gồng mình, cả hai đâm sầm vào cầu thang. Vẫn dính chặt lấy nhau, họ lao thẳng xuống qua chiếc cầu thang dài hơn mười một mét.

Lăn xuống tận tầng một, Jack nghe thấy tiếng xương gãy khi anh đập vào đầu Lombard. Hăn ta kêu gào đau đớn.

Hành động theo bản năng, anh hất súng của Lombard ra, nghiêng rặng để kìm lại sự đau đớn của vết thương trên ngực - hình như anh đã bị gãy vài cái xương sườn. Chống chọi với cơn chóng mặt sau khi ngã từ trên xuống, anh hất Lombard ra xa, đứng dậy và chĩa súng vào hăn.

Jack nín thở, dùng tay áo lau sạch máu trên trán. Một viên đạn bắn vào tường ngay chỗ anh đứng khiến một mảnh vỡ của tường bay trúng trán anh.

“Gần như tao đã kết thúc được mọi việc, Lombard.” Jack nói hỗn hển. “Gần như.”

Anh nghe thấy tiếng bước chân ở tầng trên. Anh nhìn lên và thấy Cameron đang chạy xuống.

Trông thấy anh, cô chột sững lại chỗ cầu thang giữa tầng một và tầng hai, vịn vào tay cầm và thở phào nhẹ nhõm. Jack chột nhận ra rằng anh và Lombard đã lăn qua cầu thang gần chỗ cô ấy.

Sững sốt và lo lắng, Cameron nhìn lên tầng ba với độ cao gần mười một mét rồi lại nhìn xuống. “Chúa ơi, Jack...”

Cô nhìn sang Lombard dưới ánh trăng lờ mờ và nén giận. Hăn ta đang nằm trên sàn nhà, trước mặt Jack với chiếc chân phải bị gãy. Thở nặng nề, Lombard đặt cánh tay phải lên ngực, nhìn về phía anh một cách đầy cảnh giác.

Trong lúc hành động, Jack đã không đếm nổi số lần Lombard nổ súng về phía anh. Anh kiểm tra hộp súng, vẫn còn ba viên - quá đủ.

Anh và Lombard vẫn còn có việc cần phải bàn bạc.

“Lên tầng, vào phòng ngủ của em đi, Cameron! Đừng ra ngoài cho tới khi anh gọi!” Jack ra lệnh.

Cameron gật đầu. “Vâng. Em sẽ gọi thêm người trợ giúp và xe cứu thương tới.”

“Đừng gọi cho bất cứ ai. Hãy lên tầng trên ngay.”

Cô mở tròn mắt. “Anh định làm gì?”

“Em không cần biết. Em là trợ lý luật sư chính phủ, em không liên quan đến chuyện này.”

Mắt Lombard mở to lo lắng. Cameron lưỡng lự đứng ở cầu thang khiến Jack chợt nghĩ cô không nghe lời anh. “Vâng!” Cuối cùng Cameron cũng nói. Cô rời khỏi cầu thang, vài phút sau, anh nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ đóng lại.

Anh chuyển sự chú ý sang Lombard. Người hắn đang vã mồ hôi như tắm...

“Khi ở tầng trên, mà có nhắc tới kẻ đã tiết lộ việc Cameron tham gia vào vụ Robards. Ta muốn mà nói cho tao biết người đó là ai?”

Lombard vừa ho vừa thở khò khè trong đau đớn. “Quý tha ma bắt mà đi, Pallas.”

“Mày có thể giữ im lặng. Tao vẫn chưa bắt đầu đâu.”

“Mẹ kiếp!”

Jack ngồi xuống cạnh hắn ta. “Mày đã nghe được câu chuyện của tao và Cameron nói với nhau?” Anh nói nhỏ nhẹ.

Hắn gượng cười nhưng không phát ra tiếng. “Từng từ một. Tao thích cái phần mà mày không dám động vào người cô ta sau khi cô ta bị tao bắn. Mày cũng giống như tất cả những tên khác thôi. Tất cả chỉ vì một mục đích.”

Có thể hắn đã thấy sự yếu đuối của anh trước mặt Cameron - Jack nghĩ. Nhưng tối nay, cô ấy đã tiếp thêm sức mạnh cho anh.

“Vì mày đã nghe thấy câu chuyện, mày biết rõ cô ấy có ý nghĩa như thế nào đối với tao. Tao sẽ giết bất cứ kẻ nào muốn làm hại cô ấy.” Anh nói với giọng chắc nịch. “Hãy nói ra cái tên đó và tao sẽ đưa ra một ngoại lệ.”

Hắn ta không hé miệng nửa lời nhưng không còn tự mãn như lúc đầu nữa.

Jack chìa súng sát hắn hơn. “Mày đã bắn cô ấy. Tao đã thấy mày chìa súng vào dưới cằm cô ấy. Giống như thế này đây.” Anh chộp lấy quai hàm và chìa súng vào cằm hắn. Lombard lo lắng, hơi thở nặng nhọc xông qua mũi.

Jack đẩy mạnh nòng súng, đâm vào da thịt Lombard. “Thứ lỗi cho tao khi phải bóp cò súng. Tao muốn thử xem việc này đau đớn đến mức nào.”

“Tao muốn thỏa thuận.” Hắn ta thốt ra tiếng the thé qua kẽ răng.

Jack gật đầu. “Tao tin rằng lần này mày thực sự có ý đó.” Anh chuyển nòng súng lên trán hắn. “Thỏa thuận thế này: mày hãy nói điều tao vừa hỏi và tao sẽ không phải nói với người khám nghiệm tử thi rằng tao bắn mày để tự vệ.”

Hắn ta nuốt nước miếng một cách khó khăn. Hắn không nói gì, nhưng Jack có thể nhìn thấy trong mắt hắn sự tuyệt vọng. Hắn ngã sụp xuống sàn nhà và cuối cùng cũng đưa ra câu trả lời mà anh mong chờ.

“Silas Briggs.”

Không đầy mười phút, sau khi Jack gọi thêm trợ giúp, ngôi nhà đã chật kín người, một số mặc đồng phục, còn một số khác thì không. Anh nói mấy nhân viên y tế biết chuyện gì đã xảy ra với Lombard và tường thuật ngắn gọn sự việc với Wilkins và cảnh sát.

Jack đứng cạnh Wilkins, nhìn các nhân viên y tế đặt nẹp cổ và luân tẩm cáng xuống phía dưới Lombard lúc này đã bị còng tay. Anh liếc nhìn Cameron. Cô vẫn ngồi trên bậc thang kể từ khi cảnh sát và FBI đến. Anh cảm nhận được rằng cô không muốn lại gần Lombard khi hắn ta đang nằm trên sàn nhà ở cuối cầu thang. Anh mong cô cũng không cố gắng tránh xa anh.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với Cameron.” Jack nói với Wilkins. “Anh có thể thu xếp được không?”

Wilkins gật đầu đồng ý. “Tất nhiên rồi! Tôi sẽ đảm bảo mọi người ở lại dưới này.”

Jack túm lấy tấm chăn mà nhóm y tế mang tới, đi qua Lombard ở cầu thang rồi bước lên. Anh quỳ xuống và vòng tấm chăn xung quang bờ vai Cameron. “Em ổn chứ?”

Cô lắc đầu. “Không.”

Jack thấy cô đang run. Anh đỡ cô đứng dậy, đưa cô lên cầu thang và đi vào phòng ngủ của cô. Anh đóng cửa lại, nhẹ nhàng đặt cô ngồi lên giường.

“Em nói gì đi chứ, Cameron! Nói gì cũng được. Em đừng làm anh sợ.” Cameron trả lời nghe thật xa cách. “Khi hẳn ta gọi từ tầng trên, em đang đứng cạnh chiếc giường này.” Cô cau mày. “Em đang nghĩ xem nên mặc bộ đồ ngủ nào vào tối hôm nay, đang tự hỏi rằng anh thích màu đen hay màu đỏ hơn.” Giọng cô như vỡ òa. “Rồi giọng nói đó hét lên rằng hẳn đang chĩa súng vào đầu anh và anh chỉ còn ba giây để sống.”

Anh quỳ trên sàn nhà trước mặt cô. “Em làm tốt lắm. Ngắt điện là việc làm thông minh nhất mà một người có thể nghĩ ra trong tình huống đó.”

Cameron lau khô mắt. “Đúng rồi, em là anh hùng. Còn anh. Anh rơi từ cầu thang gần mười một mét xuống tầng dưới. Em thì tắt một công tắc đèn.”

“Đó là... công tắc chính.”

Cameron sục sịt. Mũi cô đỏ ửng, còn mascara thì bị nhòe đi dưới mắt. Jack chưa bao giờ thấy ai đẹp đến vậy. Khi anh nghĩ tới việc có thể xảy ra ... đúng là ngàn cân treo sợi tóc, anh dường như sắp mất cô...

“Anh lại mang bộ mặt nghiêm nghị rồi!” Cameron khễ chạm vào má anh, nhìn anh với đôi mắt đầy lo lắng. “Anh có đau lắm không? Chấn chấn là đau rồi, anh ngã như thế cơ mà.”

“Chắc là anh bị gãy vài cái xương sườn.” Jack trả lời.

“Gì cơ? Chúng ta cần gọi nhân viên y tế lên khám cho anh. Có thể anh còn bị chảy máu trong hoặc những chỗ khác nữa.”

“Anh ổn mà. Em đừng lo, anh sẽ khám sau khi xử lý xong mọi việc.”

Cameron lắc đầu. “Không được để sau! Ngay bây giờ! Anh không phải là chiến binh bất bại.”

“Suýt... Anh đã cố gắng giữ bí mật đó từ lâu lắm rồi!”

Cuối cùng thì nụ cười cũng nở trên môi Cameron. Anh đứng dậy và ngồi cạnh cô.

Cô ngả đầu vào vai anh. “Em đã không đi vào phòng. Em đã đứng ngoài hành lang và lắng nghe câu chuyện.”

“Anh đã tính đến điều đó.”

Cameron ngẩng đầu nhìn anh. “Những điều anh đã nói với Lombard... anh nói dối phải không?”

Anh suy nghĩ về câu trả lời cho câu hỏi này. Anh đã nói rất nhiều với Lombard. Dù thật hay không, đó chính là chuyện anh đã nói và cô cũng đã nghe. “Vậy có sao không em?” Anh hỏi.

Cô chần chừ trong giây lát trước khi lắc đầu. “Không đâu.”

ĐÔI ĐIỀU VỀ ANH

Julie James

www.dtv-ebook.com

Chương 29

“Có người muốn gặp cô, Cameron.” Cameron liếc nhìn đồng hồ trên máy tính để bàn. Mới hơn hai giờ, điều đó làm cô ngạc nhiên. Cô đã quá chú ý vào việc ghi chép các lưu ý trong đồng hồ liệu của các vụ án đang đọc nên cô đã làm việc quên cả bữa trưa.

“Cảm ơn, Elaine. Thế người này có nói tên không?” Cameron kiểm tra lại lịch làm việc của mình, cô không thấy bất cứ một cuộc hẹn nào cho buổi chiều hôm đó cả.

Qua ống nghe, người lễ tân ở bàn ngoài hạ giọng thì thầm. “Tôi không được phép nói với cô.”

Sau tất cả những gì xảy ra gần đây, Cameron không chắc là cô thích cái kiểu bí hiểm đó. Cô nhắc điện thoại lên. “Thế tôi có biết người đó không?”

“Có! Chắc chắn rồi!” Elaine nói.

“Thế tại sao tôi lại không thể đoán được người đó là ai?”

“Tôi không biết, ông ta chỉ nhắn tôi gọi cô ra ngoài này. Ồi trời, ông ta đang nhìn về phía này. Tôi phải dừng đây.” Elaine nhanh chóng cúp điện thoại.

Cameron đặt điện thoại xuống. Cô xem xét các khả năng. Jack hay Collin?

Dù là ai trong số họ thì người đó cũng sẽ phải đưa cô đi ăn trưa. Cô đang đói muốn chết rồi đây. Cameron đứng dậy và đi ra phía hành lang, tự hỏi không biết sự bí hiểm này là thế nào. Linh tính mách bảo cô rằng đó là Jack. Trong vòng một vài tuần qua, anh ghé thăm văn phòng của cô thường xuyên cả vì công việc lẫn lí do cá nhân.

Mỗi khi nghĩ về Jack, Cameron lại mỉm cười. Từ khi Lombard bị bắt, hầu như mỗi tối, anh đã ở lại nhà cô, chỉ trừ một vài đêm cô ngủ lại căn hộ của anh. Họ bận rộn cả tuần, cả hai người đều bị cuốn trở lại công việc sau cái đêm xảy ra vụ tấn công, nhưng họ đã bù đắp lại bằng cách dành thời gian cho nhau vào các buổi tối và cuối tuần. Jack đã quyết định nhận sửa cái lan can cầu thang cùng một vài sự đổi mới cho ngôi nhà của Cameron, còn cô cũng quyết định hỗ trợ anh - nghĩa là cô ngồi trong góc, uống rượu và đọc một quyển sách trong bộ sưu tập của anh mà có vẻ như chúng đang từ từ chạy về nhà cô. Thỉnh thoảng cô ngó đầu lên và phá tan sự im lặng bằng những lời bình phẩm và sau đó, chỉ mới uống có hai chén nhưng cô đã bắt đầu chú ý tới những cơ bắp rắn chắc của Jack đang đan lên dưới chiếc áo phông anh mặc và sự cuốn hút khó cưỡng lại khi mồ hôi nhễ nhại trên cơ thể anh và... ối trời, đột nhiên họ nằm trên sàn, mồ hôi ướt át, lấm lem mà chẳng hề động tới búa hay đinh.

Tuy nhiên, Cameron rất thích được nói chuyện cùng anh, dù khi vừa ra khỏi rạp chiếu phim, ở một nhà hàng ăn tối hay nằm trên ghế sofa và đầu cô tựa vào ngực anh khi anh kể về những vụ án trước đó còn cô thì chia sẻ với anh những ký ức về bố.

May mắn thay, sự chú ý của các phương tiện thông tin đại chúng xung quanh họ có vẻ như đang lắng xuống - điều mà cả hai đều mong muốn. Câu chuyện giật gân nhất trong vòng hai tuần vừa qua trên tất cả các mặt báo là việc truy tố một luật sư liên bang và kéo theo đó là sự từ chức của ông ta. Xét một cách tổng quan, Cameron cho rằng việc bắt giữ Silas đã diễn ra khá êm ả. Buổi sáng thứ Hai sau vụ tấn công của Lombard, cô “tình cờ”

đứng bên ngoài đại sảnh khi Jack và Wilkins cầm lệnh bắt tới. Đã có rất nhiều tiếng la hét và chửi thề của Silas, đặc biệt là khi anh còng tay ông ta lại. Đứng ở phía xa cùng một vài trợ lý công tố viên, Cameron quan sát Jack khi anh làm việc một cách chuyên nghiệp và bình thản. Anh đã thì thầm điều gì đó chỉ đủ cho Silas nghe thấy, rồi ông ta gật đầu, môi dưới như đang run lên. Lạ thay, sau đó Silas đã hợp tác một cách ngoan ngoãn.

Ngay sau vụ bê bối liên quan tới Silas là vụ của Grant Lombard, chung quy lại thì chẳng phải ngày nào cũng xảy ra việc vệ sĩ của một Thượng nghị sĩ Hoa Kỳ bị bắt giữ vì tội giết hại một cô gái gọi trong khách sạn sang trọng bậc nhất Chicago. Việc bắt giữ này, không may đã đẩy Cameron và Jack vào tâm điểm chú ý: sau vụ tấn công, khó mà giữ kín việc cô chính là nhân chứng của vụ giết người. Cánh nhà báo đã nhanh chóng nhìn ra một mối liên hệ giữa Cameron và Jack từ lời nhận xét rõ ràng không-bao-giờ-có-thể-quên của Jack về cô ba năm trước đây. Mặc dù việc phát lại lời nhận xét của Jack thường dẫn đến những cái nhìn trừng trừng của anh, cá nhân Cameron thấy nó thú vị mỗi khi xem lại. Cameron thậm chí còn trượt ngã một lần khi anh cố gắng vật lộn để lấy cái điều khiển từ xa khỏi tay cô nhằm tắt bản tin lúc mười giờ. Lúc đó, cô đã trêu chọc anh một ngày nào đó họ nên cho con mình xem những thước phim này như là vật chứng nói lên tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên của họ. Khi Jack không lập tức bật dậy khỏi chiếc sofa mà thay vào đó lại tỏ vẻ khá tình tứ sau lời nhận xét của cô, cô xem đó như một dấu hiệu rằng cô đã không làm anh điên tiết.

Giờ thì, nóng lòng vì chuyến thăm bất ngờ của Jack, Cameron rảo bước và rẽ ở cuối hành lang sang khu vực tiếp tân của văn phòng.

Anh không có ở đó. Thực ra, toàn bộ khu vực khách chờ trống không.

Bên bàn tiếp tân, Elaine đưa hai tay lên cao. “Ông ta nói với tôi ông ta không muốn đợi ở ngoài này, ông ta muốn nói chuyện riêng với cô. Tôi đã đưa ông ta vào văn phòng của Silas vì giờ đang không có ai sử dụng nó cả.”

Thật lạ, Cameron nghĩ. Tò mò hơn bao giờ hết, cô bước thẳng qua khu phòng chờ và hành lang ở phía đối diện. Khi cô vào văn phòng cũ của Silas, cô nhìn thấy một người đàn ông cao, vóc dáng đầy đặn đứng ở bên ngoài cửa. Ông ta gật đầu khi cô tiến tới.

“Cô cứ vào đi. Cô Lynde.”

Cameron thận trọng mở cánh cửa và bước vào. Một người đàn ông bề vệt với mái tóc bạch kim được cắt tỉa gọn gàng đang nhìn ra phía hồ Michigan. Khi cô bước vào, ông ta quay người lại và mỉm cười một cách nhã nhặn.

“ Xin chào, cô lynde. Cảm ơn cô vì đã ra gặp tôi mà không được hẹn trước thế này.”

Cameron đóng cánh cửa phía sau lại. “Thượng nghị sĩ Hodges.” Cô nói với giọng đầy ngạc nhiên. “Thật vinh hạnh khi được gặp ngài. Cơn gió nào... đã đưa ngài tới văn phòng của chúng tôi vậy?” Mặc dù có một mối liên hệ kì quặc giữa họ, và sự thực cô biết nhiều hơn về cuộc sống cá nhân của Thượng nghị sĩ Hodges so với cô muốn, nhưng họ chưa một lần gặp mặt hay nói chuyện với nhau.

Ngài Hodges bước tới. “Tôi nghĩ cả hai ta đều biết chuyến viếng thăm này là quá trễ, Cameron. Liệu có tiện không nếu tôi gọi cô là Cameron?” Ông ngồi xuống một trong hai chiếc ghế da phía trước bàn làm việc cũ của Silas. “Sao cô không ngồi xuống nhỉ?”

Cameron gật đầu. “Chắc chắn rồi!”

Xét tới những gì đã xảy ra vào tối hôm đó tại khách sạn Peninsula, thật kỳ quặc làm sao khi ngồi trong văn phòng cũ của Silas với Hodges. Đúng ra thì ngồi ở đâu với ông cũng có cảm giác kì cục.

“Tôi biết ơn cô vô cùng, Cameron. Tôi muốn gặp cô để cảm ơn.” Hodges nói. “Từ những gì đặc vụ Davis nói với tôi, cô đã giúp tôi không bị bắt và không nghi ngờ gì đã cứu chiếc ghế tại Thượng nghị viện của tôi. Vô tội hay không, nếu không có cô, tôi sẽ không bao giờ vượt qua được vụ bê bối dính líu vào một vụ giết người. Đó là chưa kể đến... những mối liên hệ của tôi tới cô Robards.”

“Tôi trân trọng điều đó, ngài Thượng nghị sĩ. Nhưng thú thật đội FBI đảm nhiệm vụ án xứng đáng được nhận toàn bộ những lời khen này. Tôi chỉ tình cờ xuất hiện không đúng chỗ và không đúng thời điểm.”

“Cô đã suýt bị giết hại vì có mặt vào thời điểm đó.” Hodges nói. “Tôi không thể nói được gì để bày tỏ sự lấy làm tiếc về việc này. Tôi là một kẻ ngốc và sai lầm của tôi là làm tổn thương người khác. Trong một vài trường hợp, rất nghiêm trọng.” Đôi mắt của ông đượm buồn.

Cameron gật đầu, không biết là nên đáp lại như thế nào. Nói chuyện với Hodges không dễ. Cho dù việc cố ý gây hại của Mandy Robards cho ngài Thượng nghị sĩ không đáng tự hào chút nào. Điều này đã được Jack xác nhận khi Lombard kể với anh tất cả về việc tổng tiền - toàn bộ sự việc để lại cho mọi người một bài học về việc con người có thể đi xa tới mức nào chỉ vì đồng tiền, hay là những sự liều lĩnh trong cơn tuyệt vọng.

“Hình như tôi đã làm cô khó chịu.” Hodges nói.

“Không sao. Tôi chỉ thấy nhẹ nhõm khi tất cả đã qua.”

“Thực ra chưa phải là tất cả đã qua.” Hodges nói. “Việc từ chức của Silas Briggs có nghĩa là tôi có một nhiệm vụ quan trọng phía trước. Với tư cách là Thượng nghị sĩ từ Illinois, bổn phận của tôi là đưa lời đề nghị lên Tổng thống về người sẽ đảm đương vị trí luật sư liên bang mới. Và tôi đã biết ai là ứng cử viên xứng đáng.” Ông dừng lại đầy ẩn ý.

Cameron lùi lại một cách bất ngờ. “Tôi ư?”

Hodges gật đầu. “Chính cô!”

Cameron cố gắng nghĩ xem mình nên phản ứng thế nào thì tốt nhất. “Tôi rất trân trọng sự cân nhắc của ngài dành cho tôi, ngài Thượng nghị sĩ. Thật sự tôi rất trân trọng điều đó. Nhưng nếu được nói một cách thẳng thắn, tôi không mong chờ ngài đề bạt tôi vào vị trí này vì lòng biết ơn. Và tôi cũng không muốn ngài làm như thế.”

Hodges mỉm cười, như thể ông đồng tình với câu trả lời của cô. “Tôi có cảm giác cô sẽ nói như vậy. Vậy nên cho phép tôi được bảo đảm với cô rằng, điều này không hề liên quan đến lòng biết ơn của tôi. Sau những cáo buộc được đưa ra đối với Silas, mạo hiểm đưa ra một ứng viên không đủ năng lực cho vị trí này là điều tôi không muốn làm chút nào. Nếu mà có liên quan thì mối liên hệ giữa tôi và cô sẽ không có lợi cho cô.”

Cameron vẫn có vẻ hoài nghi.

Hodges cười phá lên. “Cô có cần tôi phải thuyết phục cô thêm nữa không?”

“Nếu ông đang nghiêm túc về chuyện này thì làm ơn, hãy làm điều đó đi!”

“Lạy chúa, họ không hề đùa khi nói rằng cô là một kẻ cứng đầu.” Hodges làu bàu. “Thôi được, tôi sẽ nói cho cô biết những điểm quan trọng và yếu tố đã thuyết phục tôi nhất khi đội điều tra về lai lịch của các ứng viên xem có phù hợp với công việc hay không. Cô có thành tích thụ lý các vụ án tốt nhất trong quận. Các thẩm phán, đúng, chúng tôi đã nói chuyện với các thẩm phán, họ nói cô không sợ hãi điều gì và rất kiên định trong phòng xử án. Sau Briggs, thú thật, đó chính là thứ mà văn phòng này cần. Cô có một tiểu sử tốt: cô xuất thân từ dân lao động, cô đã trả qua trường luật, bố cô chết một cách anh hùng như một người thi hành công lý và các phương tiện thông tin đại chúng đã nghĩ rằng cô có đủ dũng khí và sự cứng

cỏi khi vượt qua những khó khăn trong vụ Lombard. Nhưng điều thuyết phục tôi nhất, Cameron và tôi biết cô rất khiêm tốn và không muốn gây chú ý về việc này, đó là theo yêu cầu của chính ngài Tổng thư kí Bộ tư pháp, cô đang tạm thời quản lý văn phòng này từ khi Silas ra đi. Xét thấy cô vẫn chưa biến nó thành tro tàn, tôi nghĩ bản thân sẽ cho cô cơ hội thử sức với công việc đó... Trừ khi cô không muốn nó.”

Cameron thấy xốn xang. Lạy chúa, điều này là sự thật. Không cần phải thuyết phục cô thêm nữa. “Tôi sẽ rất lấy làm vinh dự khi được trở thành ứng cử viên cho vị trí đó, ngài Thượng nghị sĩ ạ.”

Hodges trông nhẹ nhõm hẳn đi. “Tốt. Phù...Tôi phải thú thực với cô là chúng tôi không có nhiều phương án dự phòng. Thật ra, mồ hôi của tôi đang túa ra dưới áo khoác vì hồi hộp.”

Cameron cười. “Tôi sẽ cố gắng bớt khó tính hơn trong tương lai.”

Hodges mỉm cười một cách ấm áp khi ông bắt tay cô. “Cô hãy làm chính xác những gì mà cô thấy phù hợp, Cameron.”

Họ đứng dậy khỏi ghế và bước ra phía cửa cùng nhau. “Thật thú vị khi ngài nhắc tới điều đó, ngài Thượng nghị sĩ... Vì tôi hi vọng ngài hiểu rằng, khác với Silas, tôi không định chỉ đơn thuần làm bù nhìn ở cái vị trí này. Tôi chủ định sẽ tiếp tục thụ lý các vụ án.”

“Với thành tích của cô, cô có thể thụ lý bất cứ vụ nào cô muốn. Chỉ cần đảm bảo cô luôn thắng là được.”

Với một cái nháy mắt, Hodges mở cửa và gật đầu với vệ sĩ của ông bên ngoài.

Cameron nhìn họ rời đi. Cô đứng một mình trong văn phòng của Silas, cố gắng định thần lại về việc có khả năng rất lớn đây sẽ trở thành văn phòng của cô trong tương lai không xa.

Luật sư liên bang Cameron Lynde. Nghe có vẻ thú vị đó chứ.

Với một nụ cười rạng rỡ, cô quay trở lại chỗ sẽ sớm trở thành văn phòng cũ của cô nhanh nhất có thể trên đôi giày cao chín phân. Ngay khi tới đó, cô đóng cửa lại để có không gian riêng, sau đó ngồi xuống bàn và nhắc điện thoại lên.

Jack là người đầu tiên cô gọi, tất nhiên cô sẽ nói với anh tất cả. Khi báo xong tin cho anh, nghe giọng anh, cô có thể đoán được anh đang cười ở đầu dây bên kia.

“Xin chúc mừng, luật sư!” Jack nói. “Em xứng đáng với điều đó.”

Cô có thể nhận ra anh đang che giấu điều gì đó. “Anh biết trước rồi, đúng không?”

Jack cười phá lên. “Được rồi, đúng là anh đã biết. Davis đã để lộ ra việc có hai đặc vụ trong văn phòng bọn anh được giao nhiệm vụ điều tra thông tin cá nhân của em. Anh đã đặt chỗ cho mọi tối trong tuần này tại Spiaggia và chờ đợi Hodges báo tin với em. Anh nghĩ là cuối cùng em cũng sẽ ăn tối ở đó và đây là một lí do hoàn hảo.”

Một người đàn ông không thể tin nổi, vừa ngọt ngào vừa tinh quái. “Em vẫn đang cố gắng để quyết định xem nên cảm thấy thế nào về việc anh biết chuyện này trước cả em.”

“Đừng thất vọng.” Jack nói. “Sự thật là anh đã rất tự hào về em những ngày qua và cố gắng để không làm thay đổi mức độ hào hứng của em về chuyện này. Nói cho em nghe, anh gần như biết tất cả mọi thứ. Em nên làm quen dần với điều đó đi.”

“Và với sự lưu ý đó, em chuẩn bị cúp máy đây.” Cameron nói.

“Kết thúc nhanh với anh để gọi cho Collin tiếp hả?” Jack trêu chọc.

“Không!” Cô đáp một cách dứt khoát. Chết tiệt, đúng là anh ấy biết mọi thứ!

Và hai tuần sau đó, họ có một sự kiện khác để ăn mừng. Cái này thì Jack không mấy hào hứng.

“Chúc mừng sinh nhật anh, Jack.” Cameron nói khi họ cùng ngồi xuống một cái bàn trong quán bar để chờ. Cô đã đưa anh tới nhà hàng Socca chiều hôm đó, một quán rượu nhỏ chỉ cách nhà cô vài khu phố.

“Ba mươi lăm tuổi. Em nghĩ điều đó xứng đáng nhận được một hoặc hai món quà.”

Jack nhăn trán. “Cameron, anh đã nói với em rồi, đừng mua gì cho anh cả.”

“Thôi mà, em nghĩ đó là một trong những chuỗi yêu cầu dường như vô tận của anh mà em định sẽ phớt lờ.” Cô kéo hai chiếc phong bì ra khỏi ví và đặt chúng xuống bàn trước mặt anh. Một cái lớn và dày khoảng hai phẩy năm centimet, một cái nhỏ hơn nhưng hình như đang có vật gì đó bên trong. “Anh chọn đi!”

Jack chọn cái phong bì lớn hơn.

“Một lựa chọn tốt!” Cameron nói.

Jack mở chiếc phong bì ra và tìm thấy một tập tài liệu khá dày. Anh kéo chúng ra và lật ngược lại. Tên của tập tài liệu hiện rõ mồn một trước mắt anh.

“HỢP CHỨNG QUỐC HOA KÌ VỀ VỤ ROBERTO MARTINO, et al[23]”

Đó là một bản cáo trạng tội phạm được ký bởi chính luật sư liên bang kết tội ba mươi tư thành viên trong tổ chức Martino, bao gồm Roberto Martino với hàng trăm vụ vi phạm luật của bang. Nó bao gồm mọi thứ từ làm ăn phi pháp, buôn bán thuốc phiện và tội sử dụng súng, cho tới việc hành hung nghiêm trọng, thậm chí là tội giết người.

Jack lật từng trang trong yên lặng. Khi đã mở được chừng một nửa, anh chậm rãi đọc một cách cẩn thận biên bản liên quan tới vụ giết một đặc vụ của tổ chức phòng chống tội phạm ma túy mà anh đã cố gắng cảnh báo và cả sự tra tấn chính anh dưới bàn tay của tay chân Martino. Tất cả đều được trình bày cụ thể, theo từng chương mục, cực kỳ chi tiết.

“Em không quan tâm nếu không thể buộc chúng thêm một tội danh nào khác nữa. Em sẽ treo cổ chúng chỉ với chỗ tội danh đó.” Cameron hứa nhỏ nhẹ. “Em sẽ tiến hành đệ trình vào tuần tới. Em nghĩ nó cũng sẽ là khởi đầu vị trí mới của em với một tiếng vang lớn.”

Jack đẩy bản cáo trạng trở lại phong bì. Đây có thể là một vụ cực lớn. Anh đưa tay ra và đan những ngón tay của anh vào những ngón tay cô. Cô biết bản cáo trạng này có ý nghĩa gì với anh, nhưng anh cần chắc chắn về điều cô đang làm không phải vì một lí do sai lầm nào đó. “Em có chắc chắn về điều này không?”

“Chắc chắn. Em đã muốn theo đuổi vụ này suốt ba năm qua.”

“Mọi thứ có thể trở nên điên cuồng.” Jack cảnh báo cô. “Em cần phải cẩn thận về việc em sẽ xử lý vụ án này. Lombard và Silas chẳng là gì khi so sánh với việc xử lý Roberto Martino.”

“Em đã suy nghĩ rất nhiều về cách mà chúng ta nên giải quyết nó.” Cameron nói. “Em muốn điều động tất cả đặc vụ từ văn phòng Chicago, một số người từ các khu vực khác nữa và tiến hành bắt giữ tất cả cùng một lúc. Tóm gọn Martino và thủ hạ của hắn chỉ trong một lần đột kích để

chúng không có thời gian phản kháng. Em cần một ai đó có thể tin tưởng để dẫn đầu vụ này. Em đang nghĩ người đó là anh. Em cũng nghĩ anh nên là người bắt Martino.”

Jack suy nghĩ về ngụ ý trong những lời cô vừa nói. Phần nào đó khiến anh chột dạ đôi chút. Cameron ngẩng đầu lên, hiểu nhầm biểu hiện của anh. “Em tưởng anh muốn nhận vinh dự hạ bệ Martino?”

“Ồ, anh rất muốn ấy chứ!”

“Thế thì vẻ mặt vừa rồi là gì?”

“Chỉ là anh vừa nghĩ đến việc giờ đây, với cương vị là luật sư liên bang, em đang ở vị trí trên quyền anh.”

Cameron nhướn mày. “Anh đúng rồi, thừa đặc vụ Pallas. Có một người lãnh đạo mới ở đây.”

“Đáng yêu đấy. Em đã chờ để nói câu đó trong bao lâu rồi?”

Cô cười phá lên. “Khoảng hai tuần.” Cô đẩy chiếc phong bì thứ hai về phía anh. “Đừng quên còn món quà thứ hai nữa.”

Jack cầm nó lên. “Anh đang nghĩ chẳng điều gì có thể làm anh vui hơn lúc này.” Anh mở chiếc phong bì và rút những thứ bên trong ra. Anh đã nhầm. Chìa khóa nhà và chìa khóa gara.

Thoáng chút bất ngờ điều hiếm khi xảy ra với anh, Jack ngược nhìn Cameron. “Điều này có đúng như những gì anh nghĩ không nhỉ?”

“Em nghĩ nó phụ thuộc vào cái điều mà anh nghĩ là gì. Nếu anh nghĩ rằng điều ấy có nghĩa là em đang muốn anh chuyển tới ở cùng với em thì anh đã đúng.” Nét mặt cô càng thêm nghiêm túc. “Nếu anh cũng nghĩ rằng

điều ấy có nghĩa là em thức dậy vào mỗi sáng và tự hỏi mình đã làm những gì mà lại có anh trong đời, thế thì, anh lại đúng nữa.”

Jack ngồi đó một lúc và kinh ngạc. Chưa một ai nói điều gì đó tương tự với anh.

“Lại đây!” Jack nói, giọng khàn khàn. Anh nắm lấy chiếc ghế của cô và kéo nó lại phía anh. Anh hôn cô thật nhẹ nhàng rồi tay anh lần phần lưng, kéo cô lại gần hơn khi cảm xúc đang chế ngự. Anh lùi lại, nhìn chăm chăm vào cô. “Anh yêu em, Cameron. Em biết điều đó, đúng không?”

Cameron hôn anh, thì thầm bên tai anh: “Em cũng yêu anh.”

Anh phải dùng hết ý chí của mình để có thể kiềm chế ý nghĩ lôi cô ra khỏi quán và về nhà ngay lúc đó. Những gì cô vừa nói, chưa kể tới cái áo dạ màu đen, chiếc váy bó sát hông và đôi giày cao gót, tất cả khiến anh phát điên lên. Anh nhìn cô với một nụ cười bí hiểm. “Anh hi vọng em không phiền nếu bỏ qua bữa tráng miệng tối nay. Anh muốn chỉ có hai chúng ta thôi. Anh hết chịu nổi rồi.”

“Chúa ơi, Jack! Với cái nhìn như thế, hai người nên tìm một phòng nào đó đi! Và lần này thì đừng kiếm phải cái phòng ngay cạnh một xác chết đấy nhé!”

Nghe giọng nói đàn ông quen thuộc, Jack lăm bằm bên tai cô. “Nghiêm túc mà nói, Cameron, những người bạn của em biết chọn các thời điểm tồi tệ nhất để đến đây.” Anh quay người lại và thấy Collin đứng ngay trước mặt.

“Chúc mừng sinh nhật, anh bạn.” Collin cười toe toét, vỗ tay vào lưng Jack. Phía sau, Jack có thể thấy Wilkins, Richard, Amy và chồng của cô ấy.

“Em mời một vài người tới đây để cùng mừng sinh nhật anh.” Cameron rụt rè nói, rồi cô vung tay lên, “Ngạc nhiên chưa?”

“Chúng tôi tới cả nhóm.” Collin giải thích. “Cứ coi đó là một món quà tập thể mà chúng tôi dành cho anh, hãy nghĩ đây là món quà chung của chúng tôi: năm người bạn phiền phức và xâm phạm qua mức.”

“Nó là kiểu quà mà tặng một lần rồi thì cứ tiếp tục như thế mãi.”

Jack cười toa toét. “Tôi thực sự xúc động. Và vì tôi sẽ chuyển tới sống cùng Cameron, tôi xin được phép mở lời rằng tất cả sẽ được chào đón ở nhà của tôi và Cameron. Tuy nhiên sẽ được báo trước ít nhất bốn mươi tám tiếng.”

Khi người phục vụ tới dẫn họ vào bàn, Cameron kéo tay Jack lại phía sau. “Anh hài lòng với việc này chứ?”

“Ừ, nó rất tuyệt!” Anh đặt một nụ hôn vào trán cô. “Cảm ơn em.”

Cameron vòng tay ôm cổ anh. “Và để trả lời cho câu hỏi trước của anh thì em không phiền nếu mình bỏ qua phần tráng miệng. Thực ra, em đã có kế hoạch cho bữa tráng miệng khi ta về nhà rồi.”

Jack thích kiểu đó. “Anh có gợi ý nào không?”

“Nó bao gồm việc em sẽ đeo còng số tám của anh.”

Chúa ơi, ngất ngây tột đỉnh. Cái suy nghĩ cô không một mảnh vải che thân và phải phục tùng anh đẩy anh vào trạng thái mê mẩn. Jack kéo cô lại một góc khuất. “Mặc xác bữa tối, chúng ta về thôi!” Anh gầm gừ.

Cameron lắc đầu bẽn lẽn. “Chúng ta không thể rời bữa tiệc như thế được. Như vậy sẽ không được lịch sự cho lắm.”

HẾT

[1] Rock ‘n’ Roll là một trong những hiện tượng âm nhạc của thế kỷ XX, một dạng thức chơi nhạc nhanh, sôi động và tình cảm với sự hòa

quyện của giọng hát ca sĩ, đàn guitar điện tử và bộ gõ có âm thanh mạnh. Đôi khi Rock 'n' Roll còn được gọi tắt là 'Rock' (nhưng thực ra Rock hiện đại đã phát triển nhiều nhánh hơn Rock 'n' Roll), thuật ngữ này đã được khởi nguồn tại Mỹ vào những năm 1950.

[2] Là chiến thuật thăm vấn của một nhóm gồm hai nhân viên thăm vấn, tiếp cận đối tượng bằng hai phương pháp đối ngược nhau: một người thì tỏ ra hung hăng, đe dọa; còn người kia luôn bày tỏ sự cảm thông và bênh vực đối tượng.

[3] 1 Pao = 0,045kg, 250 pao = 113,5kg

[4] The Drug Enforcement Administration (DEA).

[5] 1 inch = 2.54 centimet.

[6] Nhân vật chính trong series phim truyền hình nhiều tập rất nổi tiếng Sex and the city do Sarah Jessica Parker thủ vai

[7] Sinh ngày 2/9/1948, là một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp, đồng thời cũng là ca sĩ, diễn viên, nhà bình luận thể thao người Mỹ.

[8] Đội bóng chày chuyên nghiệp công khai ủng hộ vấn đề đồng tính.

[9] Ca sĩ nổi tiếng của Anh.

[10] Black Eyed Peas (những hạt đậu mắt đen), là một ban nhạc hip hop, rap, pop đến từ Angeles.

[11] 401(k) plan – kế hoạch chia lợi nhuận.

[12] 1foot = 0.3048m; 5,3 foot tương đương với 1m62.

[13] Trang viên, thái ấp.

[14] Board game Clue: Là trò chơi thám tử, trong đó người chơi di chuyển trên một bàn chơi (bài trí sơ đồ một biệt thự) từ phòng này sang phòng khác để giải điều bí ẩn: Ai làm việc đó? Bằng cái gì và ở đâu?

[15] Những thứ được dùng làm trò chơi trong bữa tiệc những người độc thân.

[16] Theo truyền thống, trong ngày cưới, cô dâu mang một đồ vật cũ, một đồ vật mới và một đồ đi mượn để được may mắn.

[17] Đây là lực lượng chuyên xử lý các tình huống đặc biệt và nguy hiểm nhất như giải cứu con tin, chống khủng bố và cả các cuộc chiến tranh ở các nước khác như Việt Nam (1954 – 1972), Iraq, Afghanistan.

[18] Tờ nhật báo lớn nhất Chicago.

[19] District of Columbia: quận Columbia, nơi có thủ đô Washigton.

[20] Là một tivi show của Mỹ trong đó có nhân vật chính là một người đàn ông độc thân, sẽ chọn ra cho mình một người phụ nữ để cưới trong số các phụ nữ tham gia cuộc thi.

[21] Dùng để chỉ những người đàn ông lực lưỡng, mạnh mẽ xuất phát từ đất nước Spartan thời cổ đại.

[22] Trường quân sự hạng nhất tại Mỹ và nằm ở tốp đầu trong số tất cả các trường đại học của Mỹ.

[23] Viết tắt của And others: và những thứ khác.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

Chương 29